

Viața contează

Adrian Ebens

Viața contează

http://life-matters.org
adrian@life-matters.org

Original Copy Right 2020 Adrian Ebens

Drepturile rezervate pentru intreaga lume. Această carte sau vreo porțiune din ea nu poate fi copiate sau reprodusă în nici o formă sau în nici o modalitate, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, fără permisiunea scrisă a editorului, cu excepția cazului în care un autor de articole de revistă, care poate cita scurte pasaje într-o revistă.

Traducător: Daniel Toma

Prima ediție 2012
Ediția curentă publicată în noiembrie 2020

Dedicată dragului meu prieten și coleg
Matthew Sweeny
a cărui viață a fost intreruptă in mod tragic.

maranathamedia-romania.com

Cuprins

Capitolul 1

Strîngînd o comoară a familiei.....1

Capitolul 2

Sistemele privitoare la sursa vieții.....7

A. Gândirea creștină occidentală.....8
B. Gândirea orientală.....9
C. Gândirea științifică.....9
D. Compararea Modelelor privitoare la Sursa vieții.....9
E. Impactul concepțiilor privitoare la sursa vieții asupra relațiilor și asupra sistemelor de valori.....11
   I. Impactul potențial al credinței că omul e în mod inerent divin (Model 1).....11
   II. Impactul potențial al credinței că omului i-a fost dăruită nemurirea (Model 2).....13
   III. Împactul potențial al credinței că omul e muritor (Model 3).....15

Capitolul 3

O concepție biblică (Concepția Bibliei) asupra sursei vieții.....19

Capitolul 4

Conectarea și menținerea relației cu Sursa vieții.....24

A. Supunerea: principiul cheie.....24
B. Exemplul vital al supunerii: Hristos.....25
C. Exemple secundare de supunere.....27
   I. Relația soț/soție (Exemplu al spațiului / spațial).....27
   II. Pomul vieții (Exemplul spațiului / spațial).....29
   III. Sistemul rîului (Exemplul spațiului).....30
   IV. Sabatul (Exemplul timpului).....30

Capitolul 5

Primind valoare prin Sursa vieții.....33

A. Slava copiilor este Tatăl lor:.....33
B. Fiul meu iubit.....36
C. Binecuvîntarea.....37

Capitolul 6

Desvoltarea sursei vieții-principiile seminței și ale hrănirii 41

A. Desvoltarea sursei vieții-principiile seminței și ale hrănirii.....41
B. Definirea egalității 45

Capitolul 7

Originea Modelului sursei inerente a vieții 48

A. Copacul cunoașterii 48
B. Originile șarpelui 49
C. Respingerea înțelepciunii 51
D. De ce i s-a permis lui Satan să trăiască? 53
E. Crearea neamului omenesc furnizează răspunsuri pentru îngeri 55
F. Omenirea adoptă sistemul sursei inerente a vieții 57

Capitolul 8

Originea și impactul sistemelor valorii bazate pe performanță..64

A. Originea lipsei de valoare 65
B. Impactul modelului privind sursa inerentă a vieții asupra structurii familiei și asupra relațiilor de familie.....67

Capitolul 9

Dușmănia binecuvîntată.....71

A. Extensia problemei 71
B. Soluția.....75

Capitolul 10

Dezvoltarea celor două sisteme ale sursei vieții.....78

A. Ridicarea tiranului.....79
B. Ham dezvoltă sămînța Babilonului 81
C. Fundațiile spirituale ale Babilonului 84
D. Chemarea lui Avraam și recuperarea sistemului familiei.....86
E. Lecția Sodomei 87

Capitolul 11

Fundamentarea sistemelor de credință ale celor două împărății (regate).....91

A. Credință vs frică 92
B. Concentrarea asupra familiei versus concentrarea asupra individului 93

C. Închinarea așa cum e exprimată prin Sabat versus Duminica 94
D. Înviere versus Nemurire 95

Capitolul 12

Încercări grele și triumfuri ale familiei pământești a lui Dumnezeu în cartea Geneza 98

A. Provocarea comunității și a mediului înconjurător 98
B. Testul bogățiilor 102
C. Testul căsătoriei – conducere și supunerea 106
i. Primul eșec a lui Avraam în Egypt, i-a cauzat vulnerabiletate Sarei 107
ii. Al doilea eșec al lui Avraam prin ascultarea de glasul Sarei 108
D. Dumnezeu îl învață pe Avraam cu privire la natura vitală a structurii familiei 112
E. Dreptul prin naștere de a binecuvînta 116

Capitolul 13

Canalul binecuvîntării pierdut și restaurat prin peregrinarea egipteană 125

A. Dumnezeu caută să ajungă la egipteni și îi testează pe israeliți 125
B. Egiptul și Israelul înșelate de binecuvîntarile bunăstării și ale prosperității 127
C. Minciuna puterii inerente produce nesiguranță în Egipt și totodată produce nevoia de control și de realizări 128
D. Faraon subminează canalul de binecuvîntare pentru Israel 130
E. Eliberatorul – chemarea lui Moise la slujba profetică 132
F. Plăgile din Egipt – descoperă minciuna puterii inerente din natură 134
G. Israel eliberat și canalul binecuvîntării, restaurat 137

Capitolul 14

Protejarea canalului binecuvîntării 141

A. Rolurile identității clare sînt vitale 141
B. Cele 10 porunci definesc identitatea lui Dumnezeu și pe cea a omului 143
G. Cele 10 porunci răstălmăcite de minciuna șarpelui 147

Capitolul 15

Călătoria de la tablele de piatră la tablele inimii 153

A. Efectele dezolante ale minciunii șarpelui 153
B. Sistemul sanctuarului 154
C. Călătoria este o poveste de iubire 160

Capitolul 16

Calea prin deșert 164

A. Munții și văile 164
B. Întrerupînd ciclul 167
C. Agățindu-ne de statutul de fiu prin credință 170
D. Victoria lui este a noastră 172

Capitolul 17

Dă-ne un rege, ca să fim ca celelalte națiuni 174

A. Instructiuni detaliate pentru a proteja structura familiei 174
B. Israel se întoarce de la Dumnezeu 177
C. Israel păstrează ca pe un lucru sfînt sistemul credinței în puterea inerentă 180
D. Regii lui Israel 183

Capitolul 18

Ridicarea Tiraniei imperiilor mondiale 188

A. Bătălia dintre cele două semințe, două femei, două orașe 188
B. Sămânța lui Satana conduce lumea 194
C. Prințul Mesia vine la poporul Său 198

Capitolul 19

Cel mai mare Învățător pe care l-a văzut lumea vreodată 202

A. Eliberarea captivilor 202
B. Restabilirea canalului binecuvîntării 204
C. Restabilirea legii – canalul protector 205
D. Restabilirea adevăratului Dumnezeu ca un Tată tandru 208
E. Restabilirea perspectivei corecte asupra Sabatului 210
F. Restabilirea principilor supunerii 211
G. Restabilirea adevăratului scop al sanctuarului 212
H. Restabilirea adevărului despre moarte și despre viață numai în Hristos 213
I. Restabilind adevărata natură și adevăratul scop al rugăciunii 216
J. Restabilirea demnității femeilor 217

Capitolul 20

Tranziția către invizibil 221

A. Relațiile sînt invizibile 221
B. Minciuna șarpelui schimbă concentrarea asupra vizibilului 223

C. Călătoria spre invizibil 224
D. Satan caută să închidă ușa spre invizibil 227
E. Urmașii lui Hristos fac schimbarea de la canalele pământești la sursa cerească 230

Capitolul 21

Sanctuarul ceresc și lucrarea lui Isus călcate în picioare 235

A. Slujirea preoțească a lui Isus în cer 235
B. Spiritualizarea făcută de Roma 237
C. Atac asupra sanctuarului ceresc 238
D. Cornul puterii atacă familia regatului 241
E. Plăgile judecății trimise să elibereze femeia 243

Capitolul 22

Adunarea lui Israel pentru a 2-a oară – Ridicarea mișcării advente și mesajul lui Ilie 244

A. Reforma începe recuperarea perspectivei asupra invizibilului 244
B. Împrăștierea, necazul și strîngerea poporului lui Dumnezeu 247
C. Ridicarea Mișcării advente..... 252
i. Restaurarea sanctuarului ceresc 256
ii. Restaurarea legii lui Dumnezeu 257
iii. Restaurarea Sabatului 258
iv. Restaurarea adevărurilor despre starea celor morți și despre cea de-a 2-a venire 259
v. Restaurarea relației dintre Tatăl și Fiul..... 260
D. O platformă solidă 263

Capitolul 23

Căsătoria în Locul Prea Sfînt – Judecata 265

A. Căsătoria deschide pe deplin canalul 265
B. Mulți resping invitația la nuntă..... 267
C. Investigație asupra meritului 268

Capitolul 24

Războiul ultimelor zile asupra familiei – Rămășita Împărăției familiale lui Dumnezeu.....273

A. Unitatea Familiei versus Noua Ordine Mondială 273
B. Demolarea orchestrată a familiei 275
i. Revoluția educației 275
ii. Revoluția din muzică..... 281

iii. Revoluția feministă 283

Capitolul 25

Întoarcerea lui Ilie 287

A. Întorcînd inimile copiilor către tați 289
B. Mesajele celor 3 îngeri 290
C. Descoperirea Tatălui în flăcările iadului 294

Capitolul 26

Reunirea familiei – Cea de-a doua venire (Piatra) 298

A. Modalitatea întoarcerii lui Isus 299
   i. Un eveniment vizibil 299
   ii. Un eveniment glorios 299
   iii. Un eveniment care schimbă lumea 300
B. Dumnezeu își revendică copiii săi credincioși 301
C. Copiii lui Dumnezeu conectați în mod permanent la Sursa vieții 301

Capitolul 27

Trăind în familia împărăției lui Dumnezeu în zilele din urmă ... 303

A. Relația dintre soț și soție 303
   i. Soțul și tatăl 304
   ii. Soția și mama 307
B. Timpuri pentru binecuvîntări speciale și evenimente cu binecuvîntări speciale 310
   vi. Conceperea și sarcina 310
   vii. Nașterea 311
   viii. Copilul mic care începe să umble și primii ani de viață 311
   ix. Adolescența 312
   x. Vîrsta adultă 312
   xi. Căsătoria 313
   xii. Nepoții de bunici 313
C. Viața la țară 314
D. O comoară de amintiri ale familiei 315

Apendice:

Regulile de interpretare ale lui William Miller
(Cu pasaje biblice întregi, incluse) 317

Capitolul 1

Strîngînd o comoară a familiei

De cum am intrat în casă, aerul închis și cu miros de mucegai mi-a invadat simțurile, descoperindu-mi repede că nimeni nu mai locuise acolo, de ceva vreme. După ce am deschis cîteva ferestre, m-am așezat într-un fotoliu și mi-am imaginat scena. Pendula bunicului, așezată într-un colț mi-a atras atenția, amintindu-mi de vremuri trecute, și un șuvoi de amintiri a fost eliberat în mintea mea. Mi-am închis ochii și 35 de ani au fost șterși într-o clipă. Camera a părut deodată că este însuflețită cu vorbă: bunicii și părinții mei și mulți unchii, multe mătuși și mulți veri erau cu toții acolo. Mi i-am amintit mîncînd prăjituri și biscuiți, rîzînd, spunînd glume și povestiri. Mi-am imaginat fețele lor atît de clar și m-am bucurat pe măsură ce amintirile se derulau. Apoi, pe nepregătite, un val de emoție a venit asupra mea cu un dor fierbinte care producea lacrimi. Du-mă înapoi în timp, pendulă a bunicului, învîrte-ți înapoi vechile tale ace negre și lasă-mă încă o dată să mă delectez cu inocența copilăriei! Fețele vesele, rîsetele, inocența, sentimentul de apartenență la o familie, o ce comoară erau toate acestea.

Am fost țintuit pe loc de emoție și am știut că era un proces pe care trebuie să-l completez. M-am dus prin fiecare cameră, m-am așezat și amintirile s-au declanșat din nou; cu fețele, cu rîsetele, cu sentimentul apartenenței, cu o foame de a mă întoarce întrecut. Acesta era felul meu de a-mi lua rămas bun.

Această casă veche ce a aparținut bunicilor mei a fost singurul lucru din viața mea, ce nu s-a schimbat. Deși veche și cu miros de mucegai și ușor dărăpănată, ea deținea o comoară de amintiri pe care aveam nevoie să le retrăiesc. Bunicul meu murise și bunica fusese mutată într-un loc in care putea avea parte de o ingrijire potrivită, astfel incît casa avea să fie vîndută in scurt timp.

M-am surprins deseori că vînez, că urmăresc această comoară de amintiri. Nu demult am călătorit într-un loc în care am locuit când eram copil; Pur și simplu m-am îmbibat cu priveliștile și cu sunetele casei mele vechi și am retrăit amintirile. Amintiri cu tati și cu mami, cu sora mea și cu mine, stînd așezați în camera de odihnă, amintiri cu tati când ne duceam să alergăm, amintiri cu prietenii mei când ne jucam în pîrîu, când ne cățăram în copaci sau când mergeam cu bicicletele. Știu că amintirile înclină mai ales spre timpurile bune, dar te fac să te simți atît de bine și atît de satisfăcut!

Adunînd și protejînd acest fel de comori face bine sănătății comunităților și dă speranță generațiilor care vor veni. Comorile de iubire, de afecțiune și de amintiri frumoase, întocmite în ritualurile familiei și in experiențe constituie materialul din care este țesută viața. Fără aceste comori, viața nu are inimă, nici suflet și se reduce la munca ingrată, la corvoada pentru supraviețuire. Viața este lipsită de sens, fără o serie de amintiri calde, puse în conexiune cu relații speciale. Este greu să ne menținem în echilibru și să ne stabilizăm pe noi înșine, fără un loc spre care să arătăm cu căldură și pe care să-l numim acasă!

W.R. era un student de 19 ani la Politehnică într-o competitivă universitate de stat. El s-a sinucis într-o după-amiază de la începutul lunii mai, sărind fără să avertizeze, de la etajul al zecelea al clădirii în care locuia.

Sinuciderea lui W.R. pare să fi fost legată de implicarea lui într-un accident de automobil cu aproximativ 30 de minute înainte de moartea sa. El fusese amendat pentru că condusese prea aproape de mașina din fața lui. Era cea de-a treia contravenție în trafic din cauza căreia nu mai avea voie să conducă. Celălat șofer suferise o rană ușoară și fusese, în mod vizibil,, afectat și agitat, în timp ce era pregătit pentru transportarea la spital. Partea din față a mașinii pe care o conducea W.R. fusese accidentată. Acest automobil aparținea surorii sale. Mama lui (WR) îi spusese să nu conducă acea mașină.

În timp ce putem înțelege faptul că cineva poate să fie supărat din cauza suspendării permisului său de conducere și din pricina aflării în necaz pentru că condusese mașina surorii sale, deși i se spusese să nu facă acest lucru, de ce, totuși s-a sinucis W.R.? Cît de rea devenise viața pentru el, încît să

dorească să-i pună capăt?

W.R. a ținut un jurnal pe cînd era la universitate și acesta ne oferă o imagine mai profundă a ceea ce se petrecea în realitate.Să parcurgem unele dintre însemnările sale:

„Senzația din stomacul meu e una de învîrtire, de măcinare. Nu pot simți mai multă părere de rău pentru mine însumi. Totuși, îi învinovățesc pentru eșecurile mele pe alții. Refuz să accept că vina îmi apartine. Sper că voi ajunge să-i urăsc pe colegii din grupa mea, sper că voi ajunge să-i pedepsesc, dar să mă pedepsesc și pe mine însumi, și astfel să ies din această situație. Astăzi simt dorința de a renunța. Astă seară voi lupta de pe o poziție reîntarită și am nevoie de încredere într-o victorie.

Ajutor, sînt speriat. O, sînt speriat! Nu vreau să pierd.

Mi-e teamă să vorbesc în sala de curs... Trebuie să-i impresionez pe ceilalți. Am nevoi să-mi dovedesc mie însumi...

Frică! Îndepărteaz-o de tine... N-o poți face?

Nu sta pe loc, mergi înainte, îmbunătățeste-te.“

Realitatea îi confruntă pe oamenii cei mai de jos. Deseori, ei renunță la școală, se înrolează în armată sau își găsesc un serviciu. Să admitem că situația de a fi incapabil să gestioneze competiția din sistemul scolar cere curaj și că îndrumarea părinților sau cea administrativ-psihologică trebuie să fie disponibilă pentru a recunoaște această problemă!

W.R. avea o problemă de vorbire ce a fost agravată din cauza fricii. Observați următorul comentariu din jurnalul său:

„Atunci cînd vorbesc este mereu rău. Așa că mă ascund.

Stînd în sala de curs ieri singur, mi-am dat seama că aș putea să spun orice vreau. În prezența altora, mă blochez, mă închid, mă dau înapoi.

(Spastic = Termen medical, persoana ce a suferit o paralizie cerebrală, o leziune a centrilor motori)

După ce tatăl meu mi-a poruncit să încetez să vorbesc spastic mi-a fost rușine și m-am simțit vinovat pentru că mă bîlbîi.“

Neputința lui W.R. de a se manifesta în mod corect în societatea sa, l-a făcut să se închidă însine, să se izoleze de ceilalți. A inceput să sufere de singurătate și depresie, de vină și de mînie.

„Sînt singur și plictisit.

Nu deveni deziluzionat, nu vorbi cu nimeni.

Problema există. Îngrijorat, supărat, mîncînd mult, deprimat.

Dacă oamenii ce sînt în regulă mă abordează pe loc, pot să mă îndrept spre detașamentul lui Dumnezeu?

În spațiul vinei mele. Familia nu m-a acceptat.

Încă am dispoziții sufletești egoiste, dar acum încerc să mă prind pe mine însumi.“

Dacă privim cu atenție la sistemul de valori al lui W.R, observăm că el avea convingerea că reușita sau înplinirea înseamnă acceptare, Iar eșecul înseamnă respingere. Se pare că el avusese parte de un sprijin redus din partea familiei sale. Comentariile tatălui său despre dificultîțile sale de vorbire, l-au făcut să-i fie rușine și să se simtă vinovat. Este corect să spunem că W.R. lua lucrurile prea în serios; că sinuciderea lui a fost un act nenorocit, dar în mod simplu, doar o biată parte din mediul nostru înconjurător și că trebuie să înveți să faci față realității?

Ar putea fi ușor pentru unii să declare că W.R. a fost, pur și simplu, slab de minte, dar statisticile despre depresie și sinucidere ne cer să privim fenomenele acestea, puțin mai în profunzime. Să aruncăm o privire la următoarele statistici din 2011.

- 1 milion de sinucideri în fiecare an. O moarte la fiecare 40 de secunde sau 3000 de morți pe zi.
- Pentru fiecare individ care își ia viața, cel puțin 20 de încercări pentru a ajunge la asta. Adică 60.000 de încercări pe zi.
- Pe plan mondial rata sinuciderilor s-a ridicat pînă la 60% în ultimele 5

decenii-în principal în cazul țărilor industrializate.

- 60% din toate sinuciderile au loc în Asia. China, India și Japonia dau seamă pentru aproximativ 40% din totalul sinuciderilor, potrivit Organizației Mondiale a Sănătății.[1]

W.R. nu a avut o comoară de amintiri ale familiei, care să îi furnizeze un tampon, un amortizor pe timpul unei perioade grele; de fapt, întreaga lui abordare a vieții a fost condusă de o înplinire / reușită bazată pe efecte care, se aștepta el, să-i asigure acceptare și relații bune.

Ce determină creșterea nivelurilor de izolare, depresie și a nivelului de sinucideri? Ce principii sînt la lucru în societate, principii ce cauzează această defectiune în procesul de adunare a unei comori de amintiri de familie? Am putea oferi un nivel de suprafață al răspunsului prin menționarea nevoii de a petrece mai mult timp împreună și aș putea să vă dau o listă de făcut (pe care deja o cunoașteți) care ar asigura beneficii sporite pentru strîngerea comorii dumneavoastră de amintiri de familie, dar aceasta ar fi ca și cum aș oferi un mop pentru a curăți mizeria, în loc să arate spre locul în care trebuie închis robinetul. Problemele sînt mult mai profunde decît o simplă listă cu lucruri ce trebuie să fie făcute.

Cum construim un sistem de valori în societate, sistem care să întărească relațiile în familie și prieteniile, în timp ce reduce la minimum impactul negativ al faptului de a da greș în a realiza scopurile dorite? Călătoria noastră începe cu declarațiile despre sursa vieții noastre. Vom examina acest lucru, în mod extensiv, în capitolul următor. Dar deocamdată vom pune unele temelii. Atunci cînd ne gîndim la sisteme de valori, cred că există un ingredient principal pe care este nevoie să-l luăm în considerare, și acest ingredient aduce imediat două alte ingrediente:

Ingredientul principal:

- **Viața sau sursa puterii** – Viața: fizică, mentală și spirituală. Aceasta este esența existenței. De unde provine viața și cum să ne implicăm în, cum să o trăim? Cum să trăim o viață care este implinită și plină de sens?

1 https://www.medicalnewstoday.com/articles/234219.php

Ingrediente secundare:

- **Relații** – Însăși natura nașterii și a prunciei cere ca oamenii să se angajeze, să se angreneze într-o formă de relații.În existența noastră omenească viața este concepută prin relații. Vedem, de asemenea, impulsul pentru relații și intimitate, cauzat de puternica aversiune pe care majoritatea oamenilor îl are față de faptul de a fi singur. *Viața fără intimitate este goală.*
- **Valoare și semnificație** – un concept sănătos despre sine, un simț al scopului și al destinului. Fără acest simț al scopului viața devine lipsită de sens și dorința de a prezerva este distrusă. *Viața fără valoare este lipsită de sens.*

Cum să combinăm aceste ingrediente pentru a construi relații mai puternice cu un ocean plin de comori ale amintirilor de familie? Afirmăm un fapt evident atunci cînd spunem că relațiile și valoarea nu pot exista fără viață, dar prin declararea acestui fapt, înțelegem că natura valorilor și relațiilor noastre este guvernată de natura vieții noastre, sau cu alte cuvinte, *înțelegem de unde provine viața.*

Capitolul 2

Sistemele privitoare la sursa vieții

Răspunsul la întrebarea de unde provine viața și cum ajunge la noi, este una din chestiunile fundamentale despre viață. El definește ce fel de ființe sîntem. De-asemeni, definește natura relațiilor noastre și cum descoperim valoarea, așa cum am discutat la sfîrșitul capitolului precedent. Luînd în considerare prioritatea acestei chestiuni, găsesc foarte amuzantă următoarea declarație din Wikipedia, subtitlul „Originea vieții":

> *Studiile asupra origini vieții constituie un limitat al cercertarii în pofida impactului său profund asupra biologiei și asupra înțelegerii umane a lumii naturale. Progresul în acest cîmp este, în general, lent și sporadic deși el reține ațenția multora, din cauza importantei eminenței chestiunii ce continuă să fie invenstigată. Un motiv plauzibil pentru rata scăzută a progresului ,este acela că e dificil să obții finanțare pentru cercetarea în acest domeniu întrucît aplicațiile practice și comerciale ale cercetării sînt greu de prevăzut.*[2]

Astfel unul din principalele motive pentru care încă sînt probleme serioase în legătură cu această chestiune, este acela că este nevoie de mai multă finanțare pentru cercetarea științiifică. Desigur că sînt multe teorii ce sînt promovate cu pasiune și care pretind că dețin răspunsul la aceasta întrebare.

Scopul meu în acest capitol, nu e de a încerca să răspund acestei întrebări specifice, ci mai degrabă acela de a gîndi asupra impactului diferitelor sisteme privitoare la sursa vieții asupra capacității de a aduna comori ale familiei de a întări relațiile și de a-i ajuta pe copiii noștri să aibă o percepție sănătoasă asupra proprieilor valori.

2 www.wikipedia.com – Originea vieții

A. Gândirea creștină occidentală

Gândirea occidentală e puternic influențată de filosofii greci, precum Platon și Aristotel. Platon a declarat: „Sufletul omului e nemuritor și nepieritor."[3] Eine große Zahl christlicher Kirchenväter im ersten Jahrhundert nach Christi Geburt standen unter dem Einfluss dieser Sichtweise und haben sie in die Kirche eingeführt. Im neuesten Katholischen Katechismus lesen wir das Folgende:

> *III. Cum putem dovedi că sufletul omului e nemuritor?*
>
> *Putem dovedi că sufletul omului e nemuritor, deoarece actele inteligenței omului sînt spirituale; de aceea, sufletul său trebuie să fie o ființa spirituală, nedependentă de materie și prin aceasta nefiind supusă decăderii sau morții.*[4]

În general, creștinii aceptă prezența nemuririi sufletului, nu ca pe o concepție fixată, ci ca pe ceva ce devine o parte din ei.

Cu toate acestea, ea a fost un subiect de dezbateri de-a lungul secolelor. Creaționismul, de exemplu, afirmă că Dumnezeu creează un suflet nou pentru fiecare om la naștere (Jeronim, Jean Calvin). Traducianismul învață că sufletul și trupul sînt create prin propagare, fiind generate de sufletele părinților (Tertullian, Leon, Luther). Pe de altă parte, ambele concepții sînt, în general, de acord că sufletul e nemuritor.„ Eu folosesc opinia lui Platon, atunci cînd declară că "fiecare suflet e nemuritor" - Tertullian.

Biserica a devenit atît de atașată de aceasta idee, încît Conciliul Lateran i-a condamnat pentru a fi pedepsiți ca eretici pe acei care „...sustin că sufletul intelectual e muritor". [5]

Există un mic număr de biserici protestante care sustin ideea că omul e muritor și total dependent de Dumnezeu pentru viață.[6] Această idee plasează viața în afara omului și ca fiind ceva pe care o posedă numai în relație cu Dumnezeu

3 Plato Republica„ cartea a X-a 608-D

4 Cel mai recent Catehism catolic, Apendicele 1

5 Al 5lea Conciliu Lateran, Sesiunea 8, decembrie 19, 1513. http://www.dailycatholic.org/history/18ecume2.htm

6 Adventistii de ziua a 7a sînt cel mai mare grup protestant ce sustin această concepție.

B. Gândirea orientală

Dacă privim la conceptele orientale asupra vieții omenești, observăm urmatorul lucru din perspectivă hindusă:

> *Cel mai mare exponent al filosofiei Vedelor, care e denumit și Vedanta susține că omul este divin.*[7]

Multe idei orientale se învîrt în jurul conceptului de reîncarnare și a conceptului ce susține progresul și dezvoltarea sufletului spre desăvîșirea spirituală și eliberarea de plăceri și de interese pămîntești. Adeptii filosofiei New Age par să combine gîndirea occidentală și cea orientală cu ideea că omul este o parte din Dumnezeu.[8]

Conceptul că omul e nemuritor sau divin face ca viață să fie ceva ce este, cu putere, inerent în om. E ceva pe care noi îl posedăm înăuntrul nostru. În vreme ce ideile referitoare la modalitatea de a ajunge în posesia acelei vieți diferă, tema esentială este că viața e o putere pe care noi o avem în mod inerent.

C. Gândirea științifică

Stiința modernă înțelege viața ca pe ceva ce este în mod esențial un proces chimic ce a avut loc din întîmplare. „Condițiile prebiotice plauzibile au avut ca rezultat producerea unor anumite micimolecule de bază (monomeri) ale vieții precum sînt aminoacizii.” [9] Viața este ceva accidental și întîmplător pe care noi îl posedăm în mod chimic și în mod inerent, dar ea nu transmite nici un fel de noțiuni despre divinitate sau despre nemurire.

D. Compararea Modelelor privitoare la Sursa vieții

E interesant de observat ca locul în care viața își are originile este locul la care noi ne referim în mod tipic ca fiind „divin.” Rezumînd diferitele concepții

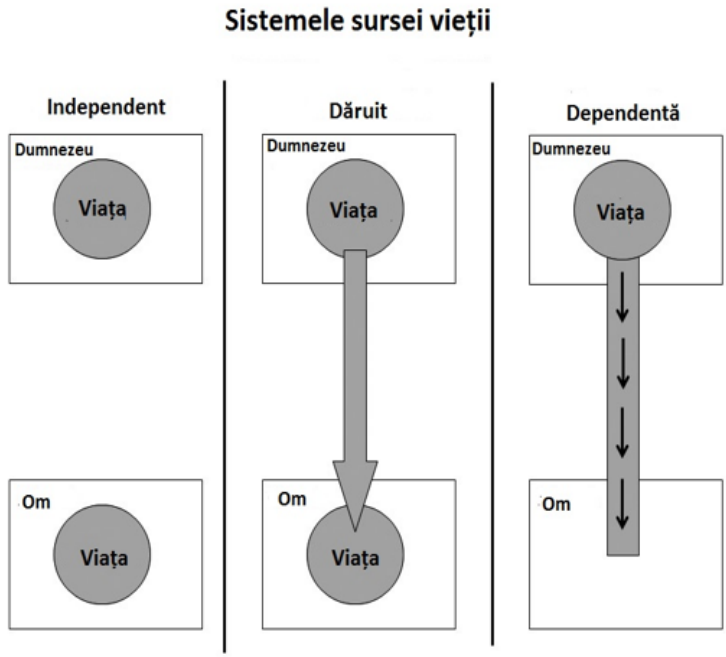
7 http://www.sriramakrishnamath.org
8 www.newageforum.net
9 www.wikipedia.com – Originea vieții

ale sistemelor privitoare la viață, le putem exprima în 3 idei Fundamentale. Omul are în el însuși viața sau are capacitatea de a o produce el insuși; sau o primește ca pe un pachet o singură dată de la cineva care o poate produce; sau o primește clipă de clipă de la cineva ce o poate produce.

Putem sintetiza acest lucru în urmatorul tabel:

Model 1	**Model 2**	**Model 3**
Omul are o sursă inerentă a vieți (divină) care își are originea înlauntrul său.	Omului îi este dăruită o sursă a vieții de catre Dumnezeu (divină) pe care el o posed ă înlăuntrul său.	Omul primește viața printr-o relație cu Dumnezeu (divină) în afara lui însuși.
Omul este	**Omul este**	**Omul este**
Divin	**Nemuritor**	**Muritor**

Dacă plasăm aceste 3 modele într-o diagramă, aceasta ar putea arăta cam așa:

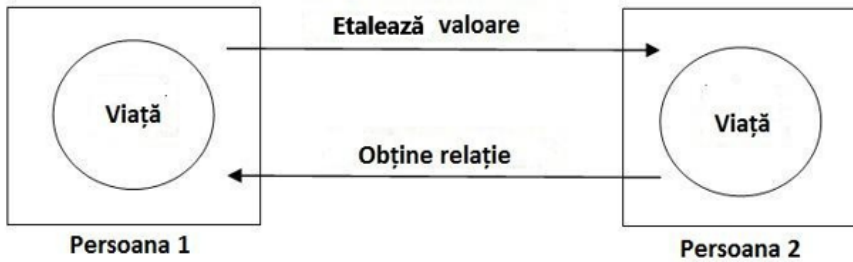

E. Impactul concepțiilor privitoare la sursa vieții asupra relațiilor și asupra sistemelor de valori

Cu referire la aceste 3 sisteme ale vieții, haideți să explorăm modul în care ele pot afecta natura relațiilor și a valorilor, ingredientele secundare ale strîngerii unei comori de amintiri ale familiei.

I. Impactul potențial al credinței că omul e în mod inerent divin (Model 1)

Haideți, mai întîi să privim la sistemul vieții în care se consideră că viața își are originile înlăuntrul omului. Observați urmatoarea diagramă:

Dacă considerăm că viața este înerentă în om, sinele va fi, în mod natural, plasat în centrul „sistemului solar" perceput al omului. Acest lucru va fi cît se poate de natural. Așa cum planetele se-învîrt în jurul soarelui, tot astfel vom fi încurajați să-i vedem pe alți oameni învîrtindu-se în jurul nostru și existînd, în mod esențial, pentru beneficiul nostru. Această percepere a realității e cea care a propagat principiile găsite în lucrarea lui Niccolo Machiavelli (de unde avem termenul de machiavelic) intitulată „Principele." Ea descrie un proces al obținerii puterii și al menținerii acesteia.

Întrucît considerăm că viața sau puterea este posesiunea noastră inerentă, atunci acest lucru e înțeles în mod firesc ca sursă a valorii noastre. NOI SÎNTEM valoroși prin divinitatea noastră., prin nemurire sau prin putere.Sîntem valoroși printr-o posesiune a puterii.Dacă vrem să ne mărim valoarea trebuie să mobilizăm sau să manifestăm puterea înăuntrul nostru. Un asemenea sistem va duce în mod natural, la un sistem de valori prin performanță și împlinire.

Cum are acest lucru, impact asupra relațiilor? Întrucît percepem că și alți indivizi au putere, am putea să-i căutăm pe aceia care par cei mai puternici (atractivi) și să-i angrenăm (manipulăm) într-o relație, sau să-i căutăm pe cei considerați mai slabi decît noi însine, pentru a-i controla. Deseori, noi încercăm să facem ambele lucruri. Astfel de relații întăresc propria noastră putere sau viață. Acest lucru ar putea fi o încercare naturală de a trăi viața la maxim sau de a urmări fericirea. În acest mod relațiile sînt, în mod primar angajate pentru a întări și pentru a extinde puterea sinelui. Îi căutăm pe cei mai atractivi, pe cei mai înstăriți pe cei mai influenți sau pe cei mai utili. Printr-o etalare a puterii noastre, îi atragem spre noi însine, așa încît să îi putem folosi și obține puterea lor. De cîte ori n-am văzut un bătrîn bogat căsătorindu-se cu o frumoasă tînără doamnă de 30 sau 40 de an. Optimistii proclamă acest lucru ca pe larga mărinimie iubirii, în timp ce scepticii o numesc o foarte costisitoare formă de prostituție. Indiferent de ceea ce credem în acest sistem frumusețea e în ochii privitorului și mulți oameni cheltuiesc o avere pentru ceea ce, este frumos, așa că aceste exemple sînt perfect normale.

Dimpotriva de cîte ori am văzut un dictator controlînd și forțînd pe alții, pentru a le face voința să dea ascultare și pentru a-i supune trebuintelor lor? Mare parte din istorie e preserată cu asemenea despoți controlatori, ce au făcut viețile a milioane de oameni să fie un chin, o nenorocire. Există o amplă dovadă că mulți oameni au îmbrațișat filosofia Modelului 1 a sistemului sursei vieții. Această dovadă e peste tot în jurul nostru.

Un alt impact, mai puțin evident, asupra relațiilor este cel din cauză căruia relațiile sînt opționale, pentru că persoana are propria ei sursă de viață. Ele nu sînt vitale pentru supraviețuire. Îi putem lua sau părăsi în funcție de faptul dacă ne convin sau nu. Acest lucru (fapt) poate avea beneficii individuale, dar ar putea / pot fi în detrimentul sistemului de hrănire a unei familii. Conceptul omului divin trebuie în cele din urmă să conducă spre autonomie urmată de izolare și singurătate.

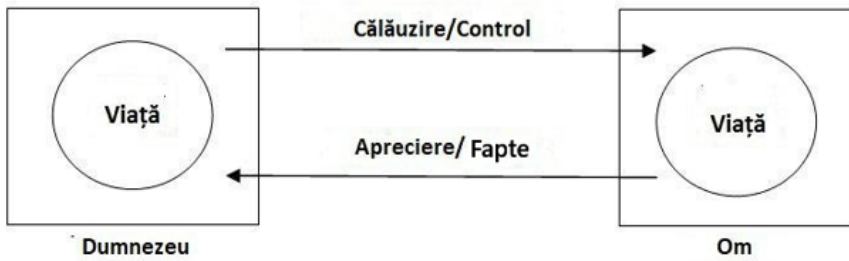
Cum include acest sistem un concept despre Dumnezeu? Dacă credem că posedăm viață în noi înșine, atunci, în esență, oricine este un dumnezeu. Unii dintre noi sînt mai puternici,alții sînt mai puțin puternici.Grecii foloseau

această idee în panteonul zeilor pe care îi admirau sau cărora li se închinau. Zeii grecilor sînt, în esență, măriri ale capacităților omenești,țesute într-o poveste ce dă ființelor umane ceva spre și cu care să se întreacă, astfel că acești zei sînt, într-adevăr,închinarea la omenesc ca fiind divin.

Realitatea sistemului grecesc al zeilor în viața zilnică înseamnă că deși simpli muritori, ei își pot asigura susținerea și patronajul unui zeu, puterea lor era întărită și mărită. Această putere mărită îi va face capabili de mai mari etalări a propriei lor puteri pentru a le asigura mai multă apreciere, iubire sau închinare de la alții, și astfel acestea să ducă la o viață, cu adevărat, împlinită. Iarăsi, acest sistem va avea, cu siguranță avantajele sale pentru individ, dar, așa cum vom observa în capitolul următor, are slăbiciuni în construirea unui sistem de hranire pentru familii.

II. Impactul potențial al credinței că omului i-a fost dăruită nemurirea (Model 2)

Haideți să aruncăm o privire la cel de-al-lea sistem, în care o persoană consideră că sursa inerentă a vieții sale vine de la Dumnezeu. Să observăm următorul lucru:

Acest sistem formează baza tuturor religiilor ce se sprijină pe credința că sufletul e nemuritor sau cred că capacitatea de a înfăptui și de a realiza / duce la bun sfîrșit, își are originea în om. Acest sistem chiar oferă unele beneficii pentru individ, dintre care unul este patronajul garantat, dintr-o sursă foarte puternică. El, de asemenea,plătește pentru conceptul de apreciere și mulțumește pentru viața care e dăruită. Și totodată poate furniza un sens al responsabilități cuiva mult mai puternic decît tine.

Dar există impacte semnificative, negative asupra relațiilor și asupra sistemului de valorii în acest model. Mai întîi, întrucît el se concentrează asupra sursei puterii ca fiind înlăuntrul individului, el în mod natural se dedă pe el însuși la un sistem de performanță pe aprobare[10] în modalitați similare cu Modelul 1. Privind viața prin lentilele nemuririi, va fi foarte natural să cauți accesul la o relație cu Dumnezeu prin standardul Său desemnat și Să-I cîștigi aprobarea prin etalări de „fapte bune" sau realizări pentru a obține o viață împlinită. Idea aprobării de la Dumnezeu prin fapte bune descoperită în parte sau în întregime în toate religiile[11].

Dieses leistungsorientierte System kann auch die Basis bilden für einen Wettstreit darüber, wer Gott am meisten dient, einen Kampf darum, wer am meisten seinen Segen verdient. Wir sehen dies deutlich in dem Konflikt zwischen Islam und Christentum, wo es darum geht zu zeigen, welche Religion die überlegene ist. Wir finden es in Debatten zwischen christlichen Kirchen, die sich darum drehen, wer der wirkliche Hüter des Glaubens ist; der besessene Wunsch, sich selbst als rechtgläubig zu zeigen und andere als Ketzer zu überführen.

Acest sistem al performanței poate forma, de-asemeni, baza unei competiții în care să se vadă cine Îi slujește lui Dumnezeu cel mai bine, un fel de bătălie pentru poziția de cel mai demn, cel mai îndreptățit pentru binecuvîntarea lui Dumnezeu. Vedem acest lucru în mod clar, în cadrul conflictului dintre Islam și Creștinătate pentru a arata care religie e superioară. Observăm aceasta în disputele dintre bisericile creștine, privitoare la cine e adevăratul apărător al credinței; cu dorința de a arăta pe sine ca fiind drept credincios și de a dovedi că ceilalte sînt eretici. Acest aspect e unul al celei mai mari slăbiciuni a religilor care au această concepție a omului ce e nemuritor, considerînd că Dumnezeu

10 Însemnînd că suntem aprobați cînd acționăm potrivit cu o anumită așteptare a acelora a căror aprobare o căutăm.

11 În timp ce s-ar putea ca intenția unor biserici de a evita un sistem religios, bazat pe fapte, pînă în punctul de a fi afirmat în credințele lor fundamentale, conceptul de nemurire va înșela pe Mulți printr-o inconștientă cautare a aprobării lui Dumnezeu de către unii ce acționează după standardul agreat de catre biserică. Chiar și bisericile care nu mărturisesc că cred într-o nemurire intrinsecă a persoanei, pot fi influențate de aceste principii printr-o continuă asociere cu multe biserici și culturi ce îmbrețișează acest concept.

este de partea lor. Pentru că acest model al vieții e considerat drept unul dat de către o Ființă mai mare, căreia trebuie să i te supui, accentul covîrșitor este pus pe noțiunea de control. Controlul dintr-o religie organizată e cea mai mare plîngere a maselor împotriva acestei religii. Asemenea sisteme au demonstrat unele dintre cele mai violente crime împotriva umanității în lupta lor de a controla și de a întări ceea ce ele cred a fi corect, în eforturile de a cîștiga favoarea lui Dumnezeu și de a întări legile Sale. Milioane de oameni și-au pierdut viețile din cauza convingerilor sufletelor zeloase, ce au ca scop să placă dumnezeului lor și să apere pe dumnezeul lor.

În timp ce problemele / chestiunile implicate sînt mai complexe decît eu tocmai am descris, problema constă în faptul că, dacă o persoană crede că are viață în ea însăși, atunci este extrem de greu să evite nevoia de a cîștiga demnitate și valoare din etalările acelei vieți. Ne putem spune nouă însine că avem valoarea noastră de la Dumnezeu și în relație cu El, dar puterea din lăuntrul nostru,va determina natura acelei relații și calitatea valorii.

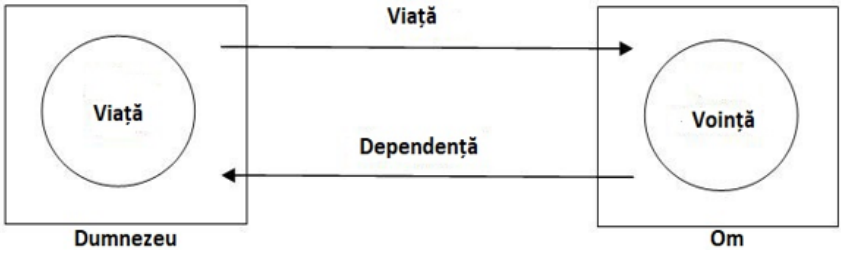
În rezumat, credința că omenirea are sursa vieții în ea însăși sau o sursa avieții dată sau dăruită de un binefăcător extern, va duce, în cele din urmă , la un impact extrem de negativ asupra relațiilor de intimitate. Înșelătoarele „libertăți" ale autonomiei conduc indivizii spre izolare și controlează mecanismele ce sînt în conflict direct cu inerentele dependențe de intimitate relațională.

III. Împactul potențial al credinței că omul e muritor (Model 3)

Acceptarea credinței că omul e muritor, însemnînd că cineva nu are viață în și din el însuși, creează imediata nevoie de a obține un curent constant de viață din afara sinelui său. Viața poate fi obținută numai printr-o relație, o continuă relație ce nu poate fi întreruptă niciodată.

Cel mai mare potențial neajuns obstacol al acestui sistem este că ești complet dependent de chipă, de cineva pentru a trăi. Dar acest potențial inconvenient poate fi, în realitate, un enorm plus, dacă acel cineva e foarte iubitor, binevoitor și răbdător și dacă persoana ce primește viața, într-adevăr nu are

probleme cu supunerea față de acea persoană de la care primește viața. Dacă un asemenea sistem functionază, atunci concentrarea recipientului vieții este pe menținerea unei relații de intimitate, supusă față de dătătorul vieții. Dacă o persoană dezvoltă o natură de relație de intimitate, supusă, această natură poate fi transmisă și altora sub influența și îngrijirea ei, și o puternică rețea de intimitate relațională poate fi menținută.

Accentul acestui sistem este pe supunere față de persoana ce îți transmite viața, menținînd o intimitate cu acea persoană și păstrînd un nivel înalt de respect pentru autoritatea acelei persoane.

Haideți să rezumăm și să comparăm aceste 3 sisteme în termenii vieții, al relațiilor și ai valorii; și să vedem care e cel mai bun sistem pentru construirea unei puternice rețele ale familiei.

Sursa vieții	**Impact asupra relațiilor**	**Impact asupra Sistemului de valori**
Model 1 (Omul este divin. Viața își are originea în sine.)	**Natură:** Relațiile sînt Optionale. **Scop:** Relațiile sînt pentru beneficiul întăririi puterii sinelui **Dinamică:** Fiecare relație e o potențială oportunitate sau o amenințare. Folosit sau să fie folosit, manipulat sau să fie manipulat. **Menținere:** Relații mentinute prin forță pentru cei mai puternici și prin îmblînzire pentru cei mai slabi	1. Valoarea vine dinauntru. 2. Bazat pe etalarea puterii, pe realizări și pe aprobare. 3. Egalitatea este determinată de putere. 4. Foarte greu să îți recunoști vina fără diminuarea valoarii personale.

Sursa vieții	Impact asupra relațiilor	Impact asupra Sistemului de valori
Model 2 (Omul este nemuritor. Viața este dăruită, dar autoposedată sub călăuzirea sau controlul dătătorului).	**Natură:** Relațile umane sînt optionale. Relația Divină este foarte importantă. **Scop:** Relațiile sînt pentru beneficiul întăririi puterii dăruite și pentru a face pe plac sinelui și dătătorului vieții. **Dinamică:** Fiecare relație e o oportunitate sau o amenințare pentru relația personală cu Divinul. Alții pot mai mult sau mai puțin face pe plac Divinului, de aceea sînt susceptibili de a folosi sau de a fi manipulați. **Menținere:** Calitatea relațiilor cu divinul e în mod constant comparată și măsurată.	1. Valoarea vine de la dătătorul extern al vieții și dinăuntru. 2. Constanță nevoie de a dovedi merite pentru sine, pentru alții și pentru dătătorul vieții. 3. Egalitatea e determinată de putere și de realizări pentru sine și pentru dătătorul vieții. 4. Greu de recunoscut vina fără diminuarea valorii personale.
Model 3 (Omul este muritor. Viața e primită clipă de clipă de la dătător.)	**Natură:** Relațiile sînt vitale. **Scop:** Relațile sînt un canal al vieții și al binecuvîntării. **Dinamică:** Fiecare relație e o oportunitate de a sluji pe alții și de a primi o binecuvîntare. **Menținere:** Relația cu viața e menținută prin supunerea față de autoritatea ce dă viața.	1. Valoarea vine de la datătorul vieții. 2. Valoare bazată pe acceptare a dătătorului vieții. 3. Egalitate bazată pe relația cu dătătorul vieții. 4. Mai ușor să-ți recunoști vina, întrucît nu există valoare în realizarea personală, ci doar satisfacție.

Fiecare sistem are puterile și slăbiciunile sale, dar trebuie de înțeles că cel mai bun sistem pentru a creea relații de familie, și iubitoare, este o concepție în care relațiile sînt vitale.

Conține riscul cel mai ridicat prin faptul că totul depinde de bunăvoința dătătorului vieții, dar are cel mai mare câștig prin faptul că este cel concentrat în mod relațional, și nu este supus problemelor controlului și ale manipulării așa cum se întîmplă în celelalte sisteme. În capitolele de mai încolo vom

examina de ce modelele 1 și 2 ale sistemului vieții predomină în lumea noastră, dar deocamdată vom explora beneficiile relaționale ale modelului 3. Vom începe prin a ne uita la ceea ce spune Biblia despre sursa vieții și cum o primim.

Capitolul 3

O concepție biblică (Concepția Bibliei) asupra sursei vieții

Biblia este complet clară în ceea ce privește faptul de unde provine viață.

> ***Coloseni 1; 16-17 (NIV)*** *Pentru că prin El toate lucrurile au fost create; lucrurile din cer și de pe pământ, văzute și nevăzute, fie tronuri sau puteri sau stăpîniri sau autorități; toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. (17) El este înainte de toate lucrurile, și în El toate lucrurile sînt ținute împreună.*

Tot ceea ce putem vedea sau percepe și chiar și lucrurile pe care nu le vedem au fost create și sînt susținute acum de Dumnezeu. Observați cu atenție felul în care este formulată propoziția finală din citatul biblic. Și în El toate lucrurile sînt ținute împreună. Textul ne spune, în mod clar, că puterea vieții care vine de la Dumnezeu ține întregul univers împreună. Acest lucru indică, în mod limpede că viața nu ne este dăruită, în mod simplu într-un pachet o dată, ci în continuu vine la noi într-un curent constant. Următoarele texte din Biblie declară acest lucru:

> ***Psalm 36; 9*** *Căci la Tine este izvorul vieții; în lumina ta vom vedea lumina.*

> ***Apocalipsa 22;*** *1 Apoi îngerul mi-a arătat fluviul cu apa vieții, limpede precum cristalul ce curgea de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului.*

Biblia prezintă o imagine a unui fluviu ce curge de la tronul lui Dumnezeu. Acest fluviu e un fluviu viu și tot ceea ce vine în contact cu el, primește viață. Acest principiu e ilustrat în lumea naturii / naturală iarăși și iarăși prin faptul că majoritatea orașelor mari supraviețuiesc numai datorită faptului că sînt

așezate aproape de un rîu. Dacă ațivizitat vreodată o regiune aridă și apoi ați traversat un rîu, ați văzut că toți copacii cresc pe sau aproape de malurile sale. Conceptul de viață e conectat cu conceptul de riu.

Psalmistul David ilustrează acest lucru atunci cînd spune:

> ***Psalm 1; 3*** *El e ca un copac plantat lîngă rîuri de apă, care își dă rodul său la timp și ale cărui frunze nu se veștejesc. Orice lucru face, el prosperă.*

Încă o dată acest principiu e ilustrat în cartea Ezechiel:

> ***Ezechiel 47; 1-9*** *M-a adus înapoi la ușa casei. Și iată că ieșea apă de sub pragul casei, dinspre răsărit, căci fața casei era spre răsărit. Apa se cobora de sub partea dreaptă a casei înspre partea de miazăzi a altarului. M-a scos pe poarta de miazănoapte și m-a făcut să ocolesc pe dinafară până la poarta de răsărit. Și iată că apa curgea din partea dreaptă. Când a înaintat omul acela spre răsărit cu măsura în mână, a măsurat o mie de coți și m-a trecut prin apă; apa îmi venea până la glezne. A mai măsurat iarăși o mie de coți și m-a pus să trec prin apă, și apa îmi venea până la genunchi. A măsurat iarăși o mie de coți și m-a trecut prin ea, și apa îmi venea până la șolduri. A măsurat iarăși o mie de coți, și atunci era un râu pe care nu-l puteam trece, căci apa era atât de adâncă, încât trebuia să înot – un râu care nu se putea trece. El mi-a zis: „Ai văzut, fiul omului?" Și m-a luat și m-a adus înapoi pe malul râului. Când m-a adus înapoi, iată că pe malul râului erau o mulțime de copaci pe amândouă părțile. El mi-a zis: „Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se coboară în câmpie și se varsă în mare și, vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul și vor fi o mulțime de pești; căci, pe oriunde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase și, pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta, va fi viață.*

Observați ultima propoziție - „deci unde curge rîul totul va trăi." Viața e în curgerea rîului. Conceptul de rîu ce curge, înseamnă că apa se mișcă din sursa ei curgînd spre creaturi într-o linie directă. Apa rîului nu e moartă și stătătoare,

de la sursă la recipient, acest curent e mereu în mișcare. Biblia adaugă ceva la acest concept cînd spune:

> ***Faptele Apostolilor 17; 24-28*** *Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: 'Suntem din neamul Lui…'*

Observați cum spune că „în El trăim și ne mișcăm și ne avem existența". Biblia prezintă o altă ilustrare a modului în care viața lui Dumnezeu curge spre noi. Vedem aici un Dumnezeu ce e în mod intim implicat în viețile noastre. Pavel începe cu imaginea de ansamblu și apoi coboară la nivelul personal și intim:

1. El a hotărît timpurile și locurile fiecărei națiuni.

2. El nu e departe de niciunul dintre noi.

3. ...Și în final, Pavel merge drept la miezul chestiunii și zice că, în El noi trăim, ne mișcam și ne avem existența.

Dacă trăim în El sau trăim printr-un curent direct de la El, e evident că nu putem trăi fără El. Biblia spune:

> ***Ioan 15; 5*** *...Fără Mine nu puteți face nimic."*

Vă rog să înțelegeți că aceasta înseamnă că noi nu putem face nimic fizic, mental, sau spiritual fără El. Noi sîntem total și absolut dependenți de Dumnezeu pentru orice lucru, tocmai așa cum un bebeluș depinde de părinții lui. Observați următoarele versete:

> ***1. Cronici 29; 14*** *Pentru că toate lucrurile vin de la Tine și din cele ale Tale noi ți-am dăruit.*

> ***1. Corinteni 4; 7*** *Căci cine te face diferit de oricine alt cineva? Ce lucru*

ai pe care să nu îl fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi de parcă nu lai fi primit?

Pînă în acest punct ne-am concentrat pe simpla fizicalitate a vieții. Dar cînd Biblia a firmă că toate lucrurile vin de la El, aceasta înseamnă că toate lucrurile spirituale, mentale și fizice.

Luați în considerare următoarele texte:

Coloseni 2; 2-3 *Scopul meu este ca ei să poată fi încurajați în inimile lor și să fie uniți în dragoste, așa încît să poată avea bogățiile depline ale înțelegerii complete pentru ca ei să poată cunoaște taina lui Dumnezeu, adică / și anume pe Hristos, (3) în care sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii...*

Exodul 31; 1-5 *Atunci Yahweh i-a zis lui Moise, (2) „Vezi, l-am ales pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din tribul lui Iuda, (3) și l-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, cu pricepere, capacitate de a face și cu cunoaștere în toate felurile de meșteșuguri- (4) pentru a face opere artistice pentru lucrarea în aur, argint și bronz, (5) pentru a tăia a monta pietre prețioase, pentru a lucra în lemn și pentru a se angrena în tot felul de meserii.*

Biblia Îl descoperă pe Dumnezeu ca fiind sursa oricărei înțelepciuni și oricărei cunoașteri. Coloseni 2; 2-3 contrazice conceptul că noi în calitate de ființe omenești putem avea originea înțelepciunii și a cunoașterii in noi. Toate Înceleptiunea și cunoașterea vin de la Dumnezeu. Un exemplu al acestui fapt e arătat în Exodul 31; 1-5 unde vedem că Dumnezeu dă unui om înțelepciune și pricepere în diverse meserii.

Dar cum rămîne cu conceptul de viață spirituală? Dacă ne întoarcem la un verset pe care l-am menționat puțin mai înainte, respectiv Psalmul 1;3,

Psalm 1; 3 *El e ca un copac plantat lîngă rîuri de apă, care își dă rodul la timp și ale cărui frunze nu se veștejesc. În tot ceea ce face, el prosperă.*

Acest verset afirmă că roadele copacului depinde de apa ce curge spre el. Atunci cînd vorbește despre rod, Biblia spune:

> ***Galateni 5; 22-23*** *Dar rodul Duhului este iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, amabilitatea, fidelitatea, (23) blîndețea și stăpînirea de sine. Împotriva unor asemenea lucruri nu este lege.*

Implicațiile acestui text sînt importante. Toate aceste virtuți vin din faptul că avem Duhul lui Dumnezeu.În mod simplu, asta înseamna că fără Duhul lui Dumnezeu nu poți avea iubire, bucurie, pace, răbdare, amabilitate și așa mai departe. Meditam la acest adevăr biblic, într-o zi pe cînd mă plimbam într-un parc de lîngă un lac. Atmosfera era calmă și plină de pace. Deodată am observat o mamă dîndu și în leagăm fiică. Amîndouă rîdeau, și, în mod evident se bucurau una de compania celeilalte. Dragostea pe care această mamă o exprima pentru fiica sa era inspirată de Dumnezeu. Gîndul de a fi iubitoare, bună și blîndă cu fiica ei nu își avea originea înlăuntrul inimii mamei , ci în inima lui Dumnezeu și era dăruit acelei mame prin curentul vieții care atunci alesese să o exprime și devenise dragostea unei mame. Sursa iubirii mamei vine din inima lui Dumnezeu. Acea dragoste a devenit o parte din mamă, pentru că ea a răspuns Duhului lui Dumnezeu și a exprimat-o.

Biblia prezintă o concepție ce este foarte mult în armonie cu cel de-al trei-lea model al sursei vieții la care am privit în capitolul anterior. Noi sîntem în mod vital dependenți de Dumnezeu pentru viață în fiecare clipă a fiecărei zile, nu doar cu privire la viața fizică, ci și cu privire la viața mentală și spirituală.

Frumusețea acestui sistem biblic constă în faptul că el este, în mod vital, un sistem relațional. Relațiile sînt esențiale, pentru supraviețuirea lui. Următorul capitol va examina problemele de relație într-un model al vieții ce curge, iar capitolul de după acesta va cerceta chestiunile valorii.

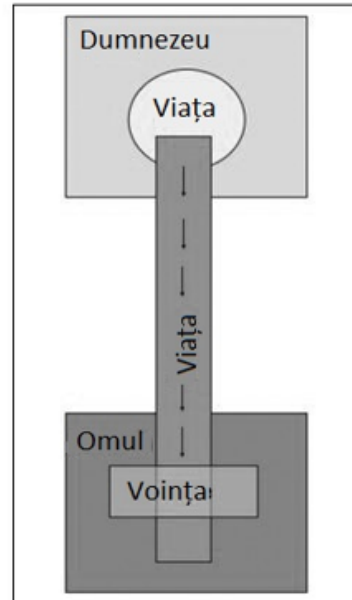
Capitolul 4

Conectarea și menținerea relației cu Sursa vieții

Așa cum am observat în capitolul anterior, Dumnezeu este sursa oricărei vieți și oricine are viața, o poate avea și o poate menține numai printr-o relație cu Dumnezeu. Este important, să arătăm că, acest fapt poate fi evident, că nu putem căuta această viață, așa cum nu putem deduce că avem viața sau putere în noi însine pentru a iniția o asemenea acțiune. Dumnezeu e Autorul vieții și, așa cum vom vedea , Biblia a trasat îndrumări pentru menținerea acestei vieți.

A. Supunerea: principiul cheie

Capacitatea de a menține viața prin legatura cu sursa vieții e o simplă problemă de supunere. Dacă dorim să avem această viață, trebuie să fim într-o stare de supunere pentru a o primi. Dacă vrem să avem această viață, trebuie să-l recunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Autorul ei și din acest motiv fiind Autoritatea supremă a vieții.

Viața trebuie să treacă prin voință pentru ca dragostea să existe și, de aceea cere supunere.

Întrebarea ce trebuie să fie pusă, e asta: de ce vorbim despre supunere, atunci cînd vorbim despre primirea vieții? Aceasta e o întrebare vitală. Supunerea presupune o acțiune a voinței; o alegere care trebuie să fie făcută. De ce joacă alegerea un rol atît de important? Deoarece Împărăția lui

Dumnezeu e o împărăție a iubirii.

> ***1. Ioan 4; 7-8*** *Iubiților să ne iubim unii pe alții, pentru că iubirea e din Dumnezeu și oricine iubește e născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu. (8) Cel ce nu iubește nu-l cunoaște pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu e iubire.*

Dumnezeu e dragoste și El lucrează cu dragoste în Împărăția Sa, dragostea poate exista numai prin alegere; alegerea de a-l accepta sau de a-l respinge pe Dumnezeu. Respingerea lui Dumnezeu cauzează moartea pentru că Dumnezeu e singurul care posedă viața în El Însuși și singurul ce poate da viață.

> ***1. Timotei 6; 15-16*** *... care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin.*

Dar fără această putere de-a alege iubirea nu poate exista. Viața fără alegere e robotică și automatică. Astfel încît observăm că viața poate fi primită doar prin supunerea voinței în dragoste față de Dătătorul vieții. Trebuie să fie o relație apropiată și intimă în care cel ce primește viața găsește bucurie pură și fericire în supunerea față de autoritatea Dătătorului vieții. Cineva ar putea imediat, să susțină că sînt mulți ce nu cred în Dumnezeu și totuși, ei sînt încă vii. Asta e o bună întrebare pe care o vom lua în considerare în capiolul 9.

Deci punctul cheie pe care-l argumentăm, este că supunerea față de Autoritatea sursei este principiul cheie.

B. Exemplul vital al supunerii: Hristos

Întrucît supunerea e un asemenea punct vital, e important pentru Dumnezeu care e sursa vieții să ne furnizeze un exemplu al modului în care acest proces al supunerii functionează. Universul are nevoie de o demonstrare despre modul de a trăi într-o stare supusă, despre cum să primești această viață și despre cum să relaționezi cu sursa vieții. Exemplul unei asemenea supuneri va deveni punctul vital al unei împărății bazate pe o credință într-o singură sursă

a vieții ce curge în afară spre toate creaturile vii.

Dumnezeu a furnizat acest exemplu în persoana Fiului Său. Fiul lui Dumnezeu dă exemplul divin al supunerii iubitoare față de Autoritatea sursei vieții. Observații cuvintele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, atunci cînd vorbește de relația lui cu Tatăl:

> ***Ioan 5; 19*** *Apoi Isus a răspuns și le-a zis: „Adevără vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la El Însuși, ci ceea ce vede pe Tatăl că face; pentru că orice face Tatăl, Fiul face la fel.*
>
> ***Ioan 5; 30*** *Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi. Așa cum aud, așa judec; și judecata Mea e dreapta, pentru că nu caut propria Mea voință, ci voința Tatălui ce M-a trimis.*
>
> ***Ioan 8; 29*** *Și cel ce M-a trimis este cu Mine. Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că întotdeuna Eu fac lucrurile ce Îi sînt plăcute Lui.*
>
> ***Ioan 14; 5-6*** *Toma I-a zis: „Stăpîne, nu știm unde Te duci, și cum putem cunoaște calea?" (6) Isus i-a spus: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decît prin Mine."*

Viața lui Isus, Fiul lui Dumnezeu demonstrează pentru univers exemplul decisiv al supunerii față de Dumnezeu. În susținerea relației lui Isus cu Tatăl, găsim cheia modului în care viața poate fi primită într-o relație și menținută într-o relație iubitoare și intimă. Pentru acest motiv, relația dintre Tatăl și Fiul este elementul cel mai decisiv pentru supraviețuirea Împărăției lui Dumnezeu, așa cum este descoperit în Biblie. Fără acest exemplu al lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, am pierde cel mai vital indiciu al modalității de a trăii în relație de supunere față de Dumnezeu. De aceea, Isus e Calea către Tatăl. Iată de ce Isus e exemplul nostru în toate lucrurile.

E important să arătăm că ceea ce Isus a venit să demonstreze a fost o exprimare a ceea ce a existat dintotdeauna. Fiul lui Dumnezeu a actionat întotdeauna în supunere iubitoare față de Tatăl, pentru că El spune: „Eu mereu fac lucrurile ce Îi sînt plăcute Lui" - întotdeauna a fost așa și trebuie să fie așa pentru ca noi să putem avea un exemplu divin despre modul de a trăi în supunere iubitoare față de Sursa vieții universului. Exemplul desăvîrșit al lui Hristos e nu doar

pentru ființele umane, ci pentru orice ființă creată din univers, inclusiv îngerii, așa cum vom discuta cu mai multe detalii mai încolo.

C. Exemple secundare de supunere

I. Relația soț/soție (Exemplu al spațiului / spațial)

Chestiunea ce trebuie ridicată este: cum a fost principiul supunerii, revelat familiei omenești, înainte ca Hristos să vină în persoană pentru a-l demonstra? Aceasta e o întrebare de o foarte mare importanță. Dacă principiul supunerii iubitoare față de autoritatea vieții e atît de vital, atunci el trebuie să fie descoperit la originile civilizației umane. Și într-adevăr este revelat atunci.

Am observat că relația Fiului lui Dumnezeu cu Tatăl este relația crucială pentru a demonstra un model biblic de sursă a vieții ce curge dintr-o sursă către toate creaturile vii.

Lucrul acesta ar avea sens numai dacă la originile / începutul existenței umane, această relație a fost configurată ca un tipar, așa încît principiul supunerii să poată fi observat în relațiile umane. Aceasta e ceea ce Biblia ne spune:

> ***Romani 1; 19-20*** *pentru că ceea ce fi cunoscut despre Dumnezeu este manifestat (aratat) în ei (oamenii) pentru că Dumnezeu le-a arătat acest lucru. (20) Întrucît, prin crearea lumii, însușirile lui învizibile sînt, în mod clar, văzute, fiind înțelese prin lucrurile care sînt create, chiar și puterea Lui veșnică și Dumnezeirea Lui, așa încît ei sînt fără scuză...*

Biblia ne spune că atributele Dumnezeirii au fost descoperite în creație și au fost arătate în ei, adică în oamenii ce au fost creați. Nu avem loc de îndoială în ceea ce privește spațiul în care aceste însuși au fost descoperite.

> ***Geneza 1; 26-27*** *Atunci Dumnezeu a zis: „Să facem om după imaginea noastră, după asemănarea noastră; ei să aibă stăpînire peste peștii mării, peste păsările văzduhului, peste vite, peste tot pămîntul și peste orice creatură ce se tîrește pe pămînt". (27) Astfel Dumnezeu a creat omul după propria Sa imagine, după imaginea lui Dumnezeu, El la creat bărbat și femeie.*

Dacă ne uităm cu atenție la acest pasaj din Biblie, Îl vedem pe Dumnezeu spunînd: să facem („Noi") om după imaginea noastră, potrivit asemănării noastre. Dacă privim la ceea ce a fost creat vedem doi indivizi creați. Aceasta indică faptul că „Noi" înseamnă Tatăl și Fiul. Să examinăm mai îndeaproape natura acestei relații.

> ***1. Corinteni 11; 3*** *Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos.*

Biblia vorbește aici despre principiul conducerii.Concepția biblică asupra capului sau asupra conducerii are semnificația evidentă de lider, pentru că auzim, deseori, expresia „responsabilitatea se găsește aici". Raționamentul este că el pornește de acolo. Este locul izvorului din care ceva curge sau pornește începe. Observați folosirea cuvîntului cap în Geneza 2; 10:

> ***Geneza 2; 10*** *Și un rîu ieșea din Eden pentru a uda grădina; și de acolo se împărțea în patru brațe principale.*

Vedem o paralelă între conducerea Tatălui față de Fiul și conducerea bărbatului față de femeie. Aici e un element cheie a imaginii despre care Geneza 1; 26 vorbește. Rolul femeiie vital pentru întregul proces al familiei, tot așa cum rolul lui Hristos este vital pentru întregul univers. În mediul înconjurător al omului, relația de supunere și de intimitate a soției fată de soț, slujește drept imagine / ilustrație a relației de supunere și de intimitate a Fiului față de Tatăl, relație ce păstrează în siguranță receptarea sursei vieții în univers.

Dumnezeu a plănuit ca principiul vieții să curgă prin această relație soț-soție care să demonstreze cum vor veni în existență ființele umane dupa crearea specială a lui Adam și a Evei, adică prin graviditate. Adam a dat „sămînță" sau viață Evei care a poi a hrănit această sămînță în pîntecele ei și a dat naștere unui copil. Din nou acest transfer de la o sursă la un agent supus, care atunci cînd hranește și face să se dezvolte acea sămînță e o reflectare a relației originale a Tatălui cu Fiul. Observați:

> ***Evrei 1; 2*** *la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.*

> ***Efeseni 3; 9*** *și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile,*
>
> ***Ioan 1; 1-3*** *La început a fost Cuvîntul și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. (2) El era la început cu Dumnezeu. (3) Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic n-a fost făcut fără din toate cîte au fost facute.*

Biblia ne spune că Dumnezeu a făcut toate lucrurile prin Fiul Său. În același fel, Adam a deschis drum la viață, populației speței umane prin Eva. Aceasta este demonstrarea modalității în care curge viața.

Este vital de înțeles că procesul vieții trebuie să curgă prin partenerul supus ca un exemplu pentru toți cei ce primesc viața prin acest proces. Dacă viață a fost dată universului fără un mijlocitor supus, atunci universul nu are nici un exemplu vital despre cum să primească viața și despre cum să rămînă conectat la sursa vieții.

Relația familială este exemplul fundamental despre cum să te conectezi la sursa vieții pe care o putem găsi într-un mediu spațial sau material. El reflectă cu acuratețe marele exemplu original despre cum funcționează sursa vieții și supunerea. Dar Dumnezeu a furnizat și alte exemple pentru a arăta cum funcționează principiul supuneri.

II. Pomul vieții (Exemplul spațiului / spațial)

Dumnezeu a plantat un pom în mijlocul grădinii, numit pomul vieții.

> ***Geneza 2; 9*** *Și din solul pămîntului Yahweh Dumnezeu a făcut să crească fiecare copac ce e plăcut la vedere și bun pentru hrană. Pomul vieții era, deasemeni, în mijlocul grădinii.*

Pomul vieții era un alt exemplu material sau spatial al dependenței omenirii de ceva din afara lui însuși pentru a avea viață. Adam și Eva trebuia să mănînce din acest pom pentru a trăi. Dacă Adam și Eva ar fi încetat să vină la copac pentru a mînca din fructele lui, ei ar fi murit. Pomul nu avea viață inerentă de dat lui Adam și Evei; el era un simbol pe care Dumnezeu l-a așezat în grădină

pentru ale reaminti de faptul că erau complet dependenți pentru primirea vieții din afara lor înșiși. Acest principiul este, de asemenea reflectat într-o măsură mai mică în bazarea lor pe hrană. Nevoia de hrană pentru a trăi dă expresie realității că viața nu rezidă în mod inerent în rasa umană. De fiecare dată cînd mîncăm, trebuie să ne remintim în mod constant acest adevăr.

III. Sistemul rîului (Exemplul spațiului)

Am menționat mai înainte exemplul unui rîu ce curge de la tronul lui Dumnezeu, afară în univers. Acest principiu a fost reflectat, din nou, în crearea sistemului rîului ce curgea în afara Grădinii Edenului.

> ***Geneza 2; 10-14*** *Un râu ieșea din Eden și uda grădina, și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur. Aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și bedelion și piatră de onix. Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș. Numele celui de al treilea este Hidechel. El curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul.*

Nimic nu poate trăi mult timp fără apă. Sistemul rîului descris în Geneza, capitolul 2 era un alt reamintitor vizual al faptului că viața provine dintr-un singur punct al sursei și că curge spre orice lucru din jurul ei. Nimeni nu poate construi un oraș sau un sat într-un deșert, toate orașele și orașele mari ce sînt înfloritoare trebuie să fie aproape de un rîu sau de o sursă de apă. Trebuie să ne supunem și să ne așezăm acolo unde curge rîul, dacă vrem să avem viață. Nu putem trăi departe de rîu.

IV. Sabatul (Exemplul timpului)

Dumnezeu nu numai că a furnizat exemple materiale sau spațiale despre modul în care viața e primită menținută în termeni de spațiu, dar El a creat și un memorial al acestui fapt în timp.

> ***Geneza 2; 3*** *Apoi Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o, fiind că în ea, El S-a odihnit de lucrul pe care crease și o facuse.*

Sabatul e unul dintre cele mai cruciale exemple a conectării la o sursă de viață pentru că el conține chiar odihna Fiului lui Dumnezeu în sînul Tatalui Său, și de aceea întregul principiu al supunerii își poate găsi realitatea numai în Spiritul ce vine la noi în Sabat. Deci nu numai odihna lui Dumnezeu este un exemplu pentru noi prin demonstrarea odihnei prin Tatăl și prin Fiul. Odihna de care Ei se bucură e în mod direct dată nouă prin Duhul Sfînt pentru ca noi să putem intra în adevărata odihnă. Observați cu atenție aspectele Sabatului descoperite în următorul pasaj biblic:

> ***Exodul 20; 8-11*** *8 Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. 9 Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. 10 Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. 11 Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.*

Poporului lui Dumnezeu i s-a poruncit să-și reamintească sursa vieții El cel ce a creat toate lucrurile-și ei urmau să se odihnească făcînd acest lucru, reamintindu-și că omul n-are viață în el însuși și e complet dependent de Dumnezeu. Intrarea în odihna lui Dumnezeu e o hotărîre a voinței, de a se supune autorității sursei vieții.

Memorialul Creatorului nostru în Sabat ne reamintește nu numai de actul inițial al creației, dar și de continua furnizare de viață care ne este oferită.

> ***Apocalipsa 14; 6-7*** *Apoi am văzut un alt înger zburînd prin mijlocul cerului, avînd de predicat evanghelia veșnică celor ce locuiesc pe pămînt-oricărei națiuni, oricărei trib, oricărei limbi și oricărui popor (7) spunînd cu voce tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, pentru că ora judecății Lui a venit; și închinați-vă Lui, Cel ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele de apă.”*

Închinarea față de Cel ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele de apă este o referință la Exodul 20; 8-11. În limba greacă veche, cuvîntul „a făcut” are sensul unui eveniment ce s-a petrecut în trecut, dar continuă și în prezent.

Așa încît, Sabatul aduce în memorie continua putere a lui Dumnezeu de a crea și de -a susține creația. Un alt exemplu al continuiei provizii de viață este găsit în următorul pasaj:

> ***Ezechiel 20; 12*** *Mai mult de-atît, le-am dat și Sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca ei să poată cunoaște că Eu sînt Stăpînul care îi sfințesc.*

Cuvîntul „sfințesc" poate însemna a curăți sau a păstra. Puterea lui Dumnezeu e cea care ne păzește, ne curățește, ne înnoiește și ne susține.

O atentă observare a relatării din cartea Geneza ne descoperă că singurele instituții / instituiri date omului înainte de căderea lui în păcat, au fost căsatoria și Sabatul. Amîndouă aceste instituții erau reamintitori cruciali că viața vine spre noi numai prin supunerea față de o sursă a vieții aflată în afara noastră.

Am discutat pe scurt un număr de aspecte ce descoperă natura vitală a relațiilor, privite dintr-o perspectivă bibliă. Acum dorim să ne ocupăm de al doilea ingredient, și acesta este valoarea.

Capitolul 5

Primind valoare prin Sursa vieții

A. Slava copiilor este Tatăl lor:

Trebuie să fi fost uimitor de văzut acest lucru: un tînăr bucătar ce alerga pe coridoarele spitalului, izbucnînd de bucurie într-un strigăt către oricine voia să-l asculte: „e băiat, e băiat!”

În acest mod, a descris mama mea, reacția tatălui meu la nașterea mea. Această istorisire a avut un efect profund asupra mea. Ea îmi spune că venirea mea pe lume a fost foarte mult dorită de tatăl meu, și că nașterea mea i-a adus bucurie. Această cunoaștere, în conexiune cu dovezile continue ale acestei iubiri mi-au oferit materialul pentru percepția mea de sine și importanta mea în lumea în care trăiesc. Dovezile continue pot fi găsite în cîteva fotografii alb negru, vechi, pe care eu le păstrez. Prima dintre ele e cu tatăl meu, ținîndu-mă în brațe pe cind aveam vîrsta de 3 săptămîni.

Este ceva elementar în această poză, ceva esențial și satisfăcător. Din sămînța acestui bărbat a provenit viața mea. Vorbind în termeni omenești, sursa vieții mele a venit de la tatăl meu, și există o legătură de neexprimat între noi, legatură ce merge mult mai adînc decît orice altă relație pe care eu o am pe acest pămînt, cu privire la cine sînt eu ca persoană.

Cu ceva timp în urmă am dat peste un website care, în unele privințe a capturat sensul legăturii mele cu tatăl meu. Saitul era numit „Mi-e dor de tatăl meu”. Pe acest sait erau postate sute de declarații ale unor oameni ce-

și pierduseră tatăl și care încercau să în frunte, pierderea să facă față acestei pierderi, acum cînd nu mai aveau posibilitatea să vorbească cu el. Iată cîteva mostre de asemenea declarații:

Noelle scria:

Dragă tăticule, azi împlinesc 30 de ani și tu nu ești aici. Fără îmbrățișări, fără sărutări, fără dorințe de ziua de naștere, anul acesta. Fără zîmbete, fără sprăncene ridicate, fără să mi se cînte nici un cîntec. Nu-mi vine să cred că timpul a trecut, nu-mi vine să cred că tu te-ai dus. Te iubesc, întodeauna te-am iubit, mereu te voi iubi.

Paul scria:

Tati, mi-e dor de tine în fiecare zi și îmi doresc să putem sta de vorbă din nou. Pierderea ta m-a făcut să mă întreb cine sînt și unde mă duc. Pot eu sa fiu tăticul care ai fost tu? Tu ai fost cel mai bun și îmi doresc ca tu să fi trăit mai mult ca să îmi vezi realizările și să te bucuri de ele. Chiar și după un an de zile mă trezesc că iau telefonul pentru a-te suna. Te iubesc.

Michael scria:

Tati a fost o atmosferă tacută fară tine lîngă noi, azi de Ziua recunoștinței. Simt un gol în mine și stiu că oricine simte același lucru. Au trecut 4 luni, dar parcă ar fi trecut mai mult timp.

Prințesa lui tati scria:

Hi Daddy, ich hoffe du bist stolz auf mich! Ich bin sehr glücklich und es geht alles gut im Leben. Die Arbeit ist etwas erdrückend, aber ich nehme an, das ist es, was ich mir ausgesucht habe. Ich denke, ich tue all die richtigen Dinge und hoffe, du erkennst es an. Vermisse dich! Liebe dich immer, Prinzessin.

Un anonim:

Mi-e foarte dor de tine, Papasan. Vreau să vorbesc cu tine, să-ți aud vocea și să-ți spun ce fac copii. Au trecut doar 6 săptămîni, dar mi se pare în unele Zile că a trecut o veșnicie. De ce n-au putut doctorii să

facă mai mult, de ce nu ți-am spus în fiecare zi că te iubesc atit de mult. Poate cineva să mă ajute în acest timp de nevoie!!!

Întreruperea unei relații tată-copil poate cauza o mare traumă prin care treci când un tata a decedat. Mesajele de pe acest sait descoperă, iarăși și iarăși, cît de important este ca tatăl să îl aprobe pe copil și dorința copilului de a-i spune tatălui ce se întîmplă în viața lui și cum se simte el.

Această experiență de viață e exprimată în Scriptură în următorul pasaj biblic:

Proverbe 17; 6 *Copii copiilor sînt coroana bătrânilor, și părinții sunt slava copiilor lor.*

Cuvîntul cheie al conexiunii privitoare la copii și la tatăl lor, este „slavă". Haideți să privim mai în deaproape la modul în care Biblia folosește acest cuvînt în alte locuri, pentru a obține unul din sensurile semnificației sale.

Ieremia 9; 23-24 *Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu", zice Domnul.*

Cuvîntul „slavă" folosit aici denotă frumusețe, splendoare și bijuterii. Poate de asemenea, să denote ceva cu care să te lauzi. În sens direct, cuvîntul „slavă" simbolizează valoarea.

Putem cu ușurință, să citim pasajul de mai sus, astfel: „Omul înțelept să nu se simtă valoros din cauza înțelepciunii sale, omul puternic să nu se simtă valoros din cauza puterii sale, nici omul bogat să nu se simtă valoros din cauza bogațiilor sale. Ci acel care se simte valoros, să se simtă valoros prin aceasta că înțelege și că mă cunoaște, că Eu sînt Stăpînul ce manifestă bunătate iubitoare, judecată și spirit de dreptate pe pămînt. Pentru că în acestea, Eu îmi găsesc desfătarea", zice Stăpînul.

Aici e înțelepciunea din Proverbe 17; 6: valoarea unui copil este strins legată de inima tatălui său. De ce este așa? Tatăl reprezintă sursa vieții și stabilește principiul biblic vital și principiu al valorii de origine relațională. Tatăl pămîntesc e o imagine și un simbol al Tatălui ceresc.

Atunci cînd considerăm că toată iubirea și viața provin de la Dumnezeu, nar trebui sa fie prea greu să înțelegem, că tații pămîntești sînt canale ale binecuvîntării, care permit iubirii lui Dumnezeu să fie turnată în inimile noastre, pentru a dezvolta un simt, al semnificației și al scopului în viețile noastre. Acesta e scopul primar al unui tată, nu doar de a transmite viața fizică, dar și de a transmite viață emoțională și spirituală în mod simplu, prin faptul de a fi prezent pentru copii săi și de- a le aminti mereu faptul, cît de importanți sînt ei pentru el.

B. Fiul meu iubit

Dumnezeu a demonstrat acest principiu fundamental al valorii ce vine printr-o sursă a vieții aflată în afara sinelui nostru, prin evenimente ce au avut loc la botezul lui Isus, atunci cînd El a fost pe pămînt.

> ***Matei 3; 16-17*** *De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea."*

Contextul acestui eveniment e foarte important. Isus e pe cale de a începe lucrarea vieții Sale, în calitate de Mesia. El va întîmpina multă opoziție, Își va face dușmani, va primi multe rapoarte negative despre El Însuși și despre lucrarea Sa, și în final va fi mustrat și batjocorit în timp ce moare pe cruce, văzind puține dovezi că lucrarea Lui a avut multă însemnătate. Mai mult deatît, imediat după botez, Isus a trebuit să întîlnească fața în fața pe marele acuzator și înșelător, Satan ce avea să încerce să-l pună în îconfuzie în ceea ce privește identitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu. Satan a încercat să-l atragă pe Isus în situația de a se simți valoros prin propria Sa putere și înțelepciune, cerîndu-i să prefacă pietrele în pîine și să facă minuni care Să-i dovedească identitatea. În lumina acestor lucruri, Tatăl a venit cu un reamintitor al faptului de unde era valorea lui Hristos și de unde provenea ea.

„Acesta e Fiul Meu preaiubit, în care Îmi gasesc multă plăcere."

Această declarație și doar ea, a fost întemeierea capacității lui Hristos de a se confrunta cu o mare opoziție și cu o mare ură. Simțul Său al valorii nu era bazat pe El Însuși și pe ceea ce avea, nici pe ce ar fi putut realiza. Era bazat doar pe relația cu Cel care Îi dăduse viață. Observați cu atenție:

> ***Matei 4; 4*** *Dar El arăspuns și a spus: „Este scris: „Omul nu trăiește nu mai cu pîine, ci cu orice cuvînt ce iese din gura lui Dumnezeu.”*

Aceasta e temelia unei împărății biblice: valoarea vine de la cel ce ți-a dat viață. Asta înseamnă că viața (viața fizică) și valoarea (viața emoțională și spirituală) nu sînt dependente de ceea ce, în mod inerent noi posedăm, ci sînt dependente de sursa vieții cu care sîntem într-o relație strânsă.

Experiența Lui Isus la botezul Său, pune în lumina rolul central al canalului binecuvîntarii, care e deschis pentru cei ce sînt într-o relație strânsă cu Sursa vieții din univers, numit Tatăl nostru ceresc.

C. Binecuvîntarea

În capitolul precedent am descoperit că relația soț-soție e o imagine a relației dintre Tatăl și Fiul. Inclus în această imagine e procesul crucial al binecuvîntării. Principul biblic al conducerii este de fapt, deschiderea ușei către binecuvîntare. Observați acest pasaj biblic, important:

> ***1. Corinteni 11: 3*** *Dar vreau ca voi să știți că capul oricărui bărbat e Hristos, capul femeii este barbatul, și capul lui Hristos este Dumnezeu.*

Aici vedem un canal al binecuvîntării care trece de la Tatăl la Fiul, de la soț, la soție.[12] Tocmai așa cum Fiul lui Dumnezeu a avut nevoie de binecuvîntarea Tatălui Său, tot așa are nevoie o soție de binecuvîntarea soțului ei. Vom acoperi acest punct cu mai multe detalii, dar e suficient să spun, că n-am întîlnit o soție care într-o relație apropiată cu soțul ei, să nu fie încurajată și întărită prin tandretea lui și prin aprecierea lui față de ea. Am vorbit cu multe doamne, întrebîndu-le cît de important e pentru ele să fie apreciate și

12 Canalul binecuvîntării prin conducere are sens doar într-un model al sursei vieții în care viața curge dintr-o sursă. Influențele altor modele ale sursei vieții face ca acest text să sune a dominație și control. Ne vom ocupa mai mult de acest lucru în capitolele de mai încolo.

încurajate de către soții lor. N-am întîlnit nici una care să nu dorească sau să nu prețuiască acest lucru.

Curgerea binecuvîntarii e, deasemeni, vitală pentru a fi transmisă copiilor. Așa cum menționam mai înainte, slava copiilor e tatăl. Este crucial pentru copii să știe că tatăl lor îi iubește și este mulțumit de ei.

Meditam la această concepție într-o zi și mă gîndeam la faptul cum pot să-l binecuvîntez pe fiul meu cel mai mare. Căutam ocazia potrivită pentru a-i spune cît de special este el pentru mine. El avea șapte ani la acel moment și discutam niște lucruri simple, și apoi discuția s-a deschis pînă la punctul în care am putut să-i spun fiului meu cît de mult îl iubeam. Am zis: „Fiule, tu ești foarte special pentru mine," „Sînt, cu adevărat, mîndru de tine." Fiul meu s-a luminat de bucurie. A fost ceva de dătător de viață în care am avut părtășie cu fiul meu. Asta a întărit relația noastră și ne-a făcut mai apropiați. Și mi-a permis, de aseminea să acționez de dragul Tatălui din cer și să vorbesc cuvintele pe care El vrea ca să le vorbesc fiului meu și oricărui copil. A fost un minunat privilegiu de a binecuvînta. Acest principiu se poate extinde (deși nu la fel de multă putere ca în cazul unui tată prin naștere) la bunici, la rude, la învățători și la pastori, la fel de bine. O persoană cu autoritate și cu vază la care noi privim, poate aduce binecuvîntare.

Într-o după amiază la biserică am invitat toți copiii să vină în față pentru o rugăciune specială. Pe rînd, mi-am pus mîna pe umărul fiecărui copil și i-am rostit numele, spunînd ceva de felul acesta: „Tată din ceruri, îți mulțumesc pentru Ștefan. Tu ești Cel care l-ai creat și de aceea, el este special. Noi vrem ca el să știe că noi ca biserică îl iubim și vom continua să ne rugăm pentru el. Știm că îl vei binecuvînta cu daruri și cu talente pentru a fi un bărbat puternic al lui Dumnezeu și o parte importantă din comunitatea noastră. Am făcut aceasta cu toți copiii, unul cîte unul, în fața bisericii - pentru că meritau acest lucru.

Ziua următoare, una dintre mame m-a telefonat, fiind emoționată. Ea a spus: „Pastore, fiica mea a venit la mine în această dimineață și a zis: - Mămico, eu sînt specială! - și eu am răspuns: „de ce ești așa scumpo?" și fiica mea a zis:- pentru că pastorul a zis astfel-. Ce onoare să plantez acea sămînță pentru

a cea domnișoară, un copil al lui Dumnezeu. E atît de minunat să plantezi semințele vieții emoționale și spirituale în cei care sînt sub influența ta și în grija ta.

Acesta e modul în care Isus a actionat aici pe pămînt. Umplut cu un sens al binecuvîntării, de la Tatăl său, El a fost făcut în stare să binecuvînteze pe alții cu influența Sa.

> ***Marcu 10: 13-16*** *Atunci ei au adus copii mici la El, pentru ca El să îi atingă: dar ucenicii i-au certat pe cei care i-au adus. (14) Dar Isus cînd a văzut asta, a fost tare nemulțumit și le-a zis:,, Lăsați copiii mici să vină la mine și nu îi opriți, pentru că a unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu. (15) Adevărat vă spun: cine nu primește Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu niciun chip nu va întra în ea." (16) Și El i-a luat în brațe,Li-a pus miinile peste ei și i-a binecuvîntat.*

Ucenicii n-au înțeles semnificația luării în brațe a copiilor și a binecuvîntării lor. Ei erau sub influență unuii model al sursei vieții, diferit, așa cum vom discuta mai încolo. Dar Isus a luat copiii în brațe și i-a binecuvîntat. Ce frumoasă ilustrare a iubirii lui Dumnezeu: Isus ne arată cum este Dumnezeu și demonstrează acest lucru prin luarea în brațele Sale a copiilor și prin a le împărți viață emoțională și spirituală, dăruindu-le un mai puternic simt al scopului și al semnificației.

Puterea binecuvîntării nu poate fi subestimată. Avem în Biblie o puternică relatare despre cît de semnificativă este binecuvîntarea tatălui sau cel puțin era în vremurile de început ale umanității.

> ***Geneza 27; 38*** *Și Esau a zis tatălui său: „Ai numai o binecuvîntare, tată? Binecuvîntează-mă și pe mine, tată!" Și Esau și-a ridicat vocea și a plîns.*

Puteți citi contextul acestei povestiri în capitolul 27 din cartea Geneza, dar punctul pe care trebuie să-l înțelegem, este că Esau tînjea să audă cuvintele binecuvînării de la tatăl său. Era atît de important pentru el, încît a plîns din cauza gîndului că nu a primit-o.

Fapt este că într-un cadru biblic al sursei vieții, primirea din binecuvîntare

constituie cel mai important proces al unei comunități. E cheia pentru construirea unei puternice comori a casei, formată din amintiri de familie și dintr-un sîmț al apartenenței.

În următoarele două capitole vom privi la ce fel de factori este nevoie să fie întruniți pentru a permite acestei binecuvîntări să curgă în mod efectiv, și vom vedea și măsurile de protecție ce trebuie luate pentru a pune în siguranță acest canal al binecuvîntării.

Capitolul 6

Desvoltarea sursei vieții-principiile seminței și ale hrănirii

A. Desvoltarea sursei vieții-principiile seminței și ale hrănirii

Mergeam cu viteză mare pe autostradă. Contracțiile soției mele, Lorelle se așezaseră într-o schemă aproape regulată. Nu voiam să fim prinsi afară, așa că goneam spre spital. Totul era ceva foarte nou și tulburător pentru noi, curînd avea să se nască primul nostru copil. Am alergat spre sala de nașteri. Asistenta medicală ne-a aruncat o privire și a zis: „Sînteți prea fericiți, aveți nevoie de o plimbare. Ei bine, asta ne-a mai domolit din entuziasm. 45 minute mai tirziu, ne-am întors și acum Lorelle nu mai zimbea. Alte 30 de minute după asta și am aterizat drept în mijlocul travaliului. Da, nu există un alt cuvînt pentru a-l descrie, decît travaliu, travaliu dificil. Am încercat să ne amintim toate thenicile de la orele de instruire prenatală, dar era greu să rămîi concentrat. Acele contracții loveau ca un tren de marfă ce vine cu viteză. De îndată ce te-ai confruntat cu una următoarea se năpustea asupra ta. În cele din urmă, dupa 11 ore l-am primit pe primul nostru născut, Michael.

Ich Sînt profund recunoscător pentru cei doi fii ai mei (da, am trecut din nou prin întreaga situație ca la primul născut) pe care soția mea mi i-a dat, și desigur că n-aș fi reușit acest lucru fără ea. În imaginea modelului divin, originea vieții a trecut de la mine la soția mea, care apoi a hrănit acea sămînță și a dezvoltat-o într-un copil frumos. Firește că atunci cînd spun că ea făcut acest lucru, vreau să spun că Dumnezeu i-a dat ei tot achipamentul potrivit pentru a hrăni sămînța mea spre a deveni o viață umană.

În înțelepciunea lui Dumnezeu, putem observa în interiorul procesului de creație a vieții omenești adevărata cheie pentru dezvoltarea unei familii armonioase, a unei comunități și a unei națiuni. Procesul fizic al creării unei

ființe umane descoperă un profund adevăr spiritual cu privire la înțelegere noastră asupra sursei vieții, relației și valorii.

Sursa procesului vieții începe cu tatăl, dar hrănirea și dezvoltarea vieții are loc înauntrul mamei. Acest proces fizic reflectă realitatea spirituală a slavei copiilor. Sămînța valorii unui copil este în mod direct conectată cu tatăl său, dar acea sămînță poate fi hrănită și desvoltată doar prin exemplul de supunere al soției față de soțul ei, împreună cu grija ei iubitoare și veghetoare față de copii săi.

Trebuie să deviem ușor în acest punct pentru a ne ocupa de o chestiune care va primi mai multă tratare din partea noastră mai încolo, dar e nevoie să ne ocupăm de ea, în mod parțial, aici. Mulți vor susține că viața unui copil provine, în mod egal, și de la tată și de la mamă (ținești minte acest cuvînt, „egalitate"; vom ajunge la el în curînd). Acest punct în care Biblia relatează despre originea rasei umane este foarte important.

Iată succesiunea evenimentelor:

1. Dumnezeu a făcut pe Adam din țărînă și a suflat viață în el.	Geneza 2; 7 Și Stăpînul Dumnezeu a format omul din pulberea solului, și a suflat în nările lui, suflarea de viață, și omul a devenit o ființă vie.
2. Dumnezeu l-a pus pe Adam în grădină.	Geneza 2; 15 Apoi Stăpinul Dumnezeu a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească.
3. Dumnezeu îl avertzează pe Adam cu privire la copacul cunoașterii binelui și a răului.	Geneza 2; 16-17 Și Stăpînul Dumnezeu i-a poruncit omului, spunînd: „Din fiecare copac al grădinii ai voie să mănînci în mod liber, dar copacul cunoașteri bine și răului să nu mâncați pentru că în ziua cînd vei mînca, vei muri în mod sigur".
4. Dumnezeu declară că nu e bine pentru Adam să fie singur.	Geneza 2; 18 Și Stăpînul Dumnezeu a zis: „Nu e bine pentru om să fie singur, îi voi face un ajutor potrivit lui".

5. Dumnezeu a întocmit toate animalele din praful solului și le-a adus l-a Adam pentru ca el să le dea nume.	Geneza 2; 19 Din pământ Stăpînul Dumnezeu a întocmit fiecare fiară de pe cîmp și fiecare pasăre din văzduh, și le-a adus la Adam ca să vadă cum le va numi. Și așa cum Adam a numit fiecare creatură vie, acela i-a fost numele.
6. Adam dă nume animalelelor și în acest proces află că doar el este fără însoțitor.	Geneza 2; 20 Astfel Stăpînul Dumnezeu a dat nume tuturor vitelor, păsărilor din văzduh și fiecărei fiare de pe cîmp. Dar pentru Adam nu s-a găsit un ajutor potrivit pentru el.
7. Dumnezeu adoarme într-un somn adînc pe Adam, ia o coastă vie dintr-o parte a sa și întocmește din ea o femeie și i-o aduce lui.	Geneza 2; 21-22 Și Stăpînul Dumnezeu l-a cufundat pe Adam întrun somn profund și el a dormit; și Dumnezeu a luat una din coastele sale și a închis carnea la loc. Apoi coasta pe care Stăpînul Dumnezeu o luase din om, El a transformat-o într-o femeie și a adus-o omului.

Este extrem de important să urmărim această succesiune. Observăm un număr de puncte importante:

1. Adam primește viață direct de la Dumnezeu.

2. Lui Adam îi e dată o ocupație (asezat în grădină)

3. Adam e educat în legătura cu mediul său înconjurător (instruit asupra copacului cunoașterii binelui și a răului).

4. Adam așezat peste creație ca stăpînitor și el binecuvîntează creaturile vii prin a le da nume la toate.

5. Adam simte că ceva lipsește, că el n-are pe nimeni care să poată aprecia gîndurile, bucuriile și aspirațiile sale.

6. Dumnezeu ia viață (coasta vie) din Adam și formează din ea pe Eva și a poi o aduce la el.

7. Apoi el o numește femeie, cuvînt ce înseamnă luată din om.

Materialul vieții Evei își are originea în Adam;întreg materialul ADN-ul ei a provenit de la el. De ce este acest fapt, important? El accentuează faptul că dintr-un anumit motiv, Dumnezeu l-a făcut pe bărbat să fie punctul sursă, locul începutului, capul rîului omenesc ce va curge mai departe și se va înmulți. Adevăratul nume al femeii înseamnă luată din bărbat.

Acest întrag proces descoperă faptul că Dumnezeu a plănuit ca bărbatul să fie recunoscut ca sursa vieții în mod fizic, dar și în mod spiritual. Acum ne vom întoarce asupra poziției critice pe care o are rolul femeii. La acest punct trebuie să redeclarăm ceva ce am spus în capitolul 4:

> Este crucial să înțelegem că procesul vieții trebuie să curgă prin agentul ce se supune ca un exemplu pentru toți cei ce primesc viața prin acest proces. Dacă viața a fost dată universului fără un agent supus, atunci universul nu are un exemplu vital despre modul în care să primească viața și să rămînă conectat la sursa vieții.

A opera cu un model al sursei vieții relațiilor dipendente ce curg dintr-un punct sursă cere un exemplu al modului în care să rămîi conectat la sursa vieții. Femeia are acest rol critic, și fără el întregul sistem va eșua.

O supunere plină de respect față de soțul ei este lucrul ce îl stabileste pe acesta ca fiind sursa vieții umane în familie, sursă desemnată de Dumnezeu. Spun desemnată pentru ca Dumnezeu este sursa actuală, sursa e efectivă, dar El a canalizat-o prin poziția soțului și a tatălui. Mai întîi prin a-i da sămînța fizică pentru a iniția viața fizică și de asemenea, sămînța spirituală, care e reflectată în binecuvîntare și în simțul valorii pe care Biblia îl numește „slava copiilor”.

Dar numai soția a cea ce poate demonstra copiilor ei cum să să se conecteze la această sursă desemnată a vieții. Supunerea ei respectuoasă este calea vieții, acesta arată lucru cu putere copiilor săi cum trebuie să relaționeze cu tatăl lor și că ei trebuie să caute la el binecuvîntare și protecție. Prin acest prim exemplu fundamental, copii învață cum să relaționeze cu orice autoritate în viețile lor.

Întrucît soția joacă rolul cel mai important în construirea acestui sistem, un

soț înțelept va revărsa apreciere și laude asupra soției sale și va căuta fiecare modalitate în puterea lui de a binecuvînta și de a-i face viața plină de bucurie. În acest mod el face ca supunerea față de el să fie o bucurie și ceva de dorit. Așa cum vom studia mai încolo eșecul în a face acest lucru va distruge întregul său regat, pentru că numai soția unui bărbat poate stabili autoritatea soțului său; și indiferent de tot ceea ce el are de dat, fără acest lucru, el n-are nimic și nu este nimic.

B. Definirea egalității

Nu de mult am dat peste articol de știri și m-am gîndit că: ce modalitate mai bună decît aceasta pentru a prezenta problema egalității dintre bărbat și femeie:

> ***Sînt femeile mai inteligente decît bărbații? Trendurile înscrierii la colegii indică acest fapt.***
>
> *Numărul celor cu grad de licențiați în rîndul femeilor a sărit la 70% - comparativ cu 5% la bărbatți – între 1975 și 2001. În 16 țări din întreaga lume, rata absolvirii de colegii în rîndul femeilor o depășește cu mult pe cea a bărbaților, în timp ce obținerea de grade universitare în rîndul bărbaților o depășește pe cea a femeilor, doar în 6 țări industrializate![13]*

Nu îți ia mult timp ca să-ți dai seama că are loc o bătălie continuă pe această planeta, între sexe. Oriunde se ridică voci care compară bărbații cu femeile în ceea ce privește capacitățile lor de a face lucruri. Aceia ce doresc să însuflețească o conversație doar pentru a putea deduce că un sex este posibil să fie mai bun decît celălalt. Vom privi la unele dintre motivele pentru care această bătălie continuă să se dezlănțuie in capitolul privitor la originea modelelor despre o sursă inerentă, a vieții dar pe moment, vreau să arunc o privire la prima relație bărbat-femeie,descrisă în Biblie și să văd ce ne spune despre egalitate.

Ultima secțiune a capitolul 2 din Geneza declară:

13 www.MTV.com

> ***Geneza 2; 20*** *Astfel Adam a dat nume tuturor vitelor, păsărilor văzduhului și fiecărei fiare de pe cîmp. Dar pentru Adam nu a fost găsit un ajutor potrivit pentru el.*

AÎn timp ce Adam a pus nume tuturor animalelor, a observat că fiecare mascul avea o femelă; acest lucru e pus înevidență de faptul că Dumnezeu a binecuvîntat animalele în Geneza 1; 22 și să se înmulteacă.

Observăm că lui Adam nu părea să-i lipsească nimic în ceea ce privește vocația lui ca grădinar; nu-i lipsea nimic în termenii poziției sale de cap al creației pămîntești. El n-a avut nici o greutate în numirea animalelor, ceea ce descoperă că trebuie să fi avut o minte foarte dezvoltată. El era în comuniune cu Dumnezeu și primea instruire despre mediul său înconjurător și despre ceea ce se cerea de la el. Adam era angrenat în toate acestea, înainte ca Eva să fie creată. În termenii poziției sale, al intelectului său, al vocației sale și în relația față de închinarea la Dumnezeu, lui nu îi lipsea nimic. Singurul lucru ce îi lipsea, era cineva care să poată relaționa cu el și să poată să-l înțeleagă în mediul său înconjurător. Cineva potrivit pentru el spune Biblia. Ceea ce îi lipsea, era compania. Lipsa lui era de tip relațional.

Crearea Evei pentru a împlini această nevoie relațională definește natura egalității lor și pe cea a egalității, în general. În timp ce Adam, probabil, că putea comunica cu animalele la niveluri mult mai adînci decît putem noi astăzi, această comunicare nu îl satisfăcea, deoarece nici un animal nu îl înțelegea cu adevărat și nu înțelegea cum gîndea despre acele lucruri. Lucrul minunat în legătură cu Eva, era capacitatea ei de a înțelege pe Adam în mod relațional. Capacitatea ei de a aprecia bucuriile Lui și entuziasmul său, de a sesiza problemele cu care se confrunta și de a-l susține în deciziile sale.

Crearea Evei ne spune că egalitatea e relațională și că aceasta e egalitatea la care omenirea trebuie să țintească. Dacă îi comparăm pe Adam și pe Eva în termenii a ceea ce ei posedau în mod inerent, așa cum am face, dacă adoptăm unul dintre celelalte modele ale sursei vieții, atunci oamenii sînt obligați,sînt siliți la aceasta bătălie a comparării între sexe. Începem prin a privi la cine a fost întocmit primul, la cine e mai puternic, la cine e mai frumos, la cine a avut

cel mai desăvîrșit aspect. Gîndind în acest mod, distrugem intenția originală a creării Evei.

Atunci cînd Adam a fost creat, i-a fost dată o moștenire de la Tatăl său ceresc. El a avea o întinsă proprietate reală, un cămin frumos, un excelent job și perspective pentru o carieră. El era foarte inteligent, foarte puternic și desigur foarte chipes. Atunci cînd Eva a fost creată, ea a moștenit toate acestea cînd a devenit soția lui și a luat numele său.

> ***Geneza 5; 2*** *Bărbat și femeie i-a creat; și i-a binecuvîntat și a pus numele lor Adam, în ziua în care i-a creat.*

Spune că Dumnezeu le-a pus numele lor, Adam. Ea a luat numele lui și toată bogăția, bunurile și lucrurile pe care Adam le avea au devenit ale ei prin relație. Ea nu le-a obținut prin muncă; ea n-a dovedit că era demnă să fie egală cu el, prin propriile sale capacități-tot ce avea venea de la Adam așa încît este complet lipsit de sens să gîndești în acest fel. Permițindu-ne nouă însine să o vedem pe Eva ca provenire din Adam și fiindu-i dat tot ce el poseda, și fiindu-i dată o minte ce îl poate aprecia și îl poate înțelege, găsim adevărata bază a modului de a conduce relațiile și de ai vedea ca egali.

> **Egalitatea în relații, nu este legată de putere, control și bunuri, ea e legată de capacitatea de a înțelege și de a cunoaște pe cineva. Perceperea identității femeii în aceast mod e singura modalitate în care putem defini egalitatea relațională. Femeia este cheia pentru o împărăție relațională.**

De aceea, recunoașterea acestei identități conducere a bărbatului și identitatea hrănire a femeii, ce reflectă imaginea Tatălui ceresc și a Fiului, este cheia vitală pentru a construi o viață stabilă și sustenabilă pe un sistem relațional armonios și puternic.

Capitolul 7

Originea Modelului sursei inerente a vieții

A. Copacul cunoașterii

În capitolul 2 ne-am uitat la 3 modele diferite ale sursei vieții, ce arătau că majoritatea oamenilor din această lume au adoptat un model al sursei inerente a vieții cu o variație sau cu alta. Doar pentru a recapitula, vom înfățisa cele 3 modele din nou:

Model 1	Model 2	Model 3
Omul are o sursă inerentă a vieți (divină) care își are originea înlauntrul său.	Omului îi este dăruită o sursă a vieții de catre Dumnezeu (divină) pe care el o posedă înlăuntrul său.	Omul primește viața printr-o relație cu Dumnezeu (divină) înafara lui însuși.
Omul este	**Omul este**	**Omul este**
Divin	**Nemuritor**	**Muritor**

În acest capitol vom cerceta originile modelelor cu sursă independentă a vieții dintr-o perspectivă biblică. Vă amintiți că în capitolul 3 am identificat Modelul 3 ca reflectînd ceea ce Biblia învață și, de asemenea, modelul cel mai favorabil pentru a construi un sistem relațional puternic, deoarece numai în acest model, relațiile sînt, cu adevărat, vitale. Fiecare persoană e total dependentă de un punct al sursei vieții ce poate fi obținut numai printr-o relație. Acum, haideți să extragem din Biblie, istoria în care modelele sursei inerente a vieții sănt arătate de unde provin. Vă amintiți că, în ultimul nostru capitol, Dumnezeu i-a spus lui Adam să nu mănânce din pomul cunoașterii binelui și a răului.

Geneza 2; 16-17 *Și Stăpînul Dumnezeu i-a poruncit omului, spunînd: ,,Din fiecare pom al grădinii ai voie să mănânci în mod liber; (17) dar*

din pomul cunoașterii binelui și a răului să nu mănânci, pentru că în ziua cînd vei mânca, cu siguranță, vei muri.

Am putea pune întrebarea: de ce Dumnezeu a permis ca un asemenea pom să existe în acea grădină frumoasă și perfectă? De ce a permis Dumnezeu ca un simbol al morții să existe și să fie la îndemâna lui Adam și a Evei? Reamintindu-ne că Dumnezeu e iubire (1. Ioan 4; 7-8), singura modalitate de a exista iubirea, este de a furniza oportunitatea de a alege împotriva lui Dumnezeu. Dacă Adam și Eva na-r fi avut oportunitatea de a alege împotriva lui Dumnezeu, atunci ei na-r fi putut să experimenteze, în mod real, iubirea. Dragostea e o alegere activă a voinței, de a fi loial celui pe care pretindem că îl iubim. Pomul cunoașterii a fost un simbol al alegerii.

În ascultarea de porunca ,,să nu mănânci din pomul cunoastinței binelui și a răului, Adam și Eva ar fi manifestat supunerea lor voluntară față de viața ce curgea din tronul lui Dumnezeu (Apocalipsa 22; 1); ei și-ar fi menținut relația lor cu El. A alege să mănînce din pom a însemnat să nu se mai supună lui Dumnezeu și prin acest fapt s-a produs întreruperea relației, și prin întreruperea relației, viața s-a fi oprit din curgere și ei ar fi murit -ar fi încetat să existe. Întregul proces era foarte simplu.

B. Originile șarpelui

În timp ce ne deplasăm de la capitolul 2 din Geneza la capitolul 3 tot de acolo, descoperim o serie de evenimente tragice care au aruncat lumea în păcat și în moarte.

Geneza 3; 1-6 *Acum șarpele era cel mai șiret dintre fiarele cîmpului pe care le făcuse Stăpînul Dumnezeu. Și el a zis femeii: ,,a zis Dumnezeu, într-adevăr, să nu mâncați din fiecare pom al grădinii? (2) Și femeia i-a zis șarpelui: ,,putem mânca din fructele pomilor din grădină, (3) dar din fructele pomului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: ,,să nu mâncați din el, nici să nu-l atingeți, ca să nu muriți". (4) Atunci șarpele i-a spus femeii: ,,cu siguranță că nu veți muri. (5) Pentru că Dumnezeu știe că în ziua cînd veți mânca din el, ochii vă vor fi deschiși și veți fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele și răul. (6) Deci cînd*

femeia a văzut că pomul era bun de mâncat , că el era plăcut pentru ochi și că era un pom de dorit pentru a face pe cineva înțelept, ea a luat din fructele lui și a mâncat. Ea i-a dat și soțului ei, care era cu ea, și el a mâncat.

Povestirea prezintă un șarpe care aparent, avea darul de a vorbi. Mai apoi, o vedem pe Eva stând în fața pomului interzis, singură. Ar fi drăguț să avem un pic mai mult din desfășurarea acțiunii în legatură cu petrecerea acestor două lucruri, dar Biblia nu ne spune. Cine este acest șarpe? Biblia ne spune, în mod clar, în cartea Apocalipsa.

Apocalipsa 12; 9 *Astfel marele dragon a fost izgonit, acel șarpe din vechime, numit Diavolul și Satan, cel care înșală întreaga lume.*

Șarpele din vechime este Diavolul sau Satan și el e un îngelător. Deci, Satan reușește într-un fel să devină impersonal sau să se prefacă a fi un șarpe și îi vorbește Evei. O altă întrebare pe care trebuie să o punem este : de unde venea Satan? Dacă Dumnezeu a creat toate lucrurile, atunci Dumnezeu l-a creat pe Satan? Acestor întrebări trebuie să li se răspundă, dacă vrem să atingem fundul locului din care modelele sursei inerente a vieții provin.

Ezechiel 28; 14-15, 17 *Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. (17) Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau privelițte împăraților.*

Isaia 14; 12-14 *Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănopții; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.'*

Satan, cîndva numit Lucifer, era heruvimul uns ce statea pe muntele sfînt al lui Dumnezeu, următorul în rang, după Dumnezeu și după Fiul Său. Era cel mai de seamă înger din cer. Biblia spune că era desăvîrșit în căile lui din ziua în care a fost creat. Deci Dumnezeu l-a creat pe Lucifer perfect. Dar apoi spune că nelegiuirea sau păcatul / răul a fost găsit în el. Ce era acea nelegiuire găsită în Lucifer?

Ni se spune că inima lui Lucifer sa înălțat din cauza frumuseții și splendori sale. E important să ne reamintim că în Împărăția lui Dumnezeu, nu mai El are puterea de a da viață; orice altă ființă inteligentă poate avea această viață numai printr-o relație de supunere față de Dumnezeu. Lucifer avea exemplul clar al Fiului lui Dumnezeu despre cum să relaționeze cu Tatăl. Fiul lui Dumnezeu nu S-a lăudat cu capacitățile Sale, cu gloria și strălucirea Sa. El s-a încrezut în mod implicit în Tatăl Său și S-a odihnit în iubirea și în binecuvîntarea Lui și a împlinit poruncile Sale cu fidelitate.

> ***Ioan 5; 30*** *Eu nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.*
>
> ***Ioan 8; 29*** *Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut."*
>
> ***Matei 26; 39*** *Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și S-a rugat, zicând: „Tată , dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu."*

C. Respingerea înțelepciunii

Dar Lucifer și-a stricat înțelepciunea de dragul splendorii sale. Adevărul este că rolul Fiului lui Dumnezeu ca agent divin supus este adevărata înțelepciune a lui Dumnezeu. Biblia chiar ne spune acest lucru:

> ***1. Corinteni 1; 24*** *Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu.*

Puterea lui Dumnezeu vine la noi în urmarea exemplului Fiului lui Dumnezeu și aceasta este înțelepciune. Cartea Proverbe redă în acest mod:

> ***Proverbe 9; 10*** *Frica de Yahweh este începutul înțelepciunii. Și*

cunoașterea Celui Sfînt înseamnă înțelegere.

Frica înseamnă să te supui, să respecți, să iei în serios. O adevărată cunoaștere a supunerii lui Hristos față de Tatăl este adevărată înțelegere și aduce viață. Prin refuzul de a urma exemplul lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Lucifer respingea înțelepciunea lui Dumnezeu; prin îndepărtarea de Hristos, el se tăia pe el însiși, se lipsea pe el însuși de unicul mijloc de a cunoaște cum să se conecteze la sursa vieții. În acest sens, Hristos e adevăratul Pom al Vieții al cărui canal a fost cel plantat în Eden. Dar Lucifer n-a vrut să urmeze exemplul divin al Fiului lui Dumnezeu; el a ales să mănânce din Pomul cunoastinței binelui și a răului. El voia să aibă același rol ca Tatăl nu S-a supus nimănui. El nu era sub autoritatea nimănui, El avea controlul total și acest lucru este ceea ce voia Lucifer. Această aspirație era blasfemie și într-adevăr avea să deschidă universul pentru cunoașterea răului.

În aspirația de afi ca Dumnezeu, el a pierdut din vedere, faptul că tot ceea ce avea, venea de la Dumnezeu. El a uitat, de-asemenea, că prin refuzul de a se supune sursei vieții, respingea singurul său mijloc de a descoperi valoarea. Așa cum am declarat în capitolul 4, ,,slava copiilor, este tatăl lor. Tatăl îl crease prin Hristos pe Lucifer și, de aceea el era un fiu al lui Dumnezeu prin creație. Lucifer uitase acest principiu foarte important:

> ***Ieremia 9; 23-24*** *Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu", zice Domnul.*

Lucifer a căutat să găsească slavă în splendoarea lui, mai degrabă decît să cunoască pe Dumnezeu și să fie sub binecuvîntarea Lui. Prin respingerea lui Hristos și a exemplului Său, Lucifer a uitat că toate lucrurile vin, în ultimă instanță de la Tatăl. El a început să creadă că lucrurile pe care le primise erau, de fapt, lucruri pe care el le avea în el însuși. Aici sînt semințele cunoașterii răului.

D. De ce i s-a permis lui Satan să trăiască?

O Întrebare ce trebuie să fie pusă e asta: dacă toată viața vine de la Dumnezeu și Lucifer a respins mijloacele obținerii acestei vieți, de ce n-a murit? De ce n-a încetat imediat să existe? Mai întîi, întrucît Lucifer a fost creat de Dumnezeu, el era unul dintre fii Săi creați. Dumnezeu a fost îndelung răbdător cu Lucifer pe cînd acesta se lupta cu gîndul dacă să respingă cu totul autoritatea lui Dumnezeu sau să n-o respingă. Așa precum ne învață Biblia:

> ***2. Petru 3; 9*** *Stăpînul nu este încet în privința promisunii Sale așa cum unii o consideră drept încetineală, ci este îndelung răbdător față de noi, nevoind ca niciunul să piară, ci ca toți să vină la pocăință.*

În al doilea rînd, dacă Lucifer ar fi pierit dintr-odată, fără ca ideilor sale să le fie permis să se desvolte, îndoieli ar fi putut rămîne în inimile celorlalți îngeri, dacă el a avut sau nu dreptate. Lucifer a lansat o provocare sistemului de guvernare al lui Dumnezeu, el a lansat o provocare legii Sale și a întrebat de ce aveau ei nevoie de Fiul lui Dumnezeu, ca autoritate peste îngeri. Lucifer a gîndit că ei erau suficient de inteligenți a se ghida pe ei însiși fără să mai fie nevoie de exemplul supuneri agentului divin,care să îi conducă. Vedem dovada acestei subminări a rolului Fiului lui Dumnezeu în următoarele pasaje din Biblie:

> ***Ioan 5; 23*** *Pentru ca toți să-l onoreze pe Fiul, așa cum Îl onorează pe Tatăl Cel care nu-l onorează pe Fiul, nu-l onorează pe Tatăl care L-a trimis*
>
> ***Filipeni 2; 5-6*** *Această gîndire să fie în voi, care a fost și în Hristos Isus, (6) care fiind în forma lui Dumnezeu, n-a considerat drept ceva de apucat, faptul de a fi egal cu Dumnezeu.*
>
> ***1. Ioan 2; 23*** *Oricine Îl neagă pe Fiul, nu Îl are nici pe Tatăl; cel care Îl recunoaște pe Fiul, Îl are și pe Tatăl.*

Așa cum am declarat, Lucifer n-a vrut să acepte autoritatea Fiului lui Dumnezeu. El n-a voit să-l onoreze pe Hristos, așa cum Îl onora pe Tatăl și a refuzat să-l vadă pe Hristos ca fiind egal cu Tatăl și ca fiind necesar pentru ordinea universului. Pe durata desfășurării acestor raționamente în mintea lui

Lucifer, el a convins o treime din îngeri că el avea dreptate și că avea o idee mai bun despre modalitatea de a guverna universul.

> ***Apocalipsa 12; 3-4*** *Și un alt semn a apărut în cer: iată, un balaur mare, roșu și fioros, avînd 7 capete și 10 coarne și 7 diademe pe capetele sale. (4) Coada lui a tras o treime din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.*

Ni se spune că acest dragon sau șarpe a tras o treime din stelele cerului. Stelele desemnează pe copiii lui Dumnezeu, și stelele ce erau din cer, înseamnă îngeri.

> ***Iov 38; 7*** *Cînd stelele dimineții cîntau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?*

Lui Lucifer trebuia să i se acorde timp pentru a-și desvolta ideile, astfel încît universul să poată hotărî care sistem era cel mai bun. Era singura cale pentru minți inteligent de a se ocupa cu propunerea pe care o făcea Lucifer. Putem să ne dorim faptul că am putea, pur și simplu, accepta ce spune Dumnezeu și s-o lăsăm așa, dar precum știm cu toții, în aproape fiecare caz trebuie să învățem pentru noi însine adevărul sau falsitatea a unui lucru.

Așa că Dumnezeu i-a permis lui Lucifer să-și dezvolte ideile pînă în punctul în care Lucifer a simțit că putea prelua controlul asupra universului. Intenția lui a fost să-l distrugă pe Fiul lui Dumnezeu, deoarece, Acesta era singurul exemplu adevărat al supunerii divine față de sursa vieții a Tatălui. Dacă ar fi putut să-L îndepărteze / înlăture pe Hristos,ar fi putut înlătura baza autorității Tatălui și ar fi făcut să se prăbușească întregul sistem. Cum știm că Lucifer, acum Satan, voia să-L distrugă pe Hristos? Cînd Isus a vorbit fariseilor, El a făcut această declarație revelatoare:

> ***Ioan 8; 44*** *Voi sînteți din tatăl vostru, diavolul și dorințele tatălui vostru vreți să le îndepliniți. El a fost un ucigaș de la început și nu stă în adevăr, pentru că nu este adevăr în el. Cind spune o minciună, el vorbește din cele ale sale, pentru că e un mincinos și tatăl minciunii.*

De la bun început, Satan a avut gînduri de ucidere a lui Hristos. Dorința fariseilor de a-L ucide pe Hristos a fost un simplu ecou a ceea ce Satan a voit tot timpul. La început, niciunul dintre îngeri n-au știut cu adevărat ce era în

inima lui Lucifer, dar cînd Dumnezeu I-a îngăduit Fiului Său să vină pe acest pămînt și să moară, dorințele lui Satan au fost descoperit în întregime. Acest război continuă să se dezlănțuiască.

> ***Apocalipsa 12; 7*** *Și un război a izbucnit în cer; Mihail și ingerii Săi au luptat cu dragonul; și dragonul și îngerii lui au luptat și ei...*

Numele Mihail înseamnă ,,Unul care este ca Dumnezeu," e un alt nume al Fiului lui Dumnezeu.[14] Cum am declarat mai înainte în Filipeni 2; 6, Hristos era în forma lui Dumnezeu sau ,,Unul care e ca Dumnezeu" - ,,totuși, n-a considerat acest lucru, de a fi egal cu Dumnezeu, ca pe ceva de apucat.

Întrucît Satan a făcut presiuni și a vrut să preia controlul, el nu putea să se mai simtă acasă în cer.

> ***Apocalipsa 12; 8*** *dar ei n-au învins, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer.*

În acel război fiecare înger a trebuit să aleagă ce parte va urma. Așa cum am declarat / a firmat, o treime l-a urmat pe Satan. El a fost destul de convingător pentru a lua mulți îngeri cu el.

E. Crearea neamului omenesc furnizează răspunsuri pentru îngeri

În timp ce toate acestea aveau loc, Dumnezeu își desfășura mai departe planul Său de a crea Pămîntul. Satan a ridicat întrebări despre poziția Fiului lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu a întocmit o unică și foarte specială creație care să ajute la explicarea relației dintre El însuși și Fiul Său. După ce a creat tot mediul înconjurător, pești, păsări și animale, Dumnezeu a zis Fiului Său:

> ***Geneza 1; 26*** *Atunci, Dumnezeu a zis:,, Să facem om după imaginea Noastră, potrivit cu asemănarea Noastră; ei să aibă stăpînire peste*

14 Sînt mai multe texte care indică că Mihail e Hristos 1. Tesaloniceni 4; 16 spune că Stăpînul ca coborî cu un strigăt puternic, cu vocea unui arhanghel. Strigatul Stăpanului e vocea arhanghelului. In Daniel 10; 21, Mihail este prezentat drept Prințul lui Daniel. Unicul prinț pe care îl avem în calitate de ființă umană e Hristos. Deasemeni, cuvîntul înger înseamăna masager + Hristos e, întradevăr, mesăgerul supremal Tatălui. De aceea, cuvîntul înger nu se referă doar la ființe create.

peștii mării, peste păsările văzduhului și peste vite, peste tot pământul și peste orice creatură ce se tîrăște pe pământ."

Relația soț-soție era o imagine a relației Tatălui cu Fiul și avea să ajute la a răspunde întrebărilor pe care Satan le-a ridicat. Pavel a firmă acest lucru cînd spune:

Romani 1; 19-20 *pentru că ceea ce putea fi cunoscut despre Dumnezeu este manifestat în-ei (omenire), pentru că Dumnezeu le-a arătat acest lucru. (20) Pentru că de la crearea lumii, calitățile lui invizibile sînt văzute în mod clar, fiind înțelese prin lucrurile care sînt făcute, chiar și puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, așa încît ei sînt fără scuză...*

Pavel declară limpede că atributele Dumnezeirii pot fi văzute în creație, și locul ce este cel mai evident e locul în care Dumnezeu a zis:,, să facem om după imaginea Noastră". Așa cum am afirmat mai înainte, Eva e exemplu nostru pamîntesc /cheie, exemplu al supunerii pentru o sursă a vieții, desemnată. Rolul ei a fost o expresie vitală a ceea ce Fiul lui Dumnezeu este pentru Tatăl. El constituie, de asemenea, o lecție importantă pentru îngerii din cer.

1. Corinteni 11; 7-10 *Pentru că se cuvine ca un bărbat să nu-și acopere capul, întrucît el e imaginea și slava lui Dumnezeu, dar femeia este slava bărbatului. (8) Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia este din bărbat. (9) Nici bărbatul n-a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. (10) Pentru că motivul pentru care se cuvine să aibă pe capul ei un simbol al autorității, este* ***din cauza înîngerilor.***

Rolul de supunere al Evei față de soțul ei a fost o dovadă vitală în războiul contra lui Satan și a principiilor regatului său. Atâta vreme cît Adam și, în mod special Eva, existau, ea avea să se dovedească a fi un continuu reamintitor pentru univers al principiului de supunere față de sursa vieții. Satan trebuia să ajungă cumva, într-un fel, la ea.

Se pare că Dumnezeu i-a permis lui Satan să vină pe pământ dar el putea să aibă acces la Adam și la Eva numai din Pomul cunoștiinții binelui și a răului. Permițînd acest lucru, Dumnezeu nu poate fi acuzat că le-a retras lui Adam și Evei oportunitatea de a alege să îl urmeze pe Satan, dar a fost și o oportunitate

adăugată pentru Adam și Eva de a-și arăta loialitatea față de Dumnezeu și de a rămîne supuși Lui. Atîta vreme cît ei evitau acel pom, n-ar fi fost nici o problemă.

F. Omenirea adoptă sistemul sursei inerente a vieții

Deci, acum ne re-întoarcem la această tragică serie de evenimente, care a introdus model alternativ al sistemului sursei vieții. Ne amintim că Satan s-a înalțat din cauza frumuseței și splendorii sale, așa că concepția lui asupra vieții a fost că viața era ceva inerent, avîndu-și originea în el însuși. Observați cum prezintă Satan acestă concepție Evei:

> ***Geneza 3; 1-5*** *șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu.El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: 'Să nu mâncați din toți pomii din grădină'?" Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: 'Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.'" Atunci, șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul."*

Satan merge direct la problema ce implică puterea de a alege – Pomul cunoștinței binelui și a răului. Atunci el întreabă:,, a spus, într-adevăr, Dumnezeu că nu aveți voie să mâncați din acest pom?" Acest lucru a adus așteptatul răspuns din parte Evei că a mânca din pom ar întrerupe relația cu Dumnezeu, și din această cauză va avea loc moartea. Aceasta este exact ceea ce Satan voia ca ea să spună pentru a îi oferi lui oportunitatea de a-și prezenta modelul său privind sursa vieții, model al puterii inerente. El spune:,, cu siguranță că nu veți muri". Această declarație constituie originea sistemului sursei inerente a vieții. Satan afirmă în mod clar că nu e nevoie să fi într-o relație cu Dumnezeu pentru a continua să trăiești. Apoi, în mod viclean face legătura ce oferă intrare în acest sistem nou prin faptul de a mânca din fructele din pom.

A crede că nu vei muri niciodată înseamnă că va trebui să crezi că ești un zeu,

pentru că a crede că ai propia ta sursă de viața înseamnă a pretinde că posezi divinitatea la un anumit nivel.

Mâncatul din pom însemna să-i vinzi Evei această credință și s-o determini să se transfere în noul regat. Credința cea nouă avea nevoie / trebuia să fie promovată prin actiune și, din păcate, Eva s-a lăsat prinsă de această acțiune. Biblia a arătat că Eva a fost amăgită sau înșelată prin angrenarea în această acțiune:

> ***2. Corinteni 11; 3*** *Dar mă tem, ca nu cumva prin unele mijloace, așa cum șarpe le a înșelat-o pe Eva prin subtilitatea lui, așa și mințile voastre să fie corupte de la simplitatea care este în Hristos.*

Eva nu și-a dat seama că prin luarea a fructului și prin faptul de a crede că avea o sursă internă de viață, ea numai că-și tăia (suprima) relația de intemitate cu Dumnezeu, dar acum purta semințele unei respingeri a conducerii soțului ei. Eva primise tot ceea ce era prin intermediul soțului ei, dar această nouă credință adoptată prin intermediul șarpelui avea să altereze,în mod radical, relația ei cu Adam. În loc să fie o reprezentare a supunerii lui Hristos față de Tatăl Său, ea avea să reflecte acum rebeliunea lui Satan față de Tatăl ceresc. Satan simțea că acum eliminase principiul supunerii, care reflecta împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Dacă Eva putea acum să fie un agent care să-l convingă sau să-l facă să creadă pe Adam, atunci plănuita sursă umană a vieții avea să fie infectată cu acest model al sursei vieții inerente, model ce neagă rolul lui Hristos față de Tatăl, și acest lucru avea să facă sigur faptul că fiecare descendent al lui Adam avea să se nască cu această gândire.

Adam și-a dat seamă imediat de situație și a înțeles implicațiile ei. Prin luarea fructului și prin mâncatul acestuia, Adam, în mod voluntar a respins autoritatea lui Dumnezeu și a poluat acum curgerea vieții umane; devenind sigur de faptul că fiecare ființă omenească va fi infectată cu credința lui Satan că viața este inerentă și că n-avem nevoie să depindem de cineva. Aceasta este substanța lucrului a ceea ce Pavel vrea să spună atunci cînd a firmă:

> ***Romani 5; 12*** *De aceea, păcatul a intrat în lume printr-un om, și*

moartea prin păcat, și astfel moartea s-a răspîndit la toți oamenii, deoarece toți au păcătuit.

Neamul omenesc își pierduse acum principiile lui vitale ale supunerii față de sursa vieții ce curge de la Dumnezeu. Vom examina puțin mai încolo modul în care Dumnezeu se ocupă de această tragedie, dar în următorul capitol vom examina modul în care sistemul valorii a schimbat rasa umană și modul în care a afectat-o.

Capitolul 8

Originea și impactul sistemelor valorii bazate pe performanță

Haidem să recapitulăm, pe scurt, ceea ce am cercertat în capitolele 5 și 6, înainte de a continua. În capitolul 5 neam uitat la faptul că valoarea noastră este derivată, în mod direct, din cel care ne dă viață. Punctul original al sursei este Tatăl nostru din cer. În capitolul 6 am văzut că viața curge prin Fiul Său, supus, astfel încît autoritatea Tatălui este mereu recunoscută de către Fiul care stabilește exemplul, pentru întregul univers, El a arătat modul de a te conecta la viața din Tatăl.

Am văzut și că acest model ceresc este reprodus pe pămînt prin relația soț-soție. Supunerea soției stabilește autoritatea soțului ei, care este canalul desemnat de Dumnezeu pentru sursa vieții. Supunerea ei este, deasemeni, exemplul vital pentru copii săi despre cum să stea conectați la canalul vieții ce curge prin tatăl. Întrucît tatăl reprezintă sursa vieții, el e și sursa sau sămînța binecuvîntării și a valorii. Proverbe 17; 6 reflectă acest fapt atunci cînd spune:

> ***Proverbe 17; 6*** *Copii copiilor sînt coroana bătrânilor, și gloria copiilor este tatăl lor.*

Am privit cîteva exemple propuse încă o dată.

> **Paul scria:**
>
> *Tati mi-e dor de tine în fiecare zi și îmi doresc să putem sta de vorba din nou. Pierderea ta m-a făcut să mă întreb cine sînt și unde mă duc. Pot eu să fiu tăticul care ai fost tu? Tu ai fost cel mai bun și aș fi vrut ca tu să trăiești mai mult pentru a vedea împlinirile mele și pentru ca tu să iei parte la această bucurie. Chiar după un an, mă surprind că vreau să iau telefonul pentru a te suna. Te iubesc.*

Prințesa tăticului scria:

Bună tăticule, sper că ești mîndru de mine. Sînt într-adevăr, fericită și lucrurile îmi merg bine în viață. Munca e puțin cam multă, dar cred că la asta m-am angăjat. Cred că fac toate lucrurile corecte și sper ca tu să aprobi acest lucru. Mi-e dor de tine. Te voi iubi mereu, Prințesa.

În exemplul lui Paul, vedem că pierderea tatălui său l-a făcut să se întrebe cine este; relația tată-copil are un impact direct asupra simțului nostru al identității. Vedem și dorința lui Paul pentru ca tată lui să vadă împlinirile sale împreună cu speranța și dorința Prințesei lui taticu ca tatăl ei să aprobe ceea ce face ea. Într-un sistem relațional, împlinirile nu înseamnă nimic fără aprobarea unui tată sau a unui mentor. Recunoașterea și aprobarea din partea tatălui sînt cele ce fac ca împlinirea să fie valoroasă, deoarece numai un tată poate conferă valoare asupra a ceva, întrucît el este sursa vieții pentru copil.

A. Originea lipsei de valoare

Atunci cînd Satan L-a respins pe Tatăl său ceresc în calitate de sursă a vieții și atunci cînd a respins exemplul divin al supunerii prin Fiul Lui Dumnezeu, Satan a distrus orice concepție despre valoarea relațională. Din cauză că fusese creat de Dumnezeu, inima lui încă tinjea după faptul ca Tatăl să-l recunoască și să aprobe eforturile lui, dar în mintea lui el făurise o cărare ce afirma că sursa vieții își are originea în el însuși și de aceea, el avea să-și producă propria lui valoare. El avea de dovedit în continuu lui însuși că era valoros. Intensitatea faptului de a-și demonstra, este mărită de faptul că niciodată de acum înainte nu-l va recunoaște pe Tatăl atunci cînd Acesta spune: ,,Acesta e Fiul Meu mult iubit, pe care Îl iubesc.[15]

Și astfel ciclul lipsei de valoare, al nevredniciei a luat naștere: Continua bătălie a tinjirii după aprobare din partea adevăratei surse a vieții și apoi disperata încercare de a umple această tînjire cu realizări personale. Acest lucru plasează (pe) o persoană într-o poziție în care ea trebuie în continuu să-și valideze, să-și facă valabilă existența. Am văzut un pic din acest război în viața lui WR în

15 Matei 3;17

capitolul 1. Ascultați din nou ceea ce a spus înainte de a muri:

„Ajutor, sînt speriat. Oh, sînt speriat! Nu vreu să pierd!"

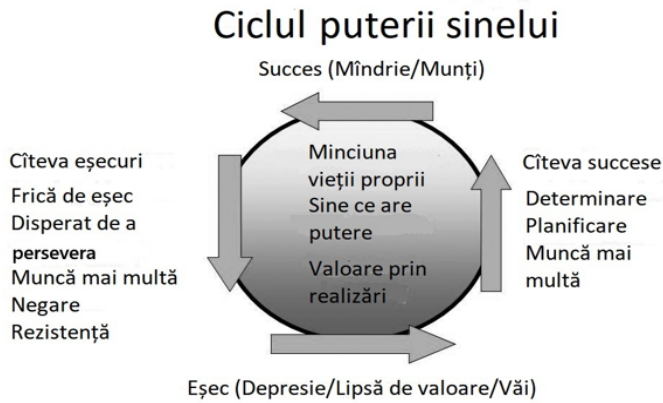
Mi-e teamă să vorbesc în clasă... Trebuie să impresionezi pe alții. Trebuie să-mi dovedesc mie însumi!

Frică! Dă-o deoparte... Nu poți să faci asta?

Nu sta pe loc, mergi înainte, îmbunătățește-te"

„Trebuie să-mi dovedesc mie însumi, trebuie să impresionez pe alții!" Aceasta e moștenirea directă a respingerii sistemului în care Dumnezeu e sursa vieții și a credinței că valoarea provine din ceea ce realizezi. În rezumat, Satan este autorul lipsei de valoare. El este sursa ei, și atunci când Adam și Eva au respins sistemul relațional al lui Dumnezeu, ei au moștenit această lipsă de valoare și au transmis-o întregii rase umane.

Antidotul lui Satan pentru lipsa valorii, pentru nevrednicie este munca grea și apoi mândrirea cu ceea ce ai făcut. De aceea nu este odihnă pentru cei nelegiuiți, pentru cei răi, așa cum spune Biblia, deoarece trebuie să te împingi pe tine însuți, în mod constant, trebuie să-ți dovedești ție însuți, și apoi să te bucuri și să te lauzi cu realizările tale, poziția ta, educația ta sau cu orice tu găsești ca fiind valoros în ochi celorlalți, decît o relație directă cu Tatăl tău ceresc. Nimeni nu poate câștiga mereu. Nimeni nu poate fi în vârf mereu, și astfel viața e presărată cu momente de mîndrie și satisfacție, cu lungi perioade de lupte, de sforțări și cu multe episoade în care te simți fără rost. Putem vedea acest ciclu, funcționînd astfel.

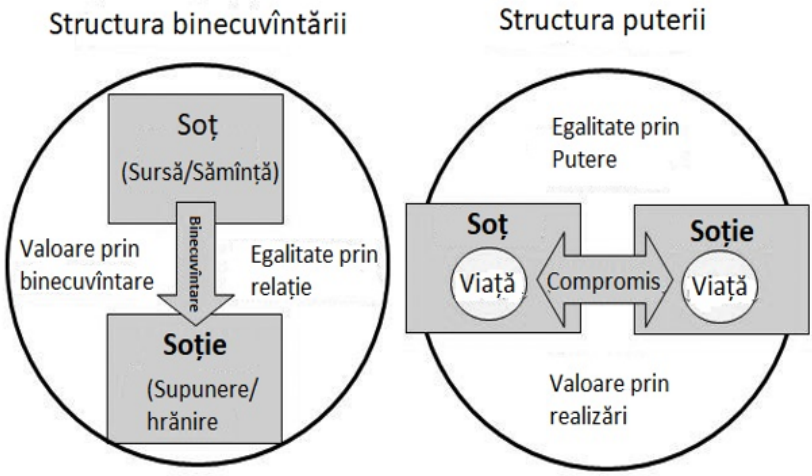
Lumea e presărată cu dovada că a adoptat un sistem al sursei de viață inerente, sistem care perpetuează lipsa valorii. Fiecare minut ce trece în lume astăzi, cuprinde 37 de încercări de sinucidere[16], pentru că a muri este mai bine decît a trăi și că ei au dat greș în a-și dovedi valoarea lor înșile și altora.

B. Impactul modelului privind sursa inerentă a vieții asupra structurii familiei și asupra relațiilor de familie

Este crucial să înțelegem că acele cuvinte spuse Evei în grădină de către șarpe au alterat, în mod radical, relația dintre Adam și Eva. În sistemul Bibliei, Eva primise toate ingredientele pentru viață de la Adam (luată din coasta lui) și apoi Dumnezeu i-a pus împreună. Acest fapt a creat o dependență relațională pentru Eva față de Adam. Al doilea factor de luat în considerare este acela, că dacă Adam plănuise să aibă copii și să întemeieze o familie pentru o națiune, el avea nevoie de cineva care să-l înțeleagă și totuși să furnizeze pentru el un exemplu de supunere ce ar fi putut transmite copiilor săi. Această supunere i-ar fi făcut capabili pe copii să primească binecuvîntarea sa și să se simtă valoroși. Adam n-ar fi putut construi o familie relațională, fără Eva.

Cuvintele șarpe lui au distrus simțul de dependență al Evei față de Adam. Crezînd minciuna cu ,,în mod sigur, nu veți muri!", ea nu mai avea nevoie de canalul binecuvîntării ce curgea prin el. Simțul de identitate al Evei deviase de la o poziție de supunere față de Adam cu egalitate relațională, la o poziție exact la fel ca cea a lui Adam.În loc ca valoarea să curgă în jos pe canal, de la Dumnezeu, valoarea venea dinăuntrul ei. Orice sfat venind de la Adam ar fi putut fi văzut ca un atac la / asupra suveranității ei personale și ca un reamintitor al faptului că ea avea nevoie de ajutor, mai degrabă decît un sfat înțelept pentru beneficiul ei.

16 Phillip Day – Jocul minții

Trebuie să ne reamintim că această concepție a vieții inerente e o minciună de la Satan, și că de fapt, Eva încă avea nevoie (din punct devedere emoțional), de binecuvîntarea și de conducerea soțului ei. Conflictul între gîndurile și sentimentele ei avea să producă confuzie între un simț al nevoii de Adam și o credință în independența față de el, confuzie cu care mulți bărbați de azi sînt obișnuiți în mod tipic numită, sindromul ,,pleacă-vino încoa!"

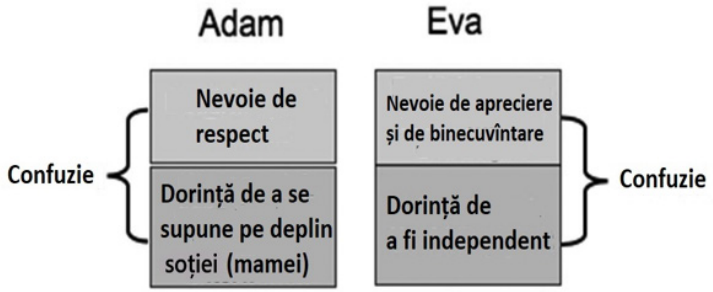
Un alt impact al minciunii asupra relației este că acum Adam a pierdut singura persoană ce poate acționa ca o cheie pentru primirea binecuvîntării sale. Eva nu va mai acționa într-un rol supus, ci va pretinde negociere cu privire la fiecare decizie și va menține dreptul de a reconsidera pe orice decizie care Adam o ia. Acest exemplu al Evei va fi îndeaproape urmărit de copiii săi, si Eva va avea de luptat cu copiii ei, care pretind negociere pentru fiecare hotărîre și care mențin dreptul ei de a reconsidera parerile ei.

Pe măsură ce copiii privesc la relația părinților și în mod subconștient o evaluează, ei învață că egalitatea înseamnă poziție și putere. Conceptele de dependență, supunere și binecuvîntare sînt deformate, confuze și reduse, gloria copiilor e subminată.

Un alt impact asupra relației a fost când Adam a ascultat de glasul soției sale și a mâncat fructul, bazat pe sugestia ei. Ea a devenit, de fapt capul noiii ordini

mondiale. Așa cum Adam fusese capul vizibil pentru canalul lui Dumnezeu de binecuvîntare, Eva devenise capul noiii împărății a lui Satan. Este important de observat că în multe religii și culturi, feminitatea e văzută ca ceea mai înaltă zeitate. Respunzînd la sugestia Evei, Adam și-a părăsit poziția de conducere și a lăsat-o pe mîna Evei. Întrucît acest nou sistem e bazat pe etalarea vizibilă a puterii, mai degrabă decît pe invizibilă primire a binecuvîntarii, femeia avea să devină un obiect de închinarea și de venerare, în multe privinte pentru bărbat. Venerarea vizibilă poate fi pusă în legătură cu obsesia masculină a pornografiei, obsesia formelor femeiești.

Dar asemenea Evei, Adam este sub influența unei minciuni și pe plan emoțional are nevoie încă de respectul soției sale. Această venerare față de soția lui în comparație cu nevoia de respect din partea ei, îi poate determina pe bărbați să schimbe direcția de a fi o persoană liniștită și pașnică ca un copil spre a deveni un om agresiv, dominator și defensiv.

Cu pierderea valorii de la Tatăl său ceresc și cu pierderea respectului din partea soției sale, Adam este extrem de vulnerabil în privința faptului de a fi defensiv în legătură cu deciziile pe care le ia. O simplă sugestie ajutătoare din partea soției pentru soțul ei, care simte nevoia de respect poate deschide o ușă pentru o izbucnire violentă. Pe de altă parte, un bărbat ce simte nevoia să se supună conducerii soției sale, o poate face să se simță frustrată, deoarece el mereu așteaptă ca ea să ia conducerea. Combinațiile experiențelor negative ce iau naștere din această confuzie conduc la minciună (au condus) și sînt văzute jucîndu-și rolul în tragedia istoriei omenești. Această așa-zisă simplă mică minciună ce susține că avem viață în noi înșine a distrus principiile

familie împărăției lui Dumnezeu și dacă n-ar fi fost prevederea, anticiparea de catre Dumnezeu a acestei situații, rasa umană s-ar fi exterminat pe ea însăși în această confuzie, lipsă de valoare și în această bătălie pentru deținerea controlului.

Așa cum este ea, această confuzie îi face și pe bărbați și pe femei să se simtă lipsiți de valoare, vulnerabili, plini de mindrie geloși, controlatori și egoiști. Cred că majoritatea oamenilor pot depune mărturie pentru acest fapt. Statisticile asupra depresiei și sinuciderii, deasemeni ilustrează acest punct de vedere.

Lucrul crucial a acestui capitol este că:

1. O deviere a credinței privitoare la originea vieții ne alterează identitatea în mod radical.

2. Această deviere în identitate rupe canalul binecuvîntării care ne aduce valoare.

3. Devierea aceasta produce și confuzie în ceea ce privește rolurile bărbaților ca cei ce binecuvîntează și ca semănători și rolurile femeilor ca persoane supuse și care hrănesc.

Vom explora pe scurt raportul biblic al modului în care această structură confuză, încurcată a familiei a actionat în istoria omenească și ce tip de structuri ale familiei au apărut în cadrul acestui sistem, dar înainte de a face acest lucru trebuie să observăm răspunsul lui Dumnezeu în ceea ce privește intrarea lui Adam și a Evei în împărăția lui Satan.`

Capitolul 9

Dușmănia binecuvîntată

A. Extensia problemei

În capitolul 7 am discutat filosofia pe care Adam și Eva au adoptat-o atunci cînd au mâncat din acel pom, iar în capitolul anterior am cercetat tragicul amestec de emoții, care l-a dus pe Satan la alcătuirea concepției că noi putem trăi fără Dumnezeu și ne putem forma o identitate pe cont propriu, prin ceea ce realizăm. La scurt timp după ce Adam si Eva au mâncat din fruct, un nor de lipsă a valorii și de vina a înfășurat cu începutul minților și a blocat iubitoarea, fericita și bucuroasa relație dintre Dumnezeu și om. Blestemul minciunii spuse de Satan își începuse lucrarea insidioasă și, într-o perioadă scurtă de timp, Adam și Eva au fost înghițiți de vină și frică. Împreună cu Satan și îngeri săi, ei s-au sinucis mental și emotional. Ei își pierduseră identitatea și deminitatea și nu puteau face nimic pentru a o recăpăta. Ei nu se puteau restaura pe ei înșiși pentru a obține bună voința lui Dumnezeu. Pășiseră în afara canalului binecuvîntării și numai Dumnezeu îi putea reconecta la acesta.

Prin pășirea în afara acestui canal de binecuvîntare Adam și Eva puterile / făcultătile de raționare, de gindire ale lui Adam nu mai puteau fi folosite în mod obiectiv sau în mod neegoist. Mințile lor au ajuns să fie complet în armonie cu Satan. Ei nu aveau capacitatea de a discerne minciunile care li se spuneau.

Satan a început să îi umple cu teorii false despre caracterul lui Dumnezeu. Li s-a spus și că ei erau răi, că meritau să moară și că erau indivizi fără valoare. Fără binecuvîntarea Tatălui, ei nu aveau nici un fel de mijloace cu care să reziste în fața acestor minciuni, ei nu aveau nimic de care să se agațe și cu ajutorul căruia ar fi putut să lupte. În afara canalului, noi suntem complet vulnerabili față de Satan și față de minciunile lui.

Dumnezeu a fost confruntat cu o dilemă foarte serioasă. Cum să îi abordeze acum cînd ei ascultă de o altă voce? Fiecare cuvînt pe care Dumnezeu îl rostește e interpretat acum într-o lumină rea. Adam și Eva știu că sînt vinovați, dar acum ei n-au nici o siguranță sau demnitate pentru a accepta că gresesc, și aceasta, din cauza faptului că au acceptat idei greșite despre Dumnezeu, sursa vieții și a înțelepciunii. Dominați de un spirit de vinovație și de nesiguranță ei au devenit sfidători. Au pierdut binecuvîntarea de a gîndi în mod clar.

Mă minunez de iubirea pe care Dumnezeu a arătat-o în răbdarea Sa. Dumnezeu îl cheamă afară pe Adam:,, unde ești?", nu pentru că nu știa, ci pentru a îi permite lui Adam să înfrunte situația. Unde este mintea ta, Adame? Ce s-a intîmplat cu identitatea ta? Planul fizic reprezintă planul spiritual, iar ascunderea fizică a lui Adam și Evei descoper, în mod clar, ascunderea ce se petrecea în mințile lor. Ei se îmbrăcaseră pe ei însiși cu decepție și cu amăgire pentru a se proteja de faptul că trebuiau să înfrunte, să dea piept cu adevărul ce părea atât de înspăimîntator. Dumnezeu încearcă să-i ajute să diagnosticheze problema, așa încât El să poată să le aducă soluția binecuvîntată.

Adam a răspuns la această întrebare prin a-I spune lui Dumnezeucă se temea din cauză că era gol. Această mărturisire e interesantă în lumina versetului 25 din Geneza, capitolul 2:,, Bărbatul și soția lui erau goi și nu simțeau nici o rușine". Adam era gol înainte de a mânca fructul, dar nu îi era rușine. Deducția ce se poate face aici, este că acum îi este rușine. Cuvîntul ebraic (buwsh) înseamnă și confuz, încurcat și dezamăgit. Adam era plin de confuzie, vină și dezamăgire. Era confuz în legatură cu cine era el și se simțea vinovat pentru ceea ce făcuse. Dumnezeu Li-a pus degetul pe intensitatea durerii lui Adam. ,,Cine ți-a spus că ești gol? Ai mîncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?" Dumnezeu nu-l întreabă pe Adam:,, Cum de știi că ești gol?" El îl întreabă pe Adam:,, Cine ți-a spus că ești gol?" Dumnezeu îi arăta lui Adam spre autorul minciunilor pe care acesta i le spusese. Cu alte cuvinte:,, cine te face să fugi de Mine?,, Cine a intervenit între tine și Mine?"

Adam a fost abordat în mod direct:,, Ai mîncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?" Aceasta era o întrebare simplă, care cerea un simplu da sau nu. Acum cînd percepția lui Adam despre el însuși și despre

Dumnezeu s-a alterat prin minciuna vieții inerente, aceste întrebări apar ca fiind amenințătoare și invazive pentru el. Primele cuvinte de învinovățire și de sfidare picură de pe buzele omenești:

,,FEMEIA pe care TU mi-ai dat-o,

EA mi-a dat din pom și eu am mâncat."

În această acuzație, printre alte lucruri, vedem că canalul relației dintre Adam și Eva a fost complet răsucit și rupt. La creație, Eva a fost dată ca un ajutor în întâmpinarea unor nevoi, dar acum ea e portretizată ca fiind conducătorul și capul. Ea e zugrăvită ca fiind cea puternică, iar Adam ca victima neajutorată. Mai rău decît aceasta, Dumnezeu e înfățișat ca instigatorul întregii situații. Mintea lui Adam devenise atât de confuză, sucită și orbită, încât însănătoșirea, recuperarea lui avea să fie de cea mai remarcabilă natură.

Cum i-a putut fi dată lui Adam o evaluare, o conștientizare adevărată a situației sale, atunci când el și-a pierdut puterea de a raționa în mod obiectiv? Dumnezeu e singura sursă a înțelepciunii adevărate și Adam s-a deconectat pe el însuși de la această sursă. Minciuna cu sursa vieții inerente alterase complet contextul pentru universul în care trăia Adam. Percepția lui de sine, de Dumnezeu, asupra soției sale alterase, în mod radical, și, prin această falsitate, cuvintele lui Dumnezeu aveau să fie, în mod constant, rău înțelese. Intervenția lui Dumnezeu pare acum invazivă și dominatoare, acum este o sursă mare a vieții, care îi spune unei surse mici a vieții cum să acționeze și să trăiască. Faptul că puterea lui Dumnezeu e în mod aparent mai mare decît cea a lui Adam, aduce frică, dar faptul că el crede că e independent, aduce mînie, resentiment și ură. Biblia descoperă în mod clar acest lucru:

> ***Romani 8; 7*** *Mintea păcătoasă (umplută cu minciuna vieții inerente) este ostilă față de Dumnezeu. Ea nu se supune legii lui Dumnezeu (canalul de binecuvîntare), nici nu se poate supune.*
>
> ***Ieremia 17; 9*** *Inima (infectată cu minciuna vieții inerente) e mai înșelătoare decît toate lucrurile și în mod disperat de rea: cine poate să o cunoască (să fie în mod intim în relație cu ea) ?*

Strigatele de iubire, afectiune și de sfătuire ale lui Dumnezeu, pentru a

veni înapoi într-o relație de supunere și de dependență sunt sucite sunt distorsionate în cuvinte de manipulare pentru a ciștiga controlul și stăpinirea. Marea sursă a toate este complet fals reprezentată și în mod fals acuzată de către omenire. Cel mai trist din toate acestea sunt cuvintele pline de jale din Ieremia 19; 9: cine poate cunoaște această inimă? Minciuna vieții inerente face inima omului rezistentă la relația cu Dumnezeu și cu ființele create. Rodul acestei minciuni este singurătatea. Acesta e un preț extrem de plătit pentru ființele ce au fost create să dorească intimitate și relație. Această situație tristă este în mod uimitor reflectată întrun cântec dintr-un film intitulat ,,Orașul îngerilor":

Strofa 1

Îți petreci tot timpul așteptînd
Acea a doua șansă
Pentru o pauză ce ar face-o okei
Există întotdeauna un motiv
Ca să nu te simți îndeajuns de bun
Și e greu la sfîrșitul zilei
Am nevoie de ceva distracție
Oh frumoasă ușurare
Amintirea se prelinge în venele mele
Lasă-mă să mă golesc
Și să fiu fără greutate
ușor și poate
Voi găsi ceva pace astă seară

Strofa 2

Atît de obosit de linia dreaptă
Și oriunde te-ntorci
Sunt vulturi și hoți în spatele tău
Și furtuna continuă să se învârtească
Tu continui să construiești minciuna (sursa vieții inerente)
Pe care o produci (make up) pentru tot ceea ce-ți lipsește

Nu e nici o diferență
Să (scapi) evadezi pentru o ultimă oară
E mai ușor să crezi în această dulce nebunie
Oh, această glorioasă tristețe ce mă duce în genuchi.

Întrebarea ce trebuie pusă este: cum a putut străpunge Dumnezeu această minciună? Cum a putut El să comunice cu noi în mod efectiv și cum a putut să-Și descopere iubirea și grija pentru noi și să ne scoată din această adînc înrădăcinată înșelăciune?

B. Soluția

Dumnezeu nu putea să se apropie de noi din exterior, în mod direct, în loc de aceasta, El a ales să devină în mod permanent conectat cu rasa umană prin Fiul Său. Permițindu-I Fiul Său să devină unul din noi, El a putut să reconecteze canalul de binecuvîntare pentru ca viață să continue, și cu ea, curentul binecuvîntării, dar, de-asemeni, Se plasează pe El Însuși într-o poziție în care să poată confrunta această minciună frontal. Această minciună făcea parte din natura omului, și prin luarea acestei naturi asupra Lui Însuși, El a putut s-o învingă și s-o distrugă. Nu a fost suficient ca Isus să apară în mod simplu ca un om și să demonstreze relația corectă cu Dumnezeu acest lucru n-ar fi atacat, minciuna sursei vieții inerente. A trebuit ca El să ia natura răzvrătită în El Insuși și s-o distrugă în mormînt. Așa încît Biblia afirmă:

> ***Evrei 2; 14*** *Dat fiind că, de vreme ce copii sînt părtași ai cărnii (natura umană fizică și morală) și ai sîngelui, El, Însuși de asemenea, la fel, a luat parte la ele; pentru că prin moarte să poată distruge pe cel ce are putere asupra morții (prin minciuna vieții inerente), adică pe Diavolul.*
>
> ***Evrei 2; 16-17*** *Pentru că, cu adevărat, El n-a luat asupra Lui (supus, dependent) natura îngerilor, ci a luat asupra Lui sămînța lui Avraam (răzvrătit, cu minte independentă.) (17) De aceea, în toate lucrurile, a fost necesar Ca El să fie facut la fel ca frații Săi (confrații), pentru ca El să poată fi un mare preot milos și fidel în lucrurile ce apartin lui Dumnezeu, pentru ca să facă reconciliere pentru păcatele poporului.*

> ***Romani 8; 32-34*** *El care nu -a cruțat pe propriul Său Fiu, ci l-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El, toate lucrurile? (33) Cineva ridica vreo acuzație împotriva celor aleși de Dumnezeu? Dumnezeu este Cel ce îndreptățește. (34) Cine este cel care condamnă? Hristos este Cel ce a murit, care este înviat și este chiar la dreapta Lui Dumnezeu și face mijlocire pentru noi.*

Toate aceste lucruri aveau să fie furnizate lumii prin darul Fiului lui Dumnezeu. Tot acest proces i-a fost conturat lui Adam și Evei în Geneza 3; 15:

> ***Geneza 3; 15*** *Și Eu voi pune dușmănie între tine și femeie, și între sămînța ta și Sămînța ei; El îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcîiul.*

Acest verset este atît de plin de promisiune și de speranță. Dumnezeu a spus că va pune dușmănie între Satan și femeie. El avea să facă acest lucru, îngăduindu-I Fiului Său să devină unul din noi și să reconecteze canalul de binecuvîntare. Acest canal avea să permită vieții fizice să continue să curgă către noi și tot odată să lase gînduri corecte despre Dumnezeu să ne influințeze mințile. Reconectarea canalului în persoana Fiului lui Dumnezeu avea să dea omenirii o conștiință și o alegere. Ambele forme de gîndire aveau să curgă acum prin rasa umană: unul de la primul Adam, care exprimă minciuna independenței și duce la moarte, celălalt de la Al Doilea Adam, care încurajează supunerea și dependența împreună cu viața pentru a ne da timp să alegem ce cale vom urma (de azi înainte) ni se spune:

> ***1. Corinteni 15; 45*** *Și așa cum este scris, Primul om, Adam a fost făcut un suflet viu; ultimul Adam a fost făcut un duh dătător de viață.*
>
> ***Romani 5; 17*** *Pentru că dacă prin greșeala unui om, moartea a domnit printr-unul; cu mult mai mult cei ce primesc belșug de har și darul îndreptățirii, vor domni în viață printr-unul, Isus Hristos.*

A avut un sens deplin faptul că Fiul lui Dumnezeu a devenit unul din noi și a provocat la luptă acest spirit independent, pentru că Fiul este expresia divină a supunerii și a ascultării. Întreaga Lui identitate e conectată cu acest principiu și tocmai de aceea, El a fost singurul care să se angajeze în această misiune.

Avem multe pentru care să fim mulțumitori. Dumnezeu a pus în inimile noastre, o dorință de a acționa corect și o dorință de a rezista în fața rău lui prin Fiul Său. Gîndește-te la dăți-le cînd ai fost ispitit să faci ceva greșit și apoi te-ai gîndit mai bine la acel lucru și nu l-ai făcut. Acesta a fost darul lui Dumnezeu pe care El ți l-a dat, dușmănia împotriva răului. Nu contează dacă crezi în Dumnezeu sau nu, tot îți este dat acest dar prin Isus. Ni se spune în Scriptură că Dumnezeu face să cadă ploaia și peste cei buni și peste cei răi[17]. Gîndește-te de cîte ori Satan a pus un gînd rău în mintea cuiva, ca să-ți facă ceva sau ca să-ți ia posesiunile tale, și dușmănia așezată în inimile lor de către Dumnezeu i-a încurajat să n-o facă. Desigur, avem încă alegerea de a respinge acel îndemn și de a merge înainte pentru a comite răul, dar dacă, acea dușmănie n-ar fi acolo, niciunul dintre noi n-ar fi în stare să oprească gîndurile rele ale sursei de viață inerentă, plasate în mintile noastră.

Ce Dumnezeu incredibil, care face toate acestea pentru noi! Noi ca neam omenesc eram totalmente pierduți și înrobiți de căile rele ale lui Satan. Eram total dincolo de orice posibilitate de a ne ajuta pe noi înșine, condamnați la nenorocire și la distrugere completă. Dar tandrul nostru Tată ceresc a refuzat să renunțe la noi. El a dat pentru noi cel mai prețios lucru pe care Îl are-Fiul Său. Isus va fi mereu unul din familia umană și unul dintre noi. Este o jertfă ceva fi tema centrală pentru studiu și meditație pentru restul veșniciei.

Faptul că omul a avut două semințe de gîndire, care vin spre el, a însemnat ca două forme de umanitate vor apărea: cei ce au ascultat de vocea lui Dumnezeu, așa cum au fost exemplificați în persoana lui Abel și în cea a lui Avraam, și cei care aveau să refuze duhul lui Hristos, care pledează în ea, așa cum este reflectat acest lucru în viețile lui Cain și a lui Nimrod.

17 Matei 5; 45

Capitolul 10

Dezvoltarea celor două sisteme ale sursei vieții

În călătoria noastră de pînă acum, am stabilit principiile sistemelor contrastante ale sursei vieții și impactul lor imediat (nemediat?) asupra familiei. După cum vă reamintiți, motivul noastru în cercetarea acestor lucruri este scopul de a găsi cea mai bună cale, de a stringe o comoară de amintiri ale familiei, comoară ce ne va susține emoțional și ne va întări, pe noi și pe copiii noștri și ne va preveni de suferința numeroaselor tragedii pe care le vedem petrecându-se în familiile de astăzi.

IÎn acest capitol vom examina îndeaproape dezvoltarea rasei umane pe măsură ce ea răspunde celor două principii ale vieții. Vedem un exemplu de început în viețile lui Cain și Abel.[18] DAcesti oameni exemplifică impactul celor două sisteme de gîndire. Spiritul de autodeterminare[19] al lui Cain l-a condus spre a fi un tiran șovăitor, nesigur, mohorit (posomorit) și ucigaș,[20] în timp ce Abel era un slujitor al lui Dumnezeu, ascultator și fidel.

Acești doi oameni constituie începutul mai multor exemple instructive pe care le găsim în cartea Geneza. Vom schița aceste două exemple prin cele două sisteme:

1. Fiii lui Dumnezeu, însemnînd aceia ce au recunoscut legătura lor cu Dumnezeu și

2. Uriași (sau tradus mai bun tirani) ce au îmbrățișat minciuna dată de Satan în grădină.

18 Geneza 4
19 Un spirit ce respinge canalul binecuvîntarea lui Dumnezeu
20 Geneza 4; 12 fugar: Vagabond – a hoinări, a deplinge, a mustra, a pinedoliu

A. Ridicarea tiranului

Cartea Geneza este, printre alte lucruri, o istorie a războiului lui Satan împotriva familiei și o istorie a consolidării principilor sale, privitoare la sursa vieții inerente. Tragediile sînt multe și punctele strălucitoare sint puține, dar, istoria furnizată este foarte intructivă pentru a învăța despre familie.

Geneza 4; 19 indică prima îndepărtare majoră de la o căsătorie monogamică / măcerefectă relația Tatalui cu Fiul.Lameh și-a luat două soții. Introducerea unei a doua soții a încurcat procesul canalului de binecuvîntare și le-a făcut pe soții vulnerabile și înclinate spre competiția pentru a fecțiunea unicului lor soț. Capitolul 6 din Geneza descoperă următoarea tactică majoră a lui Satan pentru a distruge familiile.

> ***Geneza 6; 2*** *(Încît) fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și și-au luat soții dintre toate cele pe care le-au ales.*

Cuvîntul ,,fiul" poartă sensul de întemeietor al numelui familiei. Fiii lui Dumnezeu erau bărbații ce doreau să întemeieze familia împărăției lui Dumnezeu și să extindă principiile sursei de viață dependente și natura vitală a binecuvîntări.

Fiicele oamenilor erau crescute în familii care trăiau fără principiul supunerii și a importanței binecuvîntări. Satan i-a ademenit pe fiii lui Dumnezeu să se însoare cu aceste femei. Biblia declară că aceste femei erau frumoase sau chipeșe. Lucrul acesta poate fi valabil doar într-un sens exterior, pentru că copiii pe care i-au născut erau tirani și bătăuș.[21] Deducția ce se impune aici e că fiica cărora le lipsea binecuvîntarea lui Dumnezeu prin tații lor, vor gravita în jurul unei concentrări pe în frumusețarea lor exterioară pentru a compensa lipsa binecuvîntări.

Din nefericire, fiii lui Dumnezeu nu căutau frumusețea interioară a unei femei care a înțeles rolul vital al unui hrănitor supus care să atragă binecuvîntarea lui Dumnezeu prin soțul ei asupra copiilor săi. Unirea fiilor lui Dumnezeu cu nesigure fiice ale oamenilor au întors familiile lor de la statutul de întemeietori

21 Nephilim: a bătăuș sau un tiran; uriaș – Strong H5303

ai familiei lui Dumnezeu la cel de întemeietori ai regatului lui Satan. Întrucît soțiile nu erau cu un spirit de supunere, nu exista nici un exemplu în cămin pentru copii ca să învețe supunerea și conectarea la binecuvîntare. Asemenea copii s-au ridicat pentru a fi oameni de renume: însemnînd oameni ce căutau putere, glorie și onoare printr-un spirit de independență.

Într-o perioadă scurtă de timp, rolul agentului supus a fost pierdut în întregime și binecuvîntare lui Dumnezeu a fost tăiată pe o mare lărgime. Și rezultatul a fost:

> ***Geneza 6; 5*** *...că ticăloșia omului era mare pe pămînt și orice închipuire a gîndurilor inimii sale era în continuu îndreptată numai înspre rău.*
>
> ***Romani 1; 21-23*** *Pentru că atunci cînd ei L-au cunoscut pe Dumnezeu, ei nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici n-au fost mulțumitori, ci au devenit zadarnici în închipuirile lor și inimile lor nebune au fost întunecate. (22) Considerînduse pe ei înșiși ca fiind înțelepți, ei au devenit nebuni. (23) Și au schimbat slava Dumnezeului incoruptibil cu o imagine făcută dupa omul coruptibil, după păsări și animale cu patru picioare și după vietăți ce se tîrăsc.*

Pe o perioadă de peste 1500 de ani, structura binecuvîntată a familiei umane fusese obliterată. Imaginea relației dintre Tatăl și Fiul, ce trebuia să fi fost reflectată în relația dintre soț și soție, a fost înlocuită cu închipuiri zudarnice ale puterii inerente și ale închinării la ,,puterea inerenta" din natură. Unirea fiilor lui Dumnezeu cu fiicele oamenilor produsese tirani ce se gîndeau în continuu numai la rău. În realitate, acești tirani erau băieți nesiguri și ezitănți în trupuri de bărbați, ce trăiau pentru a sluji poftelor și dorințelor lor și care n-aveau nici o considerație pentru sacra responsabilitate de a crește copii ce sînt onești, hotărîți și autentici. Ei au extins închinarea la elementul feminin din sămînța lui Adam care a ascultat de glasul soției sale și s-au făcut pe ei înșisi, întregime, unelte ale lui Satan.

Primele cîteva capitole din Geneza ar trebui sa fie suficiente pentru a ne convinge de groaznicele efecte ale minciunii lui Satan despre sursa vieții inerente și a ne convinge despre impactul pierderii binecuvîntării pentru copii.

Atît de mare a fost nenorocirea oamenilor în această epocă, încît Dumnezeu a lăsat să cadă nelegiuirea lor asupra lor înșile, permițînd să fie distruși de catre pămîntul pe care ei l-au stricat. Cine poate vorbi despre trauma și tragedia copiilor născuți în aceste familii fără binecuvîntare lui Dumnezeu, curgînd prin tații lor? Dumnezeu a intervenit prin chemarea lui Noe și dînd modelului familiei cerești șansa de începe din nou. Dar Satan n-a trebuit să aștepte prea mult pentru o altă ocazie de a-l strica.

B. Ham dezvoltă sămînța Babilonului

Deși cu toate că lumea fusese curățită de rău și durerea fără limită a familiilor destrămate încetase, semințele minciunii șarpelui rămîneau ca niște reziduri în familia lui Noe. Noe găsise har în ochii Stapînului și era un slujitor fidel al lui Dumnezeu, dar ca în cazul lui Adam strămoșul său, mediumul poftei a deschis ușa nenorocirii și a vaietelor încă o dată.

Noe s-a îmbătat și stătea dezbrăcat în cortul său. Fiul său cel mai tînăr Ham și-a descoperit tatăl în această stare și Biblia arată că atunci cînd Noe s-a trezit, a știut că ceva îi fusese făcut. Trebuie să fi fost ceva serios, deoarece Noe rostește următoarele cuvinte:

> ***Geneza 9; 25*** *Și el a spus:„ blestemat să fie Canaan; un slujitor al slujitorilor va fi el pentru confrații săi!”*

Textul sugerează că o formă de perversiune sexuală a avut loc din partea lui Ham. Orice a făcut Ham, tatălui său, lucrul acesta descoperea lipsa lui de respect și drept urmare, a întrerupt canalul binecuvîntării. Orice s-a întîmplat, adînc în lăuntrul său, Ham știa că asta era ceva greșit și din această cauză spiritul lui Cain avea să-l cuprindă: păcatul lui, avea, de asemenea, să-l facă un rătăcitor, un vagabond și un om profund nesigur. Pierderea legăturii apropiate cu tatăl său a taiat binecuvîntarea de la Ham care în schimb, l-a blestemat pe fiul său, Canaan.”

> ***Geneza 10; 6, 8-9*** *Și fiii lui Ham, Cuș și Mmițraim și Phut și Canaan... (8) Și Cuș i-sa nascut pe Nimrod: acesta a început să fie unul puternic pe pămînt. (9) El a fost un vînător puternic înaintea Stăpînului, de*

aceea se spune: ca și Nimrod, puternicul vînător înaintea Stăpînului.

Canaan era cel mai tînăr dintre fiii lui Ham, dar cel mai vîrstnic era Cuș, și prin primul născut al lui Ham, sămînța nesiguranței prin lipsa binecuvîntării avea să se manifeste cu cea mai multă putere. Fiul lui Cuș era Nimrod care a devenit un vînător puternic. Cuvîntul ,,puternic" are o idee asemănătoare cu cea despre uriașii din Geneza 6, care erau oameni de renume. Cuvîntul înseamnă războinic puternic și tiran. Nimrod a îmbrățișat pe deplin minciuna șarpelui despre puterea inerentă. Josephus face acest interesant comentariu privitor la el:

Acum Nimrod era cel ce i-a stîrnit la un asemenea afront și la disperțuirea lui Dumnezeu. El era nepotul lui Ham, fiul lui Noe, un om îndrăzneț și de o mare putere a mîinii. El i-a convins să nu Îi atribuie (Puterea) lui Dumnezeu, de parcă prin intermediul său ei erau fericiți, ci să creadă că propriul lor curaj era cel ce le adusese acea fericire.[22]

Același dispreț pe care Ham l-a manifestat față de tatăl său a devenit moștenirea lui Nimrod. Respingerea autorității unui tată pămîntesc e o respingere a Tatăl lui ceresc și vedem toate aceste semințe, manifestate în Nimrod.

Observăm că Nimrod a convins poporul să nu creadă că puterea vieții vine de la Dumnezeu, ci că vine din interiorul lor. Această credință a distrus complet canalul binecuvîntării și a înpiedicat gîndirea umană îngăsirea fericirii, demnității și a valorii în propriile lor realizări și în etalarea puterii. Cu lucrul acesta în minte, citim:

***Geneza 10; 10** Și începutul regatului său a fost Babel, și Ereh, și Accad, și Kalneh în țara Șinar.*

Biblia arată că Nimrod și-a construit propriul său regat fără nici o raportare, fără nici o referire la Dumnezeu. Nici un om nu mai făcuse lucrul acesta mai înainte. În timp ce oamenii de dinainte de Nimrod trăiseră separați de Dumnezeu și se împotriviseră autorității Sale, ei încă acționau folosind o asemănare cu modelul familiei. Ei nu îndrăzniseră să se declare pe ei înșiși drept cea mai înaltă autoritate pe pămînt și nu pretinseseră că poporul trebuia să privească

22 Flavius Josephus, Antichitățile iudaice, cartea 1 capitolul 4, paragraful 2.

la autoritate ca fiind mai mult decît un rege pământesc.

> *Odată cu stabilirea regatului lui Nimrod, întreaga lume antică a intrat într-o nouă etapă istorică. Tradiția orientală care face ca războinicul să fie primul om ce purta o coroană regală, arată spre un fapt mai semnificativ decît adoptarea unui nou ornament în îmbrăcăminte sau mai semnificativ chiar și decît cucerirea unei provincii. Domnia lui a introdus în lume un nou sistem de relații între cel ce guvernează și cel guvernat. Autoritatea stăpînitorilor de mai înainte se bazase pe sentimentul de înrudire și ascendența (șefului) / conducatorului fusese o imagine a controlului părinților. Nimrod, dinpotrivă, a fost un suveran al teritoriului și al oamenilor, întrucît ei erau locuitori ai acestuia, indiferent față de legăturile personale. Înainte aperuseră Atriburi-familii lărgite – Societate; acum era o națiune, o comunitate politică – Statul.*[23]

Biblia arată că primul oraș pe care el l-a stăpînit a fost Babel sau Babilon. Cetatea Babilonului a devenit sinonim a conceptul de răzvrătire și de respingere a autorității lui Dumnezeu. Această cetate și principile ei este cea care se află în război cu Dumnezeu și cu principiile familiei binecuvîntării Sale.[24] Așa cum s-a notat mai sus, conectarea între conducere și supunere nu mai era relație de familie, a tatălui cu soția, fiul sau fiica, ci mai degrabă o conexiune prin teritoriu care a fost ținut în supunere prin forță militară. Observă Josephus din nou:

> *El, de asemenea a schimbat treptat guvernarea în tiranie, nevăzînd altă cale de a întoarce pe oameni de la frica de Dumnezeu, decît aducîndu-i la o (constantă) / continuuă dependență de puterea lui...* [25]

El a atacat mai departe structura familiei prin răsturnarea rolurilor familiei, de conducere și de supunere, căsătorindu-se cu Semiramida, mama Lui.[26]

---

23 A.T. Jones, Imperiile din Biblie, 1904, pagina 51
24 Des Griffin, Al patrulea Reich al celor bogați, 2001, pg. 21
25 Josephus, Antichitățile iudaice, cartea 1, capitolul 4, paragraf 2
26 Cele două Babilonuri, Alexander Hislop, Loizeaux Brothers, Inc. 1916, pg. 22

C. Fundațiile spirituale ale Babilonului

Dacă ne uităm îndeaproape la istoria omului ce a construit Babilonul, observăm următoarele caracteristici:

1. Relații de familie pervertite.	Efectul faptei lui Ham față de tatăl său e descoperit în genealogia lui și în blestemul corespunzator, precum în cel al lui Nimrod ce s-a căsătorit cu mama sa.
2. Respingerea binecuvîntării familiei și a structurii autorității.	Stăpînire exercitată asupra teritoriului mai degrabă decît afecțiunea legăturilor de familie. Formarea propriului său regat, separat față de Dumnezeu.
3. Nesiguranță, lipsă de valoare și identitate confuză.	Pierderea binecuvîntării familiei l-a făcut pe Nimrod să caute închinare prin a deveni un om puternic ce trebuie să producă glorie pentru el însuși. Numele de Babilon înseamnă confuzie.
4. Controlare.	Caracteristica tiraniei e spiritul nevoii de control asupra altora prin forță, întrucît nu există conectare prin legături de familie, care să producă respect. Dorința pentru stăpînire e aratată în lista teritoriilor a tribuite proprietății sale.

Manifestarea lui Nimrod și a regatului său cu putere regală și control a fost rezultatul natural al respingerii structurii familiei, stabilită de Dumnezeu în grădina Edenului. Oriunde este război, luptă și dorință pentru putere și control, acolo putem discerne semințele și vinul Babilon. Istoria arată că întreaga lume a adoptat sistemul lui Nimrod și Biblia reflectă acest lucru atunci cînd declară:

> ***Ieremia 51; 7*** *Babilonul a fost o cupă de aur în mîna lui Yahweh, care a făcut ca tot pămîntul să se îmbete: națiunele s-au îmbătat cu vinul său, de aceea, națiunile sînt nebune.*

Schimbarea strategiei de către Nimrod în a stăpîni asupra teritoriului și a ține

poporul supus autorității sale a necesitat armate atît pentru a apăra teritoriul cîștigat, împotriva amenințărilor externe, cît și pentru a ține populația sub control pentru a preveni amenințări interne. Lucrurile necesare armatelor trebuiau platite, și astfel a fost introdusă taxarea.

Pierderea iubirii părintești și a binecuvîntării ca temelie a comunității, împreună cu dorință motivantă de a furniza lucruri necesare și de a se susține unul pe altul fiind dominate de alte priorități, a cerut faptul că o altă motivație trebuia să fie dezvoltată. Astfel a apărut sistemul banilor și al băncilor.

Nimrod a fost primul stăpînitor ce a format o armată și a stabilit un sistem economic, civil și social. El a impus sistemul său religios, satanic tuturor popoarelor învinse. În timp, învățăturile lui păgîne s-au răspîndit și au dominat asupra tuturor națiunilor lumii.[27]

Nimrod n-a invadat numai teritorii literale, ci a invadat și mințile, introducînd o religie ce avea să reflecte credințele lui în puterea inerentă și avea să pervertească relațiile umane. Această religie a fost întrupată în închinarea față de Soare. Cînd Nimrod a murit, soția / mama lui a continuat religia, învățînd poporul că Nimrod era acum întrupat în Soare – el era un binefăcător ziua și lupta împotriva forțelor răului din lumea subterană, noaptea. În fiecare zi în care Soarele răsărea, poporul putea să se odihnească în siguranță prin cunoașterea faptului că Nimrod a fost victorios asupra forțelor întunericului, și astfel poporul se pleca spre Soare cu multumiri și recunoștință pentru Nimrod pentru că îi protejează.[28]

Semiramida acționa acum ca o cheie de constructor de pod către lumea spirituală a lui Nimrod, comunicînd dorințele lui, ca un mijlocitor din partea poporului. Deținerea acestei poziții a înalțat-o la rolul de zeiță, și ea la rîndul ei, a fost adorată ca fiul / soțul ei, drept regină a cerului. [29]

În timp ce aici este multă istorie interesantă, punctul cheie este că întregul sistem al teritorului, banilor, al taxării, al armatelor și al regalității s-a dezvoltat dintr-o ruptură, dintr-o defecțiune în sistemul original al lui Dumnezeu privitor

27 Griffin, pg. 24
28 Carol Humphreys, Mituri adevărate și realități false, pg. 36
29 Ibid.

la familie. Întregul sistem e în război cu principiile originale ale lui Dumnezeu pentru autoritatea familiei și pentru binecuvîntare. Asta nu înseamnă că trebuie să ne răzvrătim împotriva conducătorilor care există astăzi. Dumnezeu le-a acordat putere pentru a stăpîni în acest nou sistem pentru ca să arate extinderea completă a tiraniei sale. Ceea ce putem face noi este să discernem platforma pe care el este bazat și să evităm influențele, evidentă și subtilă, care subminează stringerea unei comori a familiei.

D. Chemarea lui Avraam și recuperarea sistemului familiei

Așa cum Dumnezeu îl chemase pe Noe ca martor împotriva tiraniei antediluvienilor ,,Uriași," tot așa acum Dumnezeu cheamă un om să reprezinte principiile familiei Lui, principiile conducerii, supunerii, binecuvîntarea și egalității prin relații. Sub autoritatea Tatălui său, Avraam a făcut călătoria profund semnificativă din Babilon în Canaan.

> ***Geneza 11; 31*** *Și Terah l-a luat pe Avram, fiul său, și pe Lot fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai nora lui, soția fiului său Avram; și a plecat cu ei din Ur-ul caldeenilor, ca să se ducă în țara Canaan.*

Această călătorie alături de Avraam e reprezentativă pentru toți acei ce caută să părăsească sistemul tiranic al lui Nimrod, care sfărîmă și distruge în dinții săi de fier speranțele strîngerii unei comori durabile a familiei. Această călătorie avea să fie facută de două ori de către descendenții lui Avraam[30] și de două ori de către descendenții săi spirituali.[31]

Reconstruirea sistemului familiei cerea reconectarea canalului binecuvîntării prin conducerea patriarhală a lui Avraam.

> ***Geneza 12; 1-3*** *Acum Yahweh îi spusese lui Avram:,, ieși din țara ta și dintre rudele tale și din casa tatălui tău spre o țară pe care Eu ți-o voi arăta: (2) și voi face din tine o națiune mare și te voi binecuvînta (voi reconecta canalul) și voi face numele tău mare, și vei fi o*

30 Mai întîi din Egipt și apoi din Babilon

31 Mai întîi în timpurile lui Hristos și ale apostolilor și din nou, după 1260 de ani de la captivitatea în Babilon, ani dominați de pumnul de fier al bisericiimedievale

binecuvîntare (un canal al binecuvîntar) (3) și îi voi binecuvînta pe cei ce te binecuvîntează (se supun autorității tale părintești) și îl voi blestema pe cel ce te blestemă (respinge autoritatea pe care Eu ți am dat-o) și în tine toate familiile pământului vor fi binecuvîntate.

Aici este un legămînt profund semnificativ între Dumnezeu și Avraam. Supunerea lui Avraam față de Dumnezeu[32] avea să deschidă din nou vitalul simț necesar, al demnității și al valorii care vine din a fi conectat la sursa vieții din univers. Prin Avraam, toate familiile pământului aveau să fie binecuvîntate, nu numai pentru că prin descendenții săi avea să vină Salvatorul lumii, dar și pentru că Dumnezeu avea să-l învețe principiile corecte ale familiei pentru păstrarea canalului de binecuvîntare.

E. Lecția Sodomei

Ca mijloc al păstrării principiilor date lui, Avraam s-a mutat din orașul în care principile banilor, teritoriului, controlului și dominației aveau o influență mai mare asupra sufletului. Cei pe care Avraam i-a lăsat în urmă se stricaseră pe ei înșiși într-atît, încît, din nou gîndurile oamenilor erau în continuu rele, și structurile familiei erau atît denaturate, încît pentru Majoritatea dintre ei, viață nu era decît nenorocire, durere, abuz și sclavie. Pervesiunea sexuală a lui Ham dezvoltată și hrănită de către Nimrod și Semiramida, continua să trăiască cu putere în locuitorii Sodomei și ai Gomorei.[33]

Dumnezeu în, mila Lui tăcută din nou pentru a opri durerea și tortura sufletească, dar înainte de a face El acest lucru, Biblia ne deschide o serie de gînduri ale lui Dumnezeu privitoare la Avraam și la instruirea lui în principiile familiei.

Geneza 18; 17-19 *Și Yahweh a spus: ,,voi ascunde Eu de Avraam acest lucru pe care îl fac; (18) avînd în vederea că Avraam va deveni, în mod sigur, o națiune mare și puternică și toate națiunile pământului vor fi binecuvîntate în el? (19) Căci îl cunosc, (l-am cunoscut) știu că*

32 Geneza 22; 18
33 Geneza 19; 4-5

va porunci copiilor săi și celor din casa lui după el, și ei vor păzi calea lui Yahweh, pentru a face dreptate ți judecată; că Yahweh poate să aducă peste Avraam ceea ce i-a vorbit.

Stăpînul vrea ca Avraam să înțeleagă motivele pentru care distrugerea Sodomei și a Gomorei va avea loc. Această distrugere avea să acționeze ca un avertiment și ca un reamintitor pentru Avraam, pentru ca să fie vigilent în menținerea canalului de binecuvîntare a familiei, prin aceasta vorbind dinainte despre ridicarea tiraniei care mereu se produce atunci cînd canalul e întrerupt.

Ni-se spune că Dumnezeu ,,îl cunoaște pe Avraam" sau că l-a cunoscut. Acest cuvînt ,, a cunoaște" e exact același cuvînt ce descrie procesul prin care Adam ,,a cunoscut-o" pe soția sa, Eva. Conceptul spiritual de cunoaștere este transferul seminței spirituale ce va aduce rod într-o puternică, dar totuși pașnică familie a Împărăției. Această sămînță spirituală (care e spiritul lui Hristos) avea să devină binecuvîntata moștenire spirituală a tuturor acelora ce aveau să-l revendice pe Avraam ca tată al lor. [34]

Geneza 18; 7-9 ne dezvăluie secretul păstrării canalului de binecuvîntare și al reținerii păstrării seminței spirituale ce avea să-i facă capabili pe fiii și pe fiicele sale să se împotrivească minciunii șarpelui, arătată la lucru în regatele tiranice ale lumii. Iată desfășurarea secvenței:

1. Poruncește familiei și celor din casa lui, de după el.
2. Care îi face în stare să ,,păzească calea lui Yahweh"
3. Care îi face capabili,, să facă dreptate și judecată" - însemnînd o guvernare cinstită a familiei.
4. În acest mod, promisiunea legămîntului, aceea de a deveni o națiune mare și puternică avea să fie împlinită.

Punctul de plecare pentru acest proces începe cu poruncirea sau punerea în

34 Romani 4; 11 Și el a primit semnul circumciziei, un sigiliu al dreptății / îndreptățirii prin credință, pe care îl avea fiind încă necircumcis: pentru ca el să poată fi tatăl tuturor celor care cred, deși ei nu sînt circumciși, astfel încît dreptatea să le poată fi atribuită și lor:

ordine a familiei sale. Dacă privim îndeaproape la această structură din Biblie, vedem un om mult respectat și iubit – în special de soția sa. Acest respect se transformă în cuvinte de binecuvîntare ce acționează ca semințe drepte în următoarea generație și prin aceasta păstrează canalul binecuvîntării.

> ***1. Petru 3; 6*** *Așa cum și Sara s-a supus lui Avraam, numindu-l stăpîn: ale cărei fiice sînteți, atîta vreme cît faceți binele și nu aveți a vă teme de nici o intimidare.*

Referirea Sarei la Avraam ca stăpîn, scrisă aici de apostolul Petru, în greacă are sensul de domn, conducător. Prin instruirea făcută de Yahweh și prin diferitele situații, încercări grele ale vieții, Sara a conștientizat rolul vital al supunerii pe care acesta îl (are) / joacă în stabilirea autorității soțului ei, care la rîndul său eliberează canalul binecuvîntării.

Satan a încercat în mod disperat să distrugă structura familiei lui Avraam și așa cum a făcut în cazul Evei, Satan a încercat să o atace pe cea care avea să fie agentul vital al supunerii. Atunci cînd Avraam a călătorit în Egipt, de frică, el i-a cerut Sarei să spună lui Faraon că ea era sora lui, așa încît Faraon să nu îl omoare și să o ia pe Sara pentru frumusețea ei.[35]

Sara a fost luată de Faraon și el poate că avea intenția să se casatorească cu ea, dar Dumnezeu a intervenit și l-a tratat pe Faraon cu plăgi puternice pentru a-l avertiza că ceva nu era în regulă. Sara a fost redată soțului ei și li s-a spus să plece, dar este clar faptul că, imediat după promisiunea unei reconstruiri a structurii de binecuvîntare a familiei, Satan a încercat să saboteze aceasta, și a țintit-o pe Sara, din cauza rolului ei vital în deschiderea canalului de binecuvîntare.

Învățînd din experiențele sale, vedem grija deosebită pe care a manifestt-o Avraam în alegerea unei soții pentru fiul său, Isaac. El a realizat faptul că cheia pentru construirea familiei Împărăției este aceea de a găsi o soție care / să acționeze ca un agent supus și / care să-l respecte pe Isaac într-un asemenea mod, încît să păstreze deschis canalul de binecuvîntare.[36]

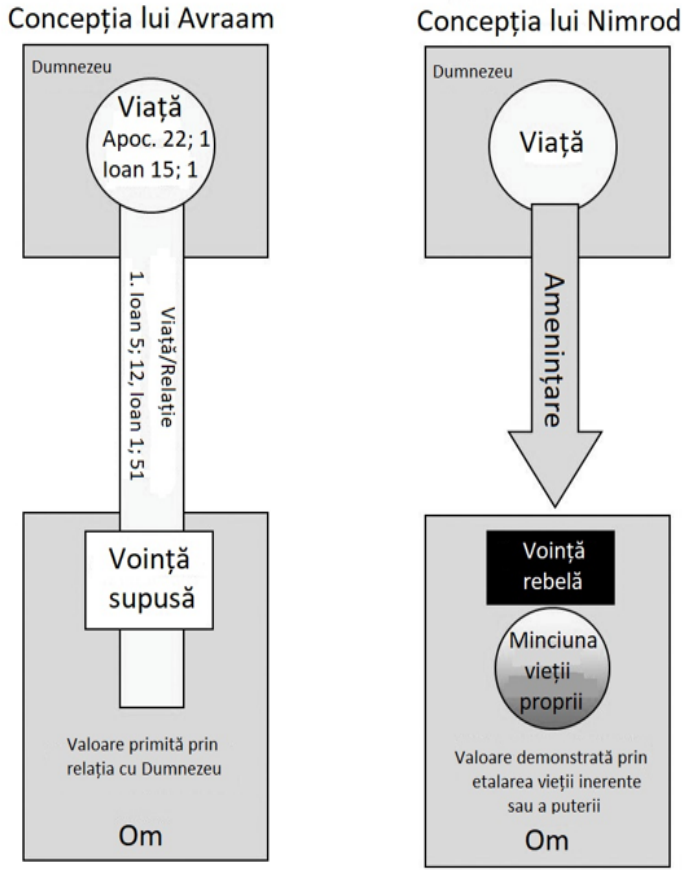
35 Geneza 12; 12-20
36 Geneza 24

În acest capitol, am explorat rădăcinile luptei spirituale ce se dezlănțuie astăzi în jurul naturii vitale a unității familiei. Am văzut ridicarea imperiului prin sămînța șarpelui în viețile lui Nimrod și a Semiramidei; și ni s-a dat speranță prin chemarea lui Avraam și a familiei sale, prin care vom fi binecuvîntați, dacă îl binecuvîntăm aceasta însemnînd că recunoaștem în structura familiei sale, secretul adevăratei măreții și promisiunea unei comori a familiei fericite.

Capitolul 11

Fundamentarea sistemelor de credință ale celor două împărății (regate)

Ar fi de ajutor să ne luăm un moment pentru a pune în contrast sistemele de credință a lui Avraam cu cel al lui Nimrod. Diferența de bază între cele două sisteme e credința într-o sursă de viață inerentă ca fiind opusă vieții ce vine la noi printr-un Tată din cer.

A. Credință vs frică

Concentrarea lui Avraam pe o concepție relațională este produsul inevitabil a unei credințe ce consideră că el depinde de o relație pentru viață. Natura relației e exprimată prin situația unui Tată cu copiii lui. Credință lui Avraam că cel care îi dă viață e un Tată tandru, reduce nevoia de a fi peste măsură de îngrijorat în legatură cu protejarea propriei sale vieți. Grijile pentru protecție și apărare nu sînt o prioritate inaltă. Din acest motiv, Avraam e fericit să trăiască în zone rurale, fără cetăți înconjurate de ziduri și fără nevoia de grupuri mari de oameni ce stau împreună pentru o securitate mărită.

După ce Adam și Eva au acceptat minciuna șarpelui despre viața inerentă, una dintre primele emoții pe care Adam le-a simțit, a fost frica.

> ***Geneza 3; 10*** *Și el a spus:,, am auzit vocea Ta în grădină și mi-a fost frică, deoarece eram gol, și m-am ascuns*.

Rezultatul credinței că ai propria ta sursă de viață cere ca tu să ți-o protejezi. Pe cînd Dumnezeu Se apropia de Adam pentru ca să-l întrebe, Adam l-a perceput pe Dumnezeu ca pe o amenințare, fiind că Dumnezeu era mai puternic decît era el.

Această experiență a fost moștenirea lui Nimrod și a celor împreună cu el, care au crezut minciuna șarpelui. Ei trebuiau să se adune în cetăți și să construiască ziduri în jurul lor, care să-i protejeze de amenințările percepute. Această frică s-a transformat în agresiune, pe măsură ce armatele alcătuite pentru a apăra cetățile erau folosite în atacuri de ocupare a terenului prin care să se asigure că nici un trib vecin nu va deveni mai puternic decît ei și nu îi va cuceri. Credință în sursa de viață inerentă face ca fiecare persoană sau fiecare grup de oameni să fie văzuți fie ca o amenințare, fie ca o oportunitate, și de aceea trebuie să fie monitorizați și controlați pe cît este posibil sau trebuie să fie îmblînziți dacă e necesar pentru supraviețuire. Pentru a îi monitoriza ca succes pe cei din jurul lor și pentru a îi avertiza să păstreze distanța, au fost stabilite și apărate domenii teritoriale. Regatul lui Nimrod, condus de nesiguranță, este torturat de obsesia posesiunii teritoriale și a apărării.

B. Concentrarea asupra familiei versus concentrarea asupra individului

Concepția lui Avraam asupra vieții ce curge de la un Tată ceresc ce-și binecuvîntează copiii se exprimă într-o concentrare asupra încrederii și asupra supunerii față de această autoritate bună, și prin a fi conștient de constanta primire a binecuvîntării. Conducerea Tatălui ceresc și supunerea Fiului Său sînt reflectate în rolurile soțului și soției, și sînt manifestate în rolurile diferite ale seminței și ale hrănirii. Fiecare membru al familiei își face partea lui pentru fericirea întregii familii. Observați structura binecuvîntării supuse de Dumnezeu lui Avraam.

> ***Geneza 12; 2-3*** *Eu voi face din tine o națiune mare și te voi binecuvînta și voi face numele tău mare, și tu vei fi o binecuvîntare: 3 și Eu voi binecuvînta pe cei ce te binecuvîntează și voi blestema pe cel ce te blestemă: și în tine toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate.*

Dumnezeu vorbește despre binecuvîntarea indivizilor prin structuri ale familiei. Principile supunerii demonstrate de către Sara, care a recunoscut ca binecuvîntare a curs prin soțul ei, referindu-se la soțul său ca ,,Adon" din care noi obținem cuvîntul ,,Adoni" sau stăpîn. Credința în viața ce curge mai departe dintr-un punct hrănește principiile conducerii, supunerii, binecuvîntării și interdependenței. Sara și copii depind de Avraam pentru ca binecuvîntarea să curgă spre ei și Avraam e dependent de familia sa pentru a-și stabili autoritatea. Legăturile sacre ale relațiilor de familie nu pot fi rupte, de aceea, fiecare membru al familiei are o identitate clară și un scop în calitate de parte a familiei.

> ***Geneza 18; 19*** *Pentru că Eu îl cunosc, știu că va porunci copiilor săi și celor din casa lui de după el, și ei vor păzi calea lui Yahweh, pentru a face dreptate și judecată; știu că Yahweh poate să aducă asupra lui Avraam ceea ce i-a spus.*

Prin contrast, Nimrod, este mînat de nevoia de a proteja și de a satisface sursa vieții, despre care crede că locuiește în el. Deoarece fiecare persoană este văzută, în mod potențial, ca o amenințare sau ca o oportunitate-nici o

relație nu poate fi, cu adevărat benevolă;[37] ea trebuie să fie în mod constant monitorizată, manipulată sau îmblînzită. Nimrod și continuatorii săi pot avea aparența unei familii cu elementele tată, mamă și copii, dar relațiile sînt, de obicei, foarte disfuncționale. Fiecare persoană tinde să folosească pe membrii altei familii pentru a-și satisface nevoile și dorințele. Este bine pentru un bărbat să aibă o soție pentru a evita să fie singur și pentru a avea pe cineva care să se ocupe de gospodăria lui. Este bine pentru o femeie să fie căsătorită pentru protecție și companie.

Ambiția personală lui Nimrod l-a făcut să se căsătorească cu mama sa, pur și simplu pentru că era frumoasă la exterior și de asemenea,puternică. Astfel încît structura familiei lui Nimrod devine fiu/soț și mamă/soție. Acest proces a cauzat încurcarea confuzia rolurilor și de aici identitatea confuză. Confuzia bărbatului și a femeii e complicată pe mai departe prin pierderea agentului supus, care să învețe urmatoarea generație principiile supunerii. Acest fapt hrănește rebeliunea copiilor și nevoia de forță, manipulare sau domolire a părinților pentru a îi ține pe copii in sau satisfăcuți.

C. Închinarea așa cum e exprimată prin Sabat versus Duminica

Închinarea lui Avraam este centrată pe Tatăl-Creator al universului. Este închinarea la un Dumnezeu personal, care dă viața. Dumnezeu l-a învățat pe Avraam legile Sale, ce aveau să-l facă în stare pe Avraam să rămînă conectat la viața din Dumnezeu, și această conectare a fost rectificată printr-un legămînt.

> ***Geneza 26; 5*** *Pentru că Avraam a ascultat glasul Meu și a păzit însărcinarea dată de Mine, poruncile Mele și legile Mele.*

Porunca cheie care L-a identificat pe Dumnezeu care Avraam Îl adora și căruia I se închina, era Sabatul, care era un memorial al Dumnezeului Creator, și care cerea închinătorilor săi să se oprească de la muncile lor și să se odihnească în lucrările lui Dumnezeu. Această experiență a odihnirii ce vine prin Spiritul lui Hristos ne păstrează supuși și conectați la viața din Dumnezeu, reamintindune

37 E interesant de observat că amenințarea și oportunitatea ca teme fun damentale în programele evoluționare, bazate pe natură, ca cele produse de David Attenbrough. Minciuna șarpelui despre puterea inerentă pătrunde la multe nivele.

că sîntem complet dependenți de El. Adevărata natură a Sabatului era relațională, deoarece relațiile sînt dăltuite în timp; nu există obiecte vizibile ale închinării, ci numai timp de comuniune cu invizibilul și infinitul Dumnezeu. Această închinare e contemplativă, plină de pace și de bucurie.

> ***Isaia 26; 3*** *Tu îl vei păstra în desăvîrșită pace pe cel a cărui minte se sprijină pe Tine, pentru că se încrede în Tine.*

Sistemul de închinare a lui Nimrod se învîrte în jurul cuiva cu sursă de viață inerentă și prin aceasta cere semne vizibile ale puterii. Cel mai puternic obiect din ceruri este soarele. Soarele face recoltele să crească, soarele dă căldură și lumină, caselor oamenilor. În acest context, închinarea la soare e închinarea la puterea inerentă. Cînd Nimrod a murit, mama/soția lui a declarat că acum el continuă să trăiască în soare, făcînd obiectul neînsufletit și neuman al soarelui mai ușor prin persona lui Nimrod. În fiecare dimineață, cînd soarele se ridica, închinătorii se plecau la răsăritul soarelui către puterea mare a lui Nimrod, puternicul vînător etalat, arătat în / de puterea soarelui. Întrucît Nimrod era un simplu om, această închinare era, în mod esențial, o închinare la sine prin credința în viața din sinele cuiva. Această închinare la corpuri cerești s-a extins la planete și la stele, dar o zi specială a fost rezervată pentru soare în fiecare săptămînă și numită ziua Soarelui.

Singurul concept al legii în regatul lui Nimrod e fă orice îți face plăcere sau fă orice poți pentru a-ți impune punctul de vedere, respectînd puterea și forța. Ca singur suveran al regatului său, unicul stăpin pentru Nimrod era el însuși și orice lege prezentată lui, avea să fie văzută ca o încercare de a stăpîni și de a controla. Cei care moștenesc gîndirea lui Nimrod sînt aceeași, făcînd așa cum le place, potrivit cu ceea ce este permis rangului pe care îl dețin în societate.

D. Înviere versus Nemurire

Concepția lui Avraam asupra morții a fost aceea că toată starea de conștiență încetează. Moartea e văzută ca un somn extins, în care nu există conștientizare a mediului înconjurător sau perspectivă asupra timpului. Întrucît omul n-are viață în el însiși, el încetează să existe atunci cînd moare. Singurul mod de a trăi în continuare este prin învierea la viața a cărei Dătător e Dumnezeu.

> ***Evrei 11; 17-19*** *Prin credinţă a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduinţele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânţă care-ţi va purta numele!” Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar şi din morţi: şi, drept vorbind, ca înviat din morţi l-a primit înapoi.*

Acceptarea realității morții, adusă în această lume prin Adam, e o reafirmare a faptului că omul n-are viață în el însuși. Acest lucru e corespondentul perfect al închinării din Sabat, care arată spre sursa întregii vieți – Dumnezeu. Acceptarea blestemului morții face reală jertfirea mielului pe care Avraam l-a oferit pe un altar, prin conectarea ei cu Hristos, Mielul lui Dumnezeu.

> ***Geneza 12; 8*** *De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, şi şi a întins cortul având Betelul la apus şi Ai la răsărit. A zidit şi acolo un altar Domnului şi a chemat Numele Domnului.*

Realitatea morții cere o credința într-un Salvator care restaurează viața, cineva care reconectează canalul binecuvîntării În închinarea mielului uciș Avraam recunoaște moartea Salvatorului ce vine și care îi asigură fiecare respirație și fiecare bătaie a inimii.

Minciunea șarpelui l-a făcut pe Nimrod și pe urmașii săi să vadă moartea ca pe o trecere în alt tărîm. Cineva care a avut nemurire nu putea muri, chiar se muta în alt loc, așa cum am văzut demonstrat în povestirea cu Nimrod trecînd în soare și devenind chiar mai puternic. În regatul lui Nimrod, moartea nu e reală, ci e mai curînd o ușă. Conceptul unui Salvator în acest context nu e cel al cuiva care restaurează viața, ci e unul despre cineva care prin marea sa putere eliberează pe cei drepți și supune pe cei ticăloși. Nu există concentrare pe păcatul personal și pe consecințele blestemului lui Adam asupra rasei umane. Salvatorul din regatul lui Nimrod e un eliberator și un cuceritor. E interesant să observăm că acest lucru e exact ceea ce poporul iudeu așteapta de la un Mesia.

Diferențele pe care le-am discutat sînt expuse în următorul tabel:

Avraam	**Nimrod**
	
1. Structura familiei (Gen. 18; 19)	1. Dictator individual/Tiran (Gen. 10; 10)
2. Locutori nomazi rurali (Evr. 11; 8-10)	2. Constructori și apărători de cetăți (Gen. 11; 4)
3. Identitate prin binecuvîntare părintească (Gen. 12; 2)	3. Identitate prin renume (Gen. 11; 4)
4. Păzește Sabatul și poruncile (Gen. 26; 5)	4. Urmărește dorințe personale (Rom. 1; 21-32)
5. Credință în moarte și înviere (Evr. 11; 17-19)	5. Credință în nemurirea sufletului (Gen. 3; 4)
6. Mîntuitor ca Smerit Restaurator al vieții-Descoperit în Mielul ucis (Ioan 11; 25)	6. Mîntuitor ca Eliberator plin de mîndrie și Subjugator împuternicit de Soare și de închinarea la natură.
7. Concentrare pe închinarea la Cel nevăzut.	7. Concentrare pe închinarea la ceea ce e vizibil.

Capitolul 12

Încercări grele și triumfuri ale familiei pământești a lui Dumnezeu în cartea Geneza

Cartea Genezei e plină de exemple instructive despre modul în care sistemul familiei lui Dumnezeu a fost atacat, testat și, uneori, rupt. După colapsul familiei lui Adam, provocat de comportamentul tiranic al uriașilor sau al oamenilor de renume, Dumnezeu l-a chemat pe Noe să repornească sistemul familiei, dar, curînd după aceasta sistemul a eșuat iarăși și întreaga lume a adoptat minciuna sursei de viață inerentă. Așa că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să fie representantul Său și să reflecte Împărăția Sa. De la Geneza 12 pînă la sfirșitul cărții, avem privilegiul de a observa aspecte cruciale a 3 generații din linia familiei lui Avraam. Pe măsură ce privim îndeproape la viețile patriarhilor, vom descoperi exemple reale și avertismente despre modul în care să construim o solidă structură a familiei pentru comoara noastră de amintiri.

A. Provocarea comunității și a mediului înconjurător

În Geneza 12; 1 Dumnezeu îi spune lui Avraam să-și părăsească țara în care trăia și să lase în urmă familia lui extinsă, familia lui Avraam își avea originea în Ur, în țara Babilonului. Acest oraș era în inima sistemului de închinare falsă. Orice lucru care era legat de cultura babilonială reîntărea minciuna sursei de viață inerentă și era (constituia) o influență negativă asupra construirii unui sistem al familiei, bazat pe principiile lui Dumnezeu.

Pentru Avraam a lăsa în urmă tot ceea ce îi era familiar și a rupe legaturile de familie apropiate, pe care le avea, era să fie dificil, dar el a ales să asculte de porunca Lui Dumnezeu. Orașele de astăzi sînt modelate de aceleași

principii de care era modelat și cel în care locuia Avraam – înălțarea omului, autogratificare și diverse niveluri de control (serviciu, taxe, media, presiunea, iscodirii, sistemul de educație). Părăsind orașul pentru un mediu înconjurător mai rural, deseori impune un număr de obstacole care mulți nu sînt doritori să le surmonteze. Lăsărea în urmă a prietenilor și a confortului pare prea grea, și atît de multe familii trăiesc în orașe, expunîndu-se în mod filosofic, emoțional și spiritual, influenței principiilor ce sînt total opuse sistemului de familie al lui Dumnezeu. Viața de oraș, în majoritatea cazurilor e o mare barieră înpotriva construirii unei comori de amintiri ale familiei.

Lecția mediului înconjurător este prezentată mai departe în istoria lui Lot. Lot era nepotul (de unchi) a lui Avraam și călătorise împreună cu el afară din Babilon. Creșterea turmelor lor devenise atît de mare, încît a devenit imposibil să împartă resursele dintr-o singură zonă.

> ***Geneza 13; 5-6*** *Lot care mersese cu Avram, avea și el turme, cirezi și corturi. (6) Și ținutul nu putea să-i încapă pe amîndoi, încît să poată locui împreună, pentru că averile lor erau mari, astfel încît nu puteau locui la un loc.*

Avraam l-a invitat pe Lot să aleagă direcția în care voia să meargă. Dacă Lot voia să meargă la stînga, Avraam avea să meargă la dreapta. Dacă Lot voia să meargă la dreapta, Avraam avea să meargă la stînga. Dacă Lot ar fi urmat sistemul de supunere al lui Dumnezeu, i-ar fi cerut lui Avraam să se roage și să decidă ce simțea că era mai bine pentru amîndoi. Ca nepot al lui Avraam, Lot era în canalul de binecuvîntarea al lui Avraam și avea să fie binecuvîntat prin supunerea fața de înțelepciunea și conducerea unchiului său.

Lot a fost influențat de o dorință pentru posesiuni, bogație și tihnă, în același mod ca oamenii din Babilon. El a luat o decizie bazată pe putere, mai degrabă decît una relațională și a ales ținutul ce era cel mai fertil și care era aproape de cetatea Sodomei.

> ***Geneza 13; 10-13*** *Lot şi-a ridicat ochii şi a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma şi Gomora, până la Ţoar, era ca o grădină a Domnului, ca ţara Egiptului. Lot şi-a ales toată Câmpia Iordanului şi a mers spre răsărit.*

Astfel s-au despărţit ei unul de altul. Avram a locuit în ţara Canaan, iar Lot a locuit în cetăţile din Câmpie şi şi-a întins corturile până la Sodoma. Oamenii din Sodoma erau răi şi afară din cale de păcătoşi împotriva Domnului.

Această decizie luată de Lot s-a dovedit fatală pentru regatul familiei sale. În cele din urmă Lot și familia lui s-au mutat în Sodoma și Lot a primit un avertisment ca să părăsească acel oraș, prin luarea lui ca prizonier de către un grup de triburi din vecinătate. Povestirea e schițată în Geneza 14. Din păcate, nu există nici o mențiune în această relatare despre recunoștința lui Lot sau despre un angajament de a părăsi Sodoma. Ochi lui fuseseră orbiți cu privire la pericolele pentru familia sa și el avea să plătească un preț foarte mare.

Ticăloșia Sodomei devenise atît de mare, încît distrugerea ei se arăta la orizont. Cînd îngerii s-au întîlnit cu Avraam, spiritul lui Hristos din Avraam a pledat pentru Sodoma, arătînd dorința lui Dumnezeu de a salva cetatea, dar moralitatea vieții devenise atît de rea, încît rolul identităților de barbat și de femeie devenise în totalitate confuz și structura familiei fusese distrusă.

Geneza 19; 4-7 *Dar nu se culcaseră încă, şi oamenii din cetate, bărbaţii din Sodoma, tineri şi bătrâni, au înconjurat casa; tot norodul a alergat din toate colţurile. Au chemat pe Lot şi i-au zis: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei.” Lot a ieşit afară la ei la uşă, a încuiat uşa după el şi a zis: „Fraţilor, vă rog, nu faceţi o asemenea răutate!*

Expunerea zi de zi la acest mediu a erodat temeliile morale ale casei lui Lot. Cu toate că Lot s-a străduit să fie credincios lui Dumnezeu el s-a plasat acolo unde mediul și asocierea cu oamenii ticăloși din jurul său aveau să-i submineze toate eforturile.

Lot și-a pierdut întreaga familie, cu excepția a două fiice, cu toții au pierit la distrugerea Sodomei.

Geneza 19; 14 *Lot a ieșit și le-a spus ginerilor săi, care erau căsătoriți cu ficele sale:,, Sculați-vă și ieșiti din acest loc pentru că Yahweh urmează să distrugă cetatea. Dar ginerii lui au crezut că glumește.*

Geneza 19; 17 *Imediat ce i-au scos afară din cetate, unul dintre ei a zis: fugi ca să-ți scapi viața; nu te uita înapoi și nu te opri nicăieri în cîmpie. Fugi la munte, căci altfel vei fi distrus.*

Geneza 19; 24-26 *Atunci Yahweh a făcut să plouă foc și sulf din cer de la Yahweh, peste Sodoma și Gomora. Astfel, El a distrus acele cetăți, toată cîmpia, toți locuitorii cetăților, precum și ceea ce creștea pe pământ. Dar soția lui Lot, care se afla în spatele acestuia, s-a uitat înapoi și a fost transformată într-un stîlp de sare.*

Din nefericire, soția lui Lot a adoptat spiritul de nesupunere al femeilor din Sodoma și a refuzat să ia seamă cu recunoștință la instrucțiunea de a nu privi înapoi, și a pierit. Este posibil ca chiar și fără spiritul ei de nesupunere, soț a lui Lot să-și fi putut extinde timpul de a-și regîndi cursul vieții, dar atitudinea șovăitoare a lui Lot în traiul în cetate a reîntărit atitudinile ei de neascultare și a pecetluit soarta ei.

Era destul de rău să-ți pierzi întreaga familie, dar fiicele lui Lot fuseseră și ele influențate de imoralitatea din Sodoma. Dorința lui Lot de a permite ca fiicele sale să fie folosite de către bărbați josnici, era dovada lipsei de binecuvîntarea pe care Lot n-a asigurat-o pentru fiicele lui, și acest lucru le-a făcut vulnerabile la afectările din partea oamenilor neevlavioși și la asocierii rele.

Sub această influență, fiicele lui Lot, căutînd cu intenție bună să continue arborele familiei, au folosit principiul de manipulare al lui Nimrod, l-au îmbătat pe tatăl lor și au rămas amîndouă însărcinate cu el. Aceste două femei tinere pierduseră simțul a ceea ce tatăl lor trebuia să însemne, și lipsa de respect pe care o trăiau și o respirau în Sodoma le permisese să treacă un prag, trecere ce avea să se dovedească o mare tragedie. Copii nascuți din acest eveniment au fost Moab și Ammon, înaintașii moabiților și a amoniților ce aveau să se dovedească a fi o mare încercare grea pentru descendenții lui Avraam – copiii lui Israel. Fără o structură corectă de binecuvîntare aceste două triburi au devenit ticaloși și razboinici și s-au dovedit a fi a un stigmat pe pământ, și în cele din urmă, ei și-au umplut paharul cu nelegiuire pînă la punctul în care se impunea judecata divină.

Toate aceste groaznice evenimente ar fi putut să fie evitate, dacă Lot s-ar

fi supus autorității lui Avraam și i-ar fi cerut să sugereze cel mai bun curs al acțiunii. El chiar ar fi putut fi crutat, scutit de ele, dacă ar fi părăsit Sodoma, după ce Avraam l-a salvat, dar el a dat greș. Moștenirea lui Lot n-a fost o națiune puternică, ce ar fi fost o binecuvîntare pe pămînt, ci a fost un exemplu de pierdere, tragedie, incest și ticăloșie pentru descendenții lui.

Ce impact au asocierile noastre și mediul asupra familiilor noastre astăzi?

B. Testul bogățiilor

Biblia ne spune foarte deschis despre pericolul și înșelăciunea banilor.

> ***1. Timotei 6; 10*** *Pentru că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, iar unii care au poftit după ei, au rătăcit de la credință și s-au străpuns pe ei înșiși cu multe dureri.*

Banii în sine nu sînt rădăcina răului, ci iubirea de ei este. Am observat mai înainte că Nimrod a fost cel ce a dezvoltat o formă de sistem bancar. Motivațiile relaționale ale iubirii și ale responsabilității ce formează baza tranzacțiilor în Împărăția lui Dumnezeu au fost înlocuite cu sistemul banilor, în care fiecare tranzacție are prețul său, deschizînd pentru oameni ușa spre a găsi mai ușor valoare prin posesiunile lor. Într-un sistem bazat pe bani, banii sînt puterea și cu câți mai mulți bani ai, cu atît ai mai multă putere, astfel încît iubirea de bani este iubirea de putere. Suma sau Cantitatea de bani pe care o are cineva, devine una dintre cele mai bune expresii ale valorii, exprimată prin poziție și puterea. Tatăl nostru din ceruri declară despre acest subiect:

> ***Ieremia 9; 23-24*** *Aşa vorbeşte Domnul: „Înţeleptul să nu se laude cu înţelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăţia lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere şi că Mă cunoaşte, că ştie că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu", zice Domnul.*

Dumnezeu ne spune că nu găsim valoare sau glorie în bogății, ci să găsim glorie în cunoașterea de El. Bogațiile Împărăției lui Dumnezeu îl constituie caracterul. Ce preț poate fi pus pe o persoană care e bucuroasă, pasnică, răbdătoare, onestă, cu discernămînt, și sinceră în a apăra valorile drepte?

Unde găsim astfel de oameni în ziua de azi?

Majoritătea oamenilor din societatea de azi au ca una dintre cele mai mari ambiții, aceea de a cîștiga bani. Așa cum, uneori, s-a declarat:,, banii nu sînt totul, dar trebuie să existe ca oxigenul!"

Bărbați și femei sacrifică căminul și familia pentru a poseda bogații și pentru a avea bunăstare și sînt doritori să se căsătorească în mod total greșit cu o persoană nepotrivită, pur și simplu, din cauză că acea persoană este înstărită. Ei vor încerca să facă timp suplimentar la muncă, noapte după noapte și-i dau înainte așa, în timp ce copiii lor sînt privați de a fi cu ei. Dorința după bani și dorința pentru o familie fericită sînt dorințe ce concurează una cu alta. În momente regulate din viețile noastre, o dorință o să deschidă cale alteia.

În viața lui Avraam, vedem un om care l-a ales pe Dumnezeu și a ales familia mai întîi, în aceste situații. Deși Avraam a fost un om bogat și cineva ar putea zice că își permitea să fie generos, caracterul său nobil e descoperit în repetate rînduri în faptul că el a ales să-l onoreze pe Dumnezeu, mai întîi și să acorde o valoare mai mare relațiilor sale de familie.

> ***Geneza 13; 7-9*** *S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avram şi păzitorii vitelor lui Lot. Canaaniţii şi fereziţii locuiau atunci în ţară. Avram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine şi tine şi între păzitorii mei şi păzitorii tăi, căci suntem fraţi. Nu-i oare toată ţara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga."*

Singurul motiv datorită căruia Lot avea mari posesiuni era acela al legaturii lui cu Avraam. Avraam ar fi putut să-l trateze pe Lot, așa cum Laban l-a tratat pe Iacov, încercînd să obțină cît de multă valoare putea de la el, pentru a se îmbogați, dar nu a făcut asta. Ar fi putut să-i spună lui Lot că îndemînarea și înțelepciunea lui sînt cele ce l-au făcut să aibă toată bogăția și că Lot avea față de Avraam o datorie de recunoștință, dar n-a făcut acest lucru. Mulți oameni de afaceri șireți s-ar fi încruntat la Avraam din cauză cât a permis nepotului său să decidă primul ce pășuni voia, îngăduindu-i nepotului să aibă avantajul-o asemenea decizie nu-a fost deloc înțeleaptă din punct de vedere

lumesc.

Dar Avraam n-a fost înrobit de bani și de posesiuni ca Lot. Iubirea de posesiune și de avantaje l-a costat pe Lot regatul familiei sale, și el a pierdut totul. Căutînd avantajul temporal al cîștigului mai mare, el a fost lăsat fără nimic.

În Geneza 14, vedem încă o dată că Avraam a pus preț pe relațiile de familie, mai presus de avantajul temporar.

> ***Geneza 14; 12-15*** *Au luat şi pe Lot, fiul fratelui lui Avram, care locuia în Sodoma; au luat şi averile lui şi au plecat. A venit unul care scăpase şi a dat de ştire lui Avram, Evreul; acesta locuia lângă stejarii lui Mamre, Amoritul, fratele lui Eşcol şi fratele lui Aner, care făcuseră legătură de pace cu Avram. Cum a auzit Avram că fratele său fusese luat prins de război, a înarmat trei sute optsprezece din cei mai viteji slujitori ai lui, născuţi în casa lui, şi a urmărit pe împăraţii aceia până la Dan. Şi-a împărţit oamenii în mai multe cete, s-a aruncat asupra lor noaptea, i-a bătut şi i-a urmărit până la Hoba, care este la stânga Damascului.*

Ar fi fost ușor pentru Avraam să nu îi pară rău pentru Lot și pentru ceea ce i s-a întîmplat, sau era posibil să gîndească că Lot primise ceea ce merita, pentru că fusese lacom, dar Avraam n-a permis acestor gînduri să aibă stăpînire asupra lui. Lot era nepotul lui, și el de bună voie și-a riscat propria viață și și-a investit propriile sale posesiuni și bogații în a încerca să-l salveze pe Lot.

Avraam ar fi putut să își piardă propria viață și toate posesiunile sale pentru a-l salva pe Lot și pe familia acestuia. Din punct vedere lumesc acest lucru a fost o mișcare nebunească. El ar fi putut angaja o echipă de oameni care să-l recupereze pe nepotul său, dar a mers el însuși, lăsînd totul deoparte.

Dumnezeu i-a dat lui Avraam o mare victorie în ciuda tuturor dezavantajelor[38]și slăbiciunilor și încă odată Avraam a făcut față unei provocări legate de bani. Avraam știa că biruința îi fusese dată de Dumnezeu și că Stăpînul era Cel ce trebuia să primească laude pentru îndurarea Lui. La acest punct, vedem principiul pe care Avraam l-a urmat pentru a-și reaminti lui însuși de unde vin

38 Şansele ca 318 bărbaţi să bată o armată mare sunt într-adevăr foarte mici. De fapt, această victorie depășește Bătălia de la Termopile pentru măreție.

toate lucrurile.

> ***Geneza 14; 18-20 (NIV)*** *Atunci Melkisedec, regele Salemului a adus pîine și vin. El era preot al Celui Preaînalt, (19) și l-a binecuvîntat pe Avraam, spunînd:,, Binecuvîntat să fie Avraam de către Cel Preaînalt, Creatorul cerului și al pământului, (20) care a dat pe dușmanii tăi în mîna ta. Apoi Avraam a dat zeciuială din toate.*

Avraam s-ar fi putut gîndi că era îndreptățit să ia toată prada din acest conflict. El își pusese viața și posesiunile la bătaie, și a cîștigat, astfel încît era îndreptățit să le ia. Dar o asemenea gîndire reflectă minciuna șarpelui despre puterea inerentă. Avraam știa că Dumnezeu fusese Cel ce i-a dat biruință putere, îndemînare și abilitate nu își aveau originea în el, ci veneau de la Creatorul cerurilor și al pământului, și ca o recunoaștere a acestui lucru el a dat o dijma sau 10% din venitul său, preotului Dumnezeului Cel Preaînalt. Darea dijmei a fost o recunoaștere tangibilă a lui Avraam, că tot ceea ce poseda venise de la Dumnezeu și a slujit ca o binecuvîntare împotriva lăcomiei și a egoismului. Practica dijmuirii a fost o altă modalitate prin care Avraam a pus relațiile de familie mai presus de tentațiile și înșelăciunile bogăției.

Dar percepția lui Avraam asupra pericolelor bogăției s-a extins mai departe.

> ***Geneza 14; 21-24*** *Regele Sodomei a zis lui Avraam: „dă-mi oamenii și păstrează bunurile pentru tine." (22) Dar Avram a zis regelui Sodomei: „<< Am ridicat mîna spre Yahweh Dumnezeul Cel Preaînalt, Creatorul cerului și al pământului și am făcut un jurămînt (23) că nu voi accepta nimic din ce-ți aparține, nici măcar o ață sau o curelușă de sandală, ca să nu zici niciodată: Eu l-am îmbogățit pe Avram >>."*

Regele Sodomei nu a crezut așa cum a crezut Avraam, că toată bogăția și toate posesiunile veneau de la Dumnezeu, care a făcut cerurile și pămîntul. Dacă Avraam ar fi acceptat darurile sale, s-ar fi putut spune că Avraam devenise bogat prin bogățiile Sodomei, că măreția lui venea din propria lui îndemînare și capacitate, combinate cu generozitatea regelui Sodomei. Avraam a fost preocupat să păstreze principiile după care trăia și să-L onoreze pe Dumnezeul căruia Îi slujea. El nu avea să ia nimic de la regele Sodomei.

În aceste experiențe ale lui Avraam, vedem un alt secret pentru strîngerea unei comori de familie:

1. Punerea relațiilor de familie mai presus de dorința pentru bogăție.
2. Recunoașterea faptului că toată bogăția și toate posesiunile vin de la Dumnezeu.
3. Practica dijmuirii ca o asigurare împotriva minciunii că ceea ce posedăm vine de la noi înșine.
4. Refuzul de a accepta daruri care aveau să îndepărteze slava lui Dumnezeu ca sursă a tuturor lucrurilor.

Aceste lecții sînt la fel de vitale și astăzi. Dacă vrem să construim o structură de familie, care să binecuvînteze familiea, care să binecuvînteze pe copiii noștri, trebuie să fim înțelepți pentru a umbla după urmele pașilor lui Avraam.

C. Testul căsătoriei – conducere și supunerea

Dumnezeu i-a spus lui Avraam chiar de la început că prin structura familiei sale, Dumnezeu avea să binecuvînteze familiile lumii. Pentru ca această binecuvîntarea să curgă în mod liber, Avraam și Sara trebuiau să aibă un simț clar al rolulor lor în această structură. Observați ce a promis Dumnezeu:

> ***Geneza 12; 2-3*** *Te voi face o națiune mare, te voi binecuvînta și voi face numele tău mare, și vei fi o binecuvîntare (3) Eu voi binecuvînta pe cei ce te binecuvîntează, și voi blestema pe cel ce te blestemă; și în tine toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate.*

Mai încolo în Geneza, Dumnezeu pronunță în mod clar cum vor curge binecuvîntările și ce avea să asigure formarea construirea acestei mari națiuni.

> ***Geneza 18; 18-19*** *din moment ce Avraam va deveni, cu siguranță o națiune mare și puternică, și toate națiunile pămîntului vor fi binecuvîntate în el (19) Pentru că l-am cunoscut, pentru ca să-i poruncesc lui, copiilor săi și casei lui după el, ca ei să păzească calea lui Yahweh, să practice spiritul de dreptate și să facă dreptate pentru ca Yahweh să-i poată aduce lui Avraam ceea ce i-a promis.*

Am discutat natura vitală a structurii acestei familii în capitolele 4-6. Un lucru pe care l-am menționat trebuie să fie reamintit în legătură cu aceasta:

Egalitatea în relații nu e legată de putere control ci e legată de capacitatea de a înțelege și de a cunoaște pe cineva. Perceperea identității femeii în acest mod, e singura cale prin care putem defini egalitatea relațională. Femeia este cheia pentru o împărăție relațională.

Pentru ca toate familiile pământului să fie binecuvîntate prin Avraam, sistemul familiei sale trebuie să fie tiparul pentru toate celelalte, tipar care să permită ca binecuvîntarea iubirii, demnității și a valorii să curgă prin el către toate familiile. Numele de ,,fiu" în ebraică poartă sensul primar de,, constructor al numelui familiei ". Pentru a construi numele familiei, fiul trebuie să învețe principiile corecte ale modului în care funcționează relațiile și locul în care acest lucru e învățat, este în mod evident, de la părinții săi.n.

i. Primul eșec a lui Avraam în Egypt, i-a cauzat vulnerabiletate Sarei

Cu aceste ginduri în minte, vom vedea că Sara e cheia transformării familiei regatului lui Avraam într-o națiune mare. Percepția asupra soțului ei și modul în care ea răspunde autorității date lui de Dumnezeu va determina succesul sau eșecul familiei regatului.

Cu aceasta în minte, haidem să observăm ce eveniment apar în viețile lui Avraam și a Sarei, și încercările făcute de către Satan pentru a distruge strîngerea comorii lor de amintiri ale familiei.

> ***Geneza 12; 10-15*** *A venit o foamete în țară și pentru că foametea era grea, Avram s-a dus în Egipt, să locuiască acolo pentru o vreme. Cînd era aproape de a intra în Egipt, Avram i-a zis soției sale, Sarai:,, știu că ești o femeie frumoasă. Cînd te vor vedea egiptenii și își vor da seama că ești soția mea, pe mine mă vor omorî, iar pe tine te vor lăsa în viață. Spune că ești sora mea, pentru ca să-mi meargă bine și viața să-mi fie cruțată, datorită ție. Cînd Avram a intrat în Egipt, egiptenii au văzut că Sarai era foarte frumoasă. Demitarii lui Faraon au văzut-o, i-au lăudat-o, iar ea a fost adusă în familia lui.*

Imediat, Satan s-a pus la lucru pentru a distruge relația dintre Avraam și Sara. El a lucrat asupra temerilor lui Avraam, atunci cînd ei au coborît în Egipt, și lipsa de credință a lui Avraam a făcut ca Sara să fie pusă într-o situație grea. Prin faptul că i-a cerut Sarei să ascundă întreg adevărul despre relația sa cu Avraam, ea a fost luată la curtea lui faraon pentru a deveni parte din,, colecția" lui de femei. Acest eșec din partea lui Avraam avea să o facă pe Sara să se simtă extrem de vulnerabilă. De ce a permis Avraam, soțul și protectorul ei, să fie luată de către Faraon? Cum a fost aceasta o demonstrație a iubirii? Ea se supusese cererii lui de a spune că era sora lui pentru a-l proteja și, totuși cînd ea a fost luată, el n-a făcut nimic pentru a o proteja.

Satan încerca să distrugă încrederea în soțul ei, făcîndu-l să se poticnească prin frică. Această acțiune era un ecou al faptei lui Adam de a da vina pe Eva pentru acțiunile sale, atunci cînd el a căzut în răzvratire. Dacă Satan ar fi distrus încrederea Sarei în conducerea lui Avraam, atunci el ar fi știut că avea să împiedice mult acest canal al binecuvîntării și să spere chiar la distrugerea canalului pentru sămînța promisă.

Orice soț trebuie să înțeleagă că întregul regat al familiei sale se bazează pe încrederea pe care soția lui o are în el, ca lider și protector al familiei. Pentru a o proteja pe soția sa de ispitirile lui Satan, el trebuie să o întărească și să-și exprime iubirea și aprecierea pentru ea. Orice soție trebuie să înțeleagă că Satan va lupta neobosit ca să-l ispitească pe soțul ei pentru a greși, lăsîndu-și soția vulnerabilă la îndoială cu privire la soțul ei. Ea poate să-l ajute să fie acel conducător și protector, printr-o atitudine de respect și de supunere evlavioasă sub conducerea sa. Amîndoi soții trebuie să fie activi; în arătare de apreciere a soțului față de soție și în arătare de respect al soției față de soț.

Din nefericire, Avraam a (eșuat) / a căzut la acest test de la început și vulnerabilitatea pe care i-a produs-o Sarei, avea să aducă consecințe dezastruoase în viitor.

ii. Al doilea eșec al lui Avraam prin ascultarea de glasul Sarei

Dumnezeu îi promisese lui Avraam că el avea să devină o națiune mare, dar

El a permis un timp de întîrziere pentru a testa caracterul lui Avraam. Acest timp de întîrziere s-ă transformat în mulți ani și Avraam a fost ispitit în a fi nerăbdator.

> ***Geneza 15; 1-3*** *După toate acestea, Yahweh i-a vorbit lui Avram într-o viziune, astfel,, Nu te teme, Avrame. Eu sînt scutul tău; răsplata ta va fi foarte mare. Stăpîne Yahweh, ce-mi vei da? I-a răspuns Avram. Căci mor fără copii, iar moștenitorul gospodăriei mele este Eliezer din Damasc! Nu mi-ai dat nici un urmaș a continuat Avram și prin urmare, un sclav din gospatăria mea va fi moștenitorul meu.*

Timpul de întîrziere a descoperit că mintea independentă a lui Avraam voia să rezolve problema din cauza căreia el nu avea un fiu. El a propus ca soluție aceasta: fidelul său slujitor să devină moștenitorul său. Avraam pare să nu se întrebe, să nu se gîndească că întîrzierea poate fi cauzată de eșecul său din Egipt, care a avut un efect sever asupra, Sarei. Avea să fie nevoie de timp pentru ca încrederea deplină să asigure faptul că rolul de supunere fusese îndeplinit în mod corect. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că din propriul său trup avea să fie nascut un fiu.

> ***Geneza 15; 4-5*** *Și iată cuvîntul lui Yahweh a venit la el, spunînd:,, Nu acesta va fi moștenitorul tău, ci unul care va ieși din trupul tău, va fi moștenitorul tău". (5) Apoi l-a adus afară și a zis;,, Privește acum spre cer și numără stelele, dacă ești în stare să le numeri." Și El i-a zis;,, așa vor fi urmașii tăi".*

Dar în această promisiune există încă un test, deoarece Dumnezeu nu spune că Sara va fi cea care va purta copilul în pîntece. El îl menționează numai pe Avraam. De ce a făcut Dumnezeu asta? Vulnerabilitatea Sarei, cauzată de Avraam în Egipt trebuia să fie adusă la lumină înainte ca temelia regatului lui Avraam să poată fi pusă cu un fiu. Declarația lui Yahweh a produs efectul dorit și temerile Sarei au ieșit curînd la suprafață.

> ***Geneza 16; 1-2*** *Acum Sarai, soția lui Avram, nu îi născuse nici un copil. Și ea avea o servitoare egipteană, al cărei nume era Agar. (2) Așa că, Sarai i-a zis lui Avram:,, Vezi acum că Yahweh m-a oprit de la a avea copii. Te rog, intră la servitoarea mea, poate că voi căpăta copii prin*

ea". Și Avram a luat, seama la glasul lui Sarai.

Acest pasaj descoperă distanțele pe care Sara era dispusă să le străbată pentru a obține copii. În timpurile antice, un eșec al soției în a avea copii, era o rușine pentru ea. Această rușine venea din minciuna lui Satan despre o putere inerentă de a produce, de a naște. Vedem această rușine și jale și această lipsă de valoare manifestate într-o măsură mai mare de Rahela de nepoata-noră a lui Sara.

> ***Geneza 30; 1*** *Acum cînd Rahela a văzut că nu i-a născut copii lui Iacob, Rahela a invidiat-o pe sora sa și i-a zis lui Iacob;,, dă-m copii, sau altfel mor!"*

Rahela era aproape de sinucidere din cauza faptului că nu putea naște copii. Sora ei părea că naște copii după voie și ea nu putea, și astfel eșecul lui Rahela de a ,,performa", a făcut-o să aibă gînduri de sinucidere și a determinat-o să se năpustească pe Iacob (observați că existența mai multor soții măresc stresul și competiția).

Această intensitate a simțirii a fost hrănita în inima lui Sara și a condus-o la sugera un plan pe care orice femeie în toate mințile nu l-ar fi sugerat nici cînd.

Ce femeie ar fi sugerat în mod doritor ca soțul ei să aibă relații sexuale cu o altă femeie cu scopul de a-i da copii soțului ei? Această sugestie descoperă stresul sub care se afla Sara. Eșecul lui Avraam în a o întări a făcut pe Sara, vulnerabilă la sugestia lui Satan cum că ea nu avea valoare și chiar se parea că Dumnezeu o abandonase, deoarece ea nu era inclusă în promisiunea din Geneza 15. Eșecul lui Avraam de a se încrede în Yahweh, atunci cînd au coborît în Egipt a avut o influență asupra credinței Sarei în Dumnezeu. Cuvintele ei pline de jale, ,,Dumnezeu m-a oprit de la a naște copii", indică cumva o credința că Dumnezeu o pedepsea pentru vreun motiv. Fie prin simțul ei de demnitate, scăzut, fie printr-un simț de răzvrătire prin care voia să atingă scopul de a avea copii, ea sugerează ceva de negîndit și pledează înaintea lui Avraam pentru ca el să o ia pe servitoarea ei și să aibă un copil cu ea.

Este ironic faptul că blestemul ce a venit asupra familiei lui Avraam în Egipt, a fost extins din nou prin intermediul unei femei egiptene. Regatul Egiptului

adoptase pe deplin minciuna șarpelui prin idealurile lui Nimrod. Prin sugerarea faptului ca această femeie egipteană să fie luată în dormitorul lui Avraam era prezentată în mod simbolic sugestia că familia lui Avraam trebuie să adopte filosofia Egiptului și minciunile despre puterea inerentă.

Satan era în ajunul unei mari biruințe. Dacă fi făcut pe Avraam să se supună Sarei, atunci regatul lui Dumnezeu pe pământ prin Avraam, ar fi primit o lovitură teribilă. Avraam n-ar fi fost nepăsător față de modul rușinos în care și-a tratat soția în Egipt și s-ar fi simțit prost din cauza faptului că ea nu putea să aibă copii. Sara era copleșită de durere din cauza situației sale, dar Avraam ar fi trebuit să știe mai bine ce are de făcut, decît să urmeze sfatul Sarei. Dar, la fel ca strămoșul său, Adam, el s-a supus cererii soției sale. Făcînd acest lucru, el (Și-)a predat conducerea. Satan a folosit cu multă artă un simt al vinovăției și a sucit sentimentul de empatie față de soția sa, pentru a-l face să-și predea rolul de conducere și a o lăsa pe Sara să ia frîiele.Această decizie teribilă îucă este una dintre principalele cauze ale controversei din lumea de azi în războiul dintre evrei și arabi în Orientul Apropiat (arabii se consideră pe ei înșiși, descendenți ai lui Ismael, fiul lui Agar și al lui Avraam).

Avraam ar fi trebuit să aducă cererea Sarei înaintea lui Yahweh, dar el n-a făcut asta. Obiceiul de a avea mai multe soții era ceva comun în acele zile și Avraam nu avea să fie pe deplin conștient de pericolele din această sugestie, dar prin luarea unei asemenea decizi majore, fără a cere sfatul lui Yahweh, a descoperit spiritul de independență ce era în el ca o rămășită și totodată înfluența minciunii șarpelui.

Vedem descoperită în această istorie, o serie de evenimente care a doborît regatul familiei lui Avraam:

1. Un eșec din partea lui Avraam în a întări și a proteja pe soția sa.
2. Ce a dus la un sentiment de vulnerabilitate spre unul de lipsă de valoare în cazul Sarei.
3. Ce a dus la deschiderea față de ispitirea lui Satan în a acționa în mod independent.
4. Ce a dus la nefericita cerere a Sarei de a căpăta copii printr-o altă

femeie.

5. Ce a dus la predarea de către Avraam a rolului său de cap al căminului prin ascultarea de glasul soției sale, încurcînd astfel rolurile de supunere și de conducere.
6. Ce a dus la o relație confuză de familie în căminul lui Avraam.
7. Ce a dus la blocarea canalului de binecuvîntare și la o amenințare majoră față de strîngerea unei comori de amintiri ale familiei.

D. Dumnezeu îl învață pe Avraam cu privire la natura vitală a structurii familiei

Eșecul lui Avraam de a sesiza unirea sacră a relației soț-soție în stabilirea lui ca cap al unei mari națiuni i-a adus multe dureri. Rivalitatea consecvențial între Sara și Agar ce a apărut, nu a adus bucuria pe care Sara și-o imaginase, ci doar a marit sentimentul ei de durere. Agar, deși măritată cu Avraam, era (încă) servitoarea Sarei. Acest sistem relațional, confuz era un fapt sigur că o să explodeze la un moment dat.

> ***Geneza 16; 4-6*** *El a intrat la Agar, iar aceasta a rămas însărcinată; cînd a văzut că a rămas însărcinată, Agar a privit-o cu dispreț pe stăpîna sa. Atunci Sarai i-a spus lui Avraam: Fie ca răul care mi se face să cadă peste tine! Ți-am dat-o în brațe pe sclava mea, iar cînd a descoperit că a rămas însărcinată, m-a privit cu dispreț. Yahweh să judece între mine și tine. Avraam i-a răspuns lui Sarai: sclava ta este sub autoritatea ta; trateaz-o așa cum crezi că este bine! Sarai a asuprit-o pe Agar, iar aceasta a fugit de la ea.*

Sara la învinovățit pe soțul ei pentru ceea ce avusese loc. În lumea noastră modernă, noi am rîde de asemenea prostie închipuită, dar în sistemul lui Dumnezeu, de conducere și de supunere, Sara era în întregime corectă. Avraam a luat decizia finală și astfel responsabilitatea pentru izbucnirea de sentimente rele ce a coborît peste căminul său îi revenea lui. Ca soț sau house-band, el ar fi trebuit să refuze o asemenea cerere și ar fi trebuit să se roage lui Dumnezeu pentru har pentru a o consola pe soția sa Se pare că Isaac a învățat de la tatăl său în legătură cu această problemă.

> ***Geneza 25; 21*** *Isaac a pledat înaintea lui Yahweh pentru soția sa, pentru că era stearpă; și Yahweh i-a dat rezolvare și Rebeca, soția lui, a zămislit.*

Prin încercare și prin suferință, Avraam a învățat multe lucruri despre familie și despre modul în care trebuie să fie condusă aceasta. Am menționat mai înainte lecția Sodomei și despre modul în care completa defectarea unității familiilor, ei a dus la distrugerea lor. Ne întoarcem din nou la Geneza 18; 19.

> ***Geneza 18; 19*** *Pentru că Eu l-am cunoscut, pentru ca el să poată porunci copiilor săi și gospodăriei sale după el, pentru ca ei să păzească calea lui Yahweh, să exercite spirit de dreptate și să facă dreptate pentru ca Yahweh să poată aduce lui Avraam ceea ce i-a spus.*

Există multă însemnătate în propoziția -,, pentru că Eu l-am cunoscut." Cuvîntul cunoscut" înseamnă cunoaștere intimă. După multe greutăți și cu el însuși și cu nepotul său Lot, Dumnezeu putea să-i dea lui Avraam cunoaștere intimă a sistemului familiei și a principiilor conducerii și supunerii. Ni se spune că Dumnezeu l-a cunoscut pe Avraam pentru ca să (ori pentru scopul de) poată porunci copiilor săi și familiei de după el.

Cu această cunoaștere, el era gata acum să producă un moștenitor autentic care să fie un adevărat constructor al familiei regatului. Ismael nu putea ocupa această poziție,din cauza relației incorecte în cadrul căreia fusese conceput. Sălbăticia purtării lui Ismael era datorată, în mod direct, ascultării de către Avraam a glasului soției sale și plasării lui Agar într-o poziție în care fiul ei nu putea fi cu adevărat binecuvîntat și să aibă un adevărat simț al valorii înaintea lui Dumnezeu, care să-l fi făcut capabil în a fi suficient de stabil pentru a purta numele familiei.

> ***Geneza 16; 6-12*** *Avraam i-a răspuns lui Sarai: sclava ta este sub autoritatea ta, trateaz-o așa cum crezi că este bine! Sarai a asuprit-o pe Agar, iar aceasta a fugit de la ea. Îngerul lui Yahweh a găsit-o în deșert, lîngă un izvor de apă-izvorul de lîngă drumul ce duce la Șur-și a întrebat-o; Agar, sclava lui Sarai, de unde vii și unde mergi? Fug de stăpîna mea, Sarai, a răspuns ea. Îngerul lui Yahweh i-a zis; întoarce-te la stăpîna ta și supune-i-te. Îi voi înmulți atît de mult pe urmași*

tăi, încît acea mulțime nu va putea fi numărată, a adăugat Îngerul lui Yahweh. Îngerul lui Yahweh i-a mai spus; iată că ești însărcinată și vei naște un fiu. Îi vei pune numele Ismael, pentru că Yahweh a auzit despre asuprirea ta, el va fi ca un măgar sălbatic, va fi împotriva tuturor oamenilor, și toți oamenii vor fi împotriva lui; va locui separat de toți frații săi.

Agar nu s-ar fi putut, niciodată, cu adevărat, simți sigură în relația cu Avraam, deoarece ea era mai întîi și în primul rînd, servitoarea Sarei. Fără acest sentiment simț al siguranței, ea n-ar fi putut să îndeplinească, în mod adecvat, rolul de hrănire al unei mame, deoarece canalul de binecuvîntare către ea prin Avraam nu era legitim. Viața ce curge din binecuvîntare lui Dumnezeu nu era asupra acestei uniri și astfel ea nu putea să prospere într-un mod corect.

Dumnezeu a venit la Avraam și l-a informat că Sara are să-i nască un fiu. Răspunsul la acest mesaj a fost din nou un eșec în a se încrede, și rîsul lui Avraam din Geneza 17; 17 a trecut la Sara, atunci cînd ea auzit vestea în Geneza 18 și a rîs, de asemenea, în totală necredință. Yahweh l-a întrebat pe Avraam de ce a ris soția lui mai degrabă decît s-o întrebe pe Sara, în mod direct. Această întrebare a fost îndreptată către Avraam, deoarece el inițiase această necredință și influențase gîndirea Sarei. Minciuna pe care ea a spus-o în legătură cu rîsul a descoperit că ea încă purta un anumit nivel de nesiguranță, și acest lucru trebuia să fie abordat, înainte de nașterea fiului său.

Acum cînd Avraam avea un moștenitor, el va căuta să se asigure că soția cu care fiul său urma să se căsătorească va fi capabilă să îndeplinească rolul agentului supus. Femeia cu care Isaac urma să se căsătorească, avea să fie vitală pentru supraviețuirea regatului familiei lui Avraam și o alegere ce necesita rugăciune trebuia să fie făcută. Expediția slujitorului lui Avraam pentru a găsi o femeie potrivită conștientizarea faptului cît de importantă era această alegere. Isaac avea 40 de ani și în societatea de azi, noi l-am considera realmente capabil să facă propria sa alegere, dar el s-a încrezut în înțelepciunea tatălui său și s-a supus procesului dorit de tatăl lui. Atitudinea slujitoare a Rebecăi în a-i da să bea apă, slujitorului lui Avraam ca și adăparea animalelor sale, a descoperit

spiritul de agent supus de care avea nevoie Isaac pentru a construi regatul familiei.

Isaac a învățat multe lucruri de la tatăl său și de la mama sa, privitoare la familie, astfel încît el a evitat multe dintre capcanele cu care tatăl său s-a confruntat, dar Satan a adus o altă ispită pentru acest cuplu, sub forma favoritismului între fii. Lucrul acesta a divizat, în mod total, familia. Dar în privința alegerii unei soții pentru fiiilor, Isaac și Rebeca aveau o înțelegere clară a problemei și a faptului că era vitală.

> ***Geneza 26; 34-35*** *Cînd Esau avea 40 de ani, el și-a luat ca soții pe Iudith, fiica lui Beeri hititul, și pe Basemath, fiica lui Elon hititul. (35) Și ele au fost o mare întristare pentru sufletul lui Isaac și al Rebecăi.*

Esau a eșuat în a ține seama de avertimentele bunicului său și și-a luat două soții dintr-un trib care nu urma sistemul familiei lui Dumnezeu. Asta a pricinuit lui Isaac și Rebecăi multă durere, pentru că ei știau că lucrul acesta avea să împiedice mult promisiunea de a deveni o națiune mare, și în parte, iată de ce Dumnezeu a indicat că cel mai vîrstnic avea să-i slujească celui mai tînăr. Alegerea soțiilor sale a făcut imposibilă stabilirea regatului familiei, în mod efectiv.

> ***Geneza 27; 46*** *Și Rebeca a zis lui Isaac:,, Sînt sătulă de viață din cauza fiicelor lui Het; dacă Iacov ia o soție dintre fiicele lui Het, ca acestea care sînt fiicele țării, ce lucru bun va fi viața pentru mine?*

Rebeca a exprimat adevărul că, dacă Iacov ia o soție ce n-a înțeles adevăratele principii ale familiei, atunci regatul familiei lor avea să ia sfîrșit. Toate eforturile ei pentru creșterea fiilor săi aveau să fie irosite prin alegerea greșită a soțiilor.

Este mult mai multă instruire în cartea Geneza cu privire la aceste principii, și v-aș încuraja să urmăriți cauza și efectele principiilor în familia lui Iacov. Regatul lui Israel, cu nașterea lui din 12 fii, n-a avut un început perfect. De fapt, familia era destul de disfuncțională pe alocuri, dar lecțiile sînt acolo pentru ca noi să învățăm, dacă sîntem doritori.

1. Un soț trebuie să-și îndeplinească rolul de dătător de sămînță și de binecuvîntător, și să binecuvînteze pe soția lui și pe copii săi prin

cuvinte de apreciere și de încurajare.Wertschätzung und Ermutigung segnen.

2. O soție trebuie să acționeze în rolul de agent supus pentru a atrage binecuvîntarea soțului său într-un canal pentru copii ei.
3. O dată ce acest canal al binecuvîntâri e deschis, copilul va primi un simț al adevăratu lui statut de fiu sau de fiică față pentru de Dumnezeu, care îl va proteja de minciuna șarpelui de a cîștiga valoare prin putere inerentă și prin realizări.

Înainte de a încheia acest capitol, vom discuta, pe scurt, procesul de binecuvîntare și de ce e atît de vital pentru un tată ca să-și binecuvînteze copiii.

E. Dreptul prin naștere de a binecuvînta

În capitolul 5 am discutat principiul vital al binecuvîntării, curgerea mai departe, nu numai a vieții fizice, dar și al unui sentiment al demnității și al scopului. Această binecuvîntare e unicul mijloc pentru a evita, cu adevărat, lipsa de valoarea și depresia Dumnezeu a reconectat acest canal prin Avraam, atunci cînd a spus:

> ***Geneza 12; 2-3*** *Și Eu voi face din tine o națiune mare, și te voi binecuvînta, și voi face numele tău mare, și tu vei fi o binecuvîntare pentru cei ce te binecuvîntează, și voi blestema pe cel ce te blestemă: și în tine vor fi binecuvîntate toate familiile pămîntului.*

Această binecuvîntare l-a stabilit pe Avraam ca fiind canalul desemnat de Dumnezeu pentru a binecuvînta lumea. Întrucît Avraam a intrat într-o relație de legămînt cu Dumnezeu, chiar și cînd Avraam a eșuat, uneori, acest canal de binecuvîntare nu a fost luat de la el. Canalul binecuvîntării nu a fost bazat pe capacitatea lui Avraam de a se comporta în mod corect, ci mai degrabă pe relația lui de legămînt cu Dumnezeu. Canalul de binecuvîntare stabilit cu Avraam nu putea să fie bazat pe performanța lui Avraam, deoarece Avraam avea nevoie de timp pentru a învăța că el fusese crescut într-un mediu bazat pe minciuna șarpelui, minciună ce implica puterea inerentă. Legămîntul

asigura timp de probă pentru Avraam, pentru ca el să conștientizeze spiritul său de independența și pentru ca să se supună pe deplin lui Dumnezeu.

> ***Geneza 15; 18*** *În aceeași zi, Yahweh a făcut un legământ cu Avraam zicînd:,, Seminței tale am dat acest ținut, de la rîul Egiptului pînă la rîul cel mare fluviul Eufrat.*

Dintr-o perspectivă lumească, acest legământ pare ciudat. Mai tîrziu, Avraam îl minte pe Abimelec, și totuși Avraam e cel căruia i se cere să se roage pentru Abimelec și nu se apelează la o altă modalitate.

> ***Geneza 20; 2-7*** *Și Avraam a zis despre Sara, soția sa; ea este sora mea, și Abimelec, regele din Gerar, a trimis și au luat-o pe Sara. (3) Dar Dumnezeu a venit la Abimelec într-un vis, noaptea, și i-a zis: iată, nu ești decît un om mort, din cauza femeia pe care ai luat-o, căci ca e soția omului acestuia. (4) Dar Abimelec nu se apropiase de ea, și el a spus:,, Stăpîne, vei ucide Tu, o națiune dreaptă? (5) N-a zis el catre mine că ea e sora lui? Și ea, chiar ea a zis: ((e fratele meu)) : în integritatea inimii mele și în nevinovația mîinilor mele am făcut acest lucru. (6) Și Dumnezeu i-a zis într-un vis:,, Da, știu că ai făcut aceasta în integritatea inimii tale; și pentru asta te-am oprit de la a păcătui) împotriva mea; de aceea, nu te-am lăsat să te atingi de ea. (7) Acum, dă înapoi omului pe soția sa, pentru că el e un profet și se va ruga pentru tine, și tu vei trăi, și dacă nu i-o dai înapoi, să știi că vei muri, în mod sigur, tu și toți ai tăi.*

După toate motivele / consideratile, Abimelec ar fi trebuit să se roage pentru Avraam pentru înșelăciunea lui prin care a mințit despre soția lui, dar Dumnezeu i-a spus lui Abimelec că Avraam avea să se roage pentru el. Singurul mod prin care acest lucru ar putea avea sens, este prin legămămîntul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, pentru a-l stabili pe el ca autoritate desemnată de El pentru a binecuvînta.

Mai degrabă decît să îndepărteze această autoritate, El a produs circumstanțe care să îi reamintească lui Avraam despre adevăratul său rol de a binecuvînta. Prin supunerea lui Abimelec față de rugăciunile lui Avraam, acesta a fost mustrat și i s-a reamintit de responsabilitatea lui de profet al lui Dumnezeu.

Dacă Abimelec l-ar fi atacat pe Avraam din cauza comportării sale, frica ce-l făcuse pe Avraam să mintă avea să crească și el s-ar fi îndepărtat de adevărată lui identitate de binecuvîntător al familiilor pămîntului.

Această autoritate de a binecuvînta avea să curgă din generație în generația prin conceptul de drept prin naștere.

> ***Geneza 25; 31-33*** *Și Iacov a zis:,, Vinde-mi azi dreptul tău de întîi născut." (32) Și Esau a spus:,, Iată, sînt pe cale să mor ce cîștig îmi va aduce acest drept de întîi născut?" (33) Și Iacov a zis:,, jură-mi azi, și el i-a jurat și i-a vîndut lui Iacov dreptul său de întîi nascut.*

În regatul lui Dumnezeu, onoarea dreptului de întîi născut a căzut prin greșeala fiului cel mai vîrstnic. Dreptul de întîi născut a fost stabilit pentru a fi folosit nu doar pentru a-și binecuvînta familia lui, ci și pentru a-și binecuvînta și frații și surorile mai tineri. În regatul lui Dumnezeu, dreptul de întîi născut purta bucuria și responsabilitatea de a binecuvînta, dar sucit de minciuna lui Satan, el a devenit un simbol al statutului de putere și control. Dreptul de întîi născut asigura faptul că cea mai mare parte din averea tatălui va trece în posesia primului născut-nu pentru a se îmbogați el însuși, ci pentru a binecuvînta pe toți cei de sub autoritatea sa, nu pentru a lua, ci pentru a da.

Esau n-a conștientizat adevărata natură a dreptului de întîi născut ca fiind o moștenire spirituală, și el, de fapt, n-a vrut să-și asume responsabilitatea de a fi preotul familiei în cămin. Acest sentiment avea subliniat de către soțiile pe care le alesese. Soțiile hetite ale lui Esau, educate în principiile minciunii șarpelui, ce au produs în ele o lipsă de supunere pînă în punctul în care autoritatea spirituală a lui Esau nu era respectată. Alegerile lui în căsătorie îl asiguraseră că el nu va putea să îndeplinească cu adevărat acest rol, din punct de vedere spiritual.

Prin nașterea celor 2 băieți, Isaac și Rebeca au fost făcuți conștienți că dreptul de întîi născut avea, în vreun fel, să treacă asupra lui Iacov, fiul mai tînăr.

> ***Geneza 25; 22-23*** *Și copiii se luptau înăuntrul ei și ea a spus;,, de ce mi se întîmplă acest lucru." Și s-a dus să-l întrebe pe Yahweh. (23) Yahweh i-a răspuns,, Două națiuni sînt în pîntecele tale și două*

popoare născute din tine se vor despărți, unul va fi mai puternic decît celălalt, și cel mai mare îi va sluji celui mai mic".

Iacov avea să fie conștient de asta, și totuși la fel ca bunicul său Avraam, ce n-a putut aștepta promisiunea unui fiu, pentru a fi împlinită la timpul stabilit de Dumnezeu, el a prins o ocazie de a-și asigura dreptul de întîi născut, profitînd de slăbiciunea fratelui său – pofta.

Deși Iacov a conștientizat valoarea spirituală drept de întîi născut și responsabilitatea de a binecuvînta, ce decurgea din acesta, el încă nu a avut încredere în Dumnezeu că va împlini lucrurile promise. El încă actiona pe principiul minciunii șarpelui, gîndire și actiune independente. Astfel încît că chiar și cu cele mai bune dorințe și motive de a face pe placul lui Dumnezeu, Iacov a devenit un înșelător și un manipulator. Păcatul, prin lege, l-a înșelat, și ceea ce fusese orînduit spre viață, el a găsit a fi spre moarte[39]. Ceea ce fusese intenționat / menit spre a fi o mare binecuvîntare, a devenit un mare blestem.

În cele din urmă, Dumnezeu l-a adus pe Iacov să-și vadă caracterul și înșelăciunea cu care acționase, și în zilele de mai tîrziu, Iacov a devenit Israel – biruitorul. El a devenit adevăratul canal de binecuvîntare pentru copii săi și a pus temelia pentru o națiune spirituală.

Înainte ca Iacov să plece de-acasă, tatăl său a transferat autoritatea de a binecuvînta, prin următorul eveniment.

Geneza 28; 1-5 *Isaac l-a chemat pe Iacov; l-a binecuvîntat și i-a poruncit astfel:,, Să nu îți iei o soție dintre canaanite. Ci du-te de îndată în Padan-Aram, la familia lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți de acolo o soție dintre fiicele lui Laban, fratele mamei tale. Dumnezeul Cel Atotputernic să te binecuvînteze, să te facă roditor și să te înmulțească, pentru ca să ajungi o mulțime de popoare El să-ți dea binecuvîntare lui Avraam ție și urmașilor tăi, pentru ca să iei în stăpînire țara în care locuiești acum, țara pe care Dumnezeu i-a promis o lui Avraam. Astfel, Isaac l-a trimis pe Iacov și acesta s-a dus în Padan-Aram, la Laban, fiul arameului Betuel și fratele Rebecăi, mama lui Iacov și a lui Esau.*

39 Romani 7; 7-10

Isaac l-a sfătuit pe Iacov să găsească o soție potrivită care să îl ajute să ducă înainte lucrarea de binecuvîntare. Așa cum am notat, capacitatea lui Iacov de a binecuvînta în mod efectiv, de pindea de alegerea corectă a unei soții ce avea să recunoască conducerea lui spirituală și drept de întîi născut pe care îl poseda.

Pe timpul drumului său spre Padan-Aram, Dumnezeu i-a arătat lui Iacov un simbol al modului în care functiona principiul binecuvîntării și al modul în care acesta curgea.

> ***Geneza 28; 11-15*** *A ajuns într-un anumit loc și pentru că soarele asfințise, arămas acolo peste noapte. A luat o piatră și-a pus-o sub cap și s-a culcat acolo. El a avut un vis în care a văzut o scară care se rezema cu un capăt pe pămînt, iar cu celălalt atingea cerul; îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe ea, iar Yahweh stătea lîngă ea. El i-a zis:,, Eu sînt Yahweh, Dumnezeul strămoșului tău, Avraam și Dumnezeul lui Isaac, teritoriul pe care esti culcat ți-l voi da ție și seminței tale. Urmași tăi vor fi ca pulberea pămîntului și te vei întinde spre apus și spre răsărit, spre nord și spre sud. Toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate prin tine și prin sămînța ta. Eu voi fi cu tine, te voi păzi oriunde vei merge și te voi aduce înapoi în această țară; nu te voi părăsi pînă nu voi împlini ceea ce ți-am promis.*

Lui Iacov i-a fost arătată o scară cu îngeri ce urcau și coborau pe ea, descoperind curgerea binecuvîntării de la Dumnezeu și întoarcerea laudei la Dumnezeu, laudă ce avea să vină din inima lui Iacov și a familiei sale. Dumnezeu a pecetluit, în mod direct, binecuvîntarea pe care Isaac i-o dăduse lui Iacov prin plasarea autorității de a binecuvînta, în mod hotărît, în mîinile sale.

Scara pe care urcau și coborau îngerii era un simbol al spiritului lui Hristos, prin care curg toate binecuvîntările.

> ***Ioan 1; 51*** *Și El i-a spus;,, adevărat, adevărat îți spun că veți vedeau cerul deschizîndu-se, și pe îngerii lui Dumnezeu coborînd și urcînd peste Fiul omului.*

Pavel prezintă această binecuvîntare ce curge într-un context al familiei în

următorul fel:

> ***1.Corinteni 11; 3*** *Dar vreau să știți că capul fiecărui bărbat e Hristos; și capul lui Hristos e Dumnezeu.*

Acest simbol al curgerii binecuvîntării e, deasemeni, descoperit în darea manei, care era un simbol al lui Hristos. Spiritul de supunere lui Hristos ale cel ce curge în inimile copiilor Săi ce îi păstrează conectați cu Tatăl. Hristos, marele exemplu al supunerii, este cheia pentru a păstra întregul sistem în stare de funcționare și de curgere liberă.

> ***Ioan 6; 32-35*** *Atunci Isus le-a zis: „adevărat, adevărat vă spun că nu Moise v-a dat pîinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pîine din cer! Căci pîinea lui Dumnezeu este Cel ce coboară din cer și dă lumii viață. Ei i-au zis: „Stăpîne, dă-ne întotdeauna această pîine!" Isus le-a răspuns: „Eu sînt pîinea vieții Cel ce vine la Mine, nu va flămînzi niciodată și cel ce crede în Mine, nu va înseta niciodată!"*

Vedem principiul pîinii reflectat în hrănirea celor 5000. Isus a binecuvîntat hrana, a dat-o ucenicilor săi pe care i-a învestit cu autoritate și ei au dat-o poporului, și apoi resturile au fost adunate: semnificînd această curgere a binecuvîntare înapoi și înainte pe scara ce-L reprezintă pe Hristos. Pîinea simboliza binecuvîntarea spirituală care hrănește sufletul. Această pîine spirituală conține viață, valoare și scop. Fără această pîine din cer, vom muri. Același concept e exprimat în termenii apei.

> ***Ioan 7; 37-39*** *În ultima zi a sărbătorii, ziua cea mare, Isus S-a ridicat și a strigat:,, dacă însetează cineva, să vină la mine și să bea! Cel ce crede în Mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie, așa cum zice scriptura!" Spunea aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei ce cred în El. Căci Duhul nu fusese încă dat, pentru că Isus nu fusese încă proslăvit.*

Scara pe care Iacov a văzut-o în pustie era începutul înțelegerii lui cu privire la semnificația adevărată a drept de întîi născut și cu privire la autoritatea spirituală ce îi era acordată de la tatăl și de la bunicul său.

Pecetluirea credinței lui Iacov că toate binecuvîntările vin de la Dumnezeu a avut loc în timpul luptei sale cu Îngerul, în care a pledat pentru binecuvîntare în fața morții. Această luptă a descoperit că minciuna șarpelui fusese complet eliminată din Iacov.

> ***Geneza 32; 24-30*** *Iacov a fost lăsat singur și un bărbat s-a luptat cu el pînă în revărsatul zorilor. Cînd bărbatul acel a văzut că nu-l poate învinge, l-a lovit la încheietura coapsei, astfel încît încheietura coapsei lui Iacov, a sărit de la loc, în timp ce se lupta cu El. Apoi a zis: „lasă-Mă să plec pentru că se ivesc zorile." Dar Iacov I-a răspuns: „nu Te voi lăsa să pleci pînă nu mă vei binecuvînta". Și El l-a întrebat: „cum te cheamă?" Iacov, a răspuns el. Atunci bărbatul acela i-a zis; „Nu te vei mai numi Iacov, ci Israel, pentru că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai învins. Te rog, spune-mi care este numele Tău? L-a întrebat Iacov. El i-a răspuns; de ce Îmi ceri Numele? Și l-a binecuvîntat acolo. Iacov a numit acel loc Peniel, zicînd; „L-am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși, viața mi-a fost crutată."*

În ciuda amenințări de moarte și totodată, în ciuda durerii extreme, Iacov nu s-a încrezut în el însuși sau în vreun agent uman pentru a îl izbăvi. El s-a încrezut numai în puterea divină și astfel, numele său a fost schimbat în cel de învingător. Iacov a biruit minciuna puterii inerente și astfel a făcut sigur canalul binecuvîntări de la Dumnezeu către rasa umană prin sistemul familiei lui Dumnezeu.

Cu această vrednicie, Iacov atinge apogeul în cartea Geneza, cu o binecuvîntare a copiiilor săi. Vedem acest proces descoperit în cazul lui Iosif, ce i-a avut pe cei doi fii ai săi, binecuvîntați de tatăl său.

> ***Geneza 48; 3-5*** *Iacov i-a zis lui Iosif: Dumnezeul cel Atotputernic mi s-a arătat la Luz, în Canaan, m-a binecuvîntat și mi-a zis: „te voi face roditor și te voi înmulți și voi da această țară urmașilor tăi după tine ca pe o proprietate veșnică. De aceea, cei doi fii ai tăi, care ți s-au născut în țara Egiptului, vor fi ai mei; Efraim și Manase vor fi ai Mei, așa cum sînt Ruben și Simeon."*

> ***Geneza 8; 13-15*** *Apoi i-a luat pe amîndoi, pe Efraim la dreapta sa și la stîngă lui Israel, iar pe Manase la stînga sa și la dreapta lui Israel și i-a apropiat de el. Dar Israel, încrucișîndu-și mîinile și-a întins mîna dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim, care era mai mic, iar mîna stîngă a pus-o pe capul lui Manase, deși el era întîiul născut. El l-a binecuvîntat pe Iosif și a zis: Dumnezeul înaintea Căruia au umblat strămoșii mei Avraam și Isaac, Dumnezeul Care a fost păstorul vieții mele pînă azi."*

În capitolul 49 din Geneza, Iacov își realizează adeverata identitate în calitate de deținător al drept de întîi născut și acționează ca agent al lui Dumnezeu pentru a-și binecuvînta fiii.

> ***Geneza 49; 25-28*** *de Dumnezeul tatălui tău, Care te va ajuta, de Cel Atotputernic, Care te va binecuvînta cu binecuvîntările cerului de sus, cu binecuvîntăriile adîncului de jos, cu binecuvîntăriile sînilor și ale pîntecelui. Binecuvîntările tatălui tău sînt mai mari decît binecuvîntările munților veșnici, decît darurile dealurilor veșnice: acestea să fie peste capul lui Iosif, pe creștetul capului său, a celui deosebit de frații săi. Beniamin e un lup care sfîșie, dimineața își devorează victima, iar seara împarte prada. Toate acestea sînt cele 12 seminții ale lui Israel și acestea sînt cuvintele pe care le-a spus tatăl lor cînd i-a binecuvîntat dîndu-le fiecăruia dintre ei o binecuvîntare potrivită.*

Vedem în punctul culminant al cărții Geneza, că o victorie este cîștigată asupra șarpelui și asupra minciunii lui despre puterea inerentă și despre valoarea prin realizări personale. Satan a căutat să nimicească rasa umană făcîndu-i pe tiranii ce fuseseră crescuți de către fiicele oamenilor – cei ce acceptaseră minciuna șarpelui – să umble pe pămînt. Dumnezeu a răspuns prin a-l chema pe Avraam și prin multe încercări grele și după 3 generații – Iacov e triumfător în calitate de biruitor, ca cel ce se încrede pe deplin în Dumnezeu și își acceptă rolul ca un canal de binecuvîntare; ca unul care transferă simțul valorii, al demnității și al scopului într-un sistem relațional al familiei.

Ar fi fost frumos să credem că Israel a trăit în mod fericit mereu după aceea, dar în legămîntul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, a fost prezis că

urmașii săi vor merge în sclavie. Încă o dată minciuna șarpelui avea să învingă și o altă ieșire avea să fie cerută. Așa cum Avraam a fost chemat afară din Babilon, tot așa, urmașu lui aveau să fie chemați afară din Egipt și sistemul familiei avea să fie din nou restaurat.

Capitolul 13

Canalul binecuvîntării pierdut și restaurat prin peregrinarea egipteană

A. Dumnezeu caută să ajungă la egipteni și îi testează pe israeliți

Cu toate că copii lui Avraam au experimentat mai multe încercări grele în interiorul familiei lor, cartea Geneza culminează cu Iacov ce-și binecuvîntează copii și păstrează deschis canalul binecuvîntării din cer.

Primirea binecuvîntărilor de la Dumnezeu cerea un caracter umil și o conștientizare a adevăratului rol al bunăstării. Ne amintim că binecuvîntările lui Dumnezeu asupra lui Lot, în realitate au întors inima lui spre bogățiile pe care le-a primit și el a sfîrșit prin a pierde totul.

Îngăduirea unei foamete îl făcuse pe Avraam să se mute în Egipt pentru păstrarea în viață a familiei sale, dar această situație aproape că î-a distrus familia și a descoperit lipsa de credința a lui Avraam. Dumnezeu a salvat familia lui Avraam prin trimiterea unor mari plăgi asupra Egiptului pentru a preveni distrugerea familiei lui Avraam prin pierderea rolului vital al Sarei, de agent supus.

Iacov devenise un om înstărit prin binecuvîntare lui Dumnezeu, și testul bogăției avea să fie încă o dată necesar pentru a ajuta la păstrarea canalului binecuvîntării. Încă o dată o foamete a venit peste țară, dar Dumnezeu a permis producerea unor circumstanțe ce aveau să-l plaseze pe Iosif ca un conducator în Egipt pentru a îi păzi pe Egipteni de foametea ce urma să vină.

Întrebarea care se ridică este: de ce a păstat Dumnezeu provizii de hrană pentru Egipt? Ei erau o națiune idolatră, fii ai lui Ham, ce erau umpluți cu minciuna șarpelui, cea a falsei conceptului sursei de viață și a falsei închinări. De ce avea Dumnezeu să îi ajute?

Dumnezeu este un Tată și El caută să îi atragă cu bunătate pe copiii săi îndărătnici. Biblia ne spune:

> ***Romani 2; 4*** *Sau disprețuiești, bogățiile bunătății și îngăduinței și ale îndelungei sale răbdări; nu-ți dai seama că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?*

Națiunea egipteană, condusă de principiile minciunii șarpelui, se îndrepta în direcția celor de dinaînte de potop și în direcția locuitorilor din Sodoma. Egiptenii se închinau la mulți zei, toți bazați pe sistemul puterii inerente.

După cum am vazut mai înainte, acest stil de închinare va duce la distrugerea familiilor, și din aceasta la distrugerea națiunilor.

Dumnezeu a permis lui Israel să vină în contact cu egiptenii pentru a îi familiariza cu adevăratul Dumnezeu și pentru a le da ocazia să se pocăiască; în timp ce îl testa tot odată pe Israel cu privire la credința lui în adevăratul Dumnezeu, își adîncea înțelegerea lor asupra sistemului familiei al Lui Dumnezeu. Israel nu fusese niciodată destinat la păstrarea, cunoașterii lor despre adevăratul Dumnezeu sau doar pentru ei însiși, ei fusesera destinați să o împărtășească și altor națiuni, așa încît ei să poată beneficia de ea și să-și păstreze familiile.

> ***Isaia 60; 3*** *Și națiunile vor veni la lumina ta, și regii vor veni la strălucirea ridicării tale.*

Dumnezeu i-a dat lui Faraon un vis privitor la foametea ce avea să vină. Acest vis avea să îl aducă în legătură cu adevăratul Dumnezeu, și Faraon avea să Îl recunoască pe adevăratul Dumnezeu, apoi el putea să acționeze ca un agent al binecuvîntării pentru întreagă națiune.

Niciunul dintre agenții lui Faraon nu a putut să tălmăcească visul, dar împrejurările i-au permis lui Iosif să vină înaintea regelui și să-L prezinte pe adevăratul Dumnezeu.

> ***Geneza 41; 15-16*** *Și Faraon a zis lui Iosif: „Am visat un vis, și nu e nimeni care poate să îl interpreteze, și am auzit spunîndu-se despre tine, că tu poți înțelege un vis pentru a-l interpreta”. (16) Și Iosif a răspuns lui Faraon, spunînd: „nu eu fac asta, ci Dumnezeu îi va da lui Faraon un răspuns de pace”.*

Dumnezeu l-a făcut capabil pe Iosif să spună și să interpreteze visul, și Faraon a început să fie influențat de acest Dumnezeu puternic pe care Îl reprezenta Iosif.

> ***Geneza 41; 39-41*** *Și Faraon a zis lui Iosif;,, întrucît Dumnezeu ți-a arătat toate acestea, nu e nimeni așa de priceput și de înțelept precum ești tu: (40) tu vei fi peste casa mea, și tot poporul meu va fi condus potrivit cuvintului tău, numai pe tron eu voi fi mai mare decît tine". (41) Și Faraon a zis lui Iosif:,, vezi, te-am pus peste toată țara Egiptului".*

Aici a fost o mare oportunitate pentru Egipt. Prin Iosif, Egiptul a avut șansa de a-L recunoaște pe adevăratul Dumnezeu și de a se întoarce la El. Dumnezeu a fost Cel ce l-a făcut capabil pe Egipt să devină cea mai puternică națiune din acel timp. Dacă ei ar fi recunoscut binăvoința lui Dumnezeu față de ei ar fi fost eliberați de blestemul nesiguranței, lipsei de valoare și de nevoia de stăpînire și control așa cum erau ele manifestate în regatul lui Satan. Din nefericire, lecțiile n-au fost învățate.

B. Egiptul și Israelul înșelate de binecuvîntarile bunăstării și ale prosperității

> ***Exodul 1; 8*** *Acum se ridicase un rege nou peste Egipt, care nu îl cunoștea pe Iosif.*

Cum putea să existe un Faraon care nu îl cunoștea pe Iosif? Acest verset sugerează un fel de sarcasm. Noul Faraon nu voia să-l cunoască pe Iosif. Inima lui nu era umplută cu recunoștință pentru ceea ce Dumnezeul cerului făcuse pentru Egipt prin el și pentru faptul că Egiptul era acum o națiune extrem de puternică, drept rezultat. Faraon căzuse la testul bogățiilor prin influența preoților egipteni, ce reprezentau închinarea lui Nimrod într-o formă egipteană, și a ales să se agațe de minciuna sursei de putere inerentă.

Israel ce acum locuia într-o provincie din Egipt, nu a fost nici el imun la testul bogățiilor. Prin binecuvîntarea prin care și ei au prosperat mult și prin această prosperitate ei și-au dezvoltat o mulțumire de sine care a permis ca să fie influentați de către vecinii lor urbani.

> ***Exodul 1; 7*** *Și copiii lui Israel erau roditori și au crescut din belșug, și s-au înmulțit și au devenit foarte puternici, și ținutul s-a umplut cu ei.*

Dacă israeliții ar fi fost conștienți, că egiptenii se îndepertau de la recunoașterea lor a Dumnezeului adevărat. Ei ar fi trebuit să știe că, mai devreme sau mai tîrziu, spiritul de nesiguranță și de lipsă a valorii, spirit ce întotdeauna survine,avea să se întoarcă împotriva lor, dar în savurarea bunăstării lor și a puterii lor în Egipt, ei au esuat în a discerne ceea ce era pe cale să aibă loc.

C. Minciuna puterii inerente produce nesiguranță în Egipt și totodată produce nevoia de control și de realizări

> ***Exodul 1; 8-10*** *Și un rege nou s-a ridicat peste Egipt, care nu-l cunoștea pe Iosif. Și el a zis poporului său: iată, poporul copiilor lui Israel este mai numeros și mai puternic decît noi. Haideți să ne ocupăm de ei, cu înțelepciune de teamă ca să nu se înmulțească, și dacă ar fi un război, ei să nu se alăture dușmanilor noștri și să lupte contranoastră, și să nu iasă afară din țară.*

Spiritul de nesiguranță din lăuntrul lui Faraon s-a manifestat prin nevoia de control. Pentru a trata această nesiguranță el i-a înrobit pe israeliți pentru ca ei să construiască cetăți pentru el. El avea nevoie să-și etaleze puterea prin mari proiecte de construcții, în același mod în care oamenii de după potop au făcut cu turnul din Babel.

> ***Exodul 1; 11*** *De aceea, au pus peste ei supraveghetori care să îi asuprească cu corvezi. Și ei au construit pentru Faraon cetatile pentru provizii Pithom și Raamses.*

Cu toate că israeliții îi slujeau acum pe egipteni, ei încă erau unități familiale puternice și de aceea au continuat să prospere. Faraon, inspirat de Satan, a mărit volumul de muncă pentru a reduce timpul pe care israeliții îl petreceau cu familiile lor, și apoi a adăugat la aceasta politica mutării și a uciderii pruncilor băieți.

> ***Exodul 1; 13-16*** *Și egipteni i-au făcut pe copiii lui Israel să slujească în condiții dure și le-au făcut viața grea printr-o muncă grea, la lut și*

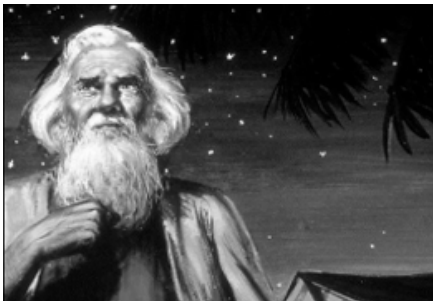
la cărămizi și prin tot felul de lucrări pe cîmp: orice lucrare la care îi puneau era grea. Și regele Egiptului a vorbit cu Moașele evreice, una se numea Șifra și cealaltă Pua și a zis:,, Cînd vă veți împlini slujba de moașe la femeile evreilor și le veți vedea pe scaunul de naștere, dacă cel ce se va naște va fi băiat, omorîți-l, dar dacă va fi fată, lăsați-o să trăiască.

Aici vedem un atac direct asupra familiei. Cînd tații și mamele sînt forțați să muncească din greu, ei au puțin timp pentru creșterea, educarea și pentru a petrece timp cu copiii lor. Îngrijirea copiilor trebuie să fie lăsată pe seama altora, în vreme ce munca merge înainte. Această măsură avea, în cele din urmă să îi desființeze pe israeliți, dar Faraon voia să accelereze acest proces prin feminizarea societății. Prin îndepărtarea bărbaților, principiul semănător al binecuvîntării, avea să fie tocit, și nesiguranța și lipsa de valoare aveau să fie în curînd, moștenirea lui Israel.

Acest proces al creșterii volumului de muncă și apoi feminizarea societății a fost cu grijă organizat de către dușmanul sufletelor în societatea modernă prin procesul industrializării și prin cele două războaie mondiale. Industrializarea, ce aduce unele beneficii a fost condusă de lăcomia pentru bani și de nevoia pentru imperii mai mari. Tații au fost luați din căminele lor pentru multe ore, pentru a servi în fabrici și au fost, în mod esențial, sclavi la fel ca israeliții. Mutarea taților a hrănit flăcările nesiguranței și ale nevoii de protejare. Marile roți ale industriei au fost curînd utilizate pentru a face arme de război pentru acea protecție. Lucrul acesta avea, în cele din urmă să ducă la distrugerea a milioane de bărbați, distrugere ce avea să producă pierderea canalului de binecuvîntare în multe familii și feminizarea societății. Astfel, experiențele lui Israel au lecție directă pentru noi astăzi. Familiile muncitoare ale lumii sînt înrobite faraonilor acestei lumi, și încă o dată vor avea loc plăgi pentru a elibera poporul lui Dumnezeu din această groaznică situație, astfel încît familia cerului să fie, cu adevărat, reunită.

D. Faraon subminează canalul de binecuvîntare pentru Israel

Situația israeliților era groaznică. Faraon avea acum control deplin asupra destinului lui Israel și distrugea, în mod sistematic, temelia sistemului de comori ale familiei. În capitolul 11, am rezumat platforma sistemului familiei lui Avraam în opoziție cu sistemul sursei de viață inerentă a lui Nimrod. Iat-o din nou:

Avraam	**Nimrod**
	
1. Structura familiei (Gen. 18; 19)	1. Dictator individual/Tiran (Gen. 10; 10)
2. Locutori nomazi rurali (Evr. 11; 8-10)	2. Constructori și apărători de cetăți (Gen. 11; 4)
3. Identitate prin binecuvîntare părintească (Gen. 12; 2)	3. Identitate prin renume (Gen. 11; 4)
4. Păzește Sabatul și poruncile (Gen. 26; 5)	4. Urmărește dorințe personale (Rom. 1; 21-32)
5. Credință în moarte și înviere (Evr. 11; 17-19)	5. Credință în nemurirea sufletului (Gen. 3; 4)
6. Mîntuitor ca Smerit Restaurator al vieții-Descoperit în Mielul ucis (Ioan 11; 25)	6. Mîntuitor ca Eliberator plin de mîndrie și Subjugator împuternicit de Soare și de închinarea la natură.
7. Concentrare pe închinarea la Cel nevăzut.	7. Concentrare pe închinarea la ceea ce e vizibil.

WÎn timpul sclaviei în Egipt, israeliții au pierdut stîlpii de susținere ai sistemului lor de familie, cu Începutul.

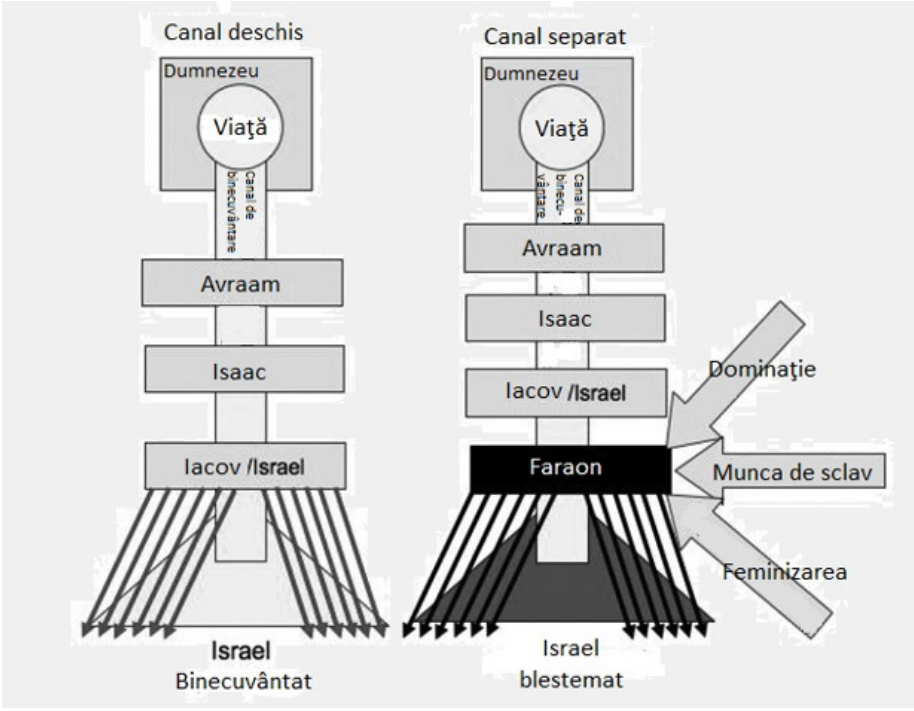
- Faraonul era acum autoritatea lor supremă și acest lucru a înlocuit

conducerea tatălui. Structurile familiei aveau să fie în mod constant testate de cerințele lui Faraon. Tații au fost, în multe cazuri, fortați să supună suveranitatea familiilor lor dictatelor regelui.

- Israeliții au fost aduși în suburbii pentru un control mai ușor al muncii și au pierdut binecuvîntările împrejurimilor rurale și ale posedării de pămînt. Proprietatea asupra pămîntului face în stare familiile să producă hrană și să se susțină pe ele și să fie independente. Procesul suburbiilor înlătură independența familiilor și le face dependente de alții pentru hrană și pentru protecție.
- Dura înrobire a muncii grele îl scoate pe tată din cămin pînă în punctul în care e mai greu pentru tați să petreacă timp necesar, cu copiii lor.
- Sclavia și cerințele Egiptului n-au permis închinarea în Sabat sau o fidelă păzire a poruncilor.
- Închinarea egiptenilor era centrată pe credința în nemurirea sufletului. Construirea cetăților pentru provizii a fost o parte a procesului ce a permis faraonilor să se pregătească pentru următoarea lume. Israel a fost expus, în mod constant, acestor concepții.
- Faraonul era înconjurat de pompă și grandoare. Conducătorii lui erau îmbrăcați cu haine scumpe și făceau paradă pe străzi și erau slăviți. Expunerea constantă la această concepție asupra conducerii tulburat mințile israeliților, al căror înaintaș, umilul păstor, Iacov trăia în corturi sub cerul liber. De asemenea, li se părea greu să jertfească mielul ca simbol al Salvatorului ce urma să vină. Unele dintre animalele pentru jertfă erau sacre pentru egipteni, și jertfirea lor avea să fie o insultă pentru zeii egipteni și ar fi adus o pedepsire răpidă. (Exodul 8; 26)
- Închinarea egipteană era extrem de idolatră, și construirea de temple și idolii erau peste tot înjurul israeliților. Concentrarea pe aspectele vizibile ale închinării îi afecta în mod constant pe israeliți.

În această situație, promisiunile către Avraam nu puteau fi împlinite. Dumnezeu spusese că toate familiile pămîntului aveau să fie binecuvîntate prin el. Dar acest canal de binecuvîntare era acum taiat și Israel era în mare

pericol. Yahweh a trebuit să intervină și să redeschidă acest canal de dragul lui Israel și al lumii. Dovada despre cît de periculoasă devenise situația a fost descoperită în eșecul israeliților cu privire la mană-caz în care ei au încalcat Sabatul, și cu privire la apostazia cu vițelul de aur. Vom explora aceasta, mai profund, mai încolo, dar Israel era acum pe deplin sub blestem și familiile lui erau extrem de vulnerabile.

E. Eliberatorul – chemarea lui Moise la slujba profetică

Autoritatea lui Israel fusese uzurpată de Faraon El îi luase pe israeliți captivi în calitate de sclavi, feminizase societatea lor prin uciderea pruncilor băieți în rîu, și n-aveau nici o intenție de a-i lăsa să plece liberi. Nesiguranța lui Faraon putea fi redusă la tăcere numai prin controlul asupra lor ca sclavi. Aceasta e soarta definitivă a oricărei societăți ce permite unui sistem de valori bazat pe putere, să o conducă. S-a întîmplat acest lucru în zilele lui Faraon și aceste lucruri au fost scrise pentru instruirea noastră deoarece o să se întîmple din nou.

Cum avea Dumnezeu să restaureze canalul de binecuvîntare pentru Israel? Israel era în sclavie parțial prin faptul că au permis ca situația să li se întîmple lor înșile, deoarece fuseseră influențați de dorința Egiptului după putere și bogație. Așa cum Adam devenise de bunăvoie un sclav al lui Satan în grădină, tot așa Israel de bunăvoie a devenit sclav al egiptenilor. Numai că doar după ce s-au aflat în lanțuri, au început Adam și Israel să-și dea seama de nebunia acțiunilor lor.

Dumnezeu a chemat un bărbat – pe Moise – să acționeze ca profet al Său și să elibereze pe poporul Său, aducîndu-l înapoi la canalul binecuvîntării. Vom observa că de-a lungul istoriei, atunci cînd canalul binecuvîntării lui Dumnezeu este blocat, Dumnezeu autorizează un profet care să restaureze canalul. A cerut ceva efort pentru a-l convinge pe Moise, dar cu asigurarea că Aaron, fratele lui, va vorbi pentru el, a consimțit să meargă. (Exodul 4; 10-16).

Yahweh îl trimite pe Moise să facă apel la Faraon, ca să lase pe porul Său să plece. De ce a trimis Dumnezeu pe Moise, ca să-i ceară lui Faraon să lase pe poporul Său să plece? De ce nu l-a trimis pe Moise să-i spună lui Faraon că ei au de gînd să plece și dacă te pui în cale, Dumnezeul nostru te va nimici pe tine și pe poporul tău? Mai întîi, Dumnezeu e milostiv (milos), dă har și e îndelung răbdător El nu nimicește în mod direct pe oameni, ci va permite ca propriile lor nelegiuiri să cadă asupra lor. Pentru mai multe lucruri asupra acestui subiect, vă rog să citiți cartea ,,Agape" disponibilă pe Fatheroflove. info. Reamintiți-vă, deasemeni, că stăpînirea lui Faraon asupra lui Israel era legitimă, deoarece Israel subscrisese la spiritul Egiptului și în cele din urmă, deveniseră în mod fizic, sclavi ai Egiptului. Dacă Dumnezeu ar fi mutat poporul, cu toate că erau ai lui, El ar fi incălcat în poporul Său sămînța lipsei de răspect față de autoritate. Cuvîntul lui Faraon trebuia să fie dat, pentru a-i lăsa să plece. Acesta e un principiu vital. Cu toate că Faraon era un rege păgîn, totuși autoritatea lui a fost respectată.

Pe cînd Moise se îndrepta spre Egipt pentru a-și începe misiunea, structura familiei sale trebuia adusă înapoi la rînduială.

> ***Exodul 4; 24-27*** *Pe drum, în locul în care au rămas peste noapte, Yahweh l-a întîlnit și a vrut să-l omoare. Dar Sefora a luat o piatră*

ascuțită și a taiat prepuțul fiului ei, l-a aruncat la picioarele lui Moise și a zis: tu îmi ești un soț de sînge! Atunci El l-a lăsat în pace. Ea a zis:„ un soț de sînge", din cauza circumciziei. Yahweh i-a zis lui Aaron:„ Du-te în pustie ca să-l întîlnești pe Moise". El a plecat, și cînd a ajuns la muntele lui Dumnezeu, l-a întîlnit pe Moise și l-a sărutat.

Tuturor israeliților li se cerea să execute ritul circumciziei. Moise dăduse greș în a îndepleni acest rit cu fiul său, din cauza protestelor soției sale. Dacă această problemă nu era rezolvată, întreaga misiune avea să eșueze. Aceasta era o problemă de viață și de moarte, și Biblia prezintă lucrul acesta de parcă Dumnezeu ar fi vrut să-l omoare pe Moise. Să-l trimită Dumnezeu pe Moise într-o misiune și apoi să vrea să-l omoare? Cu siguranță, nu! Imaginea de dinaintea lui Moise era una a morții, această reprezentare era o reflectare a pericolului în care se punea pe el însuși prin faptul că nu umbla în poruncile lui Dumnezeu. Singurul nostru fel de umblare sigur, pentru a fi protejați de distrugătorul, este să umblăm în poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuia, deasemeni, să-l facă pe Moise să înțeleagă importanța faptului de a fi capul căminului său. Dacă el nu putea fi capul familiei sale, cum putea el să conducă biserica lui Dumnezeu?

Sefora s-a supus în mod exterior și a îndeplinit ea însăși ritualul, dar în inima sa, ea încă ura porunca. Avea să îi ia timp ca să învețe principiile supunerii.

F. Plăgile din Egipt – descoperă minciuna puterii inerente din natură

Cînd Moise a mers în Egipt, el urma să explice relația pe care Israel o avea cu Dumnezeul cerului. Israel era fiul lui Dumnezeu – sau constructor al numelui familiei. Acțiunile lui Faraon aduceau prejudicii capacității lui Dumnezeu, de a binecuvînta lumea.

Exodul 4; 22-23 *Atunci să-i spui lui Faraon: „Așa vorbește Yahweh: Israel este fiul Meu, întîul Meu născut. (23) Ți-am poruncit să-l lași pe fiul Meu să plece pentru ca să Mi se închine, însă tu nu ai vrut! Jată că acum îl voi ucide pe întîul tău născut!"*

Întîiul născut al lui Faraon purta dreptul de întîi născut al morții / pentru moarte. El fusese instruit în principiile minciunii șarpelui, și astfel nesiguranța lui și lipsa lui de valoare aveau să facă posibil faptul ca el să fie un tiran mai mare decît tatăl său. Dacă Israel rămînea încă o generație sub noul Faraon, identitatea lor de familie avea să fie ștearsă. Dumnezeu n-avea altă alegere decît să așeze decizia înaintea lui Faraon. Amintiți-vă că Dumnezeu nu a vrut să-l ucidă pe fiul lui Faraon asta insemnînd că Dumnezeu n-a vrut ca propriile decizii ale lui Faraon să vină înapoi asupra lui; El voia doar ca fiul său să fie, liber pentru a primi canalul de binecuvîntare din nou. Dacă Faraon avea să nu se supună, atunci singura modalitate de a deschide canalul, era aceea de a îndepărta blocajul din fața acelei binecuvîntări.

Din nefericire, în mîndria lui, Faraon n-a vrut să-l lase pe Israel să plece. Faraon a crezut că zeii lui erau mai puternici decît cei ai evreilor și că prin această putere el putea să-i păstreze înrobiți. Fiecare din plăgile pe care Dumnezeu le-a perms să aibă loc, au aratat putere asupra închinării egiptene. De asemeni a descoperit unui rege păgîn, în limbajul pe care el îl înțelegea, că Dumnezeul lui Israel era mai puternic și era adevărat a supra a puterii lor.

Plagă	**Zeu egiptean, idol sau preot de la templu avut ca țintăr**	**Semnificație**
1. Apă prefăcută în Singe Exod 7; 17-19	Fluviul Nil – dătătorul vieții și darul Egiptului	Dătătorul egiptean al vieții era acum dătătorul morții. Egiptenii erau însetați în a vărsa sîngele evreiesc, acum Dumnezeu le dădea ca să bea sînge.
2. Broaște Exod 8; 5-6	Isis – zeita fertilității	Isis era reprezentată deseori ca o broască. Ea simboliza viața noua. O broască aducea noroc – se credea. Acum ele mureau și erau călcate în picioare peste tot. Noua lor viață era adunată în grămezi moarte

3. Păduchi Exod 8; 16-17	Seth – zeul pământului	Această mică, insignifiantă creatură apărea acum din pământ pentru a îi chinui pe oameni. Toate rugăciunile către Seth n-au ajutat și păduchii erau născuți din pământ.
4. Roiuri de muște Exod 8; 20-24	Beelzebub – prințul văzduhului	Muștele erau peste tot și erau considerate urechile lui Beelzebub. Acum ele atacau în mulțimi, înnebunind oamenii și preoții lor nu le puteau opri.
5. Vite Exod 9; 4-6	Apis – taurul sacru	Dumnezeu a demonstrat că El era Cel Sfînt. Taurul nu i putea salva de urmările păcatelor lor.
6. Bube Exod 9; 8-11	Șamani vraci	Despre bube se credea că reprezintă pedepsirea pentru păcate. Ceea ce ei credeau, venea peste ei și magia vracilor șamani nu putea opri lucrul acesta.
7. Grindină Exod 9; 22-26	Șamani pentru vreme	Șamanii pentru vreme se presupunea că ei puteau controla vremea, dar aceste evenimente au descoperit că nu puteau.
8. Lăcuste Exod 10; 4-6	Șamani pentru agricultură	Se presupunea despre aceștia că ar putea controla recoltele prin puterile lor magice de a îi împăca sau de a-i influența pe zeii lor falși. Această plagă a dovedit că acest lucru era neadevărat.
9. Intuneric Exod 10; 21-23	Amen-Re cel mai binevoitor zeu și considerat cel mai puternic	Zeul soarelui Re era considerat tatăl Faraonului și cel mai puternic zeu. În această plagă, egiptenii au înțeles că Amen-Re era fără putere.
10. Moartea întîiului născut Exod 11;5	Primul născut era dedicat zeului – era considerat ca favoare a lui Dumnezeu, sau pentru egipteni ca favoare a zeilor lor.	Mai mulți zei ai Egiptului. erau presupusi protectori ai vieților oamenilor și ale animalelor. Faraon era considerat un zeu, și fiul său următorul zeu.

E interesant de notat că distrugerea ce a fost adusă asupra Egiptului a venit chiar prin intermediul lucrurilor la care egiptenii se închinau, cu excepția

ultimei plăgi. Distrugerea ce a venit asupra egiptenilor a fost un simbol al distrugerii spirituale pe care o cauza familiilor, credința lor în aceste lucruri.În lumea spirituală, egipteni erau adevărații sclavi ai fricii, ai lipsei de valoare, ai mîndriei și ai egoismului. Dacă nu ar fi fost credința în acești zei falsi, ei ar fi fost cruțați de această distrugere.

Aceste evenimente frapante ce s-au întîmplat în trecut, sînt un exemplu pentru ceea ce se va întîmpla în viitor, atunci cînd Noua Ordine Mondială prin conducerea ei va căuta să înrobească lumea și să împiedice pe poporul credincios al lui Dumnezeu să păzească poruncile Sale, Sabatul Său și toate lucrurile ce sînt vitale pentru un sistem de bază al familiei ca cel descoperit în familia lui Avraam.

G. Israel eliberat și canalul binecuvîntării, restaurat

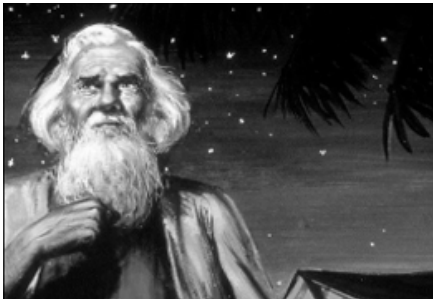
În plaga finală, poporului lui Dumnezeu i s-a cerut să pună singele mielului pe ușorul ușii lor, așa încît îngerul morții să treacă peste ei și primul lor născut să fie cruțat.

> ***Exodul 12; 12-13*** *Pentru că Eu voi trece prin țara Egiptului în noaptea aceasta și voi lovi toți întîii născuți din țara Egiptului, și ai oamenilor și ai animalelor, și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu sînt Yahweh. (13) Și singele va fi pentru voi un semn pe casele în care sînteți: și cînd voi vedea sîngele, Eu voi trece pe lîngă voi, și plaga nu va fi peste voi ca să vă distrugă, atunci cînd voi lovi țara Egiptului.*
>
> ***Exodul 12; 21-22*** *Moise a convocat sfatul bătrinilor lui Israel și le-a zis:,, duceți-vă să vă alegeți miei pentru clanurile voastre și înjunghiați mielul de Paște. (22) Luați un mănunchi de isop, înmuiați-l în sîngele dintr-un vas și ungeți cu el pragul de sus și cei doi ușori ai casei voastre. Nimeni să nu iasă în afara ușii casei pînă dimineața.*

Sîngele mielului era un sinbol al singelui lui Hristos, ce a fost vărsat pentru ca noi să putem să avem viață. Cînd Adam și Eva au păcătuit și au devenit slujitori ai lui Satan, ei pierdu-se, dreptul lor la viață. Fiul lui Dumnezeu a pășit în spărtură și a promis să-Le dea viața pentru a păstra deschis canalul vieții

pentru Adam și Eva. Promisiunea sîngelui Său a făcut ca moartea să treacă pe lingă Adam și Eva și i-a protejat ca un scut de adevăratul impact al păcatului lor. Acest simbol a fost descoperit în pieile de miel pe care le purtau și care îi acoperau. În timpul lui Israel acoperirea era simbolizată de sîngele de pe ușorii ușei. Fără sîngele mielului era numai moarte pentru rasa umană. Slavă lui Dumnezeu pentru sîngele Mielului, care face ca moartea permanentă să treacă pe lîngă noi.

Dumnezeu imediat S-a pus la lucru pentru a îi reeduca pe copiii lui Israel cu privire la fundațiile canalului de binecuvîntare și cu privire la adevărata structură a Familiei.

Avraam	**Israel**
	
1. Structura familiei (Geneza 18;19)	1. A cincea poruncă a restaurat structura familiei. Eliberarea din sclavie a dat familiilor mai mult timp de petrecut împreună. Moștenire hotărîtă de genealogia familiei.
2. Locuitori nomazi rurali (Evrei 11; 8-10)	2. Israel s-a întors la o așezare rurală, locuind în corturi, în pustie.
3. Identitate prin binecuvîntare părintească (Geneza 12; 2)	3. Dumnezeu a promis lui Israel să-l binecuvînteze, dacă e credincios. A cincea poruncă privitoare la părinți restaurează canalul de binecuvîntare pentru familiei.

4. Păzește Sabatul și Poruncile (Geneza 26; 5)	4. Dumnezeu a repetat poruncile pe muntele Sinai și i-a reeducat cu privire la Sabat prin strîngerea manei.
5. Credința în moarte și învieri (Evrei 11; 17-19)	5. Cea de-a patra poruncă l-a revelat pe Dumnezeu ca fiind unica Sursă a vieții și singurul Care ne ține vii. Fără El nu există viață.
6. Salvatorul ca Smerit Restaurator al vieții – descoperit în Mielul Înjunghiat (Ioan 11; 25)	6. Un sistem complet de închinare în cadrul Sanctuarului a fost dat pentru a descoperi pe deplin lucrarea Salvatorului ce urma să vină și lucrarea Lui de a ne învăța poruncile Sale.
7. Concentrarea închinării pe Cel Nevăzut	7. A doua poruncă a canalizat închinarea pe ceea ce e nevăzut.

Avea să îi ia timp lui Israel pentru a reînvața principiile canalului de binecuvîntare prin cele 10 porunci și prin sistemul sanctuarului. Experiența lui Israel în privința închinării la vițelul de aur a descoperit cît de departe căzuse Israel de la adevărata înțelegere a familiei regatului lui Dumnezeu.

Lipsa de respect pentru conducere, dezvoltată în Egipt și hrănită de minciuna șarpelui i-a făcut pe unii să arunce îndoieli asupra conducerii lui Moise. Acest lucru a dus la marele păcat al lui Israel de a se închina la vițelul de aur.

> ***Exodul 32; 1-7*** *Cînd poporul avăzut că Moise întîrzie să coboare de pe munte, s-a strîns în jurul lui Aaron și i-a zis: vino și fă-ne niște zei care să meargă înaintea noastră, nu știm ce s-a întîmplat cu acest Moise, care ne-a scos din țara Egiptului! Aaron le-a răspuns: scoateți cerceii de aur din urechile soțiilor voastre, ale fiilor voștri și ale fiicelor voastre și aduceți-i la mine! Și toți și-au scos cerceii din urechi și i-au scos cerceii din urechi și i-au adus la Aaron El a luat aurul de la ei, l-a bătut cu o unealtă și a făcut din el un vițel turnat. Ei au zis: Israele, acesția sînt zeii tăi, care te-au scos din țara Egiptului. Cînd a văzut Aaron lucrul acesta, a zidit un altar înaintea lui și a zis: mîine va fi o sărbătoare în cinstea lui Yahweh. A doua zi s-au sculat dis-de-*

dimineața și au adus arderi de tot și jertfe de pace. Poporul s-a așezat să mănînce și să bea, după care s-a sculat să se distreze. Yahweh i-a zis lui Moise: Coboară de pe munte, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului s-a stricat.

Poporul nu era obișnuit să mențină o relație de credință cu Dumnezeu, fără semne vizibile pentru închinare. Pe cînd Moise, conducătorul lor vizibil era plecat, poporul și-a descoperit orbirea lui spirituală în a privi dincolo de cele văzute. Cu toate că a fost o dovadă a prezenței lui Dumnezeu pe munte, poporul a strigat după ceva ce ei puteau vedea, ca să se închine.

Tot așa cum Adam și Avraam au ascultat de glasurile soțiilor lor, Aaron a ascultat de vocea poporului (biserica – simbolizată de o femeie) și a întocmit un vitel de aur pentru ei și i-a făcut să păcătuiască.

Dumnezeu l-a iertat cu har pe Israel și acest eveniment i-a descoperit lui Israel că ei

n-aveau nici o putere de a-și ține promisiunile în a-L urma pe El. Ei trebuiau să se încreadă în sîngele mielului, așa cum era descoperit în serviciul de la Sanctuar, și să se încreadă în poruncile protectoare destinate să păstreze canalul binecuvîntării deschis. Recuperarea acestor lucruri avea să dea siguranță cu privire la faptul că Avraam va fi o binecuvîntare pentru familiile lumii.

Plini de speranță, putem vedea că cele 7 puncte din sistemul familiei lui Avraam dețin cheia pentru a ne ajuta să strîngem și să păstrăm o comoară a amintirilor de familie și ai face capabili pe copiii noștri să cunoască că sînt iubiți și binecuvîntați.

Capitolul 14

Protejarea canalului binecuvîntării

Așa cum am examinat anterior, Biblia ne prezintă un model al vieții, model în care Dumnezeu e sursa Vieții: în plan spiritual, mental și fizic. Această viață nu este donată, sau dată sub forma unui pachet, ci este făcută să curgă către noi în continuu prin Duhul Său. În acest curent al vieții este elementul vital al binecuvîntării despre care am descoperit că e numit gloria / slava copiilor. Fără binecuvîntare tatălui prin acest curent, vieții îi lipsește scopul și semnificația.

Am examinat îndeaproape rolurile soțului și soției ca exemplu uman al sursei sau ca principiu al seminței ce trebuie să treacă / transmită mai departe această binecuvîntare și dreptul de întîi născut principul hrănirii se supune seminței / sursei și acționează ca un exemplu cheie al modului în care să rămîi conectat la canalul binecuvîntării.

Am adus dovezi din cartea Geneza despre faptul că Satan a făcut mai multe încercări pentru a întrerupe acest canal al sistemului de binecuvîntare, și am examinat componentele cheie în familia lui Avraam pentru a păstra acest canal al sistemului de binecuvîntare operațională.

Copiii lui Israel au avut temeliile canalului lor de binecuvîntare, distruse și acum Israel fusese eliberat din sclavie, aveau nevoie să fie învățați din nou aceste principii vitale.

Piesa centrală a acestui program de reconstruire a fost darea celor 10 porunci pe muntele Sinai. O examinare atentă a acestor porunci în lumina studiului nostru descoperă unele lucruri foarte interesante.

A. Rolurile identității clare sînt vitale

La sfîrșitul capitolul 6 am făcut următoarea declarație:

Din această cauză recunoașterea identității masculine a semănării și a conducerii și a identității feminine a hrănirii și supunerii, care reflectă imaginea Tatălui ceresc și a Fiului Său, este cheia vitală pentru a strînge o comoară de amintiri a familiei pe baza unui sistem relațional puternic și armonios.

O percepere clară a identității noastre și o percepere a cine sîntem, sînt vitale pentru a păstra acest canal de binecuvîntare deschis. De exemplu, atunci cînd realizăm că în calitate de ființe umane, noi n-avem viață în noi înșine, aceasta e o percepere a identității noastre. Cînd ne dăm seama că doar Dumnezeu are viață de dăruit și de împărtășit, aceasta e o percepere a identității Sale. În capitolul 7 am privit la introducerea de către Satan a concepției sursei de viață inerentă, aceasta însemînd că ființele umane au sau posedă viață în ele însele.

Geneza 3; 4 *Și șarpele i-a zis femeii:,, cu siguranță că nu veți muri.*

Această minciună a încurcat perceperea de către noi a identității lui Dumnezeu ca unicul posesor al vieții și, deasemeni, a încurcat identitatea noastră de ființe ce nu au viață în mod inerent. Această încurcare a identității a făcut ca rasa umană să piardă interesul în a rămîne un mod vital conectați cu Dumnezeu și a hrănit spiritul de independență și de autosuficiență.

Punctul pe care îl scoatem în evidență este că: pentru ca acest canal de binecuvîntare să curgă în mod corect, și identitatea sursei canalului și identitatea primitorului canalului trebuie să fie înțelese în mod clar, altfel canalul se întrerupe / defectează. Următoarea povestire oferă un bun exemplu despre modul în care perceperea incorectă a identității poate cauza o defecțiune în comunicarea canalelor.

Următoarele rînduri sînt o transcriere a unei comunicări prin radio între forțele americane și cele canadiene în timpul celui de-al-2-lea război mondial:

Canadieni: *Vă rugăm modificați-vă cursul cu 15 grade spre sud pentru a evita o coliziune.*

Americani: *Vă recomandăm să vă modificați cursul cu 15 grade spre nord pentru a evita coliziunea.*

Canadieni: *Negativ. Voi va trebui să vă modificați cursul cu 15 grade spre sud pentru a evita coliziunea.*

Americani: *Aici e căpitanul unei nave a Marinei Militare, vă spun din nou: modificați-vă cursul!*

Canadieni: *Nu, vă spun iarăși, voi modificați-vă cursul.*

Americani: *Aici e portavionul Lincoln ak USA, al doilea vas ca mărine din flota Atlanticului a Statelor Unite ale Americii. Sîntem însoțiți de 3 distrugătoare, 3 crucișătoare și de numeroase vase de susținere. VĂ CER ca voi să vă schimbați cursul cu 15 grade nord. Vă spun din nou: cu 15 grade nord sau vor fi luate contramăsuri pentru a asigura siguranța acestui vas.*

Canadieni: *Aici este farul. E decizia voastră.*

Vaporul american n-a înțeles adeverata identitate a farului și din această cauză s-a raportat la far într-o manieră arogantă. Vasul american și-a supraestimat și propriul său simț al puterii, a avut o percepție greșită despre el însuși, pentru că nici un vas nu poate să forțeze farul de pe stînca tare să se miște de pe poziția sa. Această povestire ilustrează ce i s-a întîmplat rasei umane atunci cînd a adoptat minciuna șarpelui. Umanitatea n-a mai dorit să se supună lui Dumnezeu și canalul binecuvîntare a fost întrerupt.

Cu aceste lucruri în minte, haideți să examinăm situația israeliților. Pe cînd erau în Egipt, mulți dintre ei fuseseră afectate de religia egipteană, care credea cu tîrie în nemurirea sufletului sau în sursa de viață inerentă. De aceea, percepția israeliților asupra adevăratei identități a lui Dumnezeu a fost încurcată. Ei erau confuzi și în privința propriei lor identități.

B. Cele 10 porunci definesc identitatea lui Dumnezeu și pe cea a omului

Darea celor 10 porunci lui Israel a fost inițiativa cheie în restaurarea unei percepții corecte a identității, așa încît canalul binecuvîntării să poată fi reparat și protejat. Aceste porunci erau atît de vitale, încît ele sînt singurele cuvinte din Biblie, pe care Dumnezeu le-a scris, în mod direct, El Însuși.

Exodul 31; 18 *Și El i-a dat lui Moise, la sfîrșitului comuniunii cu el pe muntele Sinai, două table ale mărturiei, table din piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.*

Fiecare dintre aceste porunci ne spun ceva despre Dumnezeul Bibliei, cum este El și ce este cel mai important pentru El. Haidem să privim îndeaproape la fiecare din aceste porunci și să vedem ce ne spun ele.

Poruncă	**Atribut al lui Dumnezeu**
1. Te-am scos din robie. Să nu ai alți Dumnezei în afară de Mine.	Răscumpărător și Salvator, unica sursă a binecuvîntării.
2. Să nu-ți faci nici o imagine cioplită.	Concentrare pe relaționare interioară mai degrabă decît concentrare pe planul material exteror.
3. Să nu iei numele lui Dumnezeu în deșert.	Integritate și transparență în relații.
4. Amintește-ți Sabatul, pentru că în 6 zile Yahweh a făcut cerurile și pămîntul.	Creator al tuturor lucrurilor, sursă a vieții și a binecuvîntării.
5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.	Structură a familiei prin binecuvîntare. Respect pentru autoritate.
6. Să nu ucizi.	Viața e prețioasă; relațiile sînt bazate pe iubire; Dumnezeu e sursa vieții.
7. Să nu comiți adulter.	Relațiile intime legitime sînt pentru totdeauna.
8. Să nu furi.	Concentrare pe planul spiritual/ relațional, nu pe cel material.
9. Să nu minți.	Integritate și transparență în relații.
10. Să nu poftești.	Îl descoperă pe Dumnezeu ca sursa a vieții și a binecuvîntării, poftirea de bunuri și de posesiuni neagă această realitate.

Fiecare din aceste porunci are ca scop protejarea simțului nostru despre cine este Dumnezeu și prin aceasta protejarea canalului binecuvîntării. În aceste porunci, Dumnezeu ne spune:

1. Că El e unica sursă a binecuvîntării.

2. El ne spune că Lui nu trebuie să I se aducă închinare prin obiecte materiale vizibile, întrucît acest lucru dis-

truge percepția noastre asupra lui Dumnezeu ca ființa cu adevărat relațională și schimbă concentrarea noastră pe lucruri materiale exterioare.

3. El ne spune că percepția noastre asupra identității Sale poate fi subminată prin luarea în deșert a numelui Său; însemnînd că pretindem că aparținem Lui, atunci cînd inimile noastre sînt în altă parte.

4. Cea de-a 4-a poruncă e cea mai clară declarație ce ni-L descoperă pe Dumnezeu ca sursă a tuturor lucrurilor create. Această poruncă e cea mai vitală dintre toate poruncile prin faptul că ne dă o percepție corectă a identității lui Dumnezeu.

5. Cea de-a 5-a poruncă este a doua dintre cele mai vitale porunci prin care sîmt revelate structurile umane prin care curge canalul de binecuvîntări a lui Dumnezeu. Ea ne vorbește despre importanța supunerii, ascultării și respectului.

6. Fiecare din ultimele 5 porunci sînt exprimări în plan omenesc practic, ce-l descoperă pe Dumnezeu ca unica sursă a vieții și descoperă modul în care evitarea acestor lucruri va ajuta la a rămîne conectați cu El.

Dacă studiem Biblia mai departe, vedem că cele 10 porunci sînt exprimate ca o reflectare a caracterului lui Dumnezeu, o formă scrisă a modului în care este El. Acest lucru este o confirmare a faptului că legea descoperă identitatea lui Dumnezeu și este o protejare a sursei binecuvîntării.

Observați urmatoarele comparații:

Caracterului lui Dumnezeu		**Legea lui Dumnezeu**	
1. Spiritual	Ioan 4; 24	1. Spiritual	Romani 7; 14
2. Iubire	1. Ioan 4; 8	2. Iubire	Matei 22; 37-40
3. Adevăr	Ioan 14; 6	3. Adevăr	Psalmi 119; 142

Caracterului lui Dumnezeu		Legea lui Dumnezeu	
4. Cu spirit de dreptate	1. Corinteni 1; 30	4. Cu spirit de dreptate	Psalmi 119; 144, 172
5. Sfînt	Isaia 6; 3	5. Sfînt	Romani 7; 12
6. Perfect	Matei 5; 48	6. Perfectă	Psalmi 19; 7
7. Bun	Luca 18; 19	7. Bun	Romani 7; 12
8. Drept	Deuteronomul 32; 4	8. Drept	Romani 7; 12
9. Pur	1. Ioan 3; 3	9. Pur	Psalmi 19; 8
10. Neschimbator	Iacov 1; 17	10. Neschimbator	Matei 5; 18
11. Rămîne pt. totdeauna	Psalmi 90; 2	11. Rămîne pt. totdeauna	Psalmi 111; 7, 8
12. Calea	Ioan 14; 6	12. Calea	Maleahi 2; 7-9
13. Mare	Psalmi 48; 1	13. Mare	Hosea 8; 12
14. Purifică	Matei 8; 3 Psalmi 57; 2	14. Purifică	Ezechiel 22; 26

Întrucît aceste porunci ne spun că Dumnezeu e Cel ce ne-a creat și ne-a făcut și că noi am ieșit din mîna Sa, pruncile, de asemenea, ne descoperă originile noastre și identitatea noastră. Cînd înțelegem poruncile în această lumină, putem înțelege de ce Biblia vorbește despre lege în următorul mod:

Psalm 19: 7-8 *Legea lui Yahweh e perfectă restaurînd sufletul: mărturile lui Yahweh sînt sigure, făcînd înțelepți pe cei simpli. Orindurile lui Yahweh sînt drepte, bucurînd inima: porunca lui Yahweh e pură, luminînd ochii.*

Psalm 111; 7-8 *Lucrările mîinilor Sale sînt adevăr și judecată: toate poruncile Lui sînt sigure. Ele rămîn în picioare tari pentru veci de veci și sînt date în adevăr și în spirit de dreptate.*

Eclesiastul 12; 13 *Aceasta e concluzia la tot ceea ce s-a spus: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui: pentru că aceasta e întreaga datorie a omului.*

Isaia 42; 21 *Yahweh a dorit în numele dreptații Sale să-și înalțe legea și so facă slăvită.*

Matei 5; 17 *Să nu credeți că am venit să anulez legea sau profeții, n-am venit să desființez, ci să împlinesc.*

Matei 22; 36-40 *Stăpîne, care e cea mare poruncă din lege. Isus i-a zis: să iubești pe Stăpînul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta. Aceasta e prima și cea mai mare poruncă. Și cea de-a doua e la fel: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. De aceste două porunci atîrnă toată legea și profeții.*

Romani 7; 12 *De aceea, legea e sfîntă și porunca e sfîntă și dreaptă și bună.*

Apocalipsa 14; 12 *Aici este răbdarea sfinților: aici sînt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.*

Apocalipsa 22; 14 *Binecuvîntați sînt cei ce împlinesc poruncile Lui, pentru ca să poată avea dreptul la pomul vieții și să poată întra pe porți în cetate.*

G. Cele 10 porunci răstălmăcite de minciuna șarpelui

Cînd înțelegem legea lui Dumnezeu ca pe o protecție al canalului de binecuvîntare atunci legea e ceva care e minunat, plăcut și prețios. E ceva de care trebuie să ne agațăm / atasăm și ceva pe care s-o îndrăgim ca fiind un dar prețios de la Dumnezeu. Acest lucru este exact cum a văzut-o regele David.

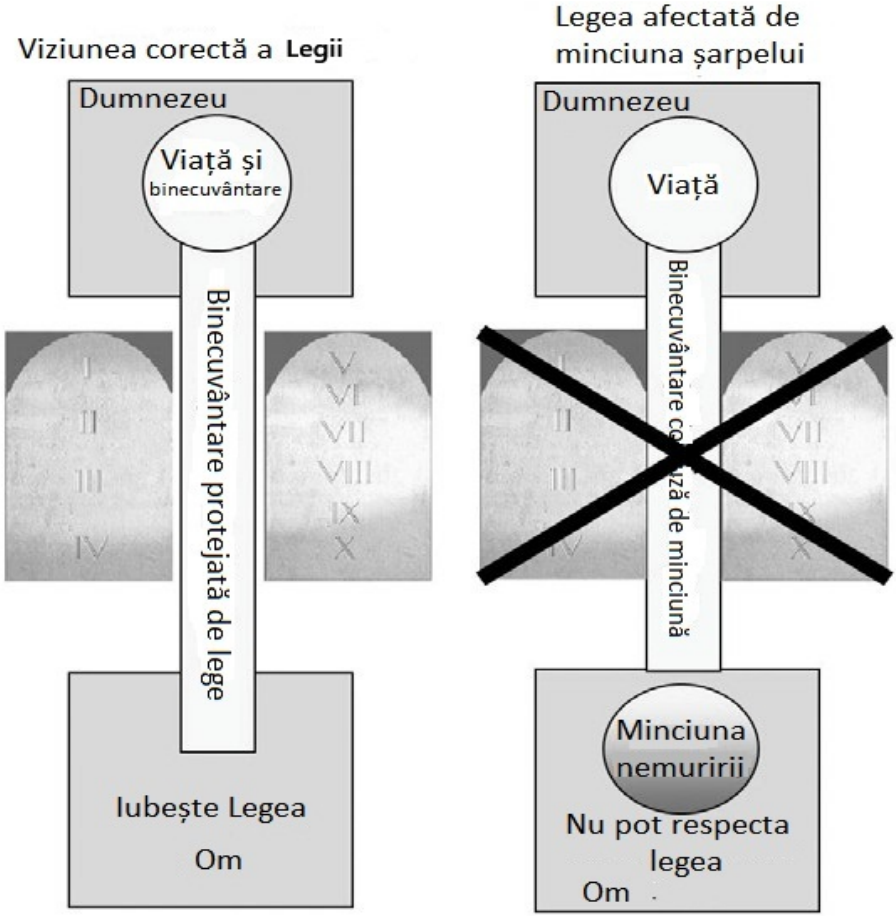
Psalm 119; 97 *Cît de mult iubesc legea Ta! Ea este subiectul meu de meditație toată ziua.*

Psalm 40; 8 *Îmi găsesc desfătarea în a face voia Ta Dumnezeul Meu, da, legea Ta este înauntrul inimii mele.*

Psalm 119; 77 *Să vină tandrele îndurări ale Tale peste mine, ca să trăiesc: pentru că legea Ta este desfatarea mea.*

Satan a măgit lumea, în mod teribil, în legătură cu legea lui Dumnezeu. Multe biserici creștine învață și cred că noi nu putem păzi cele 10 porunci. Încercarea de a păzi poruncile e catalogată drept legalism. Mulți creștini învață că legea a fost pironită pe cruce de către Hristos, că credincioșii creștini sînt făcuți liberi

față de lege, și că singura poruncă pe care o avem azi este să ne iubim unul pe altul.

De ce mulți creștini gîndesc în acest mod? De ce creștinii, adesea, văd legea ca pe un dușman, mai degrabă decît ca pe un prieten iubitor ce protejează canalul sistemului de binecuvîntare? Răspunsul simplu este minciuna șarpelui. Observați urmatorul lucru:

> ***Romani 7; 10-11*** *Și legea, care a fost orînduită pentru viață, am găsit-o că este spre moarte. Căci păcatul, prizînd prilejul prin lege, m-a înșelat, și prin ea m-a ucis.*

Biblia declară, în mod clar, că poruncile au fost orinduite pentru viață sau pentru protejarea vieții. Dar păcatul – sau patrunderea minciunii șarpelui – ne

înșală și ne ucide. Cum are loc acest lucru?

Minciuna șarpelui ne face să credem că există un anumit nivel de putere în noi înșine. Deasemeni, minciuna ne face să vrem să ne dovedim nouă înșine prin etalări ale unei astfel de puteri. Cînd legea lui Dumnezeu e prezentată unei persoane aflate în această stare a minții, atunci prima îndinație este aceea de a te supune acestei legi pentru ca să Îi placi lui Dumnezeu. După mai multe încercări de a face asta, ce duc la experiența constantă a eșecului, o persoană, fie va renunța la credința sa, fie va trece la credința că nu trebuie să păzim legea, moartea lui Isus este tot ceea ce avem nevoie. Acest tip de raționament se potrivește perfect cu cuvintele lui Pavel, potrivit cărora, păcatul prin poruncă ne însală.

Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca noi să încercăm să păzim cele 10 porunci pentru a fi un mijloc de a încerca să cîștigăm acceptarea din partea Lui.

> ***Efeseni 2; 8-9*** *Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu: nu prin lucrări, pentru ca să nu se laude nimeni.*
>
> ***Romani 4; 3-5*** *Că ci ce zice Scriptura? Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotită ca îndreptățire. Plata unui om care lucrează nu este considerată ca dar, ci ca un lucru care îi este datorat, însă celui ce nu lucrează, ci se încrede în Cel care îl îndreptațește pe cel neevlavios, credința îi este socotită dreptate.*

Minciuna șarpelui, în realitate ne întoarce împotriva adevăratului lucru ce a fost destinat să ne protejeze și să ne țină conectați la canalul de binecuvîntare. Astfel încît, Pavel zice:

> ***Romani 8; 7*** *Deoarece mintea firească este dușmănie împotriva lui Dumnezeu: pentru că ea nu se supune lui Dumnezeu, nici nu poate, cu adevărat, să se supună.*

Mintea firească – sau mintea afectată de minciuna șarpelui – nu se poate supune legii lui Dumnezeu, fie pentru că refuză să se supună, fie pentru că crede că are putere în ea însăși pentru a face aceasta. Dar odată ce minciuna

puterii inerente e înlăturată, legea lui Dumnezeu este cel mai minunat dar de protecție de la Dumnezeu; și cele mai prețioase părți ale acestei legi sînt cele două legi din centru: porunca privitoare la Sabat, care e cea mai clară revelație despre Dumnezeu ca Sursă a vieții, și care ne invită să ne odihnim în această realitate; și legea de a onora pe părinții noștri, care ne dă cea mai practică expresie vizibilă a familiei regatului lui Dumnezeu și ne descoperă modul în care binecuvîntarea e transmisă din generație în generație. Mulți oameni recunosc importanța familiei, dar puțini oameni văd importanța Sabatului în războiul contra lui Satan, importanță pentru a proteja canalul binecuvîntării.

> ***Isaia 58; 13-14*** *Dacă îți vei opri piciorul de la a pîngări Sabatul și de la a-ți satisface propriile plăceri în ziua mea sfîntă, dacă Sabatul va fi o desfatare pentru tine și ziua sfîntă a lui Yahweh-o zi onorată, dacă o vei cinsti prin a nu merge pe calea ta, prin a nu face ceea ce-ți place și prin a nu vorbi lucruri fără folos, atunci te vei desfăta în Yahweh, te voi face să străbați înălțimile țării și te voi hrăni cu moștenirea părintelui tău Iacov, căci gura lui Yahweh a vorbit.*

Ce minunat este că Dumnezeu a dat lui Israel o lege pentru a-l proteja de cursele lui Satan. Dar Dumnezeu nu S-a oprit aici. El a așezat această lege în centrul unui sistem de închinare ce avea să-l învețe pe Israel cum să se apropie de El și cum să se închine Lui. După toată expunerea lor la idolatria egipteană, avea să-i ia timp lui Israel pentru a învăța să-l cunoască și să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Această nevoie de timp pentru a ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu e clară în reacția lor la prima auzire a glasului Său – au fost atît de înfricoșați, încît au vrut să o ia la fugă.

> ***Exodul 20: 18-19*** *Și tot poporul a văzut tunetele și fulgerele și sunetul trîmbiței și muntele fumegînd: și cînd poporul a văzut toate acestea, ei s-au îndepărtat și au stat departe de ele. Și i-au zis lui Moise: vorbește-ne tu și noi vom auzi, dar să nu ne vorbească Dumnezeu, ca nu cumva să murim.*

Exista un motiv pentru ca Dumnezeu să vorbească această lege de pe muntele Sinai, dar această lege nu avea să aibă nici un efect de protecție, dacă principile sale nu sălășluiau în inimile lor și nu deveneau parte a modului

lor de gîndire. Din această cauză, transferarea principiilor legii de pe table de piatră pe tablele inimilor lor, a devenit punctul principal al legămîntului Dumnezeu cu Israel.

> ***Evrei 8; 10*** *Căci acesta e legămîntul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Yahweh, voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor: voi fi pentru ei Dumnezeu și ei vor fi pentru mine un popor.*

Din nefericire, Israel a descoperit că și ei fuseseră înșelați de minciuna șarpelui prin faptul că, au promis că vor asculta de lege.

> ***Exodul 19; 5-8*** *De aceea acum dacă veți asculta de glasul Meu într-adevăr și veți păzi legămîntul Meu, atunci veți fi pentru Mine o comoară specială, mai presus de toate popoarele, pentru că tot pămîntul e al Mea și veți fi pentru Mine un regat de preoți și o națiune sfîntă. Acestea sînt cuvintele pe care să le spui copiilor lui Israel. Și Moise a venit și i-a convocat pe bătrînii poporului și a pus înaintea fețelor lor toate aceste cuvinte pe care Yahweh i le poruncise. Și tot poporul a răspuns împreună și a zis: Tot ceea ce Yahweh a spus, noi vom face. Și Moise a dus cuvintele poporului la Dumnezeu.*

Cînd Dumnezeu le-a cerut să păzească legea Sa, El voia să vadă dacă ei vor realiza dacă pot să asculte sau nu. Dumnezeu spera ca ei să Îi ceară să-i ajute, dar influențați de minciuna puterii inerente, ei s-au grăbit să promită că vor fi ascultatori.

S-a descoperit repede că acest lucru era imposibil, așa cum a fost dovedit prin dansatul în jurul vițelului de aur.

> ***Exodul 32: 7-8*** *Și Yahweh i-a zis lui Moise: da-te coboară pentru că poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat: s-au întors repede de la calea pe care le-am poruncit-o, și-au făcut un vițel turnat și s-au închinat la el și au adus jertfe acestuia și au zis: Aceștia sînt zeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.*

Această experiență de a ne gîndi că putem împlini voința lui Dumnezeu prin propria noastă înțelegere și prin capacitățile noastre este considerată ca

fiind vechiul legământ. Noul legământ, care a fost întotdeauna intenția lui Dumnezeu, urma să scrie această lege protectivă în inimile lor, scriere făcută de Dumnezeu Însuși. Prin scrierea acestei legi în inimile lor, ei aveau să devină ca El, pentru că, așa cum am observat, legea reflectă cine este Dumnezeu. Deci cum avea Dumnezeu să realizeze acest lucru?

Dumnezeu i-a dat lui Israel un sistem de închinare în cadrul Sanctuarului, care le-a arătat cum să se conecteze cu legea Sa și a permis principilor acestui sistem să fie transferate în inimile lor. Sistemul sanctuarului israeliților este, de fapt, o călătorie spre inima și mintea lui Dumnezeu. Călătorie ce le-a permis să se apropie de El, să fie aproape de El și să fie ca El. Ce dar minunat a fost acesta! Aici a fost un sistem ce avea să protejeze familiile lor și să-i păstreze conectați la canalul binecuvântării.

Capitolul 15

Călătoria de la tablele de piatră la tablele inimii

A. Efectele dezolante ale minciunii șarpelui

În Capitolul 8 am observat impactul devastator al minciunii despre sursa de viață inerentă asupra indivizilor și asupra familiilor. Întreruperea canalului de binecuvîntare expune inima umană la frică, lipsă de valoare, mîndrie și egoism, pe scară largă. Singurul mod pentru a supraviețui acestui continuu val de emoții e să înconjori inima cu un zid de protecție. După un timp, acest lucru nu e încă suficient și trebuie să ne facem duri pe noi înșine pe mai departe. Acest proces face ca inima să se împietrească. / să devină tare ca piatra.

În inima nevinovată și încrezătoare a unui copil, experiențele vieții creează îndoială, suspiciune, frică, durere, vinovație și regret. Capacitatea de a te încrede în oameni este erodată și mulți oameni găsesc că singura cale de a supraviețui e aceea de a-și izola emoțiile de a-și ține sentimentele pentru ei înșiși și de a evita pericolul de a fi vulnerabili. Prin minciuna șarpelui sufletul omenesc rătăcește de la rîul dătător de viață spre deșertul dezolant al arșiței, nisipului și al tufișelor de pămînt sărat.

Cînd Tatăl nostru din cer privește în jos la copii Săi ce rătăcesc prin ținuturile pustiite de viață ale sufletului, inima Sa e mișcata de milă. El observă impactul dezolant și abominabil al minciunii șarpelui și se apropie de noi pentru ca să ne aducă înapoi la rîul datător de viață.

Călătoria de întoarcere înapoi la rîu este descrisă cu atenție în sistemul de închinare pe care Dumnezeu i l-a dat lui Israel. Pe durata șederii lor în Egipt, israeliții aveau inimile pustiite de abominabila putere egipteană care îi înrobea. Cu toate că trupurile lor erau libere acum, mințile lor erau încă înrobite (față) de minciuna șarpelui; inimile lor erau încă rănite și îngreuiate de tristeți de suferința fricii, a lipsei de valoare și a mîndriei.

Mai tîrziu, în istoria lui Israel, Dumnezeu a exprimat acest proces al schimbării inimilor din poporul Său – un transplant de inimă spiritual.

> ***Ezechiel 36; 26-27*** *Și vă voi da o inimă nouă și un duh nou voi pune în lăuntrul vostru, și voi lua scoate inima de piatră din carnea voastră, și vă voi da o inimă de carne. Și voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să umblați în orinduirile Mele, și vieți păzi judecățile Mele și le veți împlini.*

Dumnezeu a promis că va trimite Duhul Său dătător de viață lui Israel. Ca un curent de apă pură și cristalină ce curge din tron, Duhul lui Dumnezeu cufundă inima umană în binecuvîntare, iubire, iertare și acceptare și încet inima se înmoaie, se încălzește, prinde putere, și la rîndul ei învață să iubească și să trăiască din nou.

Regele David descrie acest proces comparîndu-l cu un copac de lîngă un rîu:

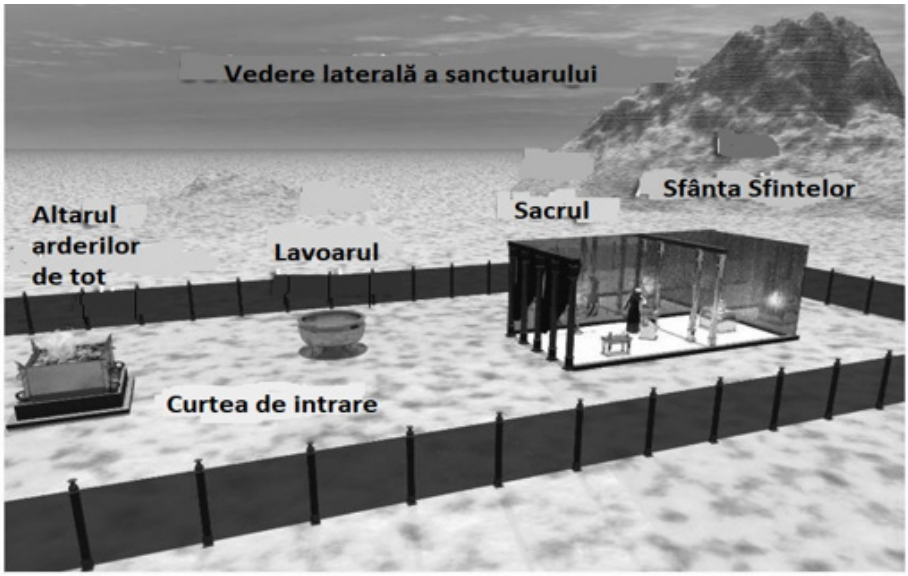
> ***Psalm 1; 1-3*** *Binecuvîntat e omul ce nu se duce la sfatul celor neevlavioși, nici nu umblă pe calea celor păcătoși, nici nu șade pe scaunul celor disprețuitori. Ci desfătarea lui e în legea lui Yahweh și în / la legea Lui cugetă zi și noapte. Și el va fi ca un copac plantat lîngă rîuri de apă, aducîndu-și rodul la timpul potrivit, frunzele lui, de asemenea, nu se ofilesc și în tot ceea ce face prosperă.*

Observați, din nou, rolul legii lui Dumnezeu în acest proces. Legea protejează acest rîu al vieții ce vine în suflet. Așa cum am observat în ultimul capitol, ea ne face capabili să discernem sursa rîului și prin descoperirea a cine sîntem noi și cine este Dumnezeu, noi devenim ca vaporul ce se supune instrucțiunilor farului, dispuși să primim sfatul înțelept și instruirea pe care farul ne-o oferă.

Cu toate aceste avute în mintea, devine clar că restaurarea canalului de binecuvîntare implică o scriere a principiilor legii lui Dumnezeu în inimile și în mințele noastre.

B. Sistemul sanctuarului

Haideți acum să privim îndeaproape sistemul de închinare pe care Dumnezeu l-a dat lui Israel și să observăm călătoria care este schițată în el.

> ***Exodul 25; 8-9*** *Și ei să-mi facă un sanctuar, pentru ca Eu să pot locui printre ei. Potrivit cu tot ceea ce ți-am arătat, după modelul tabernacolului și după modelul tuturor instrumentelor din el exact așa să îl faceți.*

Sunt multe detalii în sistemul israelit al sanctuarului, și nu e scopul acestei cărți să le exploreze pe toate. Țelul nostru principal este de a ne uita la principalele secțiuni și la înaintarea de la o latură a sanctuarului la alta.

Schița sanctuarului e compusă în mod esențial în esență din două pătrate alăturate împreună. În centrul primului pătrat este altarul jertfelor arse. În centrul celui de-al doilea pătrat se află arca legământului, ce conține legea celor 10 porunci.

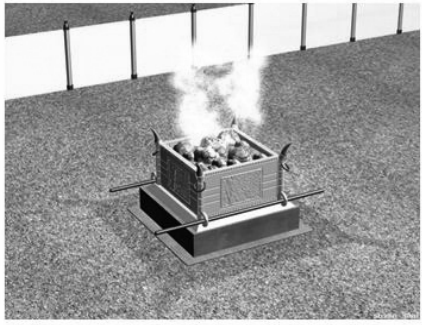
Observați următoarea schiză:

Ambele compartimente sînt în legatură cu restaurarea vieții. În centrul compartimentului 1 se află simbolul morții mielului. Mielul înjunghiat e un simbol al dăruirii Fiului lui Dumnezeu pentru ca noi să putem continua în a avea viață.

> ***Ioan 3; 16*** *Pentru că atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Său fiu născut, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.*

Cînd Adam și Eva au răiat sursa vieții de la Dumnezeu prin păcat, imediat Fiul lui Dumnezeu S-a așezat pe Sine Însuși acolo unde ruptura s-a produs; a îmbinat cele două bucăți rupte și a păstrat curgerea vieții spre rasa umană.

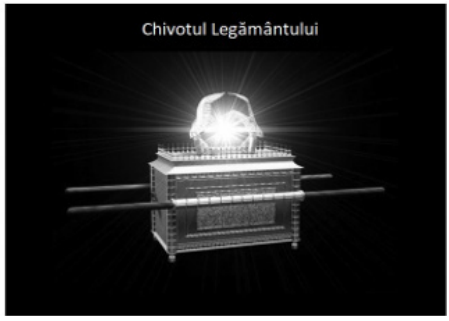
Acestă ruptură în sursa vieții a fost purtată acum în inima Fiului lui Dumnezeu. Singura cale de a scăpa universul de această spărtură în canal era de a o lua în mormînt pentru a o distruge și apoi să se ridice din nou fără ea.Cealaltă unică opțiune era să lase ca întreagă rasă umană să fie nimicită.

În centrul celui de al doilea compartiment se afla Legea celor 10 porunci ale lui Dumnezeu.

Exodul 25; 10-12, 16 *Să facă un chivot din lemn de salcîm: acesta să aibă lungimea de 2 coți și jumătate, iar lățimea și înalțimea de un cot jumătate. Să-l poleiește cu aur curat pe dinăuntru și pe dinafară și să-i faci un chenar de aur de jur împrejur. Să torni 4 inele de aur pentru el și să le fixezi la cele 4 colturi ale sale, două inele de o parte și două inele de cealaltă parte...(16) Să pui în chivot Mărturia pe care ți-o voi da.*

Exodul 31; 18 *Și El i-a dat lui Moise, la sfîrșitul comuniunii pe care a avut-o cu el pe muntele Sinai, două table ale mărturiei, table din piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.*

Sosirea în centrul acestui pătrăt e destinația definitivă a călătoriei de la o inimă din piatră la o inimă din carne. Scrierea acestei legi în inimă și în minte avea să conecteze în mod permanent sufletul uman la canalul de binecuvîntare și să-l protejeze de a fi expus blestemului. El simboliza, de asemenea, cel mai intim punct, pentru că în acest loc sălășluia prezenta lui Dumnezeu. Acesta e punctul în care noi, în calitate de copii ai lui Dumnezeu experimentăm culmea binecuvîntării ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Ar fi frumos să credem că aceasta a fost o simplă călătorie din punctul 1 spre punctul 2, dar minciuna șarpelui în inima noastră face această călătorie extrem de dificilă. Tentația constantă de a ne îndoi de Dumnezeu pe parcursul drumului, sau încercarea de a folosi legea ca pe un mijloc de a dovedi iubirea și evlavia noastre ne stau în continuu în cale și ne scot de pe cărarea vieții.

Haideți să adăugăm următorul chenar cu detalii la acest sistem al sanctuarului. Ne amintim din comparația dintre Avraam și Nimrod că în închinarea lui Avraam, concentrarea era pe plan relațional și pe planul invizibilului, iar închinarea lui Nimrod se concentra pe vizibil și pe planul tangibilului. Călătoria sanctuarului se mișcă de la vizibil la invizibil. Ne antrenează în a ne concentra asupra nevăzutului mai degrabă decît asupra văzutului.

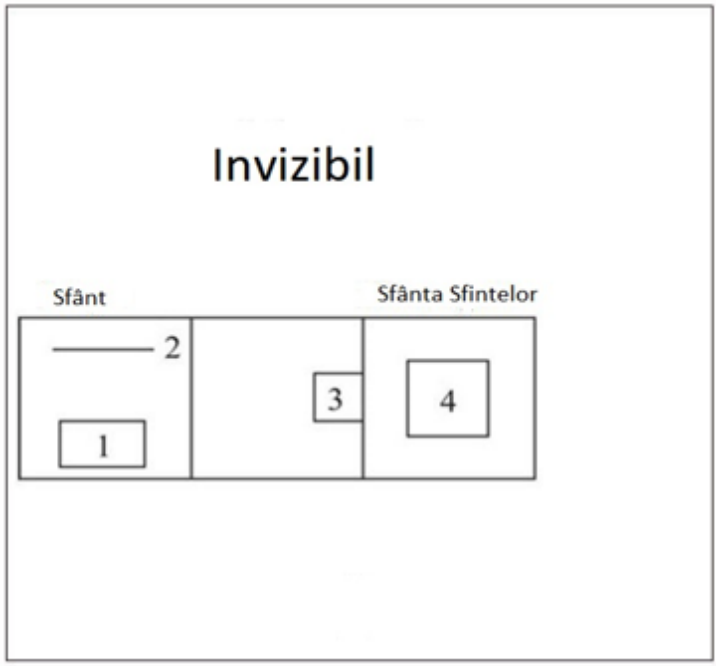

Închinatorul israelit putea să intre în primul patrat și să-și ofere jertfa. Această zonă era numită curtea. El putea să vadă tot ce era acest pătrat. Moartea lui Hristos pe cruce, care înseamnă concentrarea pe altar, a fost un eveniment ce a fost relatat pe pământ ca fiind văzut aici. Viziunea crucii și darul vieții, dat nouă este începutul călătoriei noastre. Dumnezeu ne întîmpine acolo unde sîntem, El vine aproape de noi.

Natura noastră umană ne face să ne concentrăm pe vizibil și pe tangibil, așa că Dumnezeu ne întîmpină și ne confruntă cu darul Său de viață. Dar scopul definitiv este de a schimba direcția gîndirii noastre înspre lumea spirituală și relațională, înspre lumea minții. Acesta este locul adevărat în care lucrarea transformării trebuie să aibă loc, și astfel al doilea pătrat conținea un sanctuar în care închinatorul nu putea intra. El nu putea să vadă în interiorul sanctuarului, ci putea vedea acolo doar cu ochii credinței. Numai preotul putea să între în acea zonă și să facă o lucrare pentru închinator. El nu putea face acest lucru pentru el însuși.

Invizibilitatea celui de-al doilea pătrat e un simbol al lucrării care e făcută în cer pentru noi și efectele ei în noi. Noi nu putem acum să intrăm în cer și să vedem ce se petrece în contul nostru. Și nu putem vedea nici lucrarea lui Dumnezeu de a transforma inimile noastre și de a scrie legea Sa înauntrul nostru. Nu avem o dovadă exterioară a acestei lucrări, nici în cer, nici în inimile noastre – cu ochiul omenesc nu putem vedea ceea ce are loc.

Să adăugăm un alt chenar pentru cel de-al doilea pătrat.

Tabernacolul pe care israeliții au fost instruiți să-l construiască era alcătuit din 3 pătrate. Locul Sfînt ocupa două pătrate și Locul Foarte Sfînt ocupa un pătrat. Intrarea în Locul Foarte Sfînt conținea o perdea și intrarea în Locul Foarte Sfînt conținea și ea o perdea.În prima jumătate a Locului Foarte Sfînt era o masă (1) cu pîine nedospită, numită pîinea prezentării și pe cealaltă latură un sfeșnic (2) cu șapte lămpi. Acest sfeșnic lumina Locul Sfîntă. La celălalt capăt al Locului Sfîntă era altarul pentru tămîie, loc în care era oferită rugăciunea.

C. Călătoria este o poveste de iubire

Fiecare piesă de mobilier era simbolică în vreun fel pentru lucrarea și caracterul lui Hristos.

Cel mai important principiu de învățat despre Sanctuar este că scrierea legii în inimă înseamnă, în esență, că noi devenim ca Hristos. Motivul pentru care devenim asemenea lui Hristos este pentru că El e exemplul divin al supunerii față de Tatăl. Hristos întotdeauna urmează legea în mod desăvîrșit. Prin a deveni ca El, noi învățăm și lecțiile supunerii și devenim conectați permanent la canalul binecuvîntării.

Pe măsură ce ne uităm la mobilierul sanctuarului, vedem că fiecare piesă ne spune ceva despre Isus.

Mobilier	Simbol al lui Hristos
Altarul pentru jertfă	Ioan 1; 29 A doua zi Ioan L-a văzut pe Isus venind spre el și a zis: iată Mielul lui Dumnezeu, ce ridică păcatul lumii.
Ligheanul cu apă	Efeseni 5; 26 (Ioan 1; 1) Ca să o poată sfinți și curăți prin spălarea apei prin cuvînt. Isus e numit Cuvîntul lui Dumnezeu.
Pîinea prezentării	Ioan 6; 35 Și Isus le-a zis: Eu sînt pîinea vieții, cel ce vine la Mine, nu va flămînzi niciodată și cel ce crede în Mine, nu va înseta niciodată.
Sfeșnicele	Ioan 8; 12 Apoi Isus le-a vorbit din nou, spunindu-le: Eu sînt lumina lumii Cel ce mă urmează, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.
Altarul pentru tămîie	Ioan 14; 6 Isus i-a zis: Eu sînt calea, adevărul și viața, nici un om vine la Tatăl decît prin Mine. Ne rugăm Tatălui prin Hristos.
Chivotul Arca	Matei 5; 17 Să nu credeți că am venit să desființez legea sau profeții n-am venit să o anulez, ci să o împlinesc.

Aceste articole de mobilier pot fi așezate într-o linie care să reprezinte călătoria. Călătoria e numită Calea. Așa cum fiecare piesă de mobilier se referă la Hristos, iar El e singurul care e exemplul divin al modului de a rămîne conectat cu Tatăl, tot așa Isus e aratat ca fiind Calea și adevărul ce ne aduce viață. Observați că Isus spune:

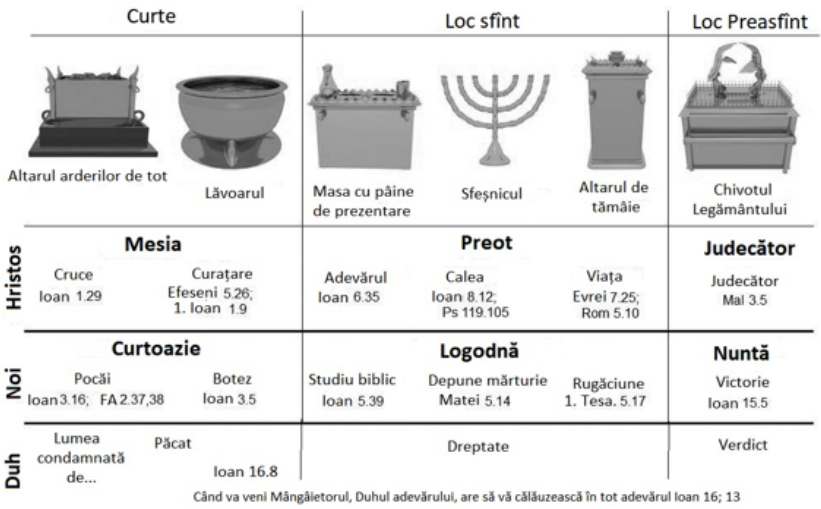
> ***Ioan 14; 6*** *Isus i-a spus: Eu sînt calea, adevărul și viața, nici un om nu vine la Tatăl decît prin Mine.*

Calea (de) / pentru a veni la Tatăl e simbolizată prin sistemul sanctuarului. Așa după cum Biblia declară:

> ***Psalm 77; 13*** *Calea Ta, o, Dumnezeule, este în sanctuar: cine este un Dumnezeu atît de mare, precum Dumnezeul nostru?*

Deci să așezăm pe o linie piesele mobilierului:

Umblarea cu Isus în sanctuar

Rîndul care se referă la Hristos descoperă lucrarea pe care Isus o face pentru noi în călătoria de la inimile din piatră la inimile din carne. Al doilea rînd este experiența noastră pe măsură ce îmbrățișăm / adoptăm o înțelegere a lucrării lui Hristos. Pentru noi, această călătorie e o poveste de iubire, de curtare și de căsătorire. Ne mișccăm din minciunile izolarii spre o relație intimă în mod profund cu iubirea ce se revarsă în inimile noastre pentru Salvatorul nostru și în dragostea noastră pentru El, învățăm adevăratul înțeles a supunerii față de Tatăl – Sursă a toate.

Pe măsură ce venim în contact cu Isus prin povestea crucii, sîntem impresionați de incredibilul simț al iubirii pe care El o are pentru noi. Actul său neegoist de

a-Și da viața acționează ca un agent curățitor al apei și produce prima mare crăpătură în inimile noastre dure. Dragostea Lui mîngîioasă ne atrage într-o curtare cu El.

Atunci cînd sîntem convinși de iubirea lui Hristos și vedem o bună dovadă a ei în Cuvîntul lui Dumnezeu, dorim să trăim cu El mereu și răspundem invitației Sale de a fi căsătoriți și astfel logodna începe. Angajamentul e în legatură cu faptul de a învăța în mod profund despre caracterul partenerului nostru. Oriunde mergem vorbim despre iubitul nostru și împărtășim și altora dragostea și admirația noastră pentru El. Pentru creștin, procesul are loc prin rugăciune, studiul Bibliei și împărtășirea credinței noastre. Cu cît ne rugăm, studiem și împărtășim, cu atît mai mult dragostea noastră crește și anticipăm cu seriozitate căsătoria.

Căsătoria este locul în care revelația deplină se produce. Vedem caracterul lui Hristos în toată slava Sa în Cel Preasfînt, sîntem captivați de puterea iubirii Sale și ne supunem lui pe deplin. Îndepărtăm orice lucru din viețile noastre, ce ne împiedică vederea minunatului soț Mintuitor.

Dacă nu te afli deja în această călătorie, te invit să o începi. Scrierea legii în inima ta e dureroasă, uneori, pe măsură ce ciocanul Cuvîntului sparge pentru a deschide inima pietrificată. Pe măsură ce bucățile de piatră sînt îndepărtate și inima ta e făcută moale de către uleiul Duhului lui Dumnezeu – e așa de bine să simți că iubești și că trăiești din nou – învățăm să umblăm prin credință, fără fricile lumii.

Am descris călătoria iubitoare a sistemului sanctuarului, dar n-am ridicat problema modului în care ajungem la punctul de pornire în această călătorie. Odată mușcată de șarpe și fiind sub influența sa, rasa umană nu a fost liberă să meargă mai departe. Am fost înroliți de sistemul șarpelui. Nici măcar n-am știut că există o cale de scăpare, nici n-am fost interesați de vreuna. Așa cum Biblia declară:

> ***Romani 3; 11*** *Nu este niciunul care să înțeleagă, nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu.*
>
> ***Romani 8; 7*** *Pentru că mintea carnală înseamnă vrăjmășie împotriva*

lui Dumnezeu: pentru că ea nu se supune legii lui Dumnezeu, nici nu poate, cu adevărat să se supună.

În capitolul următor, vom învața cum Dumnezeu a zdrobit puterea șarpelui și a trețit în noi semințele adevăratei identități, care la rîndul ei, ne atrage inimile la ușa sanctuarului, astfel încît să putem începe călătoria.

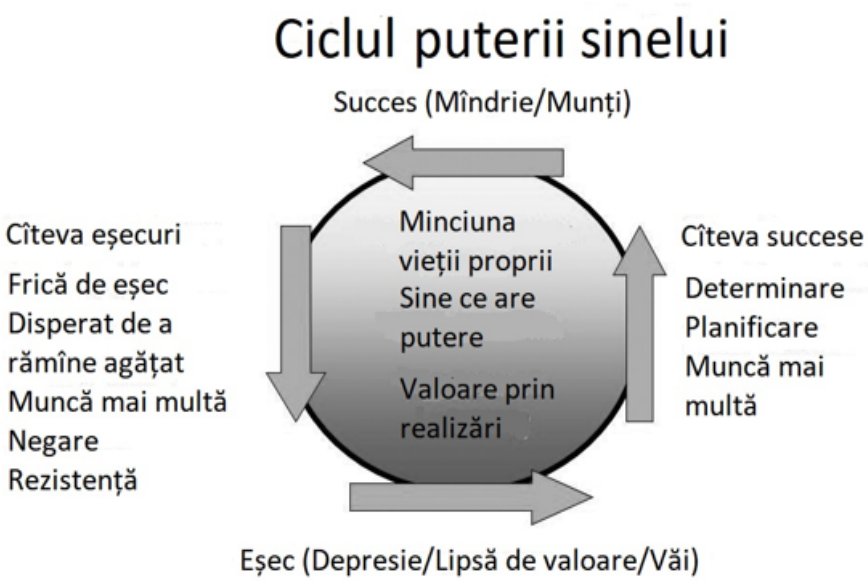
Capitolul 16

Calea prin deșert

A. Munții și văile

Sistemul sanctuarului prevăzut de către Dumnezeu a fost planuit a fi un mare drum care să ducă înapoi la paradisul canalului de binecuvîntare, dar minciuna șarpelui a făcut imposibil de găsit de către rasa umană acest drum. Haideți dar să începem călătoria.

În capitolul 8, am observat ciclul lipsei de valoare ce apare prin adoptarea minciunii vieții inerente. Haidem să observăm din nou:

Sistemul vieții inerente introdus de Satan îi face pe oameni să se simtă mîndri

cînd reușesc și lipsiți de valoare cînd eșuează / dau greș. Acest ciclu al mîndriei și al lipsei de valoare e ca o serie de munți și de văi ce sînt de netrecut.

Acești munți și aceste văi devin mai rele într-un context religios. Așa cum am notat mai înainte, legea lui Dumnezeu a fost răstălmăcită prin minciuna lui Satan, ce a făcut-o să devină un mijloc de a cîștiga acceptarea din partea lui Dumnezeu sau un continuu reamintitor al eșecului nostru. Drept rezultat, vedem, deseori, bigoți religioși capînd pe munții autoimportanței, făcînd paradă cu zelul lor religios înaintea tuturor, dar, de obicei, majoritatea camenilor campează învăile sentimentului de descurajare de genul: e totul prea greu și ei nu vor fi niciodată un bun creștin.

Acesta e motivul pentru care poarta e strîmtă și cărarea îngustă, deși ele duc la viață. Majoritatea oamenilor fie investesc un mare efort în fapte bune pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu, fie renunță să încerce, din cauză că sînt sătui să se simtă prost tot timpul. Mai există un grup semnificativ ce se mișcă dintr-o parte în alta, încercînd și dînd greș, încercînd și eșuînd.

Doar dacă minciuna șarpelui e dată în vileag și noi putem vedea adeverata noastră relație cu Dumnezeu prin intermediul canalului de binecuvîntare, doar atunci tot ceea ce vom face nu va fi blocat și împiedicat de munți și de văi.

Cea mai puternică demonstrație a iubirii lui Dumnezeu – slujirea lui Isus ca o descoperire a Tatălui – e, deasemeni, supusă de acești munți și de aceste văi. Mulți oameni sînt motivați de viața și moartea lui Hristos pentru a fi persoane mai bune. Ei vor să încerce și să-I arate că ei Îl iubesc pentru marea lucrare pe care El a făcut-o. Alții se simt atît de nevrednici de faptul că Dumnezeu a dat pe Fiul Său ca să moară pentru ei, încît nu pot accepta acest lucru, ei simt că El a murit pentru alții, dar nu pentru ei. Din acest motiv, a fost vital de important ca, înainte de a muri, Hristos să neutralizeze acest fals sentiment al identității, ce a necăjit rasa umană din cauza minciunii șarpelui. Înainte de moartea Sa, Isus a trebuit să ne descopere adevărata poziție ca fii și fice ale lui Dumnezeu, ce sînt iubiți mult și acceptați.

Cum putea fi făcut acest lucru într-o odalitate care asemenea gînduri să ajungă la mintea umană? Cum putea Dumnezeu să ne reconecteze la canalul

binecuvîntare și în același timp, să ne dea un sentiment al valorii noastre adevărate ca copii ai lui Dumnezeu?

Planul e descoperit în Isaia, capitolul 40:

> ***Isaia 40; 3-5, 9-11*** *Un glas strigă în pustie: pregătiți calea pentru Yahweh, neteziți în deșert un drum pentru Dumnezeul nostru. Orice vale va fi înălțată și orice munte și deal vor fi aplecați, orice rîpă va deveni netedă și orice povîrniș se va preface în cîmpie. Atunci se va arata slava lui Yahweh și oamenii o vor vedea împreună. (9-11) Urcă-te pe un munte înalt, Sioane,aducator de vești bune! Înalță-ți glasul cu putere, erusalime, aducător de vești bune! Înalță-l, nu, te teme! Spune cetăților lui Iuda: iată-L pe Dumnezeul vostru: Iată, Stăpînul Yahweh vine cu putere, stăpînind prin brațul Său. Plata Lui vine cu El și răsplata Lui Îl însoțește. El Își va paște turma ca un păstor, Își va strînge mieii în brațe îi va lua la piept și va călăuzi blînd oile ce alăptează.*

În acest capitol, Dumnezeu descoperă că El se va ocupa de acești munți și de aceste văi și va face o cărare neteda pentru ca rasa umană să umble pe ea. (Versetul 4) Lucrul acesta avea să fie făcut prin devenirea Fiului lui Dumnezeu ca unul dintre noi – aceasta e slava lui Yahweh ce avea să fie descoperită. (Versetul 5) Cum avea să se întimple, în mod exact, acest lucru?

1. Prin faptul că a devenit ca unul dintre noi și prin luarea în mod fizic, a naturii noastre, Isus avea să arate rasei umane canalul binecuvîntării ce fusese disponibil de la întemeierea lumii și să ne arate că El a înțeles în mod deplin, condiția noastră.

2. Acceptarea de către Tatăl a Fiului, în calitate de om avea să descopere adevărul că și umanitatea a fost acceptată de Dumnezeu în calitate de copii ai Lui. Această descoperire a acceptării avea să întrerupă ciclul lipsei de valoare.

3. Prin faptul că a trăit o viață cu desăvîrșire supusă Tatălui, El avea să demonstreze înțelegerea asupra minții umane și

ca mediator al nostru, El avea să ne păstreze în legătură cu canalul binecuvîntării. Mintea divino umană a lui Hristos devine moștenirea tuturor celor ce acceptă pe Hristos ca Mîntuitor al lor.

4. Lucrarea lui Isus în cer după lucrarea Lui de aici de pe pămînt avea să continuie să ne furnizeze o minte ce știe că sîntem copii ai lui Dumnezeu, dîndu-ne astfel capacitatea să rămînem supuși Tatălui.

B. Întrerupînd ciclul

Primul pas în acest plan a fost realizat cînd Isus S-a născut. El a fost făcut din sămînța lui David, după carne. Așa cum Pavel declară în cartea Evrei:

Evrei 2; 14 *Așadar, întrucît copiii sînt părtași sîngelui și cărnii, El a devenit asemănator cu ei, pentru ca, prin moarte, să-l distrugă pe cel ce are puterea morții, care este Diavolul;*

Umanitatea lui Isus ne asigură de legătura ce conectează cu canalul de binecuvîntare de la Tatăl. În cartea Ioan, această legătură e reprezentată ca o scară.

Ioan 1; 51 *Și El le-a zis:,, adevărat, adevărat vă spun că veți vedea cerurile deschise și pe îngerii lui Dumnezeu urcînd și coborînd peste Fiul omului.*

Picioarele scării au fost așezate cu putere în solul omenesc, încît să putem avea încredere că canalul binecuvîntării va ajunge la noi. Dacă Isus n-ar, fi cu adevărat, om ca noi, n-am putea fi siguri că mediatorul nostru ne înțelege cu adevărat.

De îndată ce păcatul a intrat în acasta lume Hristos a fost descoperit ca Salvatorul lumii. Prin Duhul Său, El a purtat și a susținut umanitatea în toate zilele din vechime.

Isaia 63; 9 *În tot necazul lor, El a fost necăjit, și îngerul prezenței sale i-a salvat: în iubirea și în mila Sa, El i-a răscumpărat, și i-a susținut și i-a purtat în toate zilele din vechime.*

Hristos a fost întotdeauna mijlocitorul și preotul nostru la Tatăl. El a cunoscut încercările grele și suferința fiecărui om, totuși umanitatea n-a putut înțelege pe deplin aceste lucruri, pînă cînd Hristos n-a fost manifestat în carne.

> ***Romani 16; 25-26*** *Iar a Celui ce poate să vă întărească potrivit cu Evanghelia mea și cu vestirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ce a fost ținută ascunsă timp de multe veacuri, dar care acum e descoperită prin scrierile profetice și le este făcută cunoscută tuturor națiunilor, după porunca Dumnezeului Veșnic, pentru ca ele să creadă și să asculte de EL.*

Prin venirea pe acest pământ, Hristos ne-a asigurat că El într-adevăr ne cunoaște și știe cum să ne ajute, și noi am fost capabili să vedem clar prin întruparea Lui că El avusese Întotdeauna un plan pentru noi. Duhul Sfînt putea fi turnat în măsură mare, deoarece Hristos era acum glorificat, sau cu alte cuvinte, caracterul Său a fost pe deplin descoperit în carne.

> ***Ioan 7; 38-39*** *Cel ce crede în Mine, după cum spune Scriptura din inima lui vor curge rîuri de apă vie. Dar spusese aceasta despre Duhul pe care cei ce cred în El, urmează să-l primească: pentru că Duhul nu fusesă încă dat, deoarece Isus nu fusese încă slavit.*

Duhul Sfînt nu fusese încă manifestat pe deplin, pînă cînd Hristos n-a venit pe pământ, deoarece omenirea nu-și prezentase, în mod deplin, înainte, cu atîta îndrăzneală cererile ei așa cum a făcut lucrul acesta după ce El a venit pe pământ. Odată ce știm că El, cu adevărat ne înțelege, putem să venim mai cu curaj la tronul harului și astfel Duhul Sfînt poate fi turnat într-o măsură mai mare. În Ioan 7; 39, cuvîntul ,,dat" e un cuvînt adăugat. Nu e corect să spunem că Duhul Sfînt n-a fost dat înainte ca Hristos să moară pe cruce, ci mai degrabă ar trebui spus că Duhul Sfînt nu fusese manifestat pe deplin.

Odată ce canalul iubirii lui Dumnezeu a fost manifestat în Hristos și Dumnezeu, a putut vorbi către noi prin umanitatea lui Isus, mesajul acceptării putea fi transmis mai bine decît fusese (în mod) anterior. Un mesaj ce ne spune că Dumnezeu nu e un rege enervat care e mînios / mîniat pe noi pentru că am pășit înafara liniei, ci mai degrabă El e un Tată tandru ce ne vrea înapoi ca parte a familiei Sale și că darurile pe card ni-le trimite sînt de la un Tată iubitor,

nu de la un judecător furios.

Acest lucru a fost realizat la botezul lui Isus, chiar la începutul lucrării Sale pământești. La botez, Tatăl ne vorbește direct prin Fiul Său Vorbindu-I lui Isus, ne vorbește nouă.

> ***Matei 3; 16-17*** *Și Isus, cînd a fost botezat, a ieșit din apă și iată, cerurile s-au deschis deasupra Lui și El a văzut Duhul lui Dumnezeu coborînd ca un porumbel și luminind peste El. Și iată un glas din cer, spunînd: Acesta e Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.*

Ce cuvinte minunate să auzi de la Tatăl universului! Tu ești Fiul meu pe care Îl iubesc și în care Îmi găsesc plăderea. Gîndiți-vă că Dumnezeu vorbește aceste cuvinte către noi, nu datorită faptelor noastre bune, ci în mod simplu, datorită legăturii noastre cu El prin Fiul Său.

> ***Efeseni 1; 6*** *Pentru lauda slavei harului Său, prin care ne-a făcut acceptați în Cel iubit.*
>
> ***Ioan 1; 12*** *Dar celor ce L-au primit, acestora le-a dat putere (autoritate) să devină fii ai lui Dumnezeu, celor ce cred în Numele Său.*
>
> ***Ioan 3; 1*** *Vedeți ce fel de iubire ne a arătat Tatăl încît să fim numiți fii ai lui Dumnezeu.*

Prin acceptarea acestor cuvinte ale iubirii Tatălui, mințile noastre încetează să mai fie ostile față de El și față de legea Lui protectivă/-toare. Acceptarea cuvintelor:

„TU EȘTI COPILUL MEU IUBIT”

distruge puterea lipsei de valoare și minciuna Șarpelui. Ea restabilește identitate noastră adevărata în calitate de copii dependenți și deschida ușa pentru o relație cu Dumnezeu în regatul Său relațional.

Această declarație e binecuvîntarea după care toți tînjim și ea înlătură nevoia de mîndrie prin realizări - Dumnezeu e mîndru de noi pentru că sîntem copiii Săi. Această declarație îndepărtează sentimentul nostru de lipsă a valorii – nu trebuie să ne simțim nefolositori din cauză că nu avem realizări.

Tatăl nostru ceresc a încercat timp de 4000 de ani să ne trimită acest mesaj

prin canalul de binecuvîntare al părinților noastre pămîntești, așa cum descoperit în Proverbe 17; 6: ,,Slava copiilor este tatăl lor". Dar păcatul a pătat acest canal, și în multe cazuri, l-a tăiat, așa încît majoritatea dintre noi trăim a viață foarte blestemată – încercînd să existăm fără un adevărat sentiment al acceptării.

Vestea cea mare e ca în Isus avem tatăl originar și perfect, sursa tuturor tatilor buni, și Dumnezeu ne spune prin Fiul Său. Că El ne iubește și ne acceptă.

Mai mult decît atît, deoarece Isus a acceptat cuvintele Tatălui Său, noi avem acces la această gândire a acceptării.

> ***1. Ioan 5; 20*** *Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat o înțelegere (minte) care este adevărată, că să putem să-L cunoaștem că e adevărat, și noi sîntem în El cel care este adevărat, chiar în Fiul Său, Isus Hristos. Acesta e Dumnezeul adevărat și viața veșnică.*
>
> ***1. Corinteni 2; 16*** *Căci cine a cunoscut mintea Stăpînului, ca să Îl poată învăța? Dar noi avem mintea lui Hristos.*

Prin acceptarea lui Hristos, o binecuvîntare de gînduri coboară peste noi, spunîndu-ne că sîntem acceptați și că primim o dorință de a răspunde. Răspunsul adevărat pe care Isus l-a dat Tatălui Său ne e dăruit nouă prin canalul binecuvântării. Aceasta e o veste extrem de bună. Nu trebuie să ne luptăm cu îndoiala dacă credem că pînă și acceptarea unui asemenea dar a fost asigurată de Isus Însuși la botez. Nu trebuie să orbecăim prin întuneric în legătură cu ce înseamnă să fii un copil al lui Dumnezeu; Dumnezeu face toate acestea clare pentru noi prin darul minții Fiului Său. Acceptarea statutului de fiu sau de fiică e un pas vital spre acceptarea faptului că moartea lui Isus are putere să ne convingă că sîntem iertați pentru răzvrătirea noastre și pentru ne-iubirea față de Dumnezeu.

C. Agățindu-ne de statutul de fiu prin credință

Satan era conștient că dacă poporul ar accepta că ei sînt copiii lui Dumnezeu prin credință, atunci lucrarea lui de a-i face să se răzvrătească ar fi mult mai grea. Dacă Isus putea să manifeste în carne că El credea în mod liber că El era

Fiul lui Dumnezeu, dar fiind precum unul dintre noi, El ar fi fost mai capabil să ne transmită acest lucru prin intermediul canalului. Satan trebuia să facă ceva pentru a Îl împiedica pe Isus să creadă că El era acceptat în calitate de ființă umană, și acesta este fundalul bătăliei din pustia ispitirii.

> ***Matei 4; 3-10*** *Și atunci cînd ispititorul avenit la El i-a zis: dacă tu ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să se transforme în pîini. Dar El a răspuns și a zis; e scris că omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice cuvînt ce iese din gura lui Dumnezeu. Atunci Diavolul l-a luat în cetatea sfîntă și L-a așezat pe o streașină a templului și i-a zis: dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos, pentru că e scris: El va însărcina pe îngerii Săi cu privire la tine, și vei fi purtat pe brațele lor pentru ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. Isus i-a zis: e scris din nou: să nu ispitești pe Yahweh, Dumnezeul Tău. Iarăși, Diavolul l-a dus pe un munte foarte înalt și i-a arătat toate regatele lumii și gloria lor, și i-a zis: toate aceste lucruri ți le voi da ție, dacă te pleci la pămînt și te închini mie. Atunci Isus i-a zis: pleacă de aici Satan, pentru că e scris: lui Yahweh, Dumnezeul Tău să i Te închini și doar Lui să Îi slujești.*

Dumnezeu i-a vorbit Fiul Său, spunînd: Tu ești Fiul Meu. Cînd Satan a venit la Isus, el a început cu cuvîntul ,,DACĂ": dacă ești Fiul lui Dumnezeu. În acel cuvînt ,,dacă" era conținut un atac împotriva cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu spusese: Tu ești Fiul Meu! Satan spune: e acest lucru adevărat, în realitate?

Satan i-a sugerat lui Isus să depună efort pentru a dovedi că El e Fiul lui Dumnezeu, în loc să se încreadă în mod simplu în cuvîntul lui Dumnezeu ce spunea că El e Fiul lui Dumnezeu. Dacă Isus răspundea acestei ispitiri, atunci El S-ar fi îndoit de cuvîntul Tatălui Său și ar fi fost de acord cu Satan că faptul de a fi un fiu vine dintr-o demonstrare a puterii-puterea inerentă. Rezistînd în fața ispitirii de către Satan, Isus a demonstrat în carne ce se încredea în cuvîntul lui Dumnezeu ca fiind singurul fundament a statutului de fiu fără nici o nevoie de a-l demonstra prin putere. E un lucru așa de minunat să avem un Salvator ce refuză să-Și dovedească statutul de fiu prin propria lui putere, dar care, în mod simplu se încrede în acceptarea Lui de către Tatăl Său prin relația lor. Nu

există nici o îndoială că Isus avea putere să trănsforme pietrele în pîini, El avea putere să facă orice voia. Dar era un lucru pe care Fiul lui Dumnezeu nu lar fi făcut niciodată. El nu și-ar fi folosit puterea pentru a-și dovedi identitatea, întrucît acest lucru e total împotriva ființei Sale adevărate. A fost întotdeauna și va fi întotdeauna.

D. Victoria lui este a noastră

Alegerea lui Isus de a crede numai Cuvîntul lui Dumnezeu ca fiind baza acceptării e o comoară ce vine la noi prin canalul binecuvîntării, atunci cînd Îl acceptăm pe Hristos. Te lupți să crezi (exclusiv) numai în Cuvîntul lui Dumnezeu ce spune că tu ești un copil al lui Dumnezeu? Isus a învins deja această îndoială și dacă crezi lucrul acesta, atunci victoria lui asupra lui Satan, devine, în mod automat, a noastră. Putem să avem credință în cuvîntul lui Dumnezeu prin credința lui Isus. Aceasta nu e simplă credință în Isus-ea e credința lui Isus pe care o primim în calitate de copii ai lui Dumnezeu. Așa cum Scriptura ne spune:

> ***Galateni 4; 4-7*** *Dar cînd timpul s-a împlinit, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să putem primi în fierea ca fii. Și pentru că sîntem fii, Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inimile noastre, ce strigă: Abba, Tată. De aceea, tu nu mai ești un servitor, ci un fiu, și fiind un fiu, atunci ești un moștenitor al lui Dumnezeu prin Hristos.*

Duhul lui Hristos e cel ce curgînd prin canal, ne face să strigăm: Tată! Prin credință. Cuvintele adevărate sînt cuvintele lui Hristos, descoperite în noi. Ne ia ceva timp să înțelegem pe deplin această concepție, dar un exemplu simplu este istoria cu pomul ce a fost tăiat și aruncat în apă amară pentru a o face dulce.

> ***Exodul 15; 23-25*** *Și cînd au venit la Marah, ei n-au putut să bea din apele de acolo, pentru că erau amare: de accea, numele acelui loc era Marah. Și poporul a murmurat împotriva lui Moise, spunînd: ce o să bem? Și el a strigat către Yahweh și Yahweh i-a aratat un copac pe care el l-a aruncat în apă și apa a devenit dulce: acolo El a făcut*

pentru ei un statut și o hotărîre, și acolo le-a dovedit...

Credința lui Isus în cuvîntul Tatălui Său este ca pomul ce a făcut apa amară a îndoielii omenești extrem de dulce și potabilă.

Avem acum o scurtă perspectivă și asupra sistemului de restaurare a canalului binecuvîntare (prin sanctuar) și asupra mijloacelor prin care văile și munții ce stau în calea acestui sistem (acceptare prin statutul de fiu) au fost tratate de către Dumnezeu.

Înainte de a ne uita din timpul în care Hristos era pe pămînt, trebuie să ne întoarcem la istoria lui Israel și la modul în care ei au călătorit cu acest sistem al sanctuarului. Satan nu avea să stea inactiv și să-i permită lui Israel să păstreze acest sistem de închinare intact. El a hotărît să-l atace pe Israel încă o dată de la timpul cînd era în sclavie, și cărarea îngustă prin munți și văi avea să fie pierdută împreună cu drumul cel mare ce ducea înapoi la poruncile lui Dumnezeu, în sanctuar.

Urmașii lui Nimrod aveau să fie folosiți pentru a încerca să îi împiedice pe urmașii lui Avraam să păstreze vie familia împărăției.

Capitolul 17

Dă-ne un rege, ca să fim ca celelalte națiuni

A. Instructiuni detaliate pentru a proteja structura familiei

Israel a fost o națiuni extrem de privilegiată prin primirea la muntele Sinai a legii lui Dumnezeu, împreună cu multe instrucțiuni specifice despre cum să păzească această lege și prin ea să rămînă conectați la canalul de binecuvîntare.

Multe instrucțiuni au fost destinate să învețe familiile israelite despre natura crucială a relațiilor de familie.

> ***Levitic 20; 8-10*** *Și voi (să veți) păziți orînduirile Mele și să le împliniți: Eu sînt Yahweh care vă sfințește. Pentru că oricine-și blestemă tatăl sau mama să fie dat la moarte, negreșit: el și-a blestemat tatăl sau mama, sîngele lui să fie asupra lui. Și bărbatul ce a comis adulter cu soția altui bărbat, chiar cel ce comite adulter cu soția vecinului său, și el și ea să fie dați morții, negreșit.*

La suprafață, unele dintre instrucțiuni par extrem de aspre pînă cînd ne dăm seama; că propoziția negreșit să fie dați la moarte, poate însemna fie: să moară prematur, fie să fie uciși. Legea descopera că respingerea conducerii de familie e o cărare directă către autodistrugere.

Un om ce-și lovește sau își blestemă părinții dă o dovadă clară că a respins canalul autorității și al binecuvîntării. Un asemenea om e un pericol pentru el însuși și pentru societate. Dumnezeu nu dorește să dea la moarte pe nici o persoană. Legea descoperă, în mod simplu, autodistrugerea păcătosului, deoarece legea acționează ca o oglindă pentru păcătos pentru a-i diagnostica problema, astfel încît el să se poată pocăi.

Mulți dintre noi sîntem obișnuiți cu imensa durere ce vine asupra familiilor cînd cuplurile comit adulter. Acest lucru distruge structura familiei, diminuează

respectul și pune o pată pe comunitate. Atît de periculoase sînt aceste acțiuni, încît Israel a trebuit să înțeleagă că moartea va fi rezultatul lor.

Din exemplul lui Isaac, Iacov și Esau am învățat despre natura vitală a alegerii unui partener potrivit. Israeliții nu trebuiau să se căsătorească cu oameni din celelalte națiuni, care nu aveau să înțeleagă natura vitală a structurii familiei. Istoria lui Neemia descoperă importanța acestei chestiuni pentru supraviețuirea sistemului relațional al familiei lui Dumnezeu.

> ***Neemia 13; 23-27*** *Tot pe atunci am mai văzut că unii iudei se căsătoriseră cu femein așdodite, amonite și moabite. Jumătate din fiii lor vorbeau limba așdodită, și nu cunoșteau ebraica, ci doar limba unui popor sau altul. I-am mustrat, i-am blestemat, i-am pălmuit chiar pe unii dintre bărbați și le-am smuls părul. I-am pus săjure pe Dumnezeu astfel:,, Nu ne vom mărita fiicele cu fiii popoarelor și nu ne vom căsători fiii, nici chiar noi înșine, cu fiicele lor. Apoi le-am spus:,, Oare nu în felul acesta a păcătuit Salomon, regele lui Israel? Nu era nici un alt rege ca-el între toate națiunile și era iubit de Dumnezeu. Dumnezeu îl pusese rege peste tot Israelul, însă cu toate acestea și pe el l-au atras în păcat femeile străine. Și acum trebuie să mai auzim și despre voi că săvîrșiți acest mare rău și că păcatuiți împotriva Dumnezeului nostru, căsătorindu-vă cu femei străine?*

Căsătorirea israeliților cu neveste străine a fost un ecou direct al fiilor lui Dumnezeu de dinainte de potop, care s-au căsătorit cu fiicele oamenilor. Rezultatul avea să fie același – tirania. Neemia a fost grabnic în a împiedica acest lucru să aibă loc.

Moise dăduse multă instruire pentru protejarea structurii familiei. Dacă Israel ar fi fost fidel, niciodată n-ar fi suferit în modul în care au suferit. Dumnezeu a pus înaintea lor binecuvîntările urmării sfatului Său, și blestemele autoimpuse ale eșuării în a asculta de aceste instrucțiuni. În Levitic 26, Dumnezeu a expus ingredientele cheie, pe care le-am discutat, necesare pentru conectarea la canalul binecuvîntării și pentru păstrarea acestuia. Observați cu atenție:

> ***Levitic 26; 1-6*** *Să nu-ți faci nici un fel de idoli, nici imagini sculptate, să nu vă ridicați nici imagini cioplite, nici stîlpi de piatră sacri, să nu*

așezați imagini de piatră pe pământul țării voastre, pentru ca să vă închinați înaintea lor, pentru că Eu sînt Yahweh, Dumnezeul vostru. Să țineți Sabatele Mele și să cinstiți Lăcașul Meu. Eu sînt Yahweh. Dacă veți urma hotărîrile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, atunci vă voi da ploi la vreme, pământul își va da rodul lui și pomii cîmpului își vor da roadele lor. Secerișul va ține pînă la culesul viei, și culesul viei va ține pînă la semănat, veți mînca pîine din belșug și veți trăi în siguranță în țară. Vă voi da pace în țară și astfel vă veți culca și nimeni nu vă va înspăimînta; voi nimici fiarele sălbatice din țară și sabia nu va trece prin țara voastră.

1. Porunca de a evita idolii a fost intenționată, pentru a păstra perceperea în plan relațional / invizibil față de Dumnezeu. Idolii făcuți din lucruri materiale aveau să-l facă pe Israel să devieze către un sistem de valori, bazat pe putere, și către înăsprirea relațiilor-la fel de tari precum lemnul, piatra și aurul la care se închinau.

2. Porunca privitoare la Sabat era un reamintitor al sursei canalului de viață și un reamintitor al Celui ce îi crease.

3. Sanctuarul așa cum am discutat, a furnizat drumul sau călătoria pentru scrierea legii protectoare a lui Dumnezeu în inimile lor.

4. Cele 10 porunci (și instrucțiunile detaliate privitoare la această lege), așa după cum am notat, sînt o protecție al canalului de binecuvîntare, Sabatul și porunca de a nu se închina la idoli este parte a poruncilor, dar a fost scos în evidență pentru o concentrare specială asupra lor.

Dumnezeu i-a avertizat pe israeliți că dacă dădeau gres în a se ține de aceste principii, ei aveau să fie blestemați și aveau să sufere asuprire, jale și aveau să fie împrăștiați peste hotarele țării.

Levitic 26; 14-17, 28-33 *Dar dacă nu Mă veți asculta și nu veți împlini toate aceste porunci, dacă veți disprețui hotărîrile Mele și veți uri*

legile Mele pînă într-acolo, încît nu veți mai împlini toate poruncile Mele, ci veți rupe legămîntul Meu, iată ce vă voi face: voi aduce groaza peste voi, tifosul și frigurile vor face să vi se stingă ochii și să piară viața din voi. Vă veți semăna degeaba sămînța, căci o vor mînca dușmanii voștri. Îmi voi întoarce fața împotriva voastre și veți fi biruiți de dușmanii voștri; cei ce vă urăsc vă vor stăpîni și veți fugi chiar și cînd nu sînteți urmăriți. (28-33) atunci și Eu în mînia Mea, vă voi fi potrivnic. Eu Însumi vă voi pedepsi înseptit pentru păcatele voastre. Vă veți hrăni cu carnea fiilor și a fiicelor voastre. Vă voi distruge locurile înalte și vă voi dărîma stîlpii închinați soarelui, voi arunca trupurile voastre moarte peste trupurile moarte ale idolilor voștri și Eu Însumi vă voi urî. Voi lăsa pustii cetățile voastre, vă voi pustii sanctuarele și nu-Mi mai voi găsi placere în mireasma jerdfelor voastre. Vă voi devasta țara, astfel încît dușmanii voștri care vor veni să locuiască în ea, vor rămîne încremeniți văzînd-o. Vă voi împrăștia printre națiuni și voi scoate sabia împotriva voastră; țara vă va fi pustiită și cetățile vă vor rămîne pustii.

Atinci cînd poporul lui Dumnezeu pășește afară din canalul binecuvîntării, El nu poate să-i protejeze. El se reprezintă pe El Însuși ca fiind Cel ce aduce aceste calamități peste poporul Său, dar calamitățile sînt un proces natural de coacere ce rezultă din respingerea familiei regatului lui Dumnezeu. Dumnezeu va folosi blestemele ca un tată ce dorește să-și corecteze copiii încăpățînați; El va permite ca ei să suporte consecințele alegerilor lor greșite și întrucît El permite ca ei să sufere, El Își asumă responsabilitatea pentru ceea ce are loc.

B. Israel se întoarce de la Dumnezeu

Dacă Israel ar fi urmat cu credincioșie aceste lucruri, el ar fi avut pace și prosperitate și o viață liberă de frică și de război. Israel a pornit bine, dar după ce Moise, Aaron, Iosua și toți cei de vârsta lor au murit, o nouă generație s-a ridicat și a dat greș în păzirea acestor principii.

Judecători 2; 8-12 *Și Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Yahweh a murit, fiind în vîrstă de 110 ani. Și l-au îngropat la hotarul moștenirii sale*

în Timnatheres, în muntele lui Eftaim, în partea de nord a dealului Gaash. Și astfel toată generația aceea a fost adaugată la părinții lor: și o altă generație s-a ridicat după ei, care nu-L cunoștea pe Yahweh, nici lucrările pe care El le făcuse pentru Israel. Și copiii lui Israel au făcut ce e rău în ochii lui Yahweh și au slujit lui Baalim: și L-au părăsit pe Yahweh, Dumnezeul părinților lor, care îi scosese afară din țara Egiptului și urmau alți zei, dintre zeiii popoarelor ce erau în jurul lor și se plecau înaintea lor, și L-au provocat pe Yahweh la mînie.

Pacea și prosperitatea pe care Israel le-a trăit sub conducerea lui Iosua nu l-a făcut să-I mulțumească lui Dumnezeu, ci mai degrabă i-a făcut să alunece spre îngăduința de sine / mulțumirea de sine. Această tendință a avut loc de multe ori în istorie și e un avertisment pentru noi. Observați națiunile occidentale de azi ce au fost ridicate pe principii creștine. Multe dintre aceste națiuni au devenit prospere și bogate, și acum toate se îndepărtează încet de la principile lor de la origini pentru a sluji materalismului.

Israel s-a întors de la Dumnezeu pentru a-i sluji lui Baalim. Baalim a fost un zeu modelat după sistemul de închinare al lui Nimrod, o închinarea la puterea inerentă a naturii, și în special, cea a soarelui. Prin îndepărtarea de adevăratul Dumnezeu, Israel s-a întors de la sursa vieții. Relația soț-soție nu mai funcționa pe baza principiilor conducerii și ale supunerii așa cum reflectă ele relația dintre Tatăl și Fiul în cer, căci zeitățile la care se închinau erau toate bazate pe puterea inerentă. Pierderea unui exemplu a unui agent supus a rostit o condamnare pentru Israel. Ea a înlăturat sistemul de valori, relațional al cerului și a ridicat o generație ce a devenit nesigură, lipsită devaloare și plină de frică.

Cartea Judecătorilor detaliază o lungă listă de rele și de nenorociri ce au venit peste israeliți. Ei au fost subjugați de triburi vecine și familiile lor au fost dezmembrate. Societatea s-a feminizat / a devenit feminizată din cauză că rolul tatălui de a binecuvînta pe copiii lui a fost pierdut. Bărbații și-au pierdut curajul din pricina nesiguranței lor și a lipsei de binecuvîntare. Pentru a ajuta pe Israel să scape de terania dușmanilor lui, Dumnezeu a trebuit să folosească serviciile unei femei, deoarece conducerea masculină fusese decimată.

Debora a fost ridicată ca profetesă pentru a ajuta pe Israel să scape de sub tîrania în care se afla. Potrivit principiilor sămînței și hrănirii, ea n-ar fi trebuit niciodată să îmbrace mantia unui lider al poporului lui Dumnezeu, dar timpuri disperate cer măsuri disperate Dumnezeu a folosit credincioșia Deborei pentru a-l elibera pe Israel. Debora i-a cerut lui Barak să conducă o armată pentru a îi pune pe fugă pe dușmanii lor, dar observați răspunsul lui Barak:

> ***Judecători 4; 8-9*** *Și Barak i-a zis ei: dacă tu vii cu mine, atunci voi merge, dacă tu nu vii cu mine, atunci nu voi merge. Și ea a zis: cu siguranță că voi merge cu tine: cu toate că călătoria pe care o faci nu va fi spre onoarea ta, pentru că Yahweh îl va da pe Sisera în mîna unei femei. Și Debora s-a ridicat și a mers cu Barak la Kedesh.*

Fără Canalul de binecuvîntare funcționînd în mod corect, Barak a fost plin de frică și a dorit ca Debora să-l ia de mînă ca o mamă, ca rezultat, onoarea victoriei a revenit unei femei ce a acționat cu curaj.

Acesta e rezultatul respingerii sistemului de binecuvîntare al familiei lui Dumnezeu. Așa cum Isaia declară mai tîrziu:

> ***Isaia 3; 12*** *În ceea ce-l privește pe poporul Meu, copii sînt asupritorii lor și femeile stăpînesc peste ei. O, poporul Meu, cei ce te conduc, te fac să rătăcești și distrug mersul cărărilor tale.*

Cînd femeilor li se cere să conducă poporul lui Dumnezeu, e un semn că acesta se află într-o apostazie adîncă și canalul de binecuvîntare e zdrobit. Principiile conducerii și supunerii nu pot funcționa niciodată în mod corect sub conducere femeiască, deoarece acest lucru încurcă rolurile bărbatului și femeii. Dar a fost mai bine pentru israeliți să fie eliberați prin mîinile unei femei decît să continuie să sufere sub sclavia dușmanilor lor-acest lucru ar fi fost mult mai rău.

Nu e o întîmplare faptul că cartea Judecători îl prezintă pe Samson ca pe un afemiat cu voință slabă, căruia îi plăcea să glumească, să se amuze și să terorizeze oamenii. Și asta e rezultul faptului că canalul de binecuvîntare era întrerupt. Din nou Dumnezeu face ca evenimentele să lucreze împreună pentru a-l elibera pe poporul Său din sclavia dușmanilor lor, dar Samson e un

exemplu jalnic de conducere masculină.

Vedem neînțeleapta alegere a unui partener:

> ***Judecatori 14; 3*** *Atunci tatăl și mama lui i-au zis: nu este nici o femeie printre fiicele fraților tăi sau în tot poporul nostru, încît te duci să-ți ei o soție dintre filistenii necircumciși? Și Samson a zis tatălui său: ia-o pentru mine, pentru că îmi place mult.*

Samson n-avea nici un sentiment al naturii vitale a alegerii unei soții credincioase, tot ceea ce conta era faptul că îi plăcea. Samson crescuse pentru a fi un egoist, un băiat centrat pe sine într-un trup de bărbat.

Samson a fost, într-adevăr, condus de dorința lui pentru femei. Un bărbat condus de pasiune este un rezultat tipic, atunci cînd sistemul relațional de binecuvîntare e distrus și poporul lui Dumnezeu se îndepărtează de Tatăl și de Fiul, de modelul conducerii și supunerii și se întoarce spre modelele egalității prin puterea inerentă, ale lui Baal.

Samson muncinînd la moara filistenilor, e un exemplu potrivit al modului de îndepărtare al poporului lui Dumnezeu, față de adevăratul Dumnezeu. El era ticăloșit, jalnic, orb și gol înrobit de un sistem de valori false și lipsit de semințele binecuvîntare de care orice bărbat are nevoie pentru a fi un conducător înțelept și cu discernămînt.

C. Israel păstrează ca pe un lucru sfînt sistemul credinței în puterea inerentă

După mulți ani de necazuri și jale, Dumnezeu a ridicat un profet pentru a conduce poporul Său. Privind la contextul istoriei lui Samuel, vedem din nou blestemul puterii inerente în viața lui Eli. El a fost un om ce n-a putut să-și disciplineze fiii și n-a putut să fie un conducător puternic. Tatăl lui Samuel n-a fost un om cu discernămînt și nu pare a fi conducatorul spiritual care ar fi trebuit să fie.

Dumnezeu l-a folosit pe Samuel pentru a-l aduce inapoi pe Israel la sistemul de închinare al lui Dumnezeu. El a făcut o mare lucrare de reformă, dar pînă și Samuel s-a luptat să ridice o familie după ordinea lui Dumnezeu, în vreme ce

fiii lui au dat greș în a urma cărarea cea dreaptă.

Pașii șovăitori ai lui Samuel în calitate de tată au oferit oamenilor care conduceau Israelul ocazia pe care ei o căutau de ceva vreme.

> ***1. Samuel 8; 4-5*** *Atunci toți bătrînii lui Israel s-au adunat și au venit la Samuel în Rama, și i-au zis: iată, tu ești bătrîn și fiii tăi nu umblă pe căile tale: acum dă-ne un rege care să ne judece, așa cum au toate națiunile.*

Conducătorii israeliți nu erau mulțumiți să rămînă în grupuri de familie și să fie conduși de conducerea binevoitoare a profetului. Ei voiau un monarh care să conducă în mod absolut. Dorința pentru un rege a fost o chemare a principiilor lui Nimrod. Ei voiau să fie ca celelalte națiuni. Ei nu doreau să fie diferiți și speciali. Nesiguranța lor nu putea fi tratată prin faptul de a fi diferiți. Această cerere a fost o respingere totală a lui Dumnezeu și a principiilor familiei regatului Său.

> ***1. Samuel 8; 7*** *Și Yahweh i-a zis lui Samuel: ascultă de vocea poporului în tot ceea ce-ți spun: pentru că nu pe tine te-au respins, ci pe Mine M-au respins, pentru ca să nu domnesc peste ei.*

Dorința pentru un rege avea să-l ducă pe Israel la distrugere definitivă. Odată ce au intrat pe această cărare, nu avea să fie nici o scăpare pînă cînd nu erau conduși în mod total, nu numai în minte, dar și în trup. Este exact ce s-a întîmplat în captivitatea lor de mai tîrziu, în Asiria și în Babilon. Satan era în ajunul unei mari victorii. Dacă pe Israel ar fi putut să-l atragă spre dorința de a avea un rege, el ar fi putut să-și întroneze impună principiile sale cu privire la familie și la guvernare, principii modelate / formate după concepția lui Nimrod și ar fi putut să obțină zdrobirea sistemului de binecuvîntare al canalului familiei.

Samuel a pledat înaintea lor, pentru ca să ei să nu facă acest lucru, dar ei erau hotărîți.

> ***1. Samuel 8; 10-20*** *Samuel a spus poporului care a cerut de la el un rege, toate cuvintele lui Yahweh. Le-a spus: acestea vor fi drepturile regelui ce va domni peste voi: îi va lua pe fiii voștri și îi va folosi la*

carele lui; ei vor fi călăreții lui și vor alerga înaintea carelor sale. Îi va folosi pentru sine drept căpetenii peste mii și căpetenii peste cincizeci; îi va folosi pentru a-i ara ogorul și pentru a-i culege recolta, pentru a-i face echipament de război și echipament pentru carele lui. Le va lua pe fiicele voastre pentru a-i face miresme, pentru a-i găti mîncare și pentru a-i coace. Va lua partea cea mai bună din ogoarele voastre, din viile voastre și din smochinii voștri și o va da slujitorilor săi. Vă lua a zecea parte din rodul semințelor voastre și din viile voastre și o va da căpeteniilor sale și slujitorilor săi. Îi va lua pe slujitorii voștri, pe slujitoarele voastre, cele mai bune dintre vitele și măgarii voștri și îi va folosi pentru lucrările lui. În ziua aceea, veți striga pentru ca să fiți izbăviți dinaintea regelui pe care vi l-ați ales, dar Yahweh nu va răspunden ziua aceea. Dar poporul nu a vrut să asculte de glasul lui Samuel și a zis: Nu vrem să facem cum zici tu, ci să fie un rege peste noi. În felul acesta, vom fi ca toate națiunile: regele nostru va domni peste noi și ne va conduce în războaile noastre.

Tot ceea ce Samuel îi avertizase, avea să se petreacă. Ei voiau un rege care să-i conducă în bătalii. Nesiguranța și lipsa de binecuvîntare i-au făcut să-și piardă curajul, și au arătat că erau băieți în trupuri de bărbați, ce căutau un eliberator puternic, care să-i protejeze. Punctul cheie pe care ei îl treceau cu vederea este că efectele pustitoare ale societății lor defecte îi lasă / îi aduc la strâmtoare și asta îi face să nu poată fi bărbați curajoși, puternici și cinstiti. Saul, după toate aparențele, părea alegerea perfectă, dar el nu era decît un alt copil al nesiguranței, al fricii și al lipsei de valoare. Lipsa lui de vrednicie l-a făcut să conducă ca un tiran capricios.

Acesta e un avertisment pentru lumea de azi. Astăzi noi trăim în supa unei societăți feminizate care își descoperă tirania și neevlavia mereu crescînde. Bărbații simt puțină resposabilitate pentru propriile lor vieți și chiar și mai puțină pentru viețile altora. În cele din urmă, poporul va striga după un eliberator care să îi salveze – dar acesta va fi un rege crud și fără inimă ca Nimrod, fără respect pentru adevăratele valori ale familiei, nu un rege ca Isus care este adevărata (întrupare) / întruchipare a principiilor adevăratei binecuvîntări și ale bărbăției avlavioase.

D. Regii lui Israel

Rezultatele alegerii unui rege de către Israel sînt tragice. Temeliile n-au fost puse niciodată în mod corect și de aceea canalul binecuvîntării a curs rar. Așa cum am declarat, Saul a purtat toate semnele distinctive unui copil nesigur și blestemat.

Cînd Saul l-a văzut pe David omorîndu-l pe Goliath, el l-a văzut ca pe o oportunitate, dar cînd poporul a început să cînte laude lui David pentru curajul său în război, atunci Saul l-a văzut ca pe o amenințare.

> ***1. Samuel 18; 6-9*** *În timp ce oștirea se întorcea acasă, după ce David l-a ucis pe filistean, femeile din toate cetățile lui Israel au ieșit în întîmpinarea regelui Saul Ele cîntau cîntece de bucurie și dansau în sunetul tamburinelor și al lăutelor. Femeile cîntau în veselia lor, spunînd: Saul a ucis miile lui, iar David zecile lui de mii. Lui Saul nu i-au plăcut aceste cuvinte și s-a înfuriat foarte tare, spunînd: i-au dat lui David zecile de mii, iar mie doar miile. Acum nu-i mai lipsește decît regatul. Începînd din acea zi, Saul a început să-l privească cu ochi răi pe David.*

Mentalitatea oportunității și a amenințării e o dovadă clară a minciunii șarpelui, ce era la lucru în Saul. Eșecul său de a recunoaște că toate lucrurile vin de la Dumnezeu l-a făcut să-l urmărească pe David pe tot restul vieții sale. Nesiguranța și lipsa lui de demnitate l-au copleșit într-atît, încît era hărțuit în mod constant de spirite rele.

> ***1. Samuel 18; 10-12*** *În ziua următoare, duhul cel rău, căruia Dumnezeu i-a îngăduit, a venit cu putere peste Saul care profetea, ea înăuntrul casei sale. David cînta la liră, așa cum făcea în fiecare zi, iar Saul avea în mînă o suliță. Saul a aruncat sulița, gîndind: îl voi țintui pe David de zid. Însă David s-a ferit de el de două ori. Lui Saul i-a fost teamă de David, pentru că Yahweh era cu acesta, iar pe el îl părăsise.*

Restul vieții lui Saul e o jalnică poveste a unui bărbat înecîndu-se în propria lui lipsă de valoare, folosindu-și puterea pentru a se năpusti asupra amenințărilor tronului.

Yahweh a fost cu David și credința lui în Dumnezeu și încrederea în puterea lui Dumnezeu mai degrabă decît în el însuși l-au făcut capabil să fie folosit pentru a face lucruri puternice. Din n-are importanță ce motiv, lecțiile lui Avraam, Isaac și Iacob privitoare la structura familiei nu l-au impresionat, și el a eșuat în a-și așeza regatul pe o conducere corectă și pe principiile supunerii.

> ***2. Samuel 3; 2-5*** *Și lui David i s-au născut fii în Hebron: și primul său născut a fost Amnon din Ahinoam, izreelita, și al doilea, Chileab din Abigail, soția lui Nabal carmelitul, și al treilea, Absalom, fiul lui Maaca, fiica lui Talmai, regele din Gheșur, și al patrulea, Adonia, fiul lui Haghit, și al cincilea, Șefatia, fiul lui Abital, și al șaselea Intream din Eglad, soția lui David. Aceștia i s-au născut lui David în Hebron.*

Dacă David ar fi știut, ar fi căutat cu rugăciune o soție care să acționeze ca un agent de hrănire și supus pentru a-i crește cu grijă pe copiii săi și pentru a-i consolida regatul. Dar David pare ignorant față de aceste aspecte vitale, în schimb el și a construit temeliile regatului său pe mai multe soții, incluzînd o soție-Maaca-pe care a luat-o pentru a pecetlui o înțelegere de pace cu regele Gheșurului.

Casa lui David a fost așezată pe o temelie crăpată și roadele s-au manifestat curînd în copiii lui. Multele soții ce erau în competiție pentru afecțiunea lui David, combinat cu aspirațiile fiecărei femei pentru fiul ei, de a fi următorul rege, au dezvoltat o curte regală cu gelozie, uneltiri și intrigi.

Primul născut al lui David, Amnon, ispitit de Diavol, a sedus-o pe sora lui vitregă, Tamar și a violat-o. Acest lucru l-a aprins de mînie pe Absalom și el a plănuit pe tăcute moartea lui Amnon. Absalom era fiul lui Maaca, soția străină a lui David, care a fost destinată pentru a fi garanția unui contract de pace. Puțin își va da seama David că semințele educației lui Maaca, făcută fiului ei Absalom, aveau să-l facă pe acesta extrem de ambițios, viclean și uneltitor. Această femeie ce a fost menită pentru a fi o legătură de pace aproape că a distrus întregul regat al lui David.

E un mister ce-l înconjoară pe Chileab, fiul lui Abigail, ce este numit și Daniel în 1. Cronici 3; 1. Abigail a părut a fi cea mai înțeleaptă dintre soțiile lui David și a înțeles principiile supunerii, dar după moartea lui Amnon, Chileab nu e

niciodată menționat în linia pentru statutul de rege. Se pare că nu există nici o mențiune a ceea ce s-a întîmplat cu el.

În schimb, succesorul lui David avea să vină printr-o relație adulterină cu Batseba. Sîntem sceptici că această femeie a fost, pur și simplu, inocentă, spălindu-se pe acoperișul casei sale și că ea habar n-avea că era în raza privirilor regelui.

> ***2. Samuel 11; 2*** *Și s-a întîmplat că într-o seară David s-a ridicat din patul său și s-a plimbat pe acoperișul casei regelui: și de pe acoperiș el a văzut o femeie spălîndu-se, și femeia era foarte frumoasă la înfățișare.*

Dacă Batșeba era nevoinovată, ea ar fi refuzat invitația regelui de a se culca cu el, dar ea părea foarte doritoare, căci relatarea nu consemnează nici un protest din partea ei. David a acționat în acest mod a descoperit că el era complet lipsit de înțelegere în ceea ce privește sistemul canalului de binecuvîntare a lui Dumnezeu.

Semințele vinovăției ce era în David și Batșeba din cauza adulterului, și uciderea de către David a soțului lui Batșeba, au fost parte din rețeta ce a intrat în fiul / copilul lor, Salomon. E adevărat că Yahweh l-a iubit pe Solomon și l-a binecuvîntat cu înțelepciune de la El, deoarece erau multe însușiri bune transmise lui de părinții săi, dar semințele rele ale lipsei de valoare și structura de familie, coruptă aveau, în cele din urmă să iasă la suprafață.

Deși Solomon a posedat multă înțelepciune în multe domenii, în acel domeniu crucial în care e nevoi de înțelepciune, el a dat greș și a eșuat foarte mult. El a avut 700 de soții și 300 de concubine. El și-a alcătuit armata și s-a angajat în mari proiecte de construcții, și apoi a pus taxe asupra poporului și l-a pus la muncă. Deși mulți oameni arătau spre gloria lui Solomon, în realitate, rezultatul final al domniei sale a fost un dezastru și a sfirșit prin a avea regatul divizat. El și-a încheiat viața închinîndu-se la zeiii falși ai unora dintre soțiile sale și construindu-le temple acestor zei. Ce insultă pentru Dumnezeul din cer!

> ***1. Regi 11; 1-4*** *Dar regele Solomon a iubit multe femei străine pe lîngă*

fiica lui Faraon: moabite, amonite, edomite, sidoniene și hetite. Ele erau din națiunile despre care Yahweh le poruncise israeliților:„ să nu vă căsătoriți cu ele, căci cu siguranță vă vor întoarce inimile înspre zeii lor!" Dar Solomon s-a alipit de ei, iubindu-i. El avea ca soții 700 de prințese și 300 de concubine, iar soțiile sale i-au pervertit inima. Cînd Solomon a îmbătrînit, soțiile sale i-au întors inima înspre alți dumnezei, astfel că inima lui nu a mai fost în întregime a lui Yahweh, Dumnezeul său, așa cum fusese inima tatălui său, David.

Solomon a inițiat / a deschis drum unei tendinte spre o direcție foarte rea pentru Israel. Regatul lui Israel, care s-a rupt de Iuda după moartea lui Solomon n-a produs nici un rege bun. Un număr de regi ai lui Israel au făcut bine în ochii lui Yahweh, dar chiar și regii buni păreau că duc lipsă de discernămînt. De exemplu, Jehosafat i-a permis fiului său să se căsătorească cu fiice Isabelei. Ce o fi fost în mintea lui? Certurile cauzate de aceste căsătorii au dus la apariția primei femei rege în Juda-Atalia, și ea aproape că a distrus întreaga națiune[40] Ezekia a fost foarte mult binecuvîntat de Yahweh și a făcut multe lucruri bune pentru a păstra închinarea către adevăratul Dumnezeu, dar cînd babilonienii au venit să bată la ușa lui, el le-a arătat toată bogăția lui și tezaurul templului și a lăsat o sămînță în mințile babilonienilor, încît ei să se întoarcă într-o zi și să ia acest tezaur acasă la ei.[41]

Eșecul lui Israel de a păstra un sistem al canalului familiei au permis ca principiile lui Nimrod să conducă lumea. Dorința după teritoriu și putere nu avea să fie satisfăcută pînă cînd nu se ridica un conducător care să stăpînească întreaga lume. Principiile puterii inerente, cu toată lipsa lor de valoare, impun oamenilor dorința aprinsă după putere nelemitată. Această putere e singurul medicament ce liniștește eurile lor fragile și sufletele lor lipsite de valoare. Primul dintre aceste imperii a apărut în națiunea Babilonului.

Deși Israel a dorit un rege care să stăpînească peste ei și să-i conducă în bătălii, ei nu și-au dat seama că familiile de regi nu produc des copii ce sînt potriviți pentru a conduce, iar tirania este, de obicei, rezultatul. În cele din urmă sclavia

40 2. Regi 11; 1-14
41 2. Cronici 32; 27-31

de bunăvoie a conducătorilor lui Israel față de principile regatului lui Nimrod avea să-i ducă pe copiii lor la a fi prizonierii, în mod fizic, ai acestui sistem.

Capitolul 18

Ridicarea Tiraniei imperiilor mondiale

A. Bătălia dintre cele două semințe, două femei, două orașe

Bătălia dintre familia regatului lui Dumnezeu și sistemul puterii inerente al lui Satan e descrisă în Geneza 3 ca bătălia dintre două semintă.

> ***Geneza 3; 15*** *Și Eu voi pune vrăjmășie între tine și femeie, și între sămînța ta și Sămînța ei; El îți va zdrobi capul, iar tu Îi vei zdrobi călcîiul.*

Sămînța femeii reprezintă micul grup de oameni care cu credincioșie caută să se țină de sistemul familiei lui Dumnezeu în mijlocul multor atacuri. Inima acestei semințe este, desigur, Fiul lui Dumnezeu, deoarece El este expresia definitivă a supunerii față de sursa vieții de la Dumnezeu și El stabilizează curgerea acestui canal de binecuvîntare. Păstrarea acestei seminței înseamnă păstrarea exemplului Fiului lui Dumnezeu. Ori de cîte ori familiile urmază principiile conducerii și ale supunerii în contextul poruncilor lui Dumnezeu și al umblării în călătoria sistemului sanctuarului, ele sînt umplute cu Duhul lui Hristos și descoperă caracterul Său.

> ***Galateni 3; 16*** *Promisiunile i-au fost făcute lui Avraam și seminței lui; el nu spune,, și semințelor," ca și cum ar fi mai multe, ci se referă la una:,, și seminței lui," care este Hristos.*
>
> ***Galateni 3; 29*** *Iar dacă voi sînteți ai lui Hristos atunci sînteți sămînța lui Avraam și moștenitori după promisiunea făcută.*

Așa cum am discutat în capitolul 16, odată ce rasa umană a devenit înrobită de principiile împărăției lui Satan, a fost imposibil pentru noi ca să fim eliberați. De aceea / pentru aceasta Isus a luat umanitatea în mîinile Sale și a trimis

Duhul Său pentru ca să ne ajute. Lucrarea Lui n-a fost pe deplin recunoscută pînă cănd n-a venit pe pămînt ca ființă umană și nu a descoperit caracterul Tatălui Său, mărind astfel cunoașterea asupra canalului de binecuvîntare, încît noi să putem avea o capacitate mai mare pentru a obține victoria asupra șarpelui.

Deci, oriunde vedem oameni ce răspund poruncilor lui Dumnezeu și sistemului de familie al împărăției, de fapt, caracterul și Duhul lui Hristos sînt reflectate în viețile lor. Aceasta e o taină pentru mulți și a fost o taină pentru cei mai mulți pînă cînd Isus a venit pe pămînt și a revelat pe deplin aceste principii ale supunerii în familie.

> ***Coloseni 1; 26-29*** *taina ce a fost ascunsă de veacuri și de generații, dar care acum a fost descoperită sfinților Lui, cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscute, între națiuni, bogățiile glorioase ale acestei taine,și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. El este Cel pe care noi Îl vestim, sfătuind și învățînd pe orice om, pentru a putea înfățișa pe orice om, desăvîrșit în Hristos. Pentru aceasta mă ostenesc, luptîndu-mă prin puterea Lui, care lucrează cu tărie în mine.*

(Geneza 3; 15) ne reamintește că Satan avea să căute să omoare această sămînță. El avea să reusească în zdrobirea călcîiului acestei semințe, atunci cînd l-a ucis pe Isus pe cruce, dar această cea mai întunecată oră s-a transformat pentru / în a fi cel mai mare triumf pentru poporul lui Dumnezeu, deoarece ea a mărit canalului binecuvîntării pentru întreaga lume.

Satan nu numai că a încercat să omoare, în mod direct, sămînța în persoana lui Isus, el a încercat să omoare această sămînță în inimile și în mințile urmașilor Săi. Un exemplu al acestui fapt este istoria lui Cain și Abel.

> ***Geneza 4; 8*** *Și Cain a vorbit cu Abel, fratele său: și s-a întîmplat că pe cînd erau ei pe cîmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorit.*
>
> ***1. Ioan 3; 11-13*** *Căci acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început, că trebuie să ne iubim unul pe altul. Nu precum Cain, care era de la Cel rău și l-a ucis pe fratele său. Și de ce l-a ucis? Pentru că*

propriile lui fapte erau rele, și cele ale fratelui său, drepte. Să nu vă miraţi, fraţii mei, dacă lumea vă urăşte.

Acești doi frați simbolizează războiul dintre principiile lui Hristos și planurile / înscenările lui Satan din istoria umanității. Vom trasa istoria acestor două principii în următoarele capitole.

După episodul cu Cain și Abel, Satan a încercat apoi să ucidă sămînța femei prin ispitirea fiilor lui Dumnezeu de a lua în căsătorie fiicele oamenilor, care a produs tiranii lumii de dinainte de potop. Acest plan aproape că a reușit, dar Dumnezeu l-a chemat pe Noe și prin intermediul a 8 oameni au fost salvați pentru a continua Sămînța.

1. Petru 3; 18-20 *Căci Hristos a suferit odată pentru păcate, Cel drept pentru cei ne drepţi, pentru ca să ne poată aduce la Dumnezeu, fiind dat la moarte în carne, dar făcut viu de către Duhul: prin care, de asemenea, a mers şi a predicat duhurilor în închisoare, duhuri care odinioară au fost neascultătoare, atunci cînd îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a aşteptat în zilele lui Noe, în vreme ce arca era pregătită,*

din care puțini, adică opt suflete au fost salvate prin apă.

***1. Petru 1; 11** încercînd să afle ce vreme sau ce împrejurări le arata Duhul lui Hristos din ei, atunci cînd a prezis suferințele lui Hristos și slava care urma după acestea.*

Observăm cum Biblia ne spune că cel ce predica poporului în timpul său cu privire la potopul ce avea să vină, era Duhul lui Hristos în Noe. Aceste biete suflete erau în chisoarea lui Satan, cea a regatului sursei de viață inerentă (,,duhuri în închisoare") și Duhul lui Hristos ce curgea prin Noe, predica poporului pentru a-l avertiza. Din nefericire, nici unul din popor nu a răspuns și doar familia lui Noe a fost salvată.

Satan a atacat apoi familia lui Noe prin a-l ispiti pe Noe să se îmbete și l-a ispitit pe fiul său la a face un act josnic și imoral. Rezultatul acestei tragedii a fost omul Nimrod care a dezvoltat principiile de bază pentru împărăția lui Satan pe pământ. Acest întreg sistem este reprezentat în Scriptură prin orașul Babilon, prima cetate pe care Nimrod aconstruit-o. Mare parte a lumii a căzut sub influența acestui sistem idolatru, încît Dumnezeu l-a chemat pe Avraam afară din Babilon și l-a învățat principiile familiei regatului Său.

Satan a atacat din nou, ispitindu-l pe Avraam să se teamă pe cînd era în Egipt (egiptenii erau urmașii lui Ham, bunicul lui Nimrod). Avraam aproape că și-a pierdut soția ca rezultat al acestei frici, dar Dumnezeu a lăsat să cadă nelegiuirile egiptenilor asupra capului lor prin îngăduirea unor mari plăgi. Satan a reușit să distrugă familiea, regatul lui Lot în puternica imoralitate a Sodomei și în focul ce a venit asupra ei ca o consecintă, pentru a pune capăt acestui sistem profund imoral.

Satan a atacat iarăși prin introducerea lui Agar ca un mijloc de a produce un moștenitor pentru regatul promis lui Avraam de către Dumnezeu, dar, în cele din urmă, un adevărat moștenitor a fost nșscut în persoana, lui Isaac.

Satan a atacat din nou prin înrobirea israeliților în Egipt și prin înpiedicarea lor în a păzi poruncile ce protejau canalul de binecuvîntare. El a încercat și să feminizeze societatea lor pentru a slăbi canalul.

Dumnezeu l-a chemat pe Moise să restabilească principiile familiei regatului

Său și i-a dat instrucțiuni detaliate cu privire la modul în care legea, care protejează canalul de binecuvîntare, poate să fie scrisă în inimile poporului Său. Acest lucru a venit prin intermediul sistemului de închinare al sanctuarului.

Satan a atacat prin cîrtirea poporului împotriva lui Moise. El a atacat prin faptul că i-a făcut să se închine vițelului de aur. El a atacat prin a-i ispiti să se îndoiască de cuvîntul lui Dumnezeu, potrivit căruia ei puteau să intre în Țara făgăduită. Pe malurile Jordanului, Satan l-a ispitit pe Israel cu femei străine. Apoi, după moartea lui Moise, a lui Iosua și acelei întregi generații, Satan pînă la urmă a reușit să întrerupă sistemul canalului de familie atunci cînd Israel L-a părăsit pe Yahweh și s-au închinat altor zei-zei ce refletau principiile lui Satan privind sursa vieții inerente.

Dumnezeu a trimis mai mulți profeți pentru a încerca să păstreze sămînța ce conținea spiritul de supunere al lui Hristos și pentru a păstra o rămășită credincioasă. Întrucît canalul devenise atît de slăbit, Yahwe a putut găsi foarte puțini bărbați care să conducă o lucrare de reformă. Yahwe a recurs la ridicarea unor femei în Israel precum profetesa Debora care, deși nu era optimă, era cel mai bun lucru de făcut într-o situație disperată.

Satan l-a ispitit apoi pe Israel ca să ceară un rege, precum aveau celelalte națiuni. Acest lucru a fost truc pentru a înrobi inimile și mințile israeliților față de principiile lui Nimrod și ale Babilonului și pentru a împiedica Duhul lui Hristos ca să se manifeste în poporul Său. Regii lui Israel au fost un dezastru pe scară largă și au pregătit calea pentru ca Israel să fie din nou făcut prizonier în mod fizic.

Satan și-a pregătit mult timp sămînța pentru cucerirea dominației asupra lumii. Dacă Satan putea să controleze întreaga lumea prin sămînța sa, atunci el ar fi putut să taie și să înlăture principiile familiei regatului lui Dumnezeu. El ar fi putut să distrugă sanctuarul Său, poruncile Sale, poporul Său și orice lucru ce reprezenta principiile canalului de binecuvîntare și spiritul lui Hristos.

Privind înainte din vremea Babilonului, vedem o serie de puteri mondiale pe care Satan le folosește pentru a ataca pe poporul Său, poruncile Sale, sanctuarul Său și cetatea Sa, Ierusalimul-cetate a păcii. După ce Hristos l-a învins pe Satan pe pămînt și a pus sămînța Lui în siguranță înauntrul bisericii

(mireasa Lui), Satan a condus un hotărîtor atac mondial asupra celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința sistemului canalului familiei lui Isus. Citim despre asta în apocalipsa, capitolul 12.

> ***Apocalipsa 12; 1-5*** *În cer s-a văzut un semn mare: o femeie învăluită în soare, avînd luna sub picioare, iar pe cap o coroană cu 12 stele, era însărcinată și striga în durerile și suferința nașterii. În cer s-a văzut un alt semn: iată că un balaur mare, roșu, cu 7 capete și 10 coarne, avînd pe cap 7 diademe, a tîrît cu coada lui a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pămînt. Balaurul a stat înaintea femeii ce urma să nască, pentru ca, atunci cînd copilul se va naște, să-l mănînce. Ea a născut un fiu, un băiat, ce are să conducă toate națiunile cu un sceptru de fier. Copilul ei a fost răpit la tronul Său.*
>
> ***Apocalipsa 12; 13-17*** *Cînd balaurul a văzut că a fost aruncat pe pămînt, a urmărit-o pe femeia ce născuse băiatul. Femeii i s-au dat 2 aripi mari de vultur pentru ca să zboare în deșert, în locul pregătit pentru ea, unde să fie hrănită o vreme, două vremi și jumătatea unei vremi, de parte de fața șarpelui. Șarpele a aruncat din gura lui apă, ca un rîu, după femeie, pentru ca s-o ducă rîul, dar pămîntul a venit în ajutorul femeii; și-a deschis gura și a înghițit rîul pe care-l aruncase balaurul din gură. Atunci balaurul s-a mîniat pe femeie și s-a dus să poarte război cu rămășița seminței ei, cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus.*

Femeia credincioasă, reprezentînd biserica lui Dumnezeu, a fost sub un atac puternic din partea balaurului și a agenților săi. Satan a învățat devreme că una dintre cele mai bune metode de a-l face pe poporul lui Dumnezeu să devieze, era să introducă o altă femeie. El a învățat acest principiu cînd a introdus-o pe Agar în viața lui Avraam ca pe o soție. Și astfel Biblia revelează:

> ***Apocalipsa 17; 3-7*** *M-a dus, în Duhul, într-un deșert. Și am văzut o femeie ce sedea pe o fiară stacojie, plină cu nume. Femeia era îmbrăcată în purpură și stacăjiu, fiind împodobită cu aur, pietre prețioase și mărgăritare. Avea în mînă un pahar de aur, plin cu urîciunile și necurățiile desfrînării ei. Pe fruntea ei era scris un nume,*

o taină: ,,MARELE Babilon, mama prostituatelor și a urîciunilor pămîntului." Am văzut femeia îmbătată de sîngele sfinților și de sîngele martorilor lui Isus. Cînd am văzut-o, m-am mirat foarte tare. Îngerul m-a întrebat: ,,De ce te miri? Îți voi spune taina femeii și a fiarei care o duce, cea care are 7 capete și 10 coarne.

Așa cum Sara a trebuit să aibă dispute cu Agar, tot așa biserica lui Dumnezeu va trebui să aibă dispute cu o altă femeie ce pretinde a fi adevărata mireasă a lui Hristos. Și din păcate, așa cum a fost Sara care a sugerat ca Agar să fie folosită pentru a produce un copil, tot așa a fost biserica însăși ce a permis acestei alte femei să intre în familia lui Dumnezeu și să o stăpînească.

Vom despacheta aceste versete în detaliu în capitolele următoare și vom descoperi modul în care Satan a atacat poporul lui Dumnezeu, poruncile Sale și sanctuarul Său, după ce Isus s-a întors în cer în urmă cu 2000 de ani. Dar mai întîi trebuie să ne întoarcem la captivitatea lui Israel și la ridicarea stăpînirii mondiale a lui Satan.

B. Sămânța lui Satana conduce lumea

În timpul domniilor regilor lui Israel, Dumnezeu a încercat să-i avertizeze, trimitîndu-le profeți. Amîndoi, Iesaia și Ieremia au avertizat pe regii lui Israel că aveau să fie luați prizonieri, dacă nu se întorc la Dumnezeu.

Ieremia 25; 9-11 *voi strînge toate semințiile din nord, zice Yahweh, și pe robul Meu, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și îi voi aduce împotriva acestei țări, împotriva locuitorilor ei și împotriva tuturor națiunilor de jur împrejur de voi distruge cu desăvîrșire și le voi preface într-o pricină de groază și de batjocură, într-o ruină veșnică. Voi face să le piară strigătele de bucurie și strigătele de veselie glasul mirelui și al miresei, zgomotul rîșniței și lumina lămpii. Toată țara aceasta va deveni un loc pustiu și îngrozitor și toate națiunile acestea vor sluji împăratului Babilonului, timp de 70 de ani.*

Din păcate, ei n-au ascultat. Regii lui Israel au respins poruncile lui Dumnezeu și sistemul sanctuarului Său, în favoarea sistemului regatului lui Satan. Prin

respingerea în continuu a canalului de binecuvîntare al lui Dumnezeu și prin trăirea înafara lui, Dumnezeu nu a mai putut să-l protejeze pe Israel. Pășirea înafara canalului de binecuvîntare îi dă dreptul lui Satan să atace în mod liber, să distrugă și să pustiască. În cele din urmă, a venit timpul cînd Israel a fost prins chiar în inima principiilor regatului lui Satan, Babilonul.

> ***2. Cronici 36; 5-7*** *Iehoiakim avea 25 de ani cînd a început să domnească și a domnit 11 ani în Ierusalim: și el a făcut ce este rău în ochii lui Yahweh, Dumnezeul său. Nebucadnețar, regele Babilonui a venit împotriva lui și l-a legat cu lanțuri pentru ca să-l ducă în Babilon. Nebucadnețar a dus și din vasele casei lui Yahweh la Babilon și l-a pus în templul său din Babilon.*
>
> ***2. Cronici 36; 18-20*** *Și toate vasele din casa lui Dumnezeu, mari și mici și tezaurul casei lui Yahweh și tezaurul regelui și al prinților săi; pe toate acestea, el le-a adus în Babilon. Și ei au ars casa lui Dumnezeu, au doborît zidul Ierusalimului și au ars toate palatele din el cu foc, și au distrus vasele prețioase din ele. Și pe cei ce au scăpat de sabie, i-a dus în Babilon, unde ei au fost slujitori ai lui și ai fiilor săi pînă la domnia regatului Persiei.*

Observați cum Nebucadnețar a distrus sanctuarul lui Israel și a luat vasele sanctuarului și le-a pus în propriul său sanctuar sau templu. Acesta a fost un simbol potrivit al stăpînirii seminței lui Satan a supra seminței lui Hristos pe durata acestui timp. Dar Duhul lui Hristos a răspuns într-un mod uimitor. Dorința lui Satan era să conducă pămîntul prin Babilon și să construiască un regat care să dureze veșnic. Sistemul Babilonian avea, într-adevăr să conducă pentru mult timp, dar, în cele din urmă, Sămînța femeii avea să zdrobească capul șarpelui. Asta înseamnă că minciunile șarpelui privind puterea inerentă aveau, pînă la urmă, să dispară.

Dumnezeu i-a trimis regelui Babilonului un vis privitor la aceste lucruri, dar regele Nebucadnețar n-a putut să-i discearnă semnificația. Prin providență, Dumnezeu i-a îngăduit unui tînăr dintre prizonierii lui Israel să interpreteze visul, acordîndu-i influență asupra regelui Babilonului, așa încît să fie capabil să-i prezinte acestuia adevăratele principii ale împăăției lui Dumnezeu. Istoria

cu visul și cu interpretarea lui se găsește în cartea Daniel, capitolul 2. Vom privi pe scurt la punctele cheie, dar vă încurajez să citiți întreg capitolul, dacă nu sînteți familiarizat cu el.

Regele avea ,,oameni înțelepți" ce pretindeau că au legături cu tărîmul spiritual și ei trebuiau să fie capabili să-i spună regelui visul său, dar n-au putut. Cînd Daniel a fost adus înaintea regelui, el a explicat, în mod politicos, că puterea de a interpreta visele nu era de la el însuși, ci venea prin canalul de binecuvîntare de la Dumnezeu.

> ***Daniel 2; 26-28*** *Regele a răspuns și a zis lui Daniel, al cărui nume era Beltșațar: ești în stare să-mi faci cunoscut visul pe care l-am avut și să-mi dai interpretarea lui? Daniel a răspuns în prezența regelui și a zis. Taina pe care regele a cerut să fie dezlegată, nu pot înțelepții, astrologii, magii și ghicitorii să o arate regelui. Dar există un Dumnezeu în cer, care descoperă tainele și face cunoscut regelui Nebucadnețar ceea ce va fi în zilele din urmă. Visul tău și viziunile din mintea ta cînd erai în patul tău, sînt acestea;*

Daniel a schitat apoi visul ce descoperea statuia unui bărbat. Acest om era alcătuit din diferite metale ce scădeau în calitate și deveneau mai tari și tot mai tari, reprezentînd 4 regate mari. După asta venea o împărțire in 10 regate reprezentate de degetele de la picioare. Apoi visul ajunge la punctul cheie: acela că o stîncă avea să vină și să sfărîme statuia bărbatului și un regat avea să fie instaurat, regat ce nu se va sfîrși niciodată. Acest regat este regatul familiei lui Dumnezeu; Dumnezeu i-a spus lui Nebucadnețar că, deși el conducea acum, sămînța femeii avea, în cele din urmă, să triumfe asupra minciunii șarpelui.

Cercetătorii istoriei Bibliei au identificat aceste 4 imperii mondiale ca fiind Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Biblia arată, în mod clar că capul este Babilonul, deoarece Daniel i-a spus regelui că așa stateau lucrurile.[42] Stim, deasemeni, citind mai departe în cartea Daniel, că cel de-a doilea și cel de-al treilea regat erau Medo-Persia și Grecia pentru că îngerul Gabriel îi spune

42 Daniel 2; 38

asta, în mod direct, lui Daniel. [43]

Aceste 4 regate aveau să stăpînească asupra poporului lui Dumnezeu exact pîna la cea de-a doua venire a lui Hristos. Între timp, Dumnezeu avea să păstreze sămînța vie și să țină un martor al familiei regatului Său pe pămînt, dar din păcate ei aveau să fie mereu în minoritate. În timpul Mediei și al Persiei, Dumnezeu avea să-l facă pe rege să permită poporului lui Dumnezeu să se întoarcă în Israel și să reconstruiască templul lor. Ei aveau să aibă un

43 Daniel 8; 20-21

anumit nivel de autonomie, dar sămînța șarpelui era mereu acolo, căutînd modalități de a-i controla. Pe durata tranziției dintre / de la Grecia la Roma, serviciile de la templu au fost întrerupte de catre un rege numit Antiohus Epifanes. El a profanat templul prin sacraficarea unui porc pe altar și a făcut multe alte lucruri rele și insultătoare.

Dar, din nefericire, asta n-a fost cea mai rea problemă. După ce Israel s-a întors în patria sa, ei au hotărît să nu cadă în idolatrie din nou. Mai degrabă decît să întărească canalul de binecuvîntare al sistemului familiei, ei au dezvoltat numeroase reglementări privitoare la păzirea legii a Sabatului și la modul de închinare în sanctuar. Aceasta a fost o nouă tactică a lui Satan pentru a-i face pe israeliți să dovedească că sînt credincioși lui Dumnezeu prin păzirea cerințelor Sale și au adăugat, în mod excesiv, în spirit greșit, la ceea ce legea spunea.

Întrucît aceste legi nu erau un produs al canalului de binecuvîntare, ele încă erau infectate cu minciuna șarpelui, cea a puterii inerente. Dar acum concepția puterii inerente era direcționată spre a încerca să-L urmeze pe adevăratul Dumnezeu cu credincioșie. Efectul acestor legi a făcut inimile oamenilor dure și împietrite și aflate la fel de mult ca înainte sub controlul lui Satan, numai că acum era mai greu de detectat lucrul acesta.

C. Prințul Mesia vine la poporul Său

Cunoscînd că toate acestea vor avea loc, Dumnezeu i-a spus lui Daniel într-o profeție că adevărata sămînță avea să vină și să elibereze pe poporul Său din păcat, din punct de vedere spiritual. Nu era de nici un ajutor ca să fie eliberat poporul lui Dumnezeu, din punct de vedere fizic, dacă mințile lor erau încă sclave sub minciuna șarpelui. Pacea și prosperitatea nu aveau să vină niciodată. Prin trimiterea Fiului Său, Dumnezeu avea să restaureze adevăratele principii ale regatului Său și avea să mențină o rămășiță de urmași credincioși pînă la a doua venire a lui Hristos.

Prima venire a lui Hristos era predată în fiecare zi în serviciul de la sanctuar, dat lui Moise, dar trebuie să ne amintim că tot acest sistem era o colecție de simboluri destinate să arate modelul modului în care Dumnezeu avea să

elibereze mințile celor din poporul Lui pentru a I se închina cu adevărat ca unui tată și pentru a se atașa de modelul supunerii descoperit în Fiul Său.

Piesa de mobilier din curtea sanctuarului era altarul pentru jertfe și acesta era simbolul morții lui Mesia ce avea să vină. Aceasta era prima etapă în călătoria spre restaurarea legii lui Dumnezeu în inimile noastre.

Haideți să ne întoarcem la cartea Daniel și să vedem profeția care arată exact cînd avea să vină Mesia.

> ***Daniel 9; 24-26*** *Şaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetăţii tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispăşirea păcatelor, până la ispăşirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veşnice, până la pecetluirea vedeniei şi a prorociei şi până la ungerea† Sfântului sfinţilor. Să ştii dar şi să înţelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece şapte săptămâni; apoi timp de şaizeci şi două de săptămâni, pieţele şi gropile vor fi zidite din nou, şi anume în vremuri de strâmtorare. După aceste şaizeci şi două de săptămâni, Unsul va fi stârpit şi nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni va nimici cetatea şi Sfântul Locaş, şi sfârşitul† lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ţine până la sfârşit şi împreună cu el şi pustiirile.*

O parte din limbajul din acest pasaj e puțin complicat, / delicat de înțeles și cere ceva studiu, dar păcatul principal este că va fi o perioadă de 70 de săptămîni profetice în care națiunii israelite i-a fost dat să accepte pe deplin pe Mesia ce are să vină.

Cînd e cazul să folosim timpul profetic, Biblia aplică principiul o zi pentru un an.

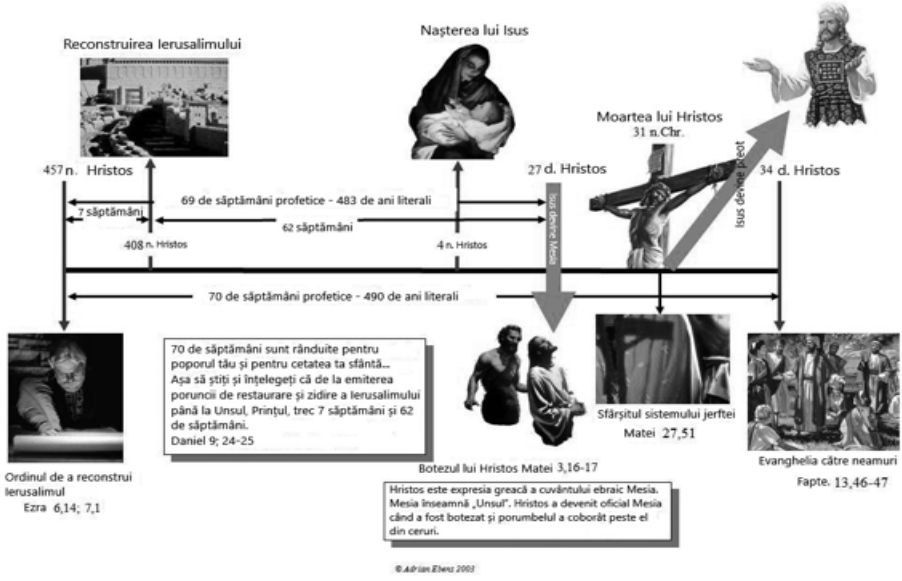
> ***Ezechiel 4; 6*** *Și cînd le-ai împlinit, culcă-te din nou pe partea dreaptă și vei purta nelegiuirea casei lui Iuda 40 de zile: ți-am stabilit o zi pentru fiecare an.*

Păcatul de pornire pentru aceste 70 de săptămîni este instituit de porunca de a restaura și reconstrui ierusalimul. Un studiu atent al Bibliei descoperă că acest lucru a fost împlinit în anul 457 înainte de Hristos.

> ***Ezra 6; 14*** *Și bătrînii iudeilor au construit și au prosperat / propășit prin profeția lui Haggai profetul și prin Zaharia, fiul lui Iddo. Și ei au construit și l-au terminat, potrivit poruncii Dumnezeului lui Israel și potrivit poruncii lui Cirus și a lui Darius și lui Artaxerxe, regele Persiei.*

Au fost 3 decrete pe care regii persani le-au emis, dar așa cum arată Ezra 6; 14, întreaga lucrare a fost dusă la capăt în timpul lui Artaxerxe. Primele două decrete au făcut ca procesul să înainteze, dar restaurarea întregului Ierusalim a venit cu cel de-al treilea decret. Acest decret a fost dat în cel de-al șaptelea an al lui Artaxerxe, care a fost 457 înainte de Hristos .[44]

Deci, în rezumat, avem următoarele:

Istoria vieții, morții și învierii lui Isus e spusă în mod simbolic în istoria din Apocalipsa 12, pe care am examinat-o anterior. Satan a încercat să-L omoare pe Hristos după nașterea Lui prin regele Irod, dar a dat gres. Isus și-a întregit

44 Ezra 7; 8

lucrarea de restabilire a principiilor familiei regatului; El a manifestat un caracter uman perfect, care i-a făcut în stare pe oameni să se roage mai cu curaj avînd asigurarea că Mijlocitorul lor din sanctuarul ceresc îi înțelege cu adevărat.

În următorul capitol vom privi la învățăturile lui Isus și la modul în care ele restaurează canalul binecuvîntării.

Capitolul 19

Cel mai mare Învățator pe care l-a văzut lumea vreodată

În ultimul capitol am trasat bătălia dintre cele două semințe menționate în Geneza 3; 15. Sămînța lui Hristos, care s-a atașat de principiile vieții ce curge de la Dumnezeu, fiind menținută printr-o relație apropiată și iubitoare în structuri ale familiei, protejate de către porunci și scrise în inimă prin intermediul călătoriei descoperite în serviciul de la sanctuar. Sămînța lui Satan a crescut prin minciuna că viața e inerentă înăuntrul nostru și că valoare vine prin puterea sinelui și prin realizări.

Am schitat trista istorie a eșecului lui Israel în a păstra canalul de binecuvîntare, împrăștierea familiilor lor și captivitatea lor în Babilon. Israel era acum puternic înrobit, în minte și în trup, față de principiile minciunii șarpelui.

A. Eliberarea captivilor

Era timpul acum pentru ca Sămînța lui Hristos să vină în persoană, să manifeste familia regatului lui Dumnezeu și să furnizeze cea mai mare capacitate pentru a elibera captivii. Eliberarea din această captivitate trebuie să înceapă în minte și în inimă. Nu era de nici un folos să-l faci pe Israel liber în trup, dacă mințile lor erau încă sclave ale sistemului puterii inerente. Regatul pe care Hristos avea să-l stabilească avea să fie unul spiritual, ce avea să elibereze inima de minciuna șarpelui și avea să reconecteze omenirea la canalul de binecuvîntare ce curge de la Tatăl Său.

Profetul Isaia a vorbit despre această lucrare cu sute de ani înainta de a veni Hristos:

Isaia 40; 3-5 *Vocea unuia ce strigă în pustie: ,,pregătiți calea lui Yahweh, faceți în deșert un drum drept pentru Dumnezeul nostru. Fiecare vale va fi înălțată și fiecare munte și deal vor fi aduse jos, locurile întortocheate vor fi făcute drepte și locurile rîpoase vor fi făcute netede, slava lui Yahweh va fi descoperită și orice carne o va vedea împreună, căci gura lui Yahweh a vorbit.*

Iesaia 41; 15-18 *Iată, te voi face o sanie nouă de treierat, cu două rînduri de dinți ascuțiți! Vei treiera munții și-i vei sfărîma, iar dealurile le vei face capleava. Li vei vîntura și le va lua vîntul, iar vijelia le va împrăștia. Dar tu te vei bucura în Yahweh și cu Sfîntul lui Israel te vei preamări. Săracii și nevoiașii caută apă, dar nu găsesc, iar limba li se usucă de sete. Însă Eu, Yahweh, le voi răspunde! Eu Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi! Pe dealurile pleșuve voi face să curgă riuri, iar în mijlocul văilor-izvoare, voi preface deșertul într-un iaz și pămîntul uscat-în izvoare de apă.*

Isaia 45; 13 *Eu l-am ridicat în dreptatea Mea, și-i voi netezi toate căile. El va zidi cetatea Mea și îi va elibera pe exilații Mei, nu pentru vreun preț sau pentru vreo răsplată, zice Yahweh al ostirilor.*

Isaia 61; 1 *Duhul Stăpînului Yahweh este peste Mine, căci Yahweh M-a uns ca să aduc celor sărmani vestea bună. El M-a trimis să-i vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc celor captivi eliberarea și celor legați-izbăvirea.*

Tăierea canalului de binecuvîntare transformă inima omului într-un pustiu al devastării. Apă Duhului lui Dumnezeu nu poate să patrundă în acest pustiu și totul moare din punct de vedere spiritual. Munții mîndriei și văile depresiei blochează și ele cărarea Duhului lui Dumnezeu în a ajunge la cei înrobiți.

Vedem din pasajele din cartea Isaia că Dumnezeu avea să taie, aducînd jos acești și avea să ridice văile. El avea să facă să curgă un rîu al vieții în locurile pustii. Dumnezeu avea să trimită pe Fiul Său să proclame sau să învețe principiile izbăvirii și avea să dea totul pentru a-i elibera pe cei ținuți captivi de către minciună. Ce dar minunat din cer! Fără venirea lui Hristos, rasa umană ar fi rămas înrobită (fața) de sămînța șarpelui și noi toți am fi pierit. Cît de

prețioase sînt învățăturile pe care Isus le-a adus lumii, mult mai importante decît își dau seama mulți. Vom examina acum, pe scurt, procesul și învățăturile pe care Isus le-a furnizat pentru a-i ajuta pe cei captivi să fie eliberați.

B. Restabilirea canalului binecuvîntării

Doar vom revedea pe scurt acest proces aici întrucît l-am cercetat în întregime în capitolul 16. Pentru a permite unui rîu să curgă în regiunile pustii ale inimii omenești, Isus a trebuit să ne reconecteze la canalul dătător de viață al binecuvîntării.

Întrucît legea lui Dumnezeu a fost scrisă în inima Fiului Său și Isus a fost supus pe deplin Tatălui Său, El a posedat canalul dătător de viață. Prin faptul că a devenit un om ca noi, Isus a fost capabil să manifeste pentru noi canalul ce întotdeauna fusese acolo, dar nu fusese vizibil mai înainte. Hristos și-a trimis Duhul Său în fiecare zi casă spună copiilor Săi despre iubirea Tatălui, dar acest Duh a fost respins și disprețuit.

> ***Isaia 63; 8-10*** *Pentru că El a zis: ,,cu siguranță, ei sînt poporul Meu, copii ce nu vor minți". Astfel El a fost Mîntuitorul lor. În tot necazul lor, El a fost mîhnit, și îngerul feței Sale i-a salvat: în iubirea lui și în mila lui, El i-a răscumpărat, și i-a purtat și i-a dus în toate zilele din vechime. Dar ei s-au răzvrătit și au jignit Spiritul Său sfînt: de aceea, el a devenit dușmanul lor și a luptat împotriva lor.*

Prin arătarea lui Hristos în trup, noi putem avea o înțelegere mai mare asupra acestui canal al binecuvîntării și mai multă îndrăzneală pentru a-l cere. Prin venirea lui Hristos pe acest pămînt, El a furnizat cea mai mare oportunitate pentru omenire de a o reconecta la canalul de binecuvîntare.

Dar Isus a trebuit și să doboare munții și să ridice văile pentru ca rîul să ajungă în deșert. Pe malurile Iordanului lumea a auzit prin Hristos că Dumnezeu Își găsește plăcerea în Fiul Său și Îl iubește cu drag. Cufundat în aceste cuvinte și cu apa Iordanului încă picurînd de pe el, Isus s-a grăbit spre deșert (simbolul inimii omenești, ținută captivă de Satan) pentru a da drumul rîului vieții spre cei devastați, pustiții.

Prin atașarea statutului Său de Fiu și prin rămînerea în supunere față de Tatăl, Hristos a demonstrat în trup omenesc că El a frînt puterea minciunii șarpelui și prin această victorie poate fi văzut în mod clar rîul vieții curgînd spre inimile omenești. La botezul lui Hristos și în pustia ispitirii, canalul binecuvîntare a fost manifestat în mod clar.

Acum cînd canalul a fost stabilit, zidurile de protecție trebuiau să fie ridicate. Aceste ziduri sînt, desigur, poruncile lui Dumnezeu. Aceste porunci au fost pervertite și sucite de minciuna șarpelui, dar acum Isus ne va arăta adevărata lor semnificație în regatul relațional al Familiei / în regatul familial-relațional.

C. Restabilirea legii – canalul protector

Așa cum Moise a urcat pe un munte pentru a primi legea lui Dumnezeu, Isus a urcat un munte pentru a proclama legea lui Dumnezeu în contextul ei adevărat. După cum a profețit Isaia:

> ***Isaia 42; 21*** *Yahweh a dorit, în numele dreptății Sale, să Și înalțe legea și s-o facă slavită.*

Această lucrare a fost redată cel mai clar în Matei, capitolele 5-7, numite Predica de pe munte.[45] Nu e o întîmplare faptul că Isus vorbește mai întîi despre binecuvîntare și despre cum este primită ea.

> ***Matei 5; 1-11*** *Și văzînd mulțimile, El s-a urcat pe un munte: și cînd S-a așezat, ucenicii lui au venit la el. Și el și-a deschis gura și i-a învățat, spunînd: binecuvîntați cei săraci în duh, pentru că a lor e împărăția cerurilor. Binecuvîntați sînt cei ce jelesc, pentru că ei vor mîngîiați. Binecuvîntați sînt cei blînzi, pentru că ei vor moșteni pămîntul. Binecuvîntați sînt cei ce flămînzesc și însetează după dreptate, pentru că ei vor fi săturați. Binecuvîntați sînt cei miloși, pentru că ei vor căpăta*

45 E interesant de notat cît de clar desfășurarea restaurării e revelată în cartea lui Matei Capit. 1 și 2 vorbesc despre umanitatea lui Isus și despre consecința ce decurge de aici, cea a legăturii cu noi, a conectării cu noi. Capit. 3 și 4 vorbesc despre botez și despre biruința din pustie, acolo unde canalul binecuvîntare e reconectat. Capit. 5-7 vorbesc despre legea lui Dumnezeu-protectorul acestui canal. Primele 7 capitole din Matei au fost cu grijă alcătuite pentru a pune temeluile regatului ceresc al lui Dumnezeu.

milă. Binecuvîntați sînt cei curați în inimă pentru că ei Îl vor vedea pe Dumnezeu. Binecuvîntați sînt făcătorii de pace, pentru că ei vor fi numiți copiii lui Dumnezeu. Binecuvîntați sînt cei ce sînt persecutați pentru dreptate, că ci a lor e împărăția cerului. Binecuvîntați sînteți voi, cînd oamenii vă vor ocărî și persecuta și vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră, în mod fals, din cauza Mea.

Aceste binecuvîntări vin numai prin canalului dătător de viață al binecuvîntării pe care Hristos l-a stabilit. Dacă citim aceste versete avînd mintea întunecată de minciuna șarpelui, sîntem tentați să citim că Isus ne spune că **trebuie** să **fim** blînzi **pentru** a moșteni, că trebuie să **fim** flămînzi pentru a fi săturați, dar toate aceste însușiri vin la cei ce-L primesc pe Hristos și sînt conectați cu canalul. Noi nu putem fi curați în inimă și nu putem fi făcători de pace, dacă nu sîntem conectați la binecuvîntare lui Dumnezeu.

După aceasta, Isus explică cum cei care sînt conectați urmează a fi și canale. Așa cum Isus permite ca binecuvîntarea să curgă prin El, noi urmează să-i permitem să curgă prin noi.

Matei 5; 13-16 *Voi sînteți sarea pămîntului dacă sarea își pierde gustul, cu ce va fi ea sărată? Nu va mai fi bună de nimic, decît să fie aruncată și călcată în picioare de oameni. Voi sînteți lumina lumii. Un oraș ce e așezat pe un deal nu poate fi ascuns. Nici oamenii nu aprind o lampă și o pun sub o baniță, ci pe un lampadar și ea dă lumină tuturor celor ce sînt în casă. Lăsați lumina voastre să lumineze înaintea oamenilor pentru ca ei să poată vedea faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care e în cer.*

Simbolurile sării și luminii sînt agenți ce vindecă și păstrează, care sînt o binecuvîntare. În care trăim în supunere față de canalul binecuvîntării, alții vor fi expuși la apele ce curg prin noi și vor fi binecuvîntați. Isus vorbește acum despre protejarea acestui canal al binecuvîntării.

Matei 5; 17-19 *Să nu credeți că Eu am venit ca să desființez legea sau profeții: n-am venit să desființez, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun: pînă cînd cerul și pămîntul vor trece nici măcar o iota sau o parte a vreunei litere nu va fi în lăturată din lege, înainte ca să se*

întîmple toate lucrurile. Așa că oricine încalcă una din cele mai mici din aceste porunci și îi învață pe alții să facă la fel, va fi numit cel mai mic în împărația cerurilor. Dar oricine le împlinește și îi învață și pe alții să facă la fel, va fi numit mare în împărația cerurilor.

Poporul iudeu a încercat să păzească legea în contextul minciunii șarpelui. Ei au încercat s-o păzească pentru a cîștiga acceptare din partea lui Dumnezeu, dar acum Isus vorbește despre lege într-un context al regatului, complet diferit. Asta i-a făcut pe conducătorii iudei să creadă că El încerca să anuleze legea. Isus le-a spus în mod clar că nu era vorba de asta / nu se punea această Problemă, și apoi a continuat să le explice natura relațională a legii și despre modul în care ea taie (operează) mult mai adînc decît iudeii își imaginaseră.

Matei 5; 21-22 *Ați auzit că s-a spus de catre cei din vechime: să nu ucizi, și oricine va ucide va fi judecat dar Eu vă spun că oricine se mînie pe fratele său fără motiv va cădea sub pedeapsa judecății și oricine va zice fratelui său: prostule, va cădea sub pedeapsa Sinedriului, iar cel ce-i va zice: nebunule, va cădea sub pedeapsa focului iadului.*

Matei 5; 27-28 *Ați auzit că s-a zis: să nu comiți adulter! Dar Eu vă spun că oricine se uită cu poftă la o femeie a și comis adulter cu ea în inima lui.*

Matei 5; 43-45 *Ați auzit că s-a zis: să-l iubești pe semenul tău și să-l urăști pe dușmanul tău. Dar Eu vă spun: iubiți-vă dușmanii și rugați-vă pentru cei ce vă persecută, ca să fiți astfel fii ai Tatălui vostru, Care este în ceruri! Căci El face să răsară soarele Lui și peste cei răi și peste cei buni și El trimite ploaie și peste cei drepți și peste cei nedrepți.*

Iudeii Îi învățau pe oameni să evite actul uciderii, dar Isus a vorbit împotriva violării relaționale a uri / a faptului de a urî. Iudeii vorbeau împotriva actului adulterului, dar Isus a vorbit împotriva violării relaționale a gînditului la o femeie ca fiind un obiect sexual pentru plăcerea personală mai degrabă decît gînditul la ea ca la o fiica a lui Dumnezeu de care să aibă grijă. Iudeii vorbeau despre a arăta dragoste aproapelui tău, dar Isus a vorbit despre a arăta dragoste dușmanului tău. Să-ți iubești aproapele care te iubește nu descoperă dacă principiul dragostei altruiste e activ. Numai cînd ne iubim

dușmanii putem spune că dragostea altruistă rămîne în inimă.

Isus a explicat legea într-un mod relațional, nu ca un mijloc de a cîștiga merite în fața lui Dumnezeu, ci ca un mijloc de a păstra relații strinse-îndeosebit relația noastră cu Dumnezeu.

D. Restabilirea adevăratului Dumnezeu ca un Tată tandru

Apoi Isus ne îndreaptă atenția spre calea primară în care trebuie să-L percepem pe Dumnezeu. În înaintarea gîndirii lui Matei, Isus mai întîi Îl menționează pe Dumnezeu ca pe un tată, în Matei 5; 16, acolo unde Isus discută despre faptul de a fi un canal al binecuvîntării. El menționează acest lucru din nou în Matei 5; 45, unde adevăratele însușiri ale iubirii sînt descoperite atunci cînd ne iubim dușmanii, și apoi Isus sfîrșește / încheie capitolul 5 cu declarația care e adesea rău înțeleasă:

> ***Matei 5; 48*** *De aceea fiți desăvîrșiți, așa cum și Tatăl vostru care e în cer, e desăvîrșit.*

Citind această declarație, în contextul minciunii șarpelui, rămînem cu impresia că noi trebuie să avem performanțe pentru a fi ca Dumnezeu și pentru ca să cîștigăm bunăvoința Sa. Dar în împărăția lui Dumnezeu, această declarație e o conținuare a expresiei ce ne îndemna să lăsăm ca lumina noastră să lumineze înaintea oamenilor, expresie ce a fost menționată anterior. Dacă sîntem în canalul binecuvîntării, atunci iubirea desăvîrșită a lui Dumnezeu va curge prin noi și vom reflecta în mod desăvîrșit canalul, așa cum este dorința lui Dumnezeu.

În capitolul 6, Isus ne învață cum să ne rugăm. El ne spune să-L numim pe Dumnezeu, Tatăl nostru:

> ***Matei 6; 9*** *Dar voi să vă rugați în acest fel: Tatăl nostru care ești în cer, să fie sfințit Numele Tău!*

Este de o importanță vitală să-L vedem pe Dumnezeu ca pe un Tată ce ne iubește și ne îndrăgește și care se îngrijește de nevoile noastre. A-L vedea doar ca pe Împăratul universului, nu ne permite să vedem inima Lui și dorința Sa pentru noi. A ne referi la El ca la un Tată înseamnă o minunată invitație de

a veni și a sta de vorbă cu El.

Totuși, pentru ca să ne simțim în siguranța pentru a veni și a sta de vorbă cu Tatăl nostru, Isus a trebuit să ne arate cum este, în realitate caracterul Tatălui Său. Cînd a vorbit cu Filip, Isus a zis:

> ***Ioan 14; 9*** *Isus i-a zis: „De atît vreme sînt cu voi și totuși, tu nu M-ai cunoscut, Filip? Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl, și cum spui tu, atunci: arată-ne pe Tatăl?”*

Aceasta e o declarație uimitoare. Ce a văzut Filip în Isus? El a văzut o persoană tandră, răbdătoare, iubitoare, căreia îi pasă și întotdeauna face bine altora. El nu L-a văzut niciodată lovind sau omorînd pe cineva. Isus a descoperit că Tatăl nostru din cer este complet liber de violență, căci Isus n-a folosit violența împotriva cuiva pentru a-l distruge. Pentru mai multe lucruri asupra acestui subiect, vă rog să citiți cartea ,,Agape” pe fatheroflove.info

Odată ce-L vedem pe Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru care ne iubește putem fi eliberați de frică și de îngrijorare în încercarea de a lua măsuri pentru noi înșine. Nu mai trebuie să ne concentrăm pe posesiuni și nu trebuie să ne mai îngrijorăm de ele. Prin faptul că-L vedem pe Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru, sîntem eliberați de aceste griji înrobitoare.

> ***Matei 6; 31-33*** *De aceea, să nu vă gîndiți, spunînd: ce vom mînca? Sau ce vom bea? Sau cu ce ne vom îmbrăca? Căci toate aceste lucruri, le caută națiunile. Dar Tatăl vostru ceresc știe că aveți nevoie de toate aceste lucruri. Însă, voi să căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vă vor fi adăugate.*

Minciuna șarpelui îi face pe oameni să se bazeze pe puterea lor inerentă pentru a-și împlini nevoile și pentru a se proteja pe ei înșuși. Această preocupare poate consuma întreg procesul de gîndire al unei persoane și nu mai lasă loc pentru activități spirituale. Dar atunci cînd Îl vedem pe Dumnezeu ca pe un Tată, avem încredere că El se îngrijește de noi, astfel încît noi să putem să ne concentrăm pe a rămîne conectați cu El.

E. Restabilirea perspectivei corecte asupra Sabatului

Așa cum am discutat anterior, Sabatul este un reamintitor vital al faptului de unde provine viața și împreună cu porunca de a asculta de părinții noștri, stă chiar în centrul poruncilor. Conducătorii iudei transformaseră Sabatul într-o povară prin lentilele minciunii șarpelui. Lista regulilor ce trebuiau păzite în această zi era îmbolnăvitoare. Dar Sabatul e ziua în care sursa vieții vine aproape de noi, în mod special, Duhul lui Hristos ne dă adevărata odihna a lui Hristos în Tatăl Său. Sabatul a fost destinat pentru o comuniune specială cu Creatorul nostru.

Ca mijloc de a restaura adevărata semnificație a Sabatului, Isus avea să vindece oameni în plan fizic, o manifestare a vindecării spirituale care vine cînd recunoaștem pe Dumnezeu ca sursă a vieții.

> ***Ioan 5; 5-11*** *Acolo se afla un om bolnav de treizeci şi opt de ani. Isus, când l-a văzut zăcând şi fiindcă ştia că este bolnav de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?” „Doamne”, I-a răspuns bolnavul, „n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa şi, până să mă duc eu, se coboară altul înaintea mea.” „Scoală-te ”, i-a zis Isus, „ridică-ţi patul şi umblă.” Îndată omul acela s-a făcut sănătos, şi-a luat patul şi umbla. Ziua aceea era o zi de Sabat. Iudeii ziceau deci celui ce fusese vindecat: „Este ziua Sabatului, nu-ţi este îngăduit să-ţi ridici patul.” El le-a răspuns: „Cel ce m-a făcut sănătos mi-a zis: ‘Ridică-ţi patul şi umblă.’”*

Isus, deasemeni, i-a provocat pe conducătorii lui Israel în legătură cu percepția / concepția lor asupra lucratului în Sabat. Concepția conducătorilor iudei era aceea de a arăta eforturile lor de a se abține de la lucru, dar această gîndire înfluenată de minciuna șarpelui și de etalarea puterii inerente. Isus a aratat în mod clar ca Sabatul era făcut pentru beneficiul omului și pentru ca el să se bucure de Creatorul său.

> ***Marcu 2; 23-28*** *Într-o zi de Sabat, Isus trecea printre fanurile de grîu. În timp ce mergeau, ucenicii Lui au început să smulgă spice de grîu. Fariseii I-au zis lui Isus: uite, de ce face, ceea ce nu este voie în ziua de Sabat? El le-a răspuns: n-ați citit niciodată ce a făcut David atunci*

cînd a fost în nevoie și i s-a făcut foame, atît lui, cît și celor ce erau cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, pe vremea lui Abiatar, marele preot, și a mîncat pîinile prezentării, pe care nu este voie să le mănînce decît preoții, și cum a dat și celor ce erau cu el? Apoi le-a zis: Sabatul a fost făcut pentru om, nu omul pentru Sabat! Așa că Fiul Omului este Stăpîn, chiar și al Sabatului!

Sabatul e o minunată binecuvîntare atunci cînd e înțeles în mod corect. Din păcate, mulți creștini văd Sabatul ca pe o încercare de a-I face pe plac lui Dumnezeu prin propriile lor eforturi. Ei recunosc că conducătorii iudei greșeau și caută libertatea ce vine din vestea bună pe care Isus a adus-o, dar pentru că mulți nu înțeleg sursa vieții în mod corect și cred în sufletul nemuritor, ei se luptă să fie în stare să înțeleagă Sabatul așa cum a fost el intenționat. Asemenea creștini nu sînt ajutați de mulți păzitori ai Sabatul din zilele noastre, care încă se concentrează pe o listă de reguli ce trebuie îndeplinite pentru a arăta că faci ceea ce este corect.

Atunci cînd Îl iubești pe Tatăl tău din cer, nu lista este ceea ce trebuie să-ți absoarbă concentrarea. Concentrarea trebuie să fie pe a fi conectat cu Dătătorul vieții și pe a avea comuniune cu El și pe a te odihni în dragostea Lui. Sînt atît de bucuros pentru că Isus a învățat corecta înțelegere a Sabatului. Aceasta e o parte vitală a restaurării familiei regatului lui Dumnezeu.

F. Restabilirea principilor supunerii

Unul dintre cele mai problematice lucruri pe care Isus a venit să le demonstreze, a fost supunerea față de Tatăl. Așa cum a fost exprimat într-un capitol de mai înainte, Fiul lui Dumnezeu e exemplul divin de supunere față de Tatăl și de aceea, este cel mai bine calificat pentru a îl demonstra și pentru a ne da Duhul Său supus.

În pustia ispitirii, observăm supunerea lui Isus în toată puterea ei:

Matei 4; 3-4 *Și cînd ispititorul a venit la El, i-a zis dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să se transforme în pîini. Dar El a răspuns și a zis: e scris, omul nu va trăi numai cu pîine, ci cu orice*

cuvînt ce iese din gura lui Dumnezeu.

Isus a refuzat să fie atras departe de voința Tatălui. Observați următoarele exprimări ale acestei supunerii:

Ioan 5; 19 *Atunci Isus a răspuns și le-a zis: adevărat adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic din El Însuși, doar ceea ce vede pe Tatăl făcînd, pentru că ce lucruri face El, pe acestea le face și Fiul tot la fel.*

Ioan 5; 30 *Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi, după cum aud, așa judec, și judecata Mea este dreaptă, deoarece Eu nu caut propria Mea voință, ci voia Tatălui ce M-a trimis.*

Ioan 8; 29 *Și Cel care M-a trimis este cu Mine: Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că Eu fac întotdeauna lucrurile ce Îi sînt plăcute Lui.*

Dar în ajunul morții Sale, vedem supunere la un nivel nemaivăzut și nemaiînțeles niciodată înainte.

Matei 26; 39 *Și El a mers puțin mai încolo și a căzut cu fața la pămînt și s-a rugat, zicînd: O, Tatăl Meu, dacă e posibil, depărtează acest pahar de la Mine, totuși nu așa cum voiesc Eu, ci așa cum voiești Tu.*

Ce credință incredibilă! Isus era dispus să-și încredințeze chiar viața Sa, Tatălui și avea încredere că El știe cel mai bine, aceasta e ceva ce inspiră teama respectuoasă la care să ne gîndim / meditǎm. Supunerea lui Isus față de Tatăl a cimentat în natura Lui umană o dispoziție de a se supune Tatălui și de a se încrede în El cu orice preț. Această biruință curge acum spre noi prin canalul binecuvîntării. Putem acum să ne încredem pe deplin în Dumnezeu, pentru că Isus a făcut acest lucru pentru noi și acum poate să-l facă prin noi prin Duhul Său.

G. Restabilirea adevăratului scop al sanctuarului

Sistemul sanctuarului a fost destinat de către Dumnezeu să scrie legea protectoare a lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Poporul iudeu, influențat de minciuna șarpelui, transformase templul sanctuarului într-o imagine națională, un simbol al mîndriei, o posesiune ce-i făcea să se simtă bine față

de ei însiși. Sus peste aceasta erau adăugate lăcomia, egoismul și dorința de cîștig a schimbătorilor de bani de la templu, care vindeau animale pentru jertfe, pentru profitul lor. Sanctuarul cu sistemul său ca orice altceva fusese răstălmăcit, sucit și pervertit de minciuna șarpelui.

Isus a semnalat intențiile Sale de a restaura o perspectivă corectă asupra Sanctuarului prin curățirea lui.

> ***Ioan 2; 13-18*** *Și Paștele iudeilor era aproape și Isus a urcat la Ierusalim și a găsit în templu pe cei ce vindeau boi și oi porumbei și pe schimbătorii de bani șezînd jos și atunci el a făcut un bici din fringhii și i-a mînat pe toți afară din templu și oile și boii și a vărsat / împrăștiat monezile celor ce schimbau bani și le-a răsturnat mesele, și le-a zis celor ce vindeau porumbei: luați aceste lucruri de aici, nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie. Și ucenicii Lui și-au amintit că este scris: Zelul / rîvna pentru casa Ta mă consumă.*

Prin curățirea templului Isus a arătat spre adevăratul său scop: de a fi un loc în care oamenii să se apropie de Dumnezeu și să I se închine. Isus a curătit templul din nou, la încheierea slujirii Sale. A fost vital pentru Isus să restaureze o perspectivă corectă asupra sanctuarului, pentru că așa cum am notat, aceasta este metoda stabilită de Dumnezeu pentru a ne reîntoarce pe noi în familia regatului.

H. Restabilirea adevărului despre moarte și despre viață numai în Hristos

După petrecerea multor ani în captivitate, unii dintre israeliți au devenit influențați de învățăturile despre nemurire ce provin de la șarpe. Pentru a distruge această minciună și pentru a reafirma totala noastră dependență de Dumnezeu pentru viață, Isus a învățat că viața prin El și numai prin El. Ea nu locuiește în nimeni altcineva în sine.

Vechiul Testament este foarte clar asupra a ce este omul și asupra a ce se întîmplă cu omul cînd moare.

> ***Geneza 3; 19*** *În sudoarea feței tale îți vei mînca pîinea, pînă cînd te*

vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat, pentru că țărînă ești și în țărînă te vei întoarce.

Omul a fost făcut din țărînă și în țărînă se va întoarce. Nu există viață păstrată sau un suflet ce rămîne viu / în vreo formă / în afara trupului.

Eclesiastul 3; 19-20 *soarta omului și soarta animalului sînt una și aceeași: cum moare unul, moare și celălalt. Suflarea este aceeași pentru amîndoi, iar omul nu are parte de nimic în plus față de animal. Totul merge în același loc totul a fost făcut din țărînă și totul se întoarce în țărînă.*

Cînd omul moare, el nu se ridică din nou pînă la învierea de la sfîrșitul lumii.

Iov 14; 12-14 *tot așa omul se culcă și nu se mai ridică, cît vor fi cerurile nu se mai trezește, nici nu se mai scoală din somnul lui. O de m-ai ascunde în Locuința moarților, de m-ai acoperi pînă Îți trece mînia și de mi-ai hotărî o vreme cînd să-Ți amintești de mine! Dacă un om moare, va trăi el din nou? În toate zilele zbaterii mele, aș aștepta să-mi vină eliberarea.*

Isus a făcut foarte clar acest lucru în învățătura că viața vine numai de la Tatăl Lui și prin El Însuși, și că noi putem avea viață în măsura în care sîntem conectați cu El.

Ioan 6; 31-33 *Părinții noștri au mîncat mană în deșert, după cum este scris: El le-a dat pîine din cer ca să mănînce. Apoi Isus le-a zis: adevărat, adevărat vă spun, nu Moise v-a dat acea pîine din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pîine din cer. Pentru că pîinea lui Dumnezeu este Cel ce copoară din cer și dă viață lumii.*

Ioan 6; 46-48 *Nu că vreun om L-a văzut pe Tatăl, în afară de Cel ce este de la Dumnezeu, Acela L-a văzut pe Tatăl. Adevărat, adevărat vă spun: cel care crede în Mine are viață veșnică. Eu sînt pîinea vieții.*

Cînd Lazăr, un prieten al lui Isus, a murit, El a vorbit, despre starea în care era Lazăr.

Ioan 11; 11-14 *După ce a spus acestea, le a zis: Lazăr, prietenul*

nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc. Ucenicii I-au zis: Stăpîne, dacă doarme, atunci se va face bine! Isus vorbise însă despre moartea Lui, dar ei credeau că vorbește despre somnul obișnuit. Atunci Isus le-a spus deschis: Lazăr a murit.

Isus a numit moartea un somn. În timpul somnului o persoană este complet inconștientă de cele din jurul său, ea nu e activă în nici un fel, / mod, nici nu participă la vreun fel de activități. Ea se odihnește în somn, așteptînd dimineața cînd se va trezi. Exact așa este moartea. Observați ce spune Isus:

Ioan 11; 25-26 *Isus i-a zis: Eu sînt învierea și viața, cel ce crede în mine, deși a murit, totuși va trăi. Și oricine trăiește și crede în mine nu va muri niciodată. Crezi tu lucrul acesta?*

Numai cei care cred în Isus vor auzi chemarea Mîntuitorului pentru a fi înviați la viață veșnică la sfîrșitul acestei lumi. Și viața pe care o avem acum e un dar pentru fiecare persoană,dîndu-i timp să se decidă pentru împărăția lui Dumnezeu sau pentru împărăția lui Satan. Cei care aleg împărăția lui Satan, se vor deconecta pe ei înșiși de la sursa vieții și vor înceta să existe.

Obadia 1; 16 *După cum voi ați băut (cupa Mîniei) pe muntele Meu cel sfînt, tot așa o vor bea necurmat toate națiunile. Vor bea, vor înghiți și vor fi ca și cînd n-ar fi existat vreodată.*

Cei care au băut și continuă să bea din vinul minciunii șarpelui, la sfîrșit vor înceta să existe.

Această înțelegere a morții va ridica întrebări pentru unii. Nu este scopul acestei cărți să ofere un studiu complet asupra acestui subiect, ci doar vrea să reafirme poziția potrivit căreia noi avem viață numai cînd sîntem conectați la sursa vieții. În afara acestei surse de viață nu există / este viață deloc. Așa cum apostolul Ioan redă acest lucru.

1. Ioan 5; 11-12 *Și aceasta este mărturia că Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cel care are pe Fiul, are viață, și cel ce n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viață.*

Înțelegerea acestui adevăr este vitală pentru a ne ajuta la distrugerea minciunii șarpelui, despre viața și puterea inerente.

I. Restabilind adevărata natură și adevăratul scop al rugăciunii

Una dintre cele mai clare dovezi ale credinței, ale convingerii că viața și binecuvintarea există înafara ta, este rugăciunea personală: Rugăciune ce exprimă nevoia de întărire, rugăciune care exprimă nevoia de comuniune și conectare / legătură. În acest mod a trăit Isus.

> ***Matei 14; 23*** *Și după ce a dat drumul mulțimilor ca să plece, El a urcat pe un munte, pentru a se ruga aparte, și cînd a venit seara, El era singur acolo.*
>
> ***Marcu 1; 35*** *Și dimineață, trezindu-se înainte de a se lumina El s-a dus și a ajuns într-un loc singuratic și acolo s-a rugat.*

Ucenicii lui Isus erau urmași devotați ai Săi și părăsiseră toate pentru a-Lurma pe El, dar cînd L-au auzit pe Isus rugînduse, ei au cerut:

> ***Luca 11; 1*** *Și s-a întîmplat că pe cînd El se ruga într-un anume loc, atunci cînd El a terminat, unul dintre ucenicii Săi, i-a zis: Stăpîne, învață-ne să ne rugăm, așa cum și Ioan i-a învățat pe ucenicii lui.*

Era ceva în rugăciunile lui Isus, care i-a făcut pe ucenici să simță că lor le lipsa ceva. Pentru israeliți, rugăciunea degenerase prin minciuna șarpelui, într-o formă sau într-un ritual ce trebuia îndeplinit pentru ca să fii onorabil, demn de respect. Isus a expus această situație atunci cînd a zis:

> ***Matei 6; 5-8*** *Și cînd vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii: pentru că lor le place să se roage, stînd în picioare în sinagogi și la colțurile străzilor, pentru ca să poată fi văzuți de oameni. Adevărat vă spun că ei și-au primit răsplata. Dar tu, cînd te rogi, intră în cămăruța ta și după ce ai închis ușa, roagă-te Tatălui tău, care este în taină, și Tatăl tău, care vede în taină, te va răsplăti. Dar cînd vă rugați să nu folosiți repetări zadarnice, așa cum fac păgînii, pentru că ei cred că vor fi ascultăți din cauza vorbirii lor multe. Dar voi să nu fiți ca ei, pentru că Tatăl vostru știe ce lucruri vă trebuie, înainte ca voi să-I cereți.*

Atunci cînd știm că sîntem copiii lui Dumnezeu prin credința în Hristos, avem încredere în rugăciune și vorbim cu El cu dragoste și cu bucurie. Aducem

grijile și trișetile noastre la El și ne deschidem inima catre El. În împărăția lui Dumnezeu, rugăciunea este rezultatul unei relații reale, (ea) e relațională. Rugăciunea nu este o faptă ce trebuie făcută pentru a fi sfînt sau acceptat de Dumnezeu.

Exemplul lui Isus în rugăciune a fost o altă piesă vitală în aducerea familiei omenești înapoi la familia împărăției. Dacă Isus în calitate de om a simțit nevoia Sa de a se ruga, cu cît mai mult ar trebui ca noi să simțim această nevoie?

J. Restabilirea demnității femeilor

În familia împărăției, rolul femeii este vital în cadrul familiei. O soție și o mamă stabilește autoritatea soțului ei, și prin intermediul principiilor supunerii îi învață pe copiii săi lecții vitale, cu privire la supunerea față de conducere.

Satan a încercat mereu să facă viețile femeilor, grele și să le determine să se împotrivească rolului de supunere sau să fie zdrobite de un soț indiferent sau ostil. Conducătorii iudei plasaseră femeia într-o poziție foarte dificilă. De exemplu, un bărbat putea să divorțeze de soția lui pentru cel mai neînsemnat motiv, lăsînd o femeie să se simtă extrem de nesigură și, prin urmare, (docilă) supusă, dacă voia să mențină în comunitate respectul față de ea.

În cazuri de adulter, femeile erau, de obicei, învinuite ca fiind cauza adulterului. Isus a pus aceste probleme, în mod direct, și vedem o apărare ce ne taie respirația, a unei femei de care profitaseră conducătorii iudei, în următorul pasaj:

> ***Ioan 8; 3-11*** *Cărturarii și fariseii au adus o femeie ce fusese prinsă comitînd adulter. Au pus-o să stea în mijloc și L-au întrebat: învățătorule, această femeie a fost prinsă chiar în timp ce comitea adulterul. Moise ne-a poruncit ca pe astfel de femei să le ucidem cu pietre. Tu, deci ce zici? Spuneau lucrul acesta pentru ca să-L pună la încercare, pentru ca să aibă cu ce să-L acuze. Isus însă, S-a aplecat și a început să scrie cu degetul pe pămînt. Cum ei continua să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: acela dintre voi care este fără păcat, să arunce*

primul cu piatra în ea! Apoi S-a aplecat din nou și a continuat să scrie pe pămînt. Cînd au auzit ei aceasta, au ieșit afară unul cîte unul, începînd cu cei bătrîni, iar Isus a rămas singur cu femeia care statea în mijloc. Isus S-a ridicat și a întrebat-o: femeie unde sînt toți? Nu te-a condamnat nimen? Ea a răspuns: nimeni, Stăpîne! Isus i-a zis: nici Eu nu te condamn. Du-te și, de acum înainte, să nu mai păcătuiești!

Isus a apărat această femeie în față fariseilor împietriți și nepăsători. El n-a condamnat partea ei la păcat, dar a făcut-o să se simță demnă de ceva prin a o apăra și a-i salva viața. El n-a osîndit păcatul ei, ci i-a oferit speranța unei vieți noi.

Cu altă ocazie, niște mame și-au adus copiii la Isus pentru ca să fie binecuvîntați de El. Aceste femei, atrase de Duhul lui Dumnezeu, au simțit ceva în Isus de care copiii lor aveau nevoie și pe care Isus putea să-l furnizeze prin faptul că-i binecuvînta.

Marcu 10; 13-16 *Și ei au adus la el copii, pentru ca El să se atingă de ei, și ucenicii lui i-au certat pe cei ce îi aduseseră. Dar cînd Isus a văzut acest lucru, a fost foarte nemulțumit și le-a zis: lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, pentru că a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu. Adevărat vă spun că oricine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, nu va intra în ea. Și i-a luat în brațe,Și-a pus mîinile peste ei și i-a binecuvîntat.*

Ucenicii lui Isus au văzut acest eveniment ca pe o intruziune în probleme mai importante. Pentru a arăta importanța acestei situații, Biblia arată că Isus a fost ,,foarte nemulțumit" sau spus mai direct, foarte supărat, din cauză că cererea mamelor a fost respinsă. Sînt puține dăți cînd Isus este prezentat ca fiind mînios, această situație e una din acele dâți. Prin acest act / acțiune, Isus a arătat că El a înțeles grijile și necazurile unei mame și El a făcut (ceea) ce a putut pentru a ușura acea povară.

Este interesant de notat că aceea fusese apărarea unei femei care, în cele din urmă, a indreptat atenția spre moartea lui Hristos. Observați acest pasaj:

Matei 26; 6-16 *În timp ce Isus se afla în Betania, în casa lui Simon,*

leprosul, a venit la El o femeie ce avea un vas de alabastru, plin cu un parfum foarte scump. Ea a turnat parfumul pe capul lui Isus, în timp ce El statea la masă. Ucenicii însă au fost indignați cînd au văzut acest lucru și au zis: pentru ce risipa aceasta? Căci parfumul acesta s-ar fi putut vinde scump, iar banii să fie dați săracilor. Isus știa ce zic ei, așa că le-a spus: de ce îi cauzați supărarea, femeii? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine! Căci pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți întotdeuna. Cînd a turnat acest parfum pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta pentru ca să Mă pregătească pentru înmormîntare. Adevărat vă spun că oriunde va fi vestită această Evanghelie, în toată lumea, se va spune și ce a făcut această femeie, în memoria ei. Atunci unul din cei 12, numit Juda Iscarioteanul, s-a dus la conducătorii preoților și i-a întrebat: ce vreți să-mi dați, ca să-L dau în mîinile voastre? Ei i-au plătit 30 de arginți. De atunci, el a început să caute un prilej pentru ca să-l dea pe mîna lor.

Cînd Maria a venit să steargă picioarele lui Isus ucenicii, conduși de Iuda, au disprețuit-o, considerînd-o risipitoare. Isus a apărat imediat acțiunile ei și i-o mustrat pe discipoli pentru lipsa lor de sensibilitate și de înțelegere față de ea. A făcut apoi anunțul că oriunde e predicată evanghelia, istoria Mariei va fi spusă. Cît de încurajator trebuie să fi fost acest lucru pentru Maria. Ea a demonstrat în mod desăvîrșit adevărata poziție a unui păcătos care se căiește și a arătat bucuria faptului de a fi iertat. Isus voia ca lumea să știe că ceea ce făcuse ea era cel mai potrivit răspuns față de lucrarea Lui.

După ce Iuda a fost mustrat de Isus, el sa dus direct la preoți pentru a face o înțelegere cu ei despre faptul că el voia să-L trădeze și să-L dea în mîinile lor. Această istorie ne arată cît de mult era dispus Isus să sacrifice pentru a ridica demnitatea femeilor.

Aceste acțiuni ale lui Isus au fost vitale în a ajuta la restaurarea adevăratelor relații de familie și în restaurarea rolului vital al unei soții și al unei mame în familie.

Toate aceste învățături pe care Isus le-a restabilit sînt desemnate în cartea Apocalipsa ca fiind credința lui Isus. Aceasta este setul de principii predate și

trăite de Isus. Această credința, așa cum descoperi mai încolo, va supraviețui pînă la sfirșitul timpului atacurilor feroce din parte lui Satan. Dar sămînța femeii va triumfa și împărăția familiei lui Dumnezeu va conduce la final universul. Deci se poate spune că ,, aici sînt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus". Apocalipsa 14; 12

Capitolul 20

Tranziția către invizibil

A. Relațiile sînt invizibile

Prin însuși faptul că împărăția lui Dumnezeu este bazată pe relații, accentul său este pus pe lucrurile care nu se văd. Deși noi putem vedea dovezile unei relații, relația reală în ea însăși nu este un obiect material ce poate fi observat cu ochiul liber. Dacă ne uităm îndeaproape la relația soț-soție, nu putem spune în mod exact cît de puternică sau de stabilă este acea relație, putem ghici prin lucrurile pe care ei le spun și prin modul în care relaționează unul cu celălalt, dar nu putem vedea însăși relația reală.

Iată de ce împărăția lui Dumnezeu începe cu invizibilul, care are loc în minte și apoi se manifestă în planul vizibil. Observați niște pasaje biblice, care descriu acest aspect al lui Dumnezeu.

> ***Romani 1; 20*** *Pentru că lucrurile invizibile despre El sînt văzute în mod clar din crearea lumii, fiind înțelese prin lucrurile ce sînt făcute, chiar și puterea Lui veșnică și dumnezeirea; astfel încît ei sînt fără scuză.*
>
> ***Timotei 6; 16*** *Care doar El singur are nemurirea, locuind în lumina de care nici un om nu se poate apropia; pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea: a căruia să fie onoarea și puterea veșnică. Amin.*

Din acest motiv, cei care caută o relație cu Dumnezeu vor începe cu lucrurile invizibile ale vieții; o relație cu Dumnezeu, cu familia și cu prietenii.

Întorcîndu-ne iarăși la comparația noastră dintre Avraam și Nimrod vedem această problemă ce apare în domeniul închinării. Avraam a început cu invizibilul. Valoarea lui a avut centrul în relația lui cu Dumnezeu și a fost mărită prin toate binecuvîntările exterioare ale acelei relații. De altă parte,

nesiguranța lui Nimrod cerea dovezi exterioare constante ca bază a valorii lui, și întrucît el nu avea relație reală cu Dumnezeu, închinarea s-a concentrat pe ritual și pe ceremonie și pe ceea ce poate fi văzut.

Avraam	**Nimrod**
	
1. Structura familiei (Gen. 18; 19)	1. Dictator, Tiran individual (Gen. 10; 10)
2. Locuitori rurali nomazi (Evr. 11; 8-10)	2. Constructori și apărători de cetăți (Gen. 11; 4)
3. Identitate prin binecuvîntare părintească (Gen. 12; 2)	3. Identitate prin renume (Gen. 11; 4)
4. Păzesc Sabatul și poruncile (Gen. 26; 5)	4. Urmează dorințele persoanele (Romani 1; 21-23)
5. Credință în moarte și înviere (Evrei 11; 17-19)	5. Credință în nemurirea sufletului (Gen. 3; 4)
6. Salvator ca Restaurator smerit al vieții descoperit în Mielul înjunghiat (Ioan 11; 25)	6. Salvator ca Eliberator mîndru și Subjugator împuternicit de Soare și de închinarea la natură
7. Concentrare a închinării asupra Invizibilului	7. Concentrare a închinării asupra vizibilului

De aceea, problema vizibilului versus invizibil va fi un indicator important cu privire la care împărăție influențează cel mai mult gîndirea noastră. Și vedem acest lucru reflectat în Scriptură:

> ***2. Corinteni 4; 18*** *Pe cînd noi nu privim la lucrurile care se văd: pentru că lucrurile ce se văd sînt vremelnice, dar lucrurile care nu se văd sînt veșnice.*

> ***Evrei 11; 1*** *Credința este siguranța / substanța lucrurilor pe care le sperăm, lucrurilor nevăzute.*

Această problemă e atît de importantă, încît, de fapt, Dumnezeu a făcut-o una dintre poruncile Sale:

> ***Exodul 20; 4*** *Să nu-ți faci nici o imagine sculptată, ori vreo asemănare a vreunui lucru care este sus în cer sau care este pe pămîntul de dedesubt, sau care este în apă sub pămînt.*

Reprezentarea lui Dumnezeu prin lucruri pămîntește și materiale este cea mai rapidă cale de a schimba concentrarea asupra invizibilului cu concentrarea pe vizibil. Biblia o numește idolatrie și Dumnezeu o urăște, deoarece ea îi deconectează pe copiii Lui de la o relație adevărată cu El.

B. Minciuna șarpelui schimbă concentrarea asupra vizibilului

Idolatria e o problemă constantă pentru rasa umană din cauza minciunii șarbelui. Acest lucru are loc, deoarece credința că noi avem viață și putere inerente, combinată cu o nevoie de valoare, cere ca această putere să fie demonstrată și văzută. Dacă nu vedem propria noastră putere demonstrată, începem să ne simțim lipsiți de valoare. Și pe tărîmul închinării, concentrarea închinării este asupra puterii, asupra etalării și asupra adorării puterii. O privire rapidă asupra idolatriei de-a lungul timpurilor descoperă că obiectele sacre au fost adorate pentru vreun aspect al puterii lor, pe care închinătorul voia să le obțină sau să le posede. Prin închinarea la un ,,dumnezeu" se spera a închinătorul va fi favorizat și va primi ce va din puterea lui. Acest lucru este în armonie totală cu oportunitatea și cu amenințarea / minții setate pe puterea inerentă. Vederea unui obiect care posedă putere prezintă o oportunitate pentru o persoană de a putea obține ceva din această putere, prin abordarea corectă.

Atunci cînd se pune problema închinării la adevăratul Dumnezeu, din nefericire, mulți oameni devin confuzi și caută să combine o dragoste pentru Dumnezeu cu încercarea de a obține din puterea Sa pentru propriile lor dorințe separate de Dumnezeu. Este adevărat că noi avem nevoie de putere de la El, dar nu

pentru ca să ne facă să ne simțim puternici și valoroși, ci pentru ca să putem să Îl onorăm, să reflectăm caracterul Său și să ne bucurăm de relația cu El. Mulți oameni fac fapte bune, se roagă mult și sacrifică multe pentru ca să cîștige bunăvoința lui Dumnezeu și să obțină putere de la El. O asemenea religie este deșartă și lepsită de dragoste adevărată.

> ***1. Corinteni 13; 1-3*** *Dacă vorbesc în limbi omenești și îngerești, dar nu am dragoste, sînt un gong de aramă zgomotos sau un chimval zăngănitor. Dacă am darul profeției și înțeleg toate tainele și am toate cunoașterea și dacă am toată credința, așa încît să mut munții, dar nu am dragoste, nu sînt nimic. Dacă dau tot ce am și dacă-mi dau chiar și trupul pentru că sa mă laud, dar nu am dragoste, nu cîștig nimic.*

C. Călătoria spre invizibil

Pentru acest motive a fost plănuit sistemul de slujire din cadrul sanctuarului, pentru a îi conduce pe închinători înapoi la planul invizibil, la domeniul relațional. Vă amintiți din introducerea noastră cu privire la sanctuar că această schimbare de la vizibil la invizibil este în mod clar înfățișată.

Întrebarea ce trebuie pusă este aceasta: dacă împărăția lui Dumnezeu este centrată pe invizibil, atunci de ce El a dat israeliților un sistem care era atît de puternic vizibil? Răspunsul la această întrebare se află în faptul că Dumnezeu

ne întîmpină acolo unde noi sîntem. Pentru a îl învăța pe Israel adevăratele principii ale împărăția Sale, Dumnezeu a trebuit să le dea un model în plan vizibil despre modul în care funcționează aceasta. Deși trebuie să fie amintit că cel mai sacru aspect al serviciului de închinare n-a fost văzut niciodată de către închinători. Frumoasa mobila din aur, arca și poruncile n-au fost văzute niciodată decît prin credință. De asemenea, era un zid (de jur) împrejurul sanctuarului ce împiedica poporul să vadă ceva de afară. Singurele lucruri reale vizibile pe care închinătorii le vedeau erau altarul pentru jertfe, mielul înjunghicat și ligheanul cu apa pentru curățire. Restul era ascuns, cu excepția preoților care acționau în contul lor.

Este (în mod) vital de important să ne amintim că scopul călătoriei sanctuarului este acela de a scrie Dumnezeu în inimile noastre, un loc ce nu poate fi văzut. Pentru a face acest lucru în mod efectiv, procesul călătorie să fie prin mintea închinătorului.

Cu acest lucru în minte, putem înțelege de ce Isus va căuta să schimbe concentrarea israeliților asupra obiectelor din templul de pe pămînt și să îi facă să se concentreze pe realitățile cerești invizibile. Lucrul interesant în legătură cu sanctuarul de pe pămînt este că el era mereu doar o copie a unui original ceresc invizibil.

> ***Evrei 8; 1-5*** *Lucrul cel mai important din ceea ce am spus este că avem un astfel de Mare Preot, Care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri, slujitor în Locul Sfînt și în adevăratul Cort, ridicat de Yahweh, nu de oameni. Fiecare preot este desemnat să aducă atît daruri, cît și jertfe. Astfel, a trebuit ca și Acesta să aibă ceva să aducă. Așadar, dacă era pe pămînt, atunci nu mai era preot, întrucît există preoți ce aduc daruri potrivit cu Legea. Ei slujesc într-un sanctuar care este o copie și o umbră a celui ceresc așa cum i-a fost arătat lui Moise, atunci cînd urma să ridice cortul. Lui i-a spus:,, vezi să faci totul după modelul care ți-a fost arătat pe munte!"*

A fost întotdeauna intenția lui Dumnezeu de a schimba concentrarea poporului de pe vizibil pe invizibil, așa încît lucrarea de a scrie legea Sa în inimile poporului Său să fie făcută în mod efectiv. Acesta a fost unul din

elementele ale slujirii lui Isus: schimbarea / îndreptarea gîndirii poporului / oamenilor spre cele cerești.

> ***Luca 17: 20-21*** *Fiind întrebat de către farisei cînd va veni împărăția lui Dumnezeu, Isus le-a răspuns:,, împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel, încît să fie observată, și nici nu se va zice:,, iat-o aici! Sau iat-o acolo! Pentru că împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru.*

Isus le-a spus în mod clar fariseilor că împărăția lui Dumnezeu nu vine din planul vizibil spre ochi, ci vine din lăuntrul unei persoane. Nu avea să aibă loc o etalare gigantică pentru a-i convinge pe conducătorii iudei despre această împărăție; trebuia să se intre în ea prin credința. Această schimbare în gîndire este bine ilustrată în conversația dintre Isus și femeia de la fîntînă.

> ***Ioan 4; 19-24*** *Femeia I-a zis: Domnule, văd că Tu ești profet! Strămoșii noștri s-au închinat pe muntele acesta, iar voi spuneți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii. Isus i-a răspuns: crede-Mă, femeie, că vine ceasul cînd nu vă veți mai închina Tatălui, nici pe muntele acesta și nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ceea ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ceea ce cunoaștem, căci mîntuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, cînd adevărații închinători I se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, căci astfel de închinători caută Tatăl. Dumnezeu este Duh, iar cei ce I se închină, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.*

Atunci cînd femeia a simțit că Isus înțelege probleme spirituale, ea L-a întrebat imediat despre locul sau așezarea corectă a închinării. Mintea ei era concentrată asupra planului fizic și asupra celui geografic. Dar Isus i-a spus că adevărata închinare nu constă într-o concentrare pe clădiri sau așezări pămîntești. Nu clădirile sînt cele ce fac ca un loc să fie sfînt, ci Duhul lui Dumnezeu este cel ce face ca un loc să fie sfînt și sacru. El i-a îndreptat mintea acestei femei spre adevărata închinare în duh (invizibilul) și în adevăr. Lucrurile pe care Dumnezeu le dăduse erau valoroase numai prin faptul că arătau spre domeniul invizibilului.

D. Satan caută să închidă ușa spre invizibil

Însuși faptul că Dumnezeu dăduse un sanctuar vizibil ca pe o carte cu învățăminte, însemna că el fusese folosit de Satan pentru a-l face pe Israel să se concentreze pe acest sistem de închinare vizibil. Dacă el ar fi putut să le țină atenția concentrată pe sistemul templului pământesc, atunci el ar fi putut să le blocheze mințile pentru ca să nu se concentreze pe realitățile cerești și pe adevăratul invizibil (pentru omenire) sanctuar din cer.

Dacă studiem cu atenție dialogul dintre Isus și conducătorii iudei, această problemă iese la suprafață din nou și din nou.

> ***Ioan 3; 3-12*** *Isus i-a răspuns: adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu! Nicodim L-a întrebat: cum poate fi născut un om bătrîn? Poate el oare să intre a doua oara în pîntecele mamei lui și să fie născut? Isus i-a răspuns: adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă, și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu! Cel este născut din carne este carne, iar ce este născut din Duh este duh. Să nu te miri că ți-am spus: Trebuie să fiți născuți din nou! Vîntul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine și unde se duce. Tot așa se întîmplă cu oricine este născut din Duhul. Nicodim L-a întrebat: cum se pot întîmpla aceste lucruri? Isus i-a răspuns: tu ești învățătorul lui Israel și nu înțelegi aceste lucruri? Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ceea ce știm și depunem marturie despre ceea ce am văzut, dar voi nu primiț mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucrurile pământești și nu credeți, cum veți crede, dacă vă voi vorbi despre lucrurile cerești?*

Isus i-a spus lui Nicodim că el trebuie să fie născut din nou, ceea ce în sensul său cel mai literal înseamnă a fi născut de sus sau din invizibil. Isus a continuat atunci să explice lucrările invizibile ale Duhului lui Dumnezeu, pe care ochiul nu le poate vedea. Nicodemus s-a luptat să înțeleagă această concentrare pe invizibil.

Satan a trebuit să îi împiedice pe israeliți de a-L urma pe Isus în mințile lor de pe pământ înapoi la cele cerești. Dacă concentrarea lor s-ar fi schimbat

și ar fi fost asupra realităților invizibile, ei și-ar fi pierdut interesul față de concentrarea pe sistemul vizibil de închinare, care era mijlocul de control pe care conducătorii iudei îl aveau asupra poporului. Cu acest lucru în minte, de fiecare dată cînd Isus vorbea despre această schimbare, ea era văzută ca un atac asupra conducătorilor iudei și asupra fundamentului puterii lor.

> ***Ioan 2; 18-21*** *Atunci iudeii I-au zis: prin ce semn ne arăți că ai dreptul să faci acestea? Isus le-a răspuns: dărîmați acest templu, și în 3 zile îl voi ridica! Iudei I-au zis: au trebuit 46 de ani ca să fie construit templul acesta, și Tu îl vei ridica în 3 zile? El însă vorbea despre templul trupului Său.*

Iudeii voiau un semn exterior sau vizibil al autorității lui Isus, dar în răspunsul Lui către ei, Isus a vorbit despre invizibil mai degrabă decît despre vizibil. Întreg sistemul de la sanctuar era o reflectare a lui Isus agentul divin care se supune. Obiectivul complet al acestui sistem era de a-i face pe oameni asemănători cu Isus în caracter, și caracterul nu este în mod direct vizibil pentru ochi.

Din păcate, iudeii au refuzat să se mute cu Hristos în gîndirea lor în tărîmul invizibil și în schimb s-au atașat de tempul lor pămîntesc. Este interesant de notat că pe baza acestei declarații ,,distrugeți acest templu" - iudeii L-au condamnat în cele din urmă, pe Isus la moarte.

> ***Matei 26; 61-65*** *La urmă au venit doi care au spus:.. Acesta a zis:<< Eu pot să dărăm templul lui Dumnezeu și să-l reconstruiesc în 3 zile! Marele preot s-a ridicat și L-a întrebat: nu răspunzi nimic la ce mărturisesc acești împotriva Ta? Dar Isus tăcea. Marele preot i-a zis: Te pun sub jurămînt în fața Dumnezeului celui viu, să ne spui dacă Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu! Isus i-a răspuns: este așa cum spui. Dar vă spun că, de acum încolo, Îl veți vedea pe Fiul omului șezînd la dreapta Puterii și venind pe norii cerului! Atunci Marele preot și-a sfișiat hainele și a zis: a blasfemiat! Ce nevoie mai avem de martori?! Iată, acum ați auzit blasfemia!*

Această concentrare obsesivă pe templul pămîntesc cu viclenie plănuită de Satan prin minciuna lui despre puterea inerentă ce a cauzat o concentrare pe vizibil, a produs o mare tragedie pentru Israel. Ei au pierdut semnificația

slujirilor ce le-au fost date și au respins pe însăși Persoana ce era în inima sistemului lor de închinare. Într-un efort pasionat și disperat, Isus a căutat să le trezească mințile din somnul obsesiei lor nebunești asupra vizibilului.

> ***Matei 23; 16-25*** *Vai de voi, călăuze oarbe care ziceți: << dacă cineva jură pe templu, acest lucru nu înseamnă nimic dar, dacă cineva jură pe aurul templului, este dator să-și țină jurămîntul!>> Nesăbuiților și orbilor! Ce este de mai mare importanță: aurul sau templul care sfințește aurul? Voi mai ziceți dacă cineva jură pe altar, acest lucru nu înseamnă nimic, dar dacă jură pe darul de pe altar, este dator să-și țină jurămîntul! Orbilor! Ce este de mai mare importanță: darul sau altarul, care sfințește darul? Prin urmare, cel ce jură pe altar, jură pe el și pe tot ce este pe el, iar cel ce jură pe templu, jură pe el și pe Cel ce locuiește în el. De asemenea, cel ce jură pe cer, jură pe tronul lui Dumnezeu și pe Cel ce stă pe el. Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi dați zeciuială din mentă, din mărar și dar neglijați cele mai importante lucruri din Lege să nume dreptatea, mila și credincioșia! Pe acestea trebuia să le faceți, iar pe acelea să nu le neglijați! Călăuze oarbe, care strecurați țînțarul și înghițiți cămila! Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi curățați pe dinafară paharul și farfuria, dar pe dinăuntru sînt pline de jaf și de necumpătare!*

Din nefericire, ei nu au ascultat, și adevăratul sistem ce fusese destinat să aducă inima la o viață înfloritoare, a fost lăsată în starea în care împărăția lui Satan îl aduce, adică pustiit.

> ***Matei 23; 37-38*** *O, Ierusalime, Ierusalime, tu care îi omori pe profeți, și care îi ucizi cu pietre pei cei ce sînt trimiși la tine, de cîte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi, așa cum o găină își adună puii sub aripi, dar n-ați vrut! Iată, casa vă este lăsată pustie.*

E. Urmașii lui Hristos fac schimbarea de la canalele pământești la sursa cerească

Schimbarea în modul de a gîndi a fost greu de acceptat chiar și pentru ucenicii lui Hristos. Ei n-au putut înțelege de ce a trebuit El să se întoarcă în cer și să devină invizibil pentru ei.

> ***Ioan 13; 36-37*** *Simon Petru L-a întrebat: Stăpîne, unde Te duci? Isus i-a răspuns: acum tu nu poți să Mă urmezi acolo unde Mă duc Eu, dar mai tîrziu Mă vei urma. Petru I-a zis: Stăpîne, de ce nu pot să Te urmez acum? Îmi voi da viața pentru Tine!*

> ***Ioan 14; 1-5*** *Să nu vi se tulbure inima! Credeți în Dumnezeu și credeți in Mine! În casa Tatălui Meu sînt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregatesc un loc. Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, pentru ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi. Știți calea spre locul unde Mă duc Eu! Toma I-a zis: Stăpîne, nu stim unde Te duci; cum putem să știm calea?*

Dacă Isus nu s-ar fi întors în cer, naturile noastre umane s-ar fi concentrat asupra persoanei Sale fizice mai degrabă decît asupra caracterului Său. Isus a trebuit să se întoarcă în cer, astfel încît mințile noastre să învețe să se gîndească la domeniul invizibilului. Vestea minunată era că Isus avea încă să fie prezent prin Duhul Său. El putea încă să Își mîngîie poporul în timp ce nu era vizibil pentru ei. Prin Duhul Sfînt, Isus putea să-și întregească lucrarea de a scrie legea Lui-caracterul Său în inimile lor.

> ***Ioan 14; 16-18*** *Iar Eu Îl voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Apărător, care să fie cu voi în veac, și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nici nu-L vede, nici nu-L cunoaște. Voi Îl cunoașteți, pentru că rămîne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani; voi veni iarești la voi.*

> ***Ioan 16; 4-7*** *V-am spus însă aceste lucruri pentru ca atunci cînd va veni timpul lor să vă aminținți că Eu vi le-am spus. Nu v-am spus aceste lucruri de la început, pentru că eram cu voi. Dar acum Mă duc la Cel Ce M-a trimis și niciunul dintre voi nu Mă întreabă:,, unde Te duci?"*

Însă, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima. Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să plec, pentru că dacă nu plec, Apărătorul nu va veni la voi, dar dacă Mă duc, Îl voi trimite la voi.

Așa cum templul trebuia să devină invizibil, tot așa și Isus trebuia să devină invizibil. Acest lucru a fost în întregime, parte a procesului de schimbare de la un sistem vizibil, bazat pe putere la un sistem relațional invizibil. Ce minunat e să știm că Isus este încă cu noi prin Duhul Său. Cel care ne cunoaște încercările grele și întristările și înțelege provocările vieții omenești este încă prezent cu noi și ne mîngîie. Așa după cum Isus a declarat, era vital ca El să plece ca o identitate vizibilă și să se întoarcă prin Duh ca o identitate invizibilă, pentru ca lucrarea reală a schimbării inimilor noastre să poată fi realizată acolo unde trebuia – pe tărîmul invizibil, relațional.

Mult din restul Noului Testament este despre această schimbare în gîndire pentru a înțelege invizibilul, și despre încercările lui Satan de a împiedica această schimbare.

Fapte Apo. 6; 7-15 *Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulţea mult în Ierusalim şi o mare mulţime de preoţi veneau la credinţă. Ştefan era plin de har şi de putere şi făcea minuni şi semne mari în norod. Unii din sinagoga numită a Izbăviţilor, a Cirinenilor şi a Alexandrinilor, împreună cu nişte iudei din Cilicia şi din Asia, au început o ceartă de vorbe cu Ştefan, dar nu puteau să stea împotriva înţelepciunii şi Duhului cu care vorbea el. Atunci au pus la cale pe nişte oameni să zică: „Noi l-am auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise şi împotriva lui Dumnezeu.” Au întărâtat norodul, pe bătrâni şi pe cărturari, au năvălit asupra lui, au pus mâna pe el şi l-au dus în sobor. Au scos nişte martori mincinoşi, care au zis: „Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaş sfânt şi împotriva Legii. În adevăr, l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locaşul acesta şi va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise.” Toţi cei ce şedeau în sobor s-au uitat ţintă la Ştefan, şi faţa lui li s-a arătat ca o faţă de înger.*

Fapte Apo 7; 48-60 48 *Dar Cel Preaînalt nu locuieşte în locaşuri*

făcute de mâini omeneşti, cum zice prorocul: Cerul este scaunul Meu de domnie, şi pământul este aşternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veţi zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?'… Uciderea lui Ştefan cu pietre Oameni tari la cerbice, netăiaţi împrejur cu inima şi cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. Cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinţii voştri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-aţi vândut acum şi L-aţi omorât, voi, care aţi primit Legea dată prin îngeri, şi n-aţi păzit-o!…" Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă şi scrâşneau din dinţi împotriva lui. Dar Ştefan, plin de Duhul Sfânt, şi-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu şi pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu şi a zis: „Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu." Ei au început atunci să răcnească, şi-au astupat urechile şi s-au năpustit toţi într-un gând asupra lui. L-au târât afară din cetate şi l-au ucis cu pietre. Martorii† şi-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. Şi aruncau cu pietre în Ştefan, care se ruga şi zicea: „Doamne Isuse, primeşte duhul meu!" Apoi, a îngenunchеat şi a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ţine în seamă păcatul acesta!" Şi după aceste vorbe, a adormit.*

Iudeii susțineau că Stefan îndepărta mințile poporului de la templul pământesc și prin aceasta schimba obiceiurile lăsat de Moise-cel mai respectat conducător al lor. Stefan a încercat să le spună în situația lui grea că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mîine, împărăția Lui este în domeniul invizibilului. Din nou, într-o disperată încercare de a ajunge la mințile lor și de a-i trezi din înrobitoarea lor concentrare pe vizibil, Stefan le-a vorbit în mod direct că ei și înaintașii lor s-au opus în mod hotărît perspectivei spirituale asupra domeniului invizibil. Ca un semn al schimbării ce avusese loc și al faptului că Isus era, într-adevăr, în cer, Ștefan a avut o viziune a cerului, unde l-a văzut pe Isus stînd / așezat la dreapta Tatălui. Aceasta a fost ultima șansa a iudeilor de a accepta că trebuia să fie făcută o schimbare către invizibil. Dar mai degrabă decît să accepte acest lucru ei au redus la tăcere glasul omului care pleda în

fața lor. Această faptă a pecetluit soarta lor ca națiune. Așa cum prevăzuse Isus, casa lor le-a fost lăsată pustie. Lipsit de protecția lui Dumnezeu, templul evreiesc a fost distrus 40 de ani mai tîrziu.

Din nefericire, dorința de a se concentra pe templul vizibil rămîne, cu noi astăzi. Milioane de oameni cred că templul pămîntesc va fi reconstruit, dar o asemenea credință neagă tot ceea ce Isus a învățat cu privire la faptul de a fi născut din nou. Adevărații închinători ai lui Dumnezeu, I se vor închina în Duh- în domeniul invizibil și vor fi mîngîiați de Duhul invizibil al lui Hristos pînă cînd El va veni pe norii slavei. Îl vom vedea din nou, atunci cînd inimile noastre sînt curățite de minciuna șarpelui și obsesia cu vizibilul nu va mai fi o problemă.

Nimrod	**Biserica creștină sub Roma**
	
1. Dictator/Tiran individual (Gen. 10; 10)	1. Dictator/Tiran individual (Apoc. 13; 16-17)
2. Constructori și apărători de cetăți (Gen. 11; 4)	2. Constructori de cetăți și comercianți (Apoc. 18)
3. Identitate prin renume (Gen. 11; 4)	3. Identitate prin poziție (2. Tesaloniceni 2; 4)
4. Urmează dorințele personale (Rom. 1; 21-23)	4. Poruncile și Sabatul schimbate pentru a se potrivi cu dorința personală (Daniel 7; 25)
5. Credință în nemurirea sufletului (Gen. 3; 4)	5. Credință în nemurirea sufletului (Catehism)
6. Salvator ca Eliberator mîndru și Subjugator împuternicit de Soare și de închinarea la natură	6. Salvator ca Eliberator mîndru și subjugator-Papa, împuternicit de închinarea în ziua Soarelui și de legea naturală
7. Concentrare a închinării pe vizibil	7. Concentrare a închinării pe vizibil

Capitolul 21

Sanctuarul ceresc și lucrarea lui Isus călcate în picioare

În acest capitol vom vedea eforturile disperate ale lui Satan de a-i împiedica pe oameni în a privi la tărîmul nevăzut și la lucrarea lui Isus din cer. Acest război avea să fie condus în mod natural, prin descendenții spirituali ai lui Nimrod care au aderat la sistemul puterii inerente ce are drept consecință o concentrare pe domeniul vizibil.

A. Slujirea preoțească a lui Isus în cer

> ***Evrei 4; 14-16*** *Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar† fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie.*

Lucrarea lui Isus pe pământ a fost de a conecta rasa umană la canalul de binecuvîntare, de a dărîma munții mîndriei și ai lipsei de valoare, de a descoperi caracterul Său supus în mod desăvîrșit în formă umană, astfel încît noi să putem avea asigurarea desăvîrșită că El ne înțelege și înlătură separarea de canal, cauzată de Adam, prin lucrarea de la cruce și prin cea din mormînt. Această lucrare a fost simbolizată de curtea din sanctuarul slujirii, de altarul pentru jertfe și de ligheanul pentru curățire. În armat cu aceste biruințe, Hristos a intrat înapoi în tărimul ceresc invizibil pentru a continua lucrarea pe care o făcuse înainte de a veni pe pământ, dar acum credincioșii puteau să ceară cu credință mai mare cunoscînd adevărul despre slujirea Lui și Hristos putea apoi să le facă parte de harul de care aveau nevoie credincioșii Săi

continuatori.

> ***Romani 8; 9-11*** *Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Şi dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morţii din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii. Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi va învia şi trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi.*
>
> ***Filipeni 1; 19*** *Căci ştiu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre şi prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos.*
>
> ***Efeseni 1; 17-21*** *Şi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire în cunoaşterea Lui şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii† Lui în sfinţi şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor.*
>
> ***Galateni 4; 6*** *Şi pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!”*

Pe măsură ce urmași lui Hristos își concentrează mințile pe persoana lui Isus și se roagă pentru ajutor pentru a fi asemănători cu El, El trimite Duhul Său pentru ca să îi umple cu har, și Duhul ce locuiește în urmașii Lui este manifestat prin iubire, bucurie, pace, răbdare și prin orice alt rod al Duhului lui Hristos.

Dacă Satan ar fi permis poporului lui Dumnezeu să se concentreze pe această minunată lucrare a lui Isus din ceruri, ei ar fi devenit prea puternici pentru, el pentru ca să-i poată învinge. Satan a trebuit să împiedice mințile închinătorilor de la a privi spre cer și spre lucrarea lui Isus.

B. Spiritualizarea făcută de Roma

Desigur, în înțelepciunea și cunoașterea dinainte ale lui Dumnezeu, El a știut că Satan va căuta să facă acest lucru și a prezis cu 600 de ani înainte ca Hristos să vină pe pământ, că Satan va lucra pentru a obstrucționa (Obstruct) sanctuarul ceresc și pentru a-i nimici pe adevărații urmați ai lui Dumnezeu.

Satan avea să facă acest lucru prin intermediul sistemului babilonian. Satan reușise să înrobească pe Israel față de Babilon în mod fizic și după schimbarea pe care a făcut-o Isus spre domeniul invizibil; Satan avea să-l înrobească pe Israel pe plan spiritual. Capitolele 7 și 8 din cartea Daniel explică acest proces și modul în care va avea loc. Cele 4 imperii mondiale, care au culminat cu Roma păgînă aveau să își ia asupra lor sarcina unui accent (emphasis) spiritual pentru a concura cu adăvărații urmași ai lui Hristos. Este adevărat că regatele păgîne au avut toate un element spiritual, dar această nouă accentuare spirituală prin intermediul Romei avea să semene cu concentrarea spirituală a împărăției cerești a lui Dumnezeu. Prin aceasta Satan a transformat Roma într-o putere spirituală contrafăcută ca și într-o putere pământească. Prin adăugarea acestei dimensiuni spirituale, el a putut apoi să intre în noul cîmp de bătălie pentru mintile adevăraților închinători ai lui Dumnezeu, a putut să-i impiedice în a vedea lucrarea cerească a lui Hristos și să taie canalul binecuvîntării ce avea loc prin lucrarea Lui de mijlocire în calitate de preot.

> ***Daniel 7; 19-21*** *În urmă am dorit să ştiu adevărul asupra fiarei a patra – care se deosebea de toate celelalte şi era nespus de grozavă: avea dinţi de fier şi gheare de aramă, mânca, sfărâma şi călca în picioare ce rămânea – şi asupra celor zece coarne pe care le avea în cap, şi asupra celuilalt corn care ieşise şi înaintea căruia căzuseră trei, asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură care vorbea cu trufie şi avea o înfăţişare mai mare decât celelalte coarne. Am văzut, de asemenea, cum cornul* acesta a făcut război sfinţilor şi i-a biruit,*

Cea de-a patra fiară, despre care noi știm că a fost Roma, avea să devină ,,deosebită" sau diferită de regatul anterior prin faptul că avea să adauge această dimensiune spirituală sau invizibilă, care a fost o contrafacere a adevăratului sistem invizibil. Această tranziție este descoperită în profeție ca

un corn ce iese din Roma.

> ***Daniel 8; 12-13*** *Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârşit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ şi a izbutit† în ce a început. Am auzit pe un sfânt vorbind şi un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desfiinţarea jertfei necurmate şi despre urâciunea pustiirii? Până când vor fi călcate în picioare Sfântul Locaş şi oştirea?”*

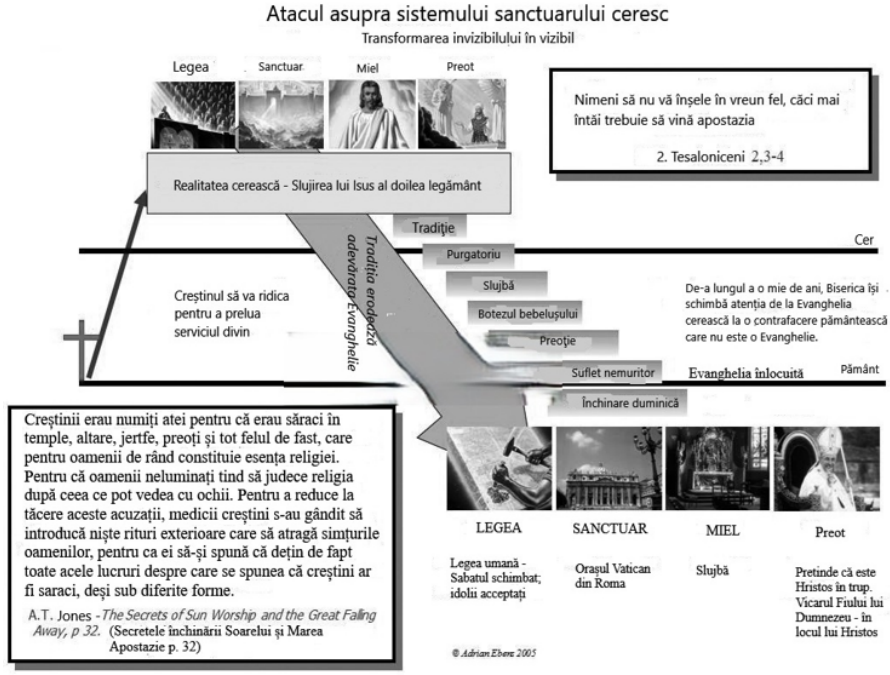
Acest corn al puterii este descris din nou în Daniel 8 ca un corn care aruncă adevărul la pământ. Acest proces al aruncării la pământ aducea toate elementele sistemului sanctuarului înapoi în planul vizibilului și în acest mod lucrarea de scriere a legii în inimile poporului lui Dumnezeu avea să fie încurcată și amestecată cu reguli omenești.

C. Atac asupra sanctuarului ceresc

Pe durata perioadei dintre secolul al 4-lea și al secolul 6-lea după Hristos, biserica Romei s-a concentrat asupra doctrinelor / învățăturilor lui Hristos pe pământ. A făcut acest lucru în 4 moduri principale:

1. A schimbat legea lui Dumnezeu prin scoaterea poruncilor a doua și a patra. Cea de-a doua poruncă era vitală pentru a proteja concentrarea pe domeniul invizibilului, și cea de-a patra poruncă era vitală în a arăta oamenilor spre sursa canalului binecuvîntării și spre locul de unde vine adevărata putere.
2. A ridicat un templu pământesc la Roma pentru a face mințile închinatorilor să se concentreze pe o structură pământească vizibilă.
3. A instituit un sistem de preoți pământești care să asculte mărturisirea păcatelor și care să promită iertarea lor. Acest lucru a fost o contrafacere a lucrării lui Hristos și avea din nou să facă mințile închinatorilor să se concentreze pe un sistem al preoției vizibile mai degrabă decît pe Preotul nostru nevăzut dintr-un sanctuar invizibil.
4. Liturghia a fost introdusă ca un semn vizibil al morții lui Hristos și ca o putere de absolvire / iertare a păcatele. În loc ca Duhul lui Hristos

să fie cel asupra căruia este concentrarea, trupul lui Hristos mîncat de popor avea să devină sursa puterii spirituale. Schimbarea este subtilă, dar puternică, și a încurcat din nou mințile urmașilor lui Dumnezeu.

Pe măsură ce profetul Daniel examina teribila situație a acestui corn de putere care va dărîma sanctuarul lui Dumnezeu și îi va persecuta pe urmașii Săi, el se întreba cît timp avea să continuie acest lucru. Ca răspuns la aceasta, un înger pune această întrebare pertinentă: cît timp i se va permite acestui corn de putere să calce în picioare sanctuarul lui Dumnezeu, legea Sa și pepoporul Său?

Răspunsul vine mediat:

Daniel 8; 14 *Și el mi-a zis: 2300 de zile, apoi sanctuarul va fi curățit.*

Cuvîntul curățit înseamnă și restaurat. Sanctuarul avea să fie restaurat, repus la locul său ceresc de drept în mințile oamenilor. El avea să fie reinstituit în domeniul invizibilului, astfel încît lucrarea de scriere a legii în inima poporului să poată fi terminată. Vom privi la timpul în care această perioadă de 2300 de

zile își are punctul culminant, în capitolul următor, dar înainte de asta, vrem să privim încă la cîteva puncte privitoare la cornul de putere.

Așa cum iudeii au încercat să se opună lui Isus și lucrării Lui vizibile pentru 3 ani și jumatate literali și să-L împiedice de la schimbarea minților oamenilor spre faptul că trebuie să fie născuți de sus, tot așa cornul de putere din Daniel 8 avea să se opună lui Isus pentru 3 ani și jumatate spirituali sau profetici și să țină oameni concentrați pe un program de închinare, pămîntesc și vizibil.

> ***Daniel 7; 25*** *El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi se va încumeta† să schimbe vremurile şi legea, şi sfinţii vor fi daţi în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme.*

Un ,,timp" este egal cu un an, ,,timpuri" este egal cu 2 ani și ,,o împărțire de timp e egală cu jumătate de an, toate acestea fiind egale cu 3 ani și jumătate Timpul, timpurile și o împărțire de timp sînt egale cu 1260 de zile profetice care sînt egale cu 1260 de ani literali. Biserica romană a fost în majoritate dominantă de la anul 538 după Hristos, atunci cînd ostrogoții au fost distruși (ultima dintre puterile ariene ce a stat în calea Romei) chiar pînă în 1798 cînd papa a fost luat prizonier de către Franța. Cartea Apocalipsa vorbește despre această situație după cum urmează:

> ***Apoc. 13; 5-8*** *I s-a dat o gură care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni. Ea şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam. Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieţii Mielului, care a fost înjunghiat.*

42 de luni sînt egale cu 3 ani și jumătate care sînt egali cu 1260 de zile profetice sau 1260 de ani literali.[46] Această lucrare a cornului puterii a taiat canalul de binecuvîntare și a destrămat familia regatului lui Dumnezeu. Inimile poporului

46 Apocalipsa 11; 2-3

lui Dumnezeu au fost din nou împietrite de acest sistem fals de închinare și lăsate pustii. Jată de ce această putere este prezentată ca fiind urîciunea pustiirii.

> ***Daniel 8; 13*** *Am auzit pe un sfânt vorbind şi un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desfiinţarea jertfei necurmate şi despre urâciunea pustiirii? Până când vor fi călcate în picioare Sfântul Locaş şi oştirea?”*

Această perioadă a istoriei este pe drept numită ,,secolele întunericului” era întunecată. Lumina adevărului a fost ascunsă de un sistem de închinare care a atacat legea lui Dumnezeu, sanctuarul și familia.

D. Cornul puterii atacă familia regatului

Așa cum am învățat anterior, crearea lui Adam și a Evei într-o relație de conducere și de supunere a fost după imaginea Tatălui și a Fiului. Relația dintre Tatăl și Fiul este concentrarea, punctul central al cerului.

Sistemul roman a introdus-o pe Maria, ca fiind mama lui Dumnezeu, și prin această doctrină a introdus relația primară din cer ca fiind cea dintre mamă și fiu, exact în același mod în care Nimrod și Semiramida au fost văzuți în Babilonul de la începuturile sale. Relația dintre mamă și fiu nu reflectă relația dintre Tatăl și Fiul din cer și încurcă canalul binecuvîntării.

Biserica romană a introdus și o perspectivă greșită asupra lui Dumnezeu ca trei ființe într-o singură substanță literală.[47] Acest lucru a creat o confuzie mai mare în ce privește rolurile lui Dumnezeu ca Tată și ca Fiu. La aceasta a fost adăugată și concepția unui Dumnezeu care arde pe păcătoși în iad pentru veci de veci. Aceasta nu era o imagine a unui Tată iubitor, ci a unui tiran dezlănțuit ca Nimrod care și-a tăiat dusmanii drept răzbunare. Pînă și moartea lui Hristos pe cruce a fost înfățișată ca satisfacția răzbunării și ca o cerere pentru sînge. Toate aceste învățături au prejudiciat în mod teribil perspectiva unui Dumnezeu ca fiind un Tată ceresc care ne iubește și perspectiva unui Fiu supus care ne arată cum să rămînem conectați la sursa binecuvîntării.

47 Vezi Crezul atanasian

Continuînd atacul asupra familiei, biserica romană a interzis conducătorilor săi să se căsătorească. Căsătoria, condusă în mod drept, este cea mai puternică demonstrație a regatului lui Dumnezeu, și Satan n-a putut tolera acest lucru. Biblia ne spune în mod clar că prezbiterii sau episcopii bisericii lui Dumnezeu trebuie să fie soții unei soții, și prin acest lucru ei vor înțelege principiile binecuvîntării. Conducătorii bisericii au disprețuit acest principiu și liderii săi au acționat în calitate de episcopi, fără a fi soți. Un asemenea bărbat este dezavantajat în mod semnificativ în a fi un păstor al turmei lui Dumnezeu, scos din contextul familiei împărăției.

Cum a putut să aibă loc această situație teribilă? Așa cum în zilele lui Samuel, conducătorii voiau să fie la fel ca celelalte națiuni și n-au vrut să fie diferiți, tot așa biserica creștină a considerat ca fiind greu să fie atît de diferită prin a avea un sistem de închinare care să fie concentrat asupra planului relațional și asupra planului invizibil.

> *Creștinii au fost declarați atei, deoarece ei n-aveau temple, altare, jertfe, preoți și toată pomp în care vulgul presusune că religia constă. Pentru că persoanele neluminate sînt înclinate să aprecieze religia prin ceea ce izbește ochiul. Pentru a reduce la tăcere această acuzație, învățații creștini s-au gîndit să introducă unele rituri exterioare care să impresioneze simțurile oamenilor, astfel încît ei să se poată menține pe ei înșiși în poziția de a poseda în mod real toate acele lucruri despre care creștinii erau acuzați că sînt lipiși, deși sub forme diferite. A.T. Jones – Tainele închinării la soare și marea cădere, pg.32*

Introducerea acestor rituri exterioare sau vizibile a deschis ușa pentru ca acest corn al puterii să apară și încă o dată să-l ia prizonier pe poporul lui Dumnezeu. În captivitate, poporul lui Dumnezeu nu mai putea păzi legea Lui protejatoare și nici nu putea rămîne conectat la slujirea preoțească a lui Isus, și astfel ei nu aveau să obțină puterea de care aveau nevoie pentru a învinge minciuna șarpelui.

E. Plăgile judecății trimise să elibereze femeia

Așa cum Dumnezeu a trimis plăgi puternice sau judecăți asupra Egiptului pentru a facilita eliberarea femeii, Sara, din captivitatea ei, tot așa atunci cînd femeia (biserica lui Israel) a fost din nou captivă, Dumnezeu a trimis judecăți asupra Babilonului spiritual pentru a permite ca femeia să fie eliberată încă o dată. Aceste judecăți sînt detaliate de trîmbițele din Apocalipsa 8, 9 și 11.

Judecățile au venit împotriva Romei în ambele ei faze: și în cea păgînă și în cea papală. Primele 4 trimbițe au îngenuchiat Roma păgînă, și cea de-a cincia și a șasea trîmbiță descriu lucrarea puterilor islamice și cea a Revoluției franceze, care au slăbit sistemul papal și apoi i-au provocat o rană de moarte.

După această rană de moarte, cunoașterea s-a mărit și a fost deschisă calea pentru o recuperare a adeveratelor principii ale împărăției lui Dumnezeu pentru a fi din nou restaurată. În același mod în care Moise a fost folosit pentru a conduce poporul lui Dumnezeu la porunci și la sanctuar, același lucru va avea loc atunci cînd Israel va fi adunat din nou pentru a doua oară.

Celălt punct cheie, desigur, care trebuia restaurat, era binecuvîntarea sau rolul de sămînță / însămînțare al tatălui și recuperarea sistemului familiei. Avea să fie lucrarea lui Ilie de a realiza acest lucru tocmai înainte de întoarcerea lui Isus.

> ***Maleahi 4; 5-6*** *Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!"*

Spre această istorie ne vom apleca în continuare. O mișcare avea să se ridice la sfirșitul celor 2300 de ani cînd sanctuarul avea să fie călcat în picioare, lucru ce avea să restaureze legea, sanctuarul ceresc și o perspectivă adevărată asupra relației dintre Tatăl și Fiul.

Capitolul 22

Adunarea lui Israel pentru a 2-a oară – Ridicarea mișcării advente și mesajul lui Ilie

În ultimul capitol am observat cum a vorbit Daniel despre acest corn de putere ce avea să se ridice și avea să calce în picioare sistemul de închinare din cadrul sanctuarului, sistem al lui Hristos prin schimbarea elementelor cheie ale sistemului de închinare din planul invizibil înapoi la cel vizibil, dar într-o formă alterată față de cea originală. Am observat că această putere a fost Biserica romană. Printre multele lucruri pe care le-a schimbat, ea a încercat să schimbe legea lui Dumnezeu în două zone cruciale înlăturînd cea de-a 2-a poruncă care proteja împotriva idolatriei și a unei închinări printr-un ritual vizibil și apoi cea de-a 4-a poruncă ce arăta spre autorul vieții și sursa binecuvîntării.

În Daniel 8, întrebarea a fost pusă, cît timp va dura această putere? Răspunsul a venit: ,,timp de 2300 de zile apoi sanctuarul va fi curățit (restaurat).” Vom arăta exact sfîrșitul acestei perioade de timp, nu peste multă vreme, dar mai întîi vrem să privim la evenimentele care au dus la culminarea celor 2300 de zile.

Restaurarea sanctuarului avea să ceară un proces de recunoaștere a faptului că toate elementele sistemului sanctuarului erau în cer pe tărîmul invizibil. Acest proces a început cu Reforma din secolul al 16-lea.

A. Reforma începe recuperarea perspectivei asupra invizibilului

Spre începutul celui de-al 16-lea secol unii oameni au început să pună problema integrității biblice a Bisericii romane. Pînă în acest timp foarte

puțini oameni aveau Biblii sau puteau citi pentru ei înșiși și ei, pur și simplu se încredeau în conducătorii bisericii pentru a-i călăuzi în probleme spirituale. Dar aproape de acest timp, presa de tipărit a fost inventată și cărțile au început să se înmulțească repede. Biblia a fost produsă pe scară largă într-un număr de limbi prea mare spre supărarea și frustrarea Bisericii romane. Printre cei ce studiau Biblia cu atenție, a fost și Martin Luther.

O caracteristică (trăsătură) centrală a Bisericii romane a fost liturghia. Liturghia era o ceremonie în care preotul invoca / convoca persoana lui Hristos din cer, în pîinea împărtășaniei. Prin mîncatul acestei pîini, credinciosul avea iertare și absolvire (dezlegare) de păcatele sale. Această ceremonie a îndepărtat total concentrarea asupra adevăratei lucrări a lui Isus în cer. Ea a făcut pe oameni să-L vadă pe Isus în ostia împărtăsirii în mod vizibil. Această ostie era venerată de fapt, de către biserică ca fiind Dumnezeu, o violare clară a poruncii împotriva idolatriei.

Martin Luther a răspuns după un atent studiu al Bibliei:

> *„Liturghia în papalitate trebuie că este cea mai mare și cea mai oribilă urîciune, întrucît intră în mod direct și cu putere în conflict cu acest principal punct de credință (Isus a murit și a înviat pentru îndreptățirea noastră) și mai presus și mai înainte de toate celelalte idolatrii papale a fost cea mai de seamă și cea mai specioasă. Pentru că s-a susținut că această jertfă sau lucrare a liturghiei deși este adusă de către un ticălos (și părăsit) pungaș, îi eliberază pe oameni de păcate, și în această viață și în purgatoriu, în timp ce numai Mielul lui Dumnezeu va face și trebuie să facă acest lucru." Martin Luther The Smalcald articles, pg. 10.*

Pe măsură ce Luther continua să scrie și să prezinte (denunțe?), mai mulți oameni au început să vadă starea de captivitate în care se găsea biserica. Martin Luther a scris chiar o carte intitulată ,,Captivitatea babiloniană" în care a demascat multe din învățăturile false ce înrobeau mințile oamenilor.

Istoricul J.A. Wylie a făcut o foarte interesantă expunere (Assessment) a ceea ce s-a petrecut pe durata acestui timp:

„În locul ierarhiei al cărei rezervor de putere era pe Cele 7 coline, de unde era transmisă în jos printr-un lanț mistic ce îi lega pe toți ceilalți preoți de papă, la fel de mult cum cablul transmite schinteia electrică de la un continent la altul, ei au restaurat preoția universală a credincioșilor. Izvorul puterii lor e în cer; credința îi leagă precum un lanț de acest izvor; Duhul Sfînt e uleiul cu care ei sînt unși; și jertfele pe care ei le aduc nu sînt cele ale ispășirii, ce a fost împlinită o dată pentru totdeauna de către Preotul veșnic, ci sînt cele ale inimilor purificate prin credință, și cele ale vieților pe care același har divin le face roditoare în sfințenie. Aceasta a fost o mare revoluție. O ordine veche și stabilită a fost abolită; una în întregime diferită a fost introdusă". (Istoria protestantismului" de reverendul J.A. Wylie, vol. 1, pg. 843)

Această declarație identifică în mod clar problema. Sistemul roman întorsese oamenii de la fîntîna vieții la propria lui fîntînă falsă care nu produce viață.

Ieremia 2; 13 *„Căci poporul Meu a săvârşit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate, care nu ţin apă.*

Reformatorii și-au întors mințile spre cer, de unde venea adevărata sursă a puterii. Ei s-au conectat cu Isus, adevăratul Preot și s-au rugat direct la El pentru putere și întărire. Biserica ar fi putut fi un canal de binecuvîntare care să îndrepte pe oameni la Hristos în sanctuarul ceresc, dar în loc de asta, ea a stat în calea oamenilor și a împiedicat mințile lor de la vederea adevărului.

Reforma sub Luther, Tyndale și alții a început o lucrare de restaurare a sistemului de închinare din cadrul sanctuarului invizibil. Dar mai erau multe lucruri ce trebuiau recuperate. Biserica băgase oamenii atît de adînc în întuneric, încît avea să dureze mult timp pînă cînd să fie scoși de acolo. Waldenzii și Albigenzii păstraseră viu acest sistem adevărat al credinței în sudul Franței și în nordul Italiei, dar ei erau o lumină pîlpîitoare în întuneric. Ei au renunțat la unele din prețioasele lor adevăruri pentru a se alătura Reformei din sec, al 16-lea. Chiar și așa, lucrarea Reformei avea încă să aibă putere pentru a pregati calea pentru curățirea sanctuarului. Reformatorii au restaurat lucrarea lui Isus ca

preot în tărîmul ceresc, dar n-au descoperit cerința ca și sistemul sanctuarului să fie, de asemenea, în cer. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că avea să cheme afară un popor care să arate că sanctuarul este în cer, ca o împlinire a profeției privitoare la cei 2300 de ani.

B. Împrăștierea, necazul și strîngerea poporului lui Dumnezeu

Încheierea celor 2300 de ani menționată în Daniel 8; 14 conține alt indiciu în versetul 19 al aceluiași capitol.

> ***Daniel 8; 19*** *Apoi mi-a zis: „Iată, îţi arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mâniei, căci vedenia aceasta priveşte vremea sfârşitului.*

Versetul menționează că cei 2300 de ani va însemna și sfirșitul necazului. Acest necaz ne duce înapoi în timpul lui Moise și la promisiunile binecuvîntărilor pentru credincioșie și la blestemele în cazul eșecului în a rămîne atașați de elementele închinării ce avea să păstreze pe Israel conectat la canalul binecuvîntării.

Cartea Deuteronomul ne oferă contextul această mînie sau acest necaz ce are loc în Daniel 8. El este în legătură cu legămîntul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel de a păzi poruncile Sale și de a se închina cu credincioșie potrivit cu sistemul sanctuarului, ce le fusese dat.

> ***Deuteronom 29; 9-15*** *Să păziţi dar cuvintele legământului acestuia şi să le împliniţi, ca să izbutiţi în tot ce veţi face. Astăzi staţi înaintea Domnului Dumnezeului vostru voi toţi, căpeteniile seminţiilor voastre, bătrânii voştri, mai-marii oştirii voastre, toţi bărbaţii din Israel, copiii voştri, nevestele voastre şi străinul care este în mijlocul taberei tale, de la cel ce-ţi taie lemne până la cel ce-ţi scoate apă. Stai ca să intri în legământ cu Domnul Dumnezeul tău, în legământul acesta încheiat cu jurământ şi pe care Domnul Dumnezeul tău îl încheie cu tine în ziua aceasta, ca să te facă azi poporul Lui şi El să fie Dumnezeul tău, cum ţi-a spus şi cum a jurat† părinţilor tăi Avraam, Isaac şi Iacov. Nu numai cu voi închei legământul acesta încheiat cu jurământ, ci atât cu*

cei ce sunt aici printre noi, de faţă, în ziua aceasta înaintea Domnului Dumnezeului nostru, cât şi cu cei ce nu sunt aici printre noi în ziua aceasta.

Dacă Israel ar fi făcut acest lucru, canalul binecuvîntării și al protecției ar fi rămas deschis, dar dacă nu, atunci copiii lor ar fi fost crescuți fără un simț al binecuvîntării și ar fi fost în pericolul de a deveni tirani, sau ar fi simțit o puternică tentație de a deveni ca alte națiuni, mai degrabă decît să fie diferiți și sfinți. Acest proces ar fi cauzat o durere incredibilă familiilor lui Israel, și acest proces este numit de Dumnezeu ca fiind mînia Lui sau necaz. Poporul este cel care face ca acest lucru să aibă loc, dar Dumnezeu Își asumă responsabilitatea pentru evenimente, pentru că El nu intervine în mod forțat pentru a împiedica ceea ce se întîmplă / ceea ce are să se întimple.

Deuteronom 29; 16-28 *Ştiţi cum am locuit în ţara Egiptului şi cum am trecut prin mijlocul neamurilor pe care le-aţi străbătut. Aţi văzut urâciunile şi idolii lor, lemnul şi piatra, argintul şi aurul, care erau la ele. Să nu fie între voi nici bărbat, nici femeie, nici familie şi nici seminţie a căror inimă să se abată azi de la Domnul Dumnezeul nostru, ca să se ducă să slujească dumnezeilor neamurilor acelora. Să nu fie printre voi nicio rădăcină care să aducă otravă şi pelin. Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acestuia încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui şi să zică: 'Voi avea pace chiar dacă aş urma după pornirile inimii mele şi chiar dacă aş adăuga beţia la sete.' Pe acela Domnul nu-l va ierta. Ci atunci mânia şi gelozia Domnului se vor aprinde împotriva omului aceluia, toate blestemele scrise în cartea aceasta vor veni peste el, şi Domnul îi va şterge numele de sub ceruri. Domnul îl va despărţi, spre pieirea lui, din toate seminţiile lui Israel şi-i va face după toate blestemele legământului scris în această carte a legii. Vârsta de oameni care vor veni, copiii voştri care se vor naşte după voi şi străinul care va veni dintr-o ţară depărtată, la vederea urgiilor şi bolilor cu care va lovi Domnul ţara aceasta – la vederea pucioasei, a sării şi arderii întregului ţinut, unde nu va fi nici sămânţă, nici rod, nici iarbă care să crească, întocmai ca la surparea Sodomei, Gomorei, Admei şi Ţeboimului, pe care le-a nimicit Domnul în mânia şi*

urgia Lui –, toate neamurile vor zice: 'Pentru ce a făcut Domnul astfel ţării acesteia? Pentru ce această mânie aprinsă, această mare urgie?' Şi li se va răspunde: 'Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei de Domnul Dumnezeul părinţilor lor, când i-a scos din ţara Egiptului; pentru că s-au dus să slujească altor dumnezei şi să se închine înaintea lor, dumnezei pe care ei nu-i cunoşteau şi pe care nu li-i dăduse Domnul. De aceea S-a aprins Domnul de mânie împotriva acestei ţări şi a adus peste ea toate blestemele scrise în cartea aceasta. Domnul i-a smuls din ţara lor cu mânie, cu urgie, cu o mare iuţime şi i-a aruncat într-o altă ţară, cum se vede azi.'

Așa cum am studiat, Israel a încălcat acest legamînt. Ei s-au închinat la alți zei și i-au expus pe copiii lor la lipsa de valoare ce vine din blestemul de a fi înafara canalului de binecuvîntare. Ca parte a acestui necaz, Dumnezeu avea să permită ca Israel să fie împrăștiat. Împrăștierea lui Israel avea să îndepărteze conducerea lui Israel, ce Fusese destinată să acționeze ca un canal al binecuvîntării. Împrăștierea lui Israel avea să înlăture acest canal de binecuvîntare și oile aveau atunci să fie fără un păstor desemnat. Orfanii și văduvele nu aveau să aibă o figură paternă care să-i binecuvînteze și astfel blestemul avea să se extindă. Această împrăștiere este menționată într-un număr de locuri:

Levitic 26; 27-33 *Dacă, cu toate acestea, nu Mă veţi asculta şi dacă vă veţi împotrivi Mie, Mă voi împotrivi şi Eu vouă cu mânie şi vă voi pedepsi de şapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Veţi mânca până şi carnea fiilor voştri, veţi mânca până şi carnea fiicelor voastre. Vă voi nimici înălţimile pentru jertfă, vă voi dărâma stâlpii închinaţi soarelui, voi arunca trupurile voastre moarte peste trupurile moarte ale idolilor voştri şi sufletul Meu vă va urî. Vă voi lăsa cetăţile pustii, vă voi pustii locaşurile sfinte şi nu voi mai mirosi mirosul plăcut al tămâii voastre. Voi pustii ţara, aşa că vrăjmaşii voştri care o vor locui vor rămâne încremeniţi văzând-o. Vă voi împrăştia printre neamuri şi voi scoate sabia după voi. Ţara voastră va fi pustiită şi cetăţile voastre vor rămâne pustii.*

Această împrăștiere a avut, cu siguranță, loc sub / pe timpul stăpînirii asirienilor și a babilonienilor.

> ***Isaia 10; 5-6*** *„Vai de asirian", zice Domnul, „nuiaua mâniei Mele, care poartă în mână toiagul urgiei Mele! I-am dat drumul împotriva unui neam nelegiuit, l-am trimis împotriva unui popor pe care sunt mâniat, ca să-l prădeze şi să-l jefuiască, să-l calce în picioare ca noroiul de pe uliţe.*

> ***Ieremia 9; 13-16*** *Domnul zice: „Pentru că au părăsit Legea Mea pe care le-o pusesem înainte; pentru că n-au ascultat glasul Meu şi nu l-au urmat, ci au umblat după aplecările inimii lor şi au mers după baali, cum i-au învăţat părinţii lor." De aceea, aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: „Iată, voi hrăni poporul acesta cu pelin şi-i voi da să bea ape otrăvite. Îi voi risipi printre nişte neamuri pe care nu le-au cunoscut nici ei, nici părinţii lor şi voi trimite sabia în urma lor până-i voi nimici."*

Cu toate că Israel L-a părăsit pe Dumnezeu și s-a întors spre alți zei, Yahweh a promis prin profeții Săi că El îl va strînge pe Israel din nou pentru a doua oară.

> ***Isaia 11; 11*** *În acelaşi timp, Domnul Îşi va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămăşiţa poporului Său risipit în Asiria şi în Egipt, în Patros şi în Etiopia, la Elam, la Şinear şi la Hamat şi în ostroavele mării.*

Cînd avea să aibă la această strîngere? Ați putut observa că Dumnezeu a spus că El îl va pedepsi pe Israel de 7 ori pentru păcatele lor. În sistemul de calcul al timpului profetic (1 timp = 1 an profetic = 360 de ani), acest de 7 ori (7 X 360) înseamnă 2520 de ani.

Israel a fost divizat în două regate după timpul lui Solomon. Regatul nordic a fost dus în captivitate de Asiria în anul 723 înainte de Hristos și regele regatului sudic, Manase, a fost dus în Babilon în anul 677 înainte de Hristos.

> ***2. Cronici 33; 11*** *Atunci, Domnul a trimis împotriva lor pe căpeteniile oştirii împăratului Asiriei, care au prins pe Manase şi l-au pus în lanţuri. L-au legat cu lanţuri de aramă şi l-au dus la Babilon.*

Dacă adăugăm 2520 la datele de 723 și de 677 avem datele 1798 și 1844. Despre anul 1798 am descoperit că este semnificativ, deoarece papa a fost luat prizonier în acest an și o mare trezire în studiul cărții Daniel a avut loc drept rezultat trezire ce a căutat să înțeleagă acest eveniment de o mare importanță.

Acest necaz avea să se întindă dincolo de timpul Israelului literal exact / chiar pînă în perioada de timp a Israelului spiritual. Desfășurarea acestui necaz este trasată în cartea Daniel, de la capitolul 10 la 12.

Daniel 11 vorbește despre diferite puteri de-a lungul timpurilor, care aveau să stăpînească asupra poporului lui Dumnezeu și aveau să-i împiedice în diverse moduri în a se închina lui Dumnezeu cu credincioșie. Daniel 11; 36 vorbește în mod direct despre Biserica romană și despre legătura ei cu necazul:

> ***Daniel 11; 36*** *Împăratul va face ce va voi; se va înălţa, se va slăvi mai presus de toţi dumnezeii şi va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor şi va propăşi până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.*

Cercetătorii capitolului 11 din cartea Daniel înțeleg că succesiunea temporală curge cam din 539 în. Hristos, în timpul stăpînirii medopersane chiar pînă la sfirșitul lumii. Această schimbare de la Israelul literal la Israelul spiritual este importantă. Scriitorii Noului Test au prezentat în mod clar conceptul spiritual de Israel:

> ***Romani 2; 28-29*** *iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu, şi tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru, şi tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu îşi scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.*
>
> ***Galateni 3; 26-29*** *Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Isus. Toţi care aţi fost botezaţi pentru Hristos v-aţi îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi una în Hristos Isus. Şi dacă sunteţi ai lui Hristos,*

sunteţi „sămânţa" lui Avraam, moştenitori prin făgăduinţă.

După ce Hristos a venit și a învățat poporul, cetățenia în împărăția lui Dumnezeu nu era bazată pe naștere ci pe învățăturile spirituale ale lui Hristos, cetățeni fiind cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Adevărul e că Israel fusese vreodată spiritual numai prin credința în Mesia. Totuși, înainte ca Hristos să vină, cunoașterea despre Mesia fusese păstrată de națiunea fizică a lui Israel. Națiunea a folosit cunoașterea pe care o primise pentru a se înălța pe ea însăși, pe cînd adevărul este că numai cei ce avuseseră credință, fuseseră parte a adevăratului Israel al lui Dumnezeu.

Romani 9; 8 *Aceasta înseamnă că nu copiii trupeşti sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinţei sunt socotiţi ca sămânţă.*

Cu acest lucru în minte, vedem națiunea literală a lui Israel ca pe o carte cu lecții de învățat pentru noi, pentru a învăța ce se întîmplă atunci cînd adevărul este acceptat sau respins. Așa cum Israelul literal a fost împrăștiat de Babilonul literal, tot așa Israelul spiritual a fost împrăștiat de Babilonul spiritual. Acest întreg proces avea să dureze 2520 de ani și să se sfîrșească în 1844.

La acest timp, Dumnezeu va strînge pe Israel pentru a 2-a oară, tot așa cum a făcut prima dată. Prima oară (cînd) l-a adunat pe Israel și l-a scos din Egipt, i-a dat poruncile Lui, i-a dat un sanctuar și i-a călăuzit prin profetul Moise în multe alte adevăruri importante, privitoare la sănătate, educație și viață civilă. A-l strînge pe Israel pentru a 2-a oară înseamnă ca El va face toate acestea din nou. Și asta e ceea ce s-a întimplat spre timpul anului 1844.

C. Ridicarea Mișcării advente

Unul din oamenii care au studiat cu mare atenție Biblia după 1798 a fost William Miller. Miller fusese deist, adică unul ce credea că Dumnezeu era un proprietar absent, aceasta însemnînd că el credea că singura implicare a lui Dumnezeu a fost aceea de a crea lumea și apoi l-a lăsat pe om pe seama planurilor sale proprii. Dar după ce a luptat în miliția americană în bătălia de la Plattsburgh și văzînd o forță armată a americanilor (ce întrecea cu mult în număr pe cea a inamicului) învingînd pe britanicii ce aveau o armată bine

organizată, el a început să se întrebe dacă nu cumva Dumnezeu Se implică El Însuși în treburile omenești, pentru că lui îi părea cu neputință ca americanii să cîștige acea bătălie.

Pe măsură ce William Miller Studia, el a stabilit niște reguli foarte importante de interpretare. Întrucît nu era a filiat nici unei biserici ce exista în zilele lui, el n-a fost influențat în mod direct de învățăturile acestora. William Miller a văzut importanța unei metode solide de a interpreta Scriptura. Împreună cu prietenii săi deiști credea din principiu că Biblia e plină de erori și de contradicții. După experiența lui de la Plattsburgh, a simțit că trebuie să vadă dacă ar putea să armonizeze toate aceste contradicții. Pentru a face acest lucru, avea nevoie de o metodă consistentă de studiere a Bibliei. Dacă ar fi putut să folosească o metodă ce era solidă și să descurce toate aparentele contradicții ale Bibliei, ar fi găsit răspunsurile pe care le căuta. O listă completă a regulilor de interpretare ale lui William Miller este inclusă în Apindicele cărții, dar vom menționa aici cîteva:

Regula 1

Fiecare cuvînd trebuie să aibă sensul său propriu, referitor la subiectul prezentat în Biblie.

Regula 2

Toată Scriptura e necesară și poate fi înțeleasă printr-o aplecare sîrguincioasă și un studiu consecvent.

Regula 4

Pentru a înțelege doctrina, aduceți la un loc toate pasajele despre subiectul pe care doriți să-l cunoașteți, apoi lăsați ca fiecare cuvînt să-și aibă propria influență, și dacă puteți să vă formați concepția fără contradicții, nu puteți să fiți în eroare.

Regula 5

Scriptura trebuie să fie propriul său interpret întrucît ea este o regulă despre ea însăși. Dacă eu depind de un profesor pentru ca să mi-o expună, și el trebuie să facă presupuneri cu privire

la înțelesul ei, sau dorește să facă astfel din cauza crezului său sectar, sau din cauză că este considerat înțelept, atunci presupunerea, dorința, crezul sau înțelepciunea lui este regula mea, nu Biblia.

Regula 6

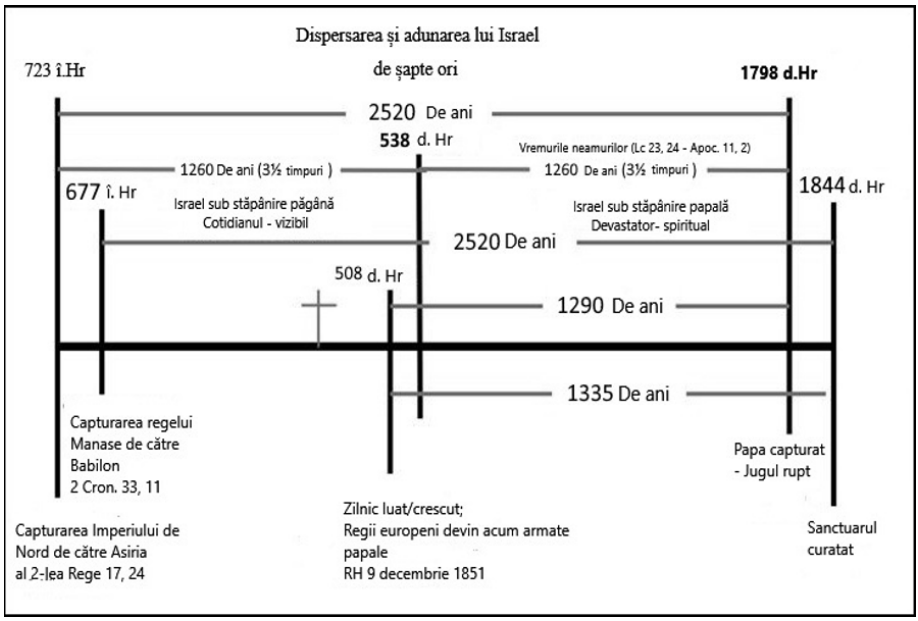
Dumnezeu a descoperit lucrarile viitoare prin viziuni, în mătafore și parabole, și în acest mod, aceleași lucruri sînt adeseori descoperite din nou și din nou prin viziuni diferite sau în figuri diferite și parabole diferite. Dacă vrei să le înțelegi, trebuie să le combini / îmbini pe toate în una.

Printr-o metodă solidă și atentă, William Miller a început să studieze Daniel 8 și a început să mediteze la semnificația celor 2300 de zile.

El a observat că nu fusese oferită o dată de început pentru cele 2300 de zile și că la sfirșitul capitolul 8 din Daniel, acesta încă nu înțelesese viziunea privitoare la această perioadă de timp. Printr-o seria de conexiuni între Daniel 8 și 9, el a văzut că timpul de început pentru cele 70 de săptămîni din Daniel 9 era și timpul pentru începutul perioadei celor 2300 de zile.

La fel ca profeția celor 70 de săptămîni, o aplicare temeinică cerea ca cele 2300 de zile profetice să fie, de asemenea, văzute ca 2300 de ani. Data de început pentru cele 70 de săptămîni era 45 în Hristos. Cînd William Miller a făcut prima oară calculul, el a inclus un an zero în tranziția de la înainte de Hristos la după Hristos. Asta l-a dus la anul 1843.

William Miller studiase cu credincioșie profețiile privitoare la necaz și descoperise că cele ,,7 timpuri" din Levitic 26 duceau, de asemenea, la acest an al lui 1843. Profețiile adăugate ale celor 1290 și 1335 de ani, găsite în Daniel 12, erau, deasemeni conectate cu această dată. O analiză detaliată a acestor profeții e dincolo de scopul acestei cărți, dar William Miller a descoperit că cei 1290 de ani se terminau în 1798 și că cei 1335 de ani, începînd din același timp, se sfîrșeau în 1843.

William Miller a fost uimit că avea mai multe lenii ale profeției, ce sfîrșeau toate în 1843, folosind o metodă solidă de studiere a Bibliei.

Imediat după ce a făcut aceasta descoperire, el s-a simțit în demnat să împărtășească descoperirile sale, lumii dar ca și Moise, era temător și nu voia să facă acest lucru. Credea că s-ar putea să se înșele și voia să fie sigur. Această descoperire a fost făcută în 1818, după 2 ani de studiu temeinic al Bibliei, dar William Miller a petrecut alți 12 ani, încercînd să vadă dacă raționamentele sale erau defectuoase în vreun fel. A căutat orice motiv posibil pentru a respinge ceea ce descoperise, dar n-a putut găsi nimic semnificativ.

În cele din urmă, în 1831, după ce s-a luptat cu Yahweh (Domnu) a început să predice. Începutul a fost slab, dar după cîțiva ani a început să predice în orașe mari și în orașe.

William Miller a predicat că curățirea sanctuarului în 1843 trebuie să fie venirea lui Hristos pentru a-Și strînge poporul. E adevărat că Dumnezeu avea să-Și strîngă poporul, dar trebuia să fie o restaurare a adevărului cu privire la lege și la sanctuar, înainte ca acest lucru să se întîmple.

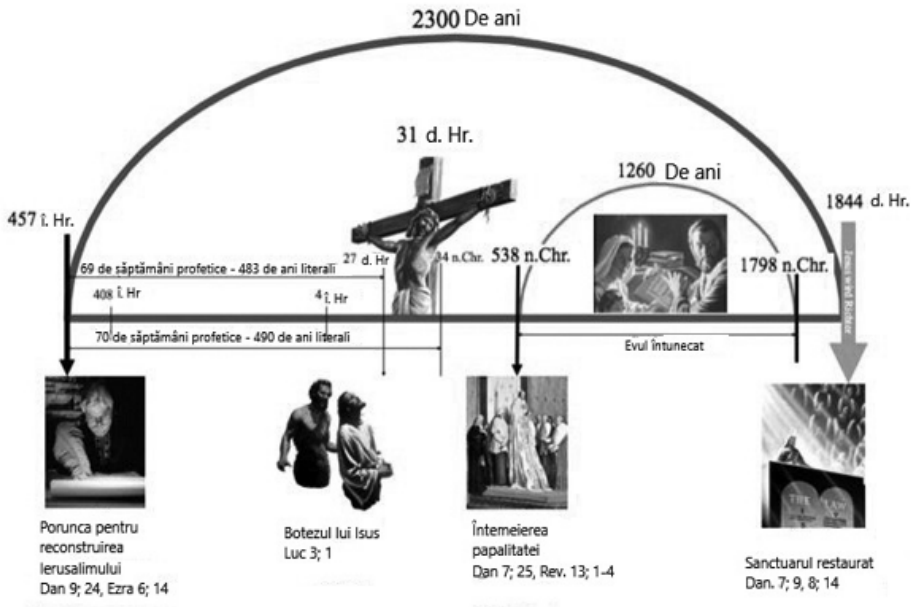
După trecerea lui 1843, Miller și multele mii ale celor ce acum credeau, și-au

dat seama că anul ,,zero" fusese adăugat în mod incorect și că data reală era 1844, nu 1843.

Acest mesaj a fost transmis la fiecare centru de misiune din lume. Alți cercetători, în afară de William Miller descoperiseră, de asemenea sfirșitul acestei perioade de timp. Peste tot oamenii erau chemați să ia seama. Mesajul despre faptul că ora judecății lui Dumnezeu venise, înaintase și ei trebuiau să fie pregătiți.

Din nefericire, milleriții erau dezamăgiți, deoarece Isus nu Se întorsese în 1844. Ei aveau dreptate în privința datei, dar greșeau în privința evenimentului. Așa cum Israelul literal trebuia să iasă din Egipt, să învețe adevărul despre sanctuar, despre Lege și despre Sabat și apoi să intre în Tara promisă, tot așa trebuia să facă și Israelul spiritual.

Când Isus devine judecător

i. Restaurarea sanctuarului ceresc

După marea dezamăgire a mileriților, mulți dintre cei ce mărturiseau că cred în învățăturile mișcării au căzut. Dar un mic grup de cercetători ai Bibliei după multă rugăciune și cercetare a inimii, au început să-și dea seama că

evenimentul de la sfîrșitul celor 2300 de zile a fost o lucrare pe care Isus a avut-o de făcut în cer, într-un sanctuar ceresc. Un bărbat pe nume Hiram Edson a făcut legătura lucrării descrise în Daniel 7, privitoare la judecata cornului de putere cu evenimentele descrise în Evrei 8 cu privire la sanctuarul ceresc. El a văzut și conexiunea cu Apocalipsa 14 și ora judecații ce este descrisă acolo.

> ***Evrei 8; 1-2*** *Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a aşezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt şi al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.*

În anul 1844, sanctuarul ceresc a fost restaurat în mințile unui grup de credincioși creștini. Recuperarea acestui adevăr despre sanctuar încheia împrăștierea lui Israel și strîngerea putea acum să înceapă. Nu putea să fie o strîngere a lui Israel fără sanctuar în locul său potrivit. După cum era declarat în Daniel 8; 14 și 8; 19, sanctuarul nu putea fi curățit pînă cînd nu se sfirșea necazul. Acum cînd acest mic grup de creștini privea la sanctuarul ceresc, ei puteau primi o mai mare conectare la canalul binecuvîntării, deoarece ei se concentrau pe sursa lui.

ii. Restaurarea legii lui Dumnezeu

Obiectivul sanctuarului a fost de a scrie legea lui Dumnezeu în inimile noastre, astfel încît canalul binecuvîntării de la Dumnezeu să poată fi protejat. Acest grup de oameni, numiți acum adventiști, a început să vadă importanța legii lui Dumnezeu mai mult decît oricînd înainte, nu pentru că fusese scrisă pe piatră cu mii de ani în urmă, ci pentru că legea locuia acum în cer în sanctuar. Ea nu mai era un eveniment ce avusese loc în trecut, ci era ceva ce era foarte obișnuit. Experiența poporului lui Dumnezeu, ce a văzut legea lui Dumnezeu e descrisă de Ioan, atunci cînd spune:

> ***Apocalipsa 11; 19*** *Şi Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis şi s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Şi au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ şi† o grindină mare.*

O recunoaștere a legii lui Dumnezeu I-a condus la o altă descoperire importanță – Sabatul.

iii. Restaurarea Sabatului

Acum cînd adventiștii priveau spre sanctuarul ceresc și spre lucrarea pe Isus o făcea în cer, mințile lor erau îndreptate spre pasajul din Daniel 7:

> ***Daniel 7; 9-10*** *Mă uitam la aceste lucruri până când s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un Îmbătrânit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada şi părul capului Lui era ca nişte lână curată; scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc şi roţile lui, ca un foc aprins. Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile.*

Pentru Israel, această lucrare de judecată avea loc o dată pe an în Locul Preasfînt. Pasajul paralel din Daniel 8 oferă mai multe indicii despre ce a fost acest eveniment.

> ***Daniel 8; 14*** *Şi el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi Sfântul Locaş va fi curăţit!”*

Judecata în Israel înseamnă curățirea sanctuarului. Era unul și același eveniment. Această judecată era bazată pe legea ce locuia în chivot în Locul Prea Sfînt. Această concepție despre judecată a fost dezvoltată mai departe de o recunoaștere a îngerilor ce avertizează în Apocalipsa 14 și vin chiar înainte de cea de-a doua venire a lui Hristos, pentru a avertiza asupra judecății.

> ***Apocalipsa 14; 6-7*** *Şi am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veşnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui† neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui, şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor!”*

Descrierea judecății în Apocalipsa, 14 e în mod direct conectată cu o închinare la Cel ce a făcut cerurile și pământul. Unicul loc în care această concepție

e descoperită, în contextul legii și a judecății, este cea de-a 4-a poruncă privitoare la Sabat.

Restaurarea Sabatului a deschis încă o dată mințile oamenilor către sursa canalului de binecuvîntare. Canalul binecuvîntării nu putea să curgă în mod potrivit fără o înțelegere clară a faptului de unde vine viața și cum este menținută. Porunca Sabatului e cea care ne învață aceste lucruri.

iv. Restaurarea adevărurilor despre starea celor morți și despre cea de-a 2-a venire

Credința în Sabat i-a făcut pe adventiști să Îl vadă pe Dumnezeu ca fiind unica sursă a vieții. Acest lucru i-a determinat să investigheze credința în nemurirea sufletului. Celălalt motiv pe care l-au avut în a cerceta această învățătură este acela că ei credeau acum într-un timp în care o judecată va avea loc în cer. Timpul începutului, așa cum am observat, a avut loc în 1844. Pe durata judecății se va stabili cine va primi viața veșnică și cine nu o va primi.

Majoritatea creștinilor credeau că atunci cînd credincioși mor, ei merg direct în cer, dar acest lucru este imposibil dacă judecata a început în 1844. Ei au observat apoi, ceea ce Isus a spus la afîrșitul cărții Apocalipsa:

> ***Apocalipsa 22; 12*** *„Iată , Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.*

Răsplătirea cu viață veșnică nu va fi acordată pînă cînd nu va avea loc cea de-a 2-a venire a lui Hristos la sfîrșitul lumii. De aceea oamenii nu-și vor putea primi răsplata pînă cînd Hristos nu va veni pe norii slavei. Observați ce spune Biblia:

> ***1. Tesaloniceni 4; 15-17*** *Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi. Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.*

Biblia spune în mod clar că atunci cînd Hristos se întoarce, cei morți sînt înviați mai întîi și apoi cei vii sînt luați sus împreună cu ei. Stăpînul trebuie mai întîi să coboare pentru a-Și primi poporul credincios, înainte ca ei să fie ridicați la cer.

> ***Iov 14; 10-13*** *Dar omul, când moare, rămâne întins. Omul, când îşi dă sufletul, unde mai este? Cum pier apele din lacuri şi cum seacă şi se usucă râurile, aşa se culcă şi omul şi nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deşteaptă şi nu se mai scoală din somnul lui. Ah, de m-ai ascunde în Locuinţa morţilor, de m-ai acoperi până-Ţi va trece mânia şi de mi-ai rândui o vreme când Îţi vei aduce iarăşi aminte de mine!*

Așa cum declară Iov, acel om nu va fi înviat pînă cînd cerurile nu vor trece, și acest eveniment se petrece la cea de-a 2-a venire.

> ***2. Petru 3; 10-12*** *Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă, aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri şi trupurile cereşti se vor topi de căldura focului?*

Starea celor morți a fost un adevăr vital care a distrus minciuna șarpelui ce declara că ,,cu siguranță nu veți muri!" Acest adevăr a întărit adevărul că viața vine numai de la Dumnezeu și că noi o primim numai printr-o relație apropiată cu El.

v. Restaurarea relației dintre Tatăl și Fiul

Celălalt adevăr vital, care a devenit clar pentru adventiști a fost cel despre care în pasajele din capitolul 7 al cărții Daniel, se vorbește despre două Ființe în sanctuarul ceresc, care acționează în procesul judecății.

> ***Daniel 7; 13-14*** *M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte şi iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile şi a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă*

şi putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică şi nu va trece nicidecum şi Împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată.

Stăpînirea ce a fost dată lui Hristos constituie o paralelă a stâncii ce a sfărîmat statuia din Daniel 2. Judecata din Daniel 7 descrie recuperarea bisericii lui Hristos și introducerea unei familii a împărăției relaționale, care nu va dispărea niciodată. Era tiranului lipsit de valoare, care a stăpînit peste lume se va sfîrși. Laudă / slavă lui Dumnezeu.

Dar, așa cum am menționat, Biblia Îl descrie pe Cel vechi de zile și pe Fiul omului lucrînd într-un sanctuar literal în cer. Acest fapt i-a făcut pe adventiști să se gîndească în mod serios la relația dintre Tatăl și Fiul. Observați ceea ce James White, unul dintre întemeietorii Mișcării adventiste, a spus despre asta:

Spune profetul Daniel: Mă uitam la aceste lucruri până când s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un Îmbătrânit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada şi părul capului Lui era ca nişte lână curată; scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc şi roţile lui, ca un foc aprins. Kap. 7; 9

M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte şi iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile şi a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă şi putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică şi nu va trece nicidecum şi Împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată. Kap. 7; 13-14

Aici este o descriere sublimă a acțiunie a două personaje; precisă Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos. Negați personalitatea Lor, și nu există o idee distinctă în aceste cîtate din cartea Daniel. *Să citim aceste citate, punîndu-le în legătură cu declarația apostolului că Fiul este reprezentarea exactă a persoanei, a ființei Tatălui. După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin proroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu,*

la sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor şi prin care a făcut şi veacurile.

El, care este oglindirea slavei Lui şi întipărirea Fiinţei Lui şi care ţine toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curăţirea păcatelor şi a şezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte, Evrei 1; 1-3".[48]

„Locul Prea Sfînt, ce conținea Chivotul cu cele 10 porunci, a fost deschis pentru Marele și Înaltul nostru preot pentru a intra ca să facă ispășire pentru curățirea sanctuarului. Dacă ne luăm libertate să spunem că nu e vorba de un chivot literal, ce conține cele 10 porunci în cer, putem face doar un pas mai încolo și putem nega cetatea literală și pe Fiul literal al lui Dumnezeu. Cu siguranță adventiștii nu vor alege altă perspectivă spirituală decît cea pe care am prezentat-o. Nu vedem cale de mijloc pentru a fi aleasă. [49]

Pentru a înțelege în mod corect declarațiile din Daniel 7, Tatăl și Fiul trebuiau să fie înțeleși ca două persoane diferite, altfel nu ar avea sens. Perspectiva lor despre Dumnezeu a fost interpretată prin înțelegerea lor asupra sistemului sanctuarului ceresc.

Biserica Romei, care a blocat canalul binecuvîntării prin încurcarea minților oamenilor cu privire la lege, sanctuar și starea celor morți, a dezvoltat o ciudată perspectivă asupra lui Dumnezeu, pe care au numit-o Trinitate. Trei persoane într-o substanță, o stranie uniune mistică, ce sfidează rațiunea și trebuie să fie acceptată ca fiind dincolo de înțelegerea minții umane. Și asta este în mod exact-ceva dincolo de orice înțelegere.

Această perspectivă asupra lui Dumnezeu, pe care Roma a numit-o Trinitate, Face cu neputință faptul de a crede în lucrarea din sanctuarul din cer. Pentru a-și însuși perspectiva cerească a sistemului, poporul lui Dumnezeu va avea nevoi de o înțelegere corectă a personajelor din Daniel 7, altfel ei nu o vor vedea niciodată și strîngerea nu va putea să înceapă. Sînt mulți care trag concluzia că perspectiva acestor adventiști din perioada de început a mișcării

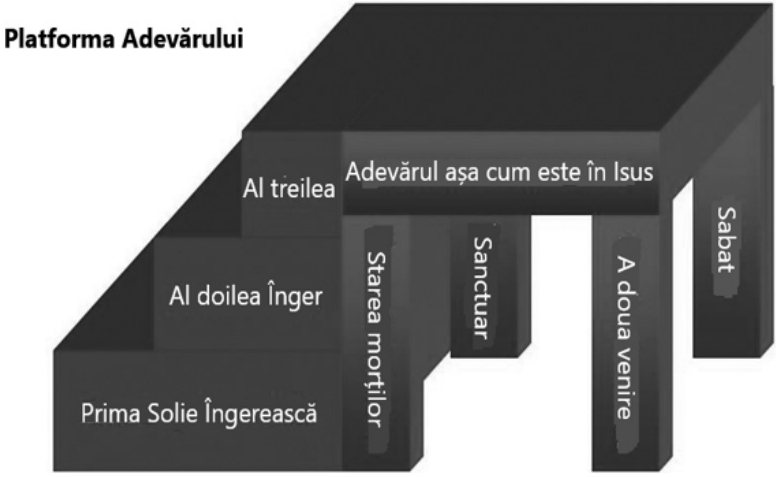
48 Personalitatea lui Dumnezeu, pg. 3 și 4)
49 J. S. White, Parabola, pg. 16

era greșită și trebuia să fie dezvoltată. Este întotdeauna loc pentru dezvoltare, dar punctul cheie e că pentru a înțelege învățătura asupra sanctuarului în mod corect, relația dintre Tatăl și Fiul trebuia să fie înțeleasă în mod corect, și orice dezvoltare ce este produsă trebuie să fie în regulă cu o perspectivă corectă asupra relației dintre Tatăl și Fiul.

Celălalt motiv pentru care relația lor trebuia să fie înțeleasă, era acela că ea restabilea o perspectivă corectă a principiilor conducerii și ale supunerii. Adam și Eva erau făcuți după imaginea Tatălui și a Fiului. Imaginea implica principiile conducerii și ale supunerii. Canalul binecuvîntării nu putea să curgă în mod corect cu o perspectivă incorectă asupra agentului divin, supus. Agentul divin, supus, așa cum am notat este Hristos, Fiul născut. Sîntem plini de mulțumire că conștientizarea lucrării din sanctuarul ceresc a restaurat toate aceste puncte vitale.

D. O platformă solidă

Piesele puzzle-lui începeau să se potrivească împreună. Sanctuarul, legea, judecata, starea celor morți și cea de-a 2-a venire toate se legau împreună pentru a construi o platformă pe baza căreia Israelul spiritual să poată fi adunat. Mesajul final de avertizare pentru a aduce oamenii pe această platformă se găsește în Apoc. 14; 6-12. Este numit în mod obișnuit Mesajul celor 3 îngeri și fiecare mesaj e ca o treaptă ce te conduce pe platforma solidă.

Prin intermediul Mișcării advente, Dumnezeu a așezat o platformă pentru a strînge pe poporul Său și pentru a restabili principiile familiei împărăției. Calea era acum pregătită pentru ca principiile protectoare ale legii să fie scrise pe deplin în inimă, astfel încît noi să putem fi în stare să dăm slavă Celui ce a făcut cerurile și pământul.

Capitolul 23

Căsătoria în Locul Prea Sfînt – Judecata

A. Căsătoria deschide pe deplin canalul

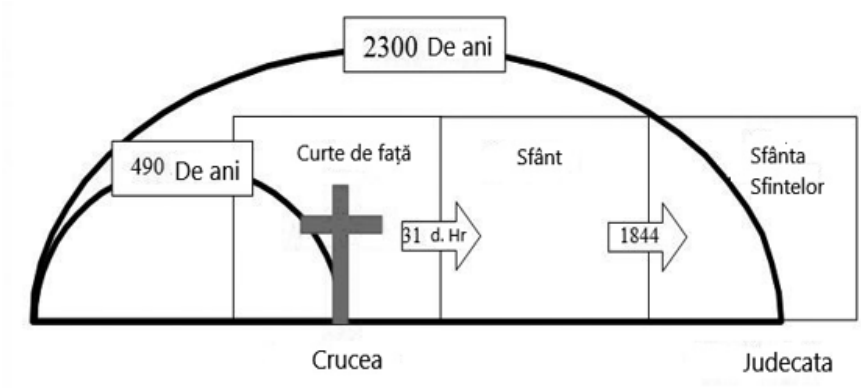
Așa cum am notat, sistemul sanctuarului a fost dezvoltat de Dumnezeu pentru a scrie legea lui protectoare a celor 10 porunci în inimile noastre, astfel încît noi să fim mereu conectați cu El și să rămînem în canalul binecuvîntării.

Această călătorie începe în curte și își are punctul culminant în Locul Prea Sfînt. Acesta e locul care legea lui Dumnezeu e pecetluită în mințile poporului Său și canalul binecuvîntării e permanent conectat. Pentru a pecetlui legea în mințile noastre, trebuia să fie o schimbare din planul vizibilului în cel al invizibilului, după cum am notat.

Timpul profețiilor din Daniel 8 și 9 stabilește punctele cheie ale acestei călătorii. Centrul pătratului din domeniul vizibilului este atins prin cele 70 de

săptămîni din Daniel 9. Centrul patratului din domeniul invizibilului e atins prin profeția celor 2300 de zile.

Sosirea în Locul Prasfînt, așa cum am notat, este pecetluirea legii în mintea poporului lui Dumnezeu. Întrucît această lege e o reflectare a lui Hristos, acest proces de pecetluire e asemănat cu o căsătorie, în care doi devin unul. Mintea lui Hristos și mintea poporului Său devin una.

Așa cum am declarat de mai multe ori, aceasta nu se întîmplă, deoarece poporul lui Dumnezeu este suficient de bun, ci această stare de unitate înseamnă că canalul de binecuvîntare e deschis acum pe deplin și mintea lui Hristos curge din plin spre poporul Său. După cum a declarat Isus:

> ***Ioan 17; 21-22*** *Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu , Tată, eşti în Mine şi Eu, în Tine, ca şi ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi Noi suntem una –*

Această stare de a fi unul vine direct din perfecta supunere față de viața ce curge de la Tatăl. Pe măsură ce biserica se supune pe deplin lui Hristos, canalul curge în mod perfect și Hristos e descoperit în mireasa Lui:

> ***Efeseni 5; 23-24*** *căci bărbatul este capul nevestei, după cum şi Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Şi, după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaţilor lor în toate lucrurile.*

Căsătorirea lui Hristos cu biserica este exprimată și ca fiind o căsătorire a lui Hristos cu cetatea Ierusalimului. Această cetate reprezintă poporul lui Dumnezeu, care e supus pe deplin față de principiile familiei împărăției și ale canalului de binecuvîntare.

> ***Apocalipsa 21; 2-3*** *Şi eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.*

Căsătoria e descrisă de Isus și în parabola celor 10 fecioare, în Matei 25. Cei care intră în căsătorie sînt cei ce rămîn conectați cu canalul binecuvîntării, simbolizat prin uleiul, care este Duhul lui Hristos. Pentru vreun motiv, jumătate din fecioare rămîn fără ulei. Ele deveniseră deconectate de la sursă și pierduseră din vedere Duhul lui Hristos, care avea să le pregătească pentru căsătorie și să pecetluiască legea în inimile lor.

Minunata căsătorie a lui Hristos cu mireasa Lui reconectează pe deplin canalul binecuvîntării, și Duhul lui Hristos curge din plin în mireasa Lui supusă și produce rodul acestui Duh.

> ***Coloseni 1; 27*** *cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăţia slavei tainei acesteia între neamuri, şi anume Hristos în voi, nădejdea slavei.*
>
> ***Isaia 8; 16*** *„Înveleşte această mărturie, pecetluieşte această descoperire între ucenicii Mei!”*

B. Mulți resping invitația la nuntă

Oricine e chemat la această nuntă, dar din nefericire mulți nu vor veni, fie din cauză că iubesc principiile puterii inerente ale împărăției lui Satan sau fie din cauză că se simt nedemni din cauza unei concentrări pe propria lor incapacitate de a realiza ceva, ceea ce e, de fapt, același lucru-o concentrare asupra puterii inerente. Isus vorbește despre cei ce resping nunta în felul

următor.

> ***Matei 22; 2-10*** *Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiţi la nuntă, dar ei n-au vrut să vină. A trimis iarăşi alţi robi şi le-a zis: 'Spuneţi celor poftiţi: «Iată că am gătit ospăţul meu; juncii şi vitele mele cele îngrăşate au fost tăiate; toate sunt gata, veniţi la nuntă.»' Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui şi altul la negustoria lui. Ceilalţi au pus mâna pe robi, şi-au bătut joc de ei şi i-au omorât. Când a auzit, împăratul s-a mâniat, a trimis oştile sale, a nimicit pe ucigaşii aceia şi le-a ars cetatea. Atunci a zis robilor săi: 'Nunta este gata, dar cei poftiţi n-au fost vrednici de ea. Duceţi-vă dar la răspântiile drumurilor şi chemaţi la nuntă pe toţi aceia pe care-i veţi găsi.' Robii au ieşit la răspântii, au strâns pe toţi pe care i-au găsit, şi buni, şi răi, şi odaia ospăţului de nuntă s-a umplut de oaspeţi.*

Cît de trist este faptul că mulți vor alege întunericul mai degrabă decît lumina; ei se vor atașa de iubirea puterii inerente decît să se supună agentului divin, supus și să fie umpluți cu Duhul plin de pace și iubitor al lui Dumnezeu.

C. Investigație asupra meritului

Lucrarea lui Isus în Locul Preasfînt este de a examina pe cei care, cu adevărat cred în El și și-au pierdut orice încredere în minciuna șarpelui despre puterea inerentă. Ei au fost trezite prin adevărurile despre lege, sanctuar, sabat și despre starea celor morți, și ei au ales să creadă că Hristos i-a făcut vrednici, deoarece prin credința ei cred că biruințele lui Isus cînd a fost pe pămînt, sînt date gratuit lor și ei cred că sînt mult iubiți în calitate de copii ai lui Dumnezeu.

Marele test al judecății e același test prin care Isus a trecut în pustia ispitirii. Credem că sîntem copii ai Lui Dumnezeu, doar pentru că Dumnezeu a spus astfel în cuvîntul Său, crezînd că El a pregătit toate cele necesare, sau ne vom îndoi de El și ne vom concentra pe eșecurile, greșelile noastre, pe slăbiciunea noastre și pe nereușita noastră în a face fapte bune? Simpla credință că sîntem copii ai lui Dumnezeu și că Dumnezeu ne poate restaura după imaginea Lui este ceea ce ne face vrednici. Nu are nimic de a face cu ceea ce putem realiza

sau îndeplini noi înșine, deoarece noi n-avem putere inerentă pentru a face măcar o singură fapta bună.

Convingerea că sîntem copii ai lui Dumnezeu prin credință, e simbolizată prin purtarea unei îmbrăcăminți speciale, dată nouă de către Dumnezeu la nuntă.

> ***Matei 22; 11-14*** *împăratul a intrat să-şi vadă oaspeţii şi a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. 'Prietene', i-a zis el, 'cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?' Omul acela a amuţit. Atunci, împăratul a zis slujitorilor săi: 'Legaţi-i mâinile şi picioarele şi luaţi-l şi aruncaţi-l în întunericul de afară; acolo vor fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Căci mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi.'"*

Biblia declară, în mod clar că regele examinează oaspeții ca să vadă dacă au îmbrăcămintea de nuntă. Această examinare este judecata descrisă în Daniel 7, în care cărțile sînt deschise și fiecare este examinat pentru a se vedea dacă este îmbrăcat cu hainele de nuntă.

În timp ce Dumnezeu examinează oaspeții, El nu face judecata lor. Oaspeții fac judecată asupra lor însiși în lumina descoperirii caracterului lui Dumnezeu.

> ***Ioan 5; 22*** *Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului,*
>
> ***Ioan 8; 15*** *Voi judecaţi după înfăţişare; Eu nu judec pe nimeni.*
>
> ***Ioan 12; 46-48*** *Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele şi nu le păzeşte, nu Eu îl judec, căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocoteşte şi nu primeşte cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.*

Nici Dumnezeu, nici Fiul Său nu condamnă pe nimeni în judecată. În procesul judecății fiecare persoană devine pe deplin conștientă de păcatele ei pe măsură ce devine constientă de adevărata frumusețe a caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește să ierte pe fiecare persoană de păcatele ei, dar fiecare persoană va decide ea însăși dacă Dumnezeu poate să o ierte sau nu.

Ioan 8; 3-9 *Atunci, cărturarii şi fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului şi au zis lui Isus: „Învăţătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârşea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?" Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească şi să-L poată învinui. Dar Isus S-a plecat în jos şi scria cu degetul pe pământ. Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus şi le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea." Apoi, S-a plecat iarăşi şi scria cu degetul pe pământ.* ***Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simţit mustraţi de cugetul lor şi au ieşit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni până la cei din urmă. Şi Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.***

Bărbații care au adus la Isus acea femeie pentru a fi judecată, au devenit convinși în prezența Lui, de propriul lor păcat. El a adus în mințile lor păcatele lor pentru ca ei să le mărturisească și să le părăsească, dar ei n-au vrut să facă acest lucru. Simțindu-se vinovați, dar nedoritori să-l mărturisească, ei au plecat din prezența Lui, convinși de păcat, dar fără iertare.

Fără un simț clar al faptului de a fi copil al lui Dumnezeu, și al valorii și demnității ce vin din acest fapt, o examinare ar putea fi unul dintre cele mai înfricoșătoare lucruri. Cei care se atașează de o concepție a vreunei forme de putere inerentă nu vor dori niciodată să intre într-o astfel de judecată. Ei refuză să renunțe la minciuna șarpelui și să aleagă în schimb să creadă că nici o astfel de judecată nu va avea loc. Ei mai degrabă aleg să creadă că Isus a făcut totul pentru ei și că ei sînt liberi să se ascundă sub acel nume cu toate păcatele lor murdare.

Isaia 4; 1-5 *Şapte femei vor apuca în ziua aceea un singur bărbat şi vor zice: „Vom mânca pâinea noastră însene şi ne vom îmbrăca în hainele noastre însene; numai fă-ne să-ţi purtăm numele şi ia ocara de peste noi!" În vremea aceea, odrasla Domnului va fi plină de măreţie şi slavă şi rodul ţării va fi plin de strălucire şi frumuseţe pentru cei mântuiţi ai lui Israel. Şi cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi „sfânt", oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim. După ce*

va spăla Domnul murdăriile fiicelor Sionului şi va curăţi Ierusalimul de vinovăţia de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecăţii şi cu duhul nimicirii, Domnul va aşeza, peste toată întinderea muntelui Sionului şi peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua şi un foc de flăcări strălucitoare noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost,

Isaia ne spune că întreagă biserică (7 femei) încearcă să se țină de bărbat (Isus) și să-l spună, vom trăi cu propriile noastre mijloace, vrem doar ca numele tău să ne ajute să încetăm de a ne simți vinovați de păcatele noastre.Acești bieți oameni sînt aceia care se numesc pe ei însiși iudei, dar nu sînt.

Apocalipsa 3; 9 *Iată că îţi dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei şi nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale şi să ştie că te-am iubit.*

Acest pasaj de mai sus vorbește despre biserica din Filadelfia care, în mod profetic, trăiește în timpul în care judecata este pe cale să înceapă.

Pasajul din Isaia 4 continuă să spună că Dumnezeu va spăla murdăria și va arde păcatele noastre, astfel încît noi să putem, cu adevărat, să fim conectați cu El.

Trebuie să fim investigați pentru a vedea dacă vreun fel de rămășite ale minciunii șarpelui încă există în noi. Aceste principii sînt atît de adînc aflate în inima oamenească, încît fără chemarea pentru judecată, noi nu am ști niciodată că ele sînt acolo. La fel ca fecioarele nechibzuite, am putea veni la ușă așteptînd în mod deplin să intrăm și fiind șocați cînd ni se spune că Isus nu ne-a cunoscut niciodată.

Slavă lui Dumnezeu pentru judecata care ne pregătește pentru căsătorie. Să cîntăm împreună cu David:

Psalmul 26; 1-6 *Fă-mi dreptate, Doamne, căci umblu în nevinovăţie şi mă încred în Domnul fără şovăire! Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc rărunchii şi inima! Căci bunătatea Ta este înaintea ochilor mei şi umblu în adevărul Tău. Nu şed împreună cu oamenii mincinoşi şi nu merg împreună cu oamenii vicleni. Urăsc*

adunarea celor ce fac răul şi nu stau împreună cu cei răi. Îmi spăl mâinile în nevinovăţie şi aşa înconjor altarul Tău, Doamne,

Ca și David, nu trebuie să ne fie frică de judecată, deoarece ca copii ai lui Dumnezeu, putem fi cu adevărat încrezători. Dar singura cale de a fi siguri în calitate de copii ai lui Dumnezeu este de a crede mesajul lui Dumnezeu, care spune: ,,tu ești copilul Meu iubit în care Îmi găsesc plăcerea". Trebuie să ne întoarcem inimile către Tatăl și să ne încredem în El, sau ne va fi prea frică ca să intrăm în Locul preasfînt și să înfruntăm examinarea. Atunci cînd cunoaștem iubirea lui Dumnezeu, nu vom trece condamnarea asupra noastră, ci vom accepta iertarea lui Dumnezeu.

Capitolul 24

Războiul ultimelor zile asupra familiei – Rămășita Împărăției familiale lui Dumnezeu

A. Unitatea Familiei versus Noua Ordine Mondială

Judecata culminează cu o sărbătorire a căsătoriei atunci cînd canalul de binecuvîntare este deschis. Sub influența binecuvîntării, copiiilor lui Dumnezeu nu le va fi frică de judecată, ci, o vor primi cu bun venit.

Nu ne-am așteptat ca Satan să rămînă inactiv pe timpul cît are loc această căsătorie. El vrea să facă orice poate pentru a întrerupe procesul căsătoriei și pentru a împiedica cît de mulți oameni este posibil de la a deveni parte din mireasă.

> ***Apocalipsa 12; 17*** *Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Hristos.*

Satan e un pătrunzător cercetător al profeției Bibliei și el cunoaște cînd va începe judecata. El știe că dacă ar putea tăia canalul de binecuvîntare prin destrămarea unității familiei și prin încurcarea rolurilor de soț și soție ar putea să-i atraga pe oameni într-un sistem de valori bazat pe performanță mai ușor și drept urmare să-i facă pe oameni să fie nepregătiți pentru judecata căsătoriei, fie printr-o frică de judecată, fie printr-o respingere a întregii concepții ca fiind necreștină.

La fel ca în zilele lui Nimrod, cei care astăzi sînt închiși întăriți în modelul sursei de viață inerentă recunosc că pentru a controla societatea, orice structură sau loialitate ce le stau în cale sau sînt în competiție cu ei, guvernul, trebuie văzut ca fiind o amenințare și trebuie să fie eliminat. Este bine cunoscut pentru cei care fac cercetări asupra acestor lucruri, că există mici grupuri de oameni foarte bogați ce doresc să creeze o Nouă Ordine Mondială. Ei vor să

schimbe starea de națiuni divizate în state într-un sistem global cu un guvern, o economie și cu un singur sistem de închinare.

Biblia vorbește despre acest sistem ce are să vină în ultimele zile, după cum urmează:

> ***Apocalipsa 13; 15-17*** *I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Şi a făcut ca toţi: mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.*

Nu avem de gînd să ne concentrăm pe apariția semnului acestei fiare a puterii, ci mai degrabă pe faptul că ea obține putere pentru a ucide sau pentru a păstra în viață. Ea impune oricui un sistem de închinare și poate să-i împiedice pe oameni de la a cumpăra sau de la a vinde, așa că în esența ea controlează puterea vieții și a morții, banii și religia pe tot globul.

Instaurarea unui asemenea sistem ar fi imposibilă, dacă oamenii, ar menține puternice legături de familie și îndatorerile. Ar fi de asemenea, imposibil să impună un astfel de sistem ,,pentru propria lor protecție contraterorismului," dacă oamenii ar avea o puternică concepție asupra prețuirii de sine prin intermediul canalului sistemului de familie.

Deci care e chestiunea pe care o aducem în atenție? În timp ce Dumnezeu pregătește nunta Fiului Său cu biserica, Satan este puternic la lucru pentru a construi o ordine mondială care să nu permită sistemului canalului de familie să acționeze.

Privind la societate, vedem o creștere a ratei dezmembrării familiilor? Cred că acest lucru este foarte evident pentru majoritatea oamenilor, dar iată totuși un citat din autorul Jim Conway:

> *În anii 1950,divorțul era relativ neobișnuit și încă neacceptabil în plan social. Lucrul acesta s-a schimbat în mod drastic în următoarele două decenii. Pînă la mijlocul anilor 60, unul din 3 mariaje sfîrșea cu divorț.*

Pînă în 1980, rata era de un divorț din două căsătorii.[50]

Conway detaliază mai multe studii asupra impactului pe care îl are familiile dezmembrate asupra copiilor și asupra capacității lor de a trăi o viață fericită în mod rezonabil și o viață de sucess. Citățm din nou din Conway:

> *Pe măsură ce citeam aceste studii, mi-am dat seama ce se întîmplase cu mine. Am înțeles de ce am crezut mereu că trebuia ca să mă străduiesc, să-mi dau toată silința pentru ca oamenilor sa le placă de mine. Piesele puzzle-lui începeau să se îmbine. În cele din urmă, existau motive pentru sentimentele mele. Și nu eram singurul – milioane de oameni simțeau ceea ce simțeam eu.*[51]

B. Demolarea orchestrată a familiei

Această explozie a dezmembrării familiilor nu a avut loc la întîmplare. Este de așteptat ca înainte de sfirșitul vremii, atunci cînd păcatul a ajuns la maximul său, ca tot felul de forțe să vină împotriva intrării noastre într-un sistem de binecuvîntare al familiilor evlavioase. Există atît de multe presiuni diferite asupra familiei în zona noastră modernă, și vrem să aducem în lumină cîteva dintre ele, astfel încît să putem fi conștienți de manevrele lui Satan. Aducîndu-le la lumină ne poate ajuta să ne pregătim mai bine pe noi înșine împotriva influențelor lumești care împiedică procesul de judecată-căsătorie pe care Dumnezeu vrea să îl încheie înainte de întoarcerea lui Isus pentru a-fi revendica mireasa credincioasă.

i. Revoluția educației

Modernul sistem scolar , de tipul linie de asamblare, în care copiii urmează să stea în mod pasiv pentru majoritatea zilelor lor, pînă cînd au cel puțin 18 ani pentru a fi considerați socializați în mod potrivit, a început în primii ani de după 1900. Acest sistem, care este asemănat or cu o fabrică sau mai rău, cu o închisoare, n-a fost ceea ce au învățat lideri ca Washington, Franklin, Lincoln,

50 Jim Conway, Copii adulți despre divorțul legal sau emotional, 1990, pg. 23
51 tot acolo pg. 37

Jefferson, inventatori ca Thomas Edison, scriitori ca Melville, Conrad și Twain, nici maanati de industrie ca Carnegie și Rockefeller (scuzați concentrarea pe spațiul american, întrucît majoritatea informațiilor au fost din U.S.A).

Mulți educatori își dau seama că sistemul nostru școlar modern este defect în capacitatea lui de a-i învăța pe copii. Cei mai mulți dintre noi care am petrecut ani de zile în școli, fie ca elevi ori fie ca profesori, știm că trăsătura fundamentală a scolarizării este plictiseala. Dar dacă școala face exact ceea ce cei de la putere vrea ca ea să facă?

În anii de început ai secolului al 1900-lea, clasele de jos voiau mai multă informație despre cum funcționează societatea. Vechea elită aristocratică se simțea amenințată de mobilitatea în creștere a claselor de jos, în special în America, care devenea rapid un model al aspirației celor călcați în picioare în alte țări. Lungile secole de puțină schimbare pe durata epocilor întunecate, cei 1260 de ani, așa cum am notat mai înainte, erau caracterizate de o structură socială feudală și clasele cele mai de jos erau antrenate pentru a fi obediente și pentru a fi incapabile să ia propriile lor decizii.

Reforma , Huminismul, democrația, dezvoltarea uluitoare a mijloacelor de comunicare în masă și convingerea că omul are libertate de conștiință pentru a judeca pentru el însuși au adus schimbări majore pentru rasa umană, ridicînd-o din întunericul analfabetismului și al inconștienței. Anii de după 1844 au fost un timp de mare progres. Dar bătrînele puteri ale epocilor întunecate s-au simțit amenințate s-au simțit amenințate de schimbare.

Una din modalitățile cheie de a strivi, de a înăbuși gîndirea critică, curiozitatea și adventura copilului născut liber, a fost sistemul școlar. Important critic al școlii și profesorul anului al statului New York, John Taylor Gatto explică:

> *Am început să mă întreb, fără voia mea, dacă era posibil ca faptul de a fi la școală, însuși acest fapt era ceea ce îi prostea. Era posibil ca eu să fiu angajat nu pentru a lărgi puterea copiilor, ci pentru a le-o diminua? Lucrul acesta părea nebunesc la suprafață lui, dar cu încetul am început să-mi dau seama că clopotele și constringerea, urmările nebune, segregarea pe vîrste, lipsa intimității, supravegherea constantă și tot restul programelor naționale de școlarizare erau*

alcătuite, exact ca și cum cineva plănuise să îi împiedice pe copii de la a învăța cum să gîndească și să acționeze, să îi ademenească la viciu și să îi aducă la un comportament dependent.[52]

Acesta este un subiect important, și nu vrem în niciun fel să apărem ca dînd / făcînd o critică impetuoasă, ci vrem să oferim cîteva puncte în plus, astfel încît să fie clar modul în care educația modernă atacă sistemul relațional al familiei. Ea este opusul planului relațional, deoarece este destinată să producă indivizi umani care să fie potriviți pentru societatea corporativă, bazată pe eficiență, a statului. Gatto discută despre lectura cărții ,,Copilul, părintele, statul" de James Bryant, președinte al universității Harvard timp de 20 de ani și un gigant al secolului al 20-lea, care menționează această revoluție a școlii în primii ani ai lui 1900. Conant îndrumă cititorul spre o carte scrisă în 1918 de Alexander Inglis, un educator de mai înainte de la Harvard, cu o linie directoare în concepția sa, carte intitulată ,,Principiile educației secunndare". În această carte, Inglis stabilește 6 funcții ale școlii, și Gatto oferă comentariul său asupra lor:

1. *Funcția de ajustare sau de adaptare. Școlile urmează să formeze obiceiuri fixate de reacție față de autoritate. Acest lucru, desigur, înlătură în mod complet judecata critică. Ea, deasemeni distruge destul de mult ideea că un subiect / material folositor sau interesant trebuie să fie predat, deoarece nu poți testa obediența intrată în reflex, pînă cînd nu știi dacă poți să-i faci pe copii să învețe și să facă lucruri prostești sau plictisitoare.*

2. *Funcția de integrare. Aceasta ar putea fi numită mai bine ,,funcția de conformitate" conformare, pentru că intenția ei este de a-i face pe copii cît mai asemănători posibil. Oamenii care se conformează sînt previzibili, și asta e de mare folos pentru cei care vor să înhame și să manipuleze o mare forță de muncă grea.*

3. *Funcția de diagnosticare și de direcționare. Școala intenționează să determine rolul social potrivit al fiecare elev. Acest lucru e făcut*

52 Jhon Taylor Gotto. Dumbing Us Down: The Hidden Curricuhum of Compulsory Schooling. (New Society Publishers 2005)

prin ținerea unei evidențe în mod matematic și în mod anecdotic a / asupra cumulative înregistrărilor reunite. Ca în ,,dosarul tău permanent". Da, într-adevăr ai un asemenea cazier.

4. *Funcția de diferențire. Odată ce rolul lor social a fost ,,stabilit", copiii urmează să fie triați după rol și antrenați numai pînă acolo unde destinația lor în mașinăria socială merită nici un pas mai departe. Atît de mult încît să facă din copii efortul personal.*

5. *Funcția de selecție. Aceasta nu are deloc legătură cu alegerea umană, ci cu teoria lui Darwin, cea a selecției naturală ca fiind aplicată la ceea ce el a numit ,,rasele favorizate". Pe scurt, ideea este să încerce să ajute conștient de a îmbunătăți efectul care trebuie educat. Școlile sînt destinate să urmeze pe cei nepotriviți-cu calificative slabe, așezare, punere și alte forme de pedepsire-în mod suficient declar, încît colegii lor să îi considere inferiori și în mod efectiv să îi excludă de la concurs de reproducere. Asta este ceea ce toate acele mici umiliri începînd de la clasa întîia au intenționat să facă să spele murdăria de canalizare.*

6. *Funcția pregătitoare. Sistemul societal subînțeles de aceste reguli va cere un grup de responsabili de elită. Pentru acest scop, o mică fracțiune de copii vor fi învățați în mod discret cum să gestioneze acest proiect care continuat, cum să supravegheze și să controleze o populație prostită și decupat în mod deliberat pentru ca guvernul să poată acționa nestingherit și pentru ca corporațiile să nu ducă lipsă niciodată de forță de muncă ascultătoare.*

   Aceasta este scopul educației publice obligatorii în această țară. Și dacă nu-l considerați pe nglis un om ciudat, izolat cu o perspectivă mai degrabă prea cinică asupra sistemului educațional, ar trebui să știți că el a fost realmente singur în promovarea acestor idei. Conant însuși, construind pe baza ideilor lui Horace Mann și a altora, a făcut în mod neobosit, campanie pentru un sistem școlar american alcătuit pe aceleași linii. Oameni ca George Peabody, care a finanțat cauza învățămîntului obligatoriu în tot sudul S.U.A., a înțeles, în mod sigur

că sistemul prusac a fost util pentru crearea nu numai a unui electorat inofensiv și a unei forțe de muncă servile, dar și a unei virtuale turme de consumatori fără minte. În timp, un mare număr de titani ai industriei au ajuns să recunoască profiturile enorme care se pot obține prin creșterea și îngrijirea unei asemenea turme prin educația publică printre ei fiind Andrew Carnegie și Jhon D. Rockefeller.[53]

Nu e nevoie să recunoaștem că e vorba de o mare conspirație pentru a vedea că pentru mulți oameni cu putere, aceste funcții ale școlilor sînt puternic atractive. Chiar dacă școlile s-au schimbat, începînd mai tîrziu în viața individului și avînd mai puține ore, cum sînt sistemele școlare (cu mult mai bune din țările scandinave, societatea modernă face greu reformă. Școlile funcționează ca locuri în care se are grijă de copii pentru părinții care trebuie să muncească amîndoi pentru a avea destui bani pentru a trăi (în contrast cu trecutul în care un singur cîștigător de pîine putea obține suficient), salariile profesorilor sînt mici și sarcinile administrative auxiliare așezate pe umerii lor au crescut și le iau din energia necesară pentru predat plus o societate care într-o varietate de moduri încurajează copiii să nu respecte autoritatea. Gatto face această observație:

Ele motivele în favoarea acestui sistem școlar ce a dat greș pot împiedica numai frica sau pot întări, convigerea obișnuită pînă acum că,, eficiența e virtutea supremă, mai degrabă decît iubirea libertatea rîsul sau speranța. Mai presus de toate ele pot stemula simpla lăcomie.

S-au putut face foarte mari averi, la urma urmei, într-o economie bazată pe producția de masă și organizată pentru a favoriza marea corporație mai degrabă decît afacerile mici sau ferma de familie. Însă, producția de masă a cerut consum de masă, și la viraj secolului 20-lea majoritatea americanilor considerau și nefiresc și neînțelept faptul de a cumpăra lucruri de care în mod real, ei nu au nevoie. Învățămîntul obligatoriu a fost mană cereacă pentru această realizare. Școala n-a trebuit să îi antreneze pe copii în acel scop direct pentru a gîndi că trebuie să consume nonstop deoarece ea a făcut ceva chiar mai bun:

53 Jhon Taylor Gatto: Împotriva școlilor, 2003

i-a încurajat să nu gîndească deloc. Și acest lucru i-a făcut fraieri, creduli pentru o altă mare invenție a epocii moderne – marketingul.

Acum, n-a trebuit să studiați marketingul pentru a ști că există 2 categorii de oameni care mereu pot fi convinse să consume mai mult decît au nevoie: dependenții (împătimiții) și copiii. Școala a făcut o treabă destul de frumoasă, transformîndu-i pe copiii noștri în dependenți, dar ea făcut o treabă spectaculoasă, transformîndu-i pe copiii noștri în copii. Iarăși, lucrul acesta nu e o întîmplare. Teoreticieni de la Platon la Rousseau pînă la propriul nostru doctor Inglis știau că dacă copiii pot fi ținuți închiși împreună cu alți copii în instituții, privați de responsabilitate și de independență, încurajați să dezvolte numai emoții / sentimente înjositoare de lăcomie, invidie, gelozie și frică, ei vor îmbătrîni, dar nu se vor maturiza niciodată. În ediția din 1934 a binecunoscutei, cîndva, cărți,, Educația publică în Statele Unite", Ellwood P. Cubberlez oferea lini despre ea și lăuda modalitatea în care strategia de succesive înlesniri școlare a extins copilăria de la doi la șase ani și făcea învățămîntul așa cum era în acel punct să apară încă ca ceva aproape nou. Același Cubberley-ce a fost decan al Școlii de educație Stanford, editor de manuale școlare la editura Houghton Mifflin și prietenul lui Conant și membru corespondent al universității Harvard – scrisese următoarele lucruri în ediția din 1922 a cărții sale ,,Școala publică de administrație": ,,Școlile noastre sînt... fabrici în care produsele brute (copii) urmează să primească o formă și să fie modelați... Și e treaba școlii de a-și forma elevii conform instructiunilor de serviciu stabilite.

Reiese, în mod evident, din societatea noastră de astăzi care erau acele specificații. Maturitatea a fost pînă acum alungată aproape din fiecare aspect al vieților noastre. Legi pentru divorțul ușor au înlăturat nevoia de a lucra la facerea de relații, creditul acordat ușor a înlăturat nevoia de autocontrol fiscal, divertismentul facil a înlăturat nevoia de a învăța să te distrezi, răspunsuri ușoare / oferite ușor au înlăturat nevoia de a pune întrebări. Am devenit o națiune de copii, fericiți să ne predăm puterea de judecată și voințele îndemnurilor politice și

commercial linguşirilor care i-ar insulta pe adevăraţii adulţi...[54]

Familia împărăţiei lui Dumnezeu cere adulţi maturi, care înţeleg responsabilitatea autorităţii, care înţeleg ce înseamnă a fi capabil să binecuvîntezi pe cei de sub autoritatea lor în împărăţia relaţională. Învăţămîntul îi face pe mulţi să urască figurile autorităţii, deoarece autoritatea le-a fost impusă într-o sală de clasă pe timpul întregii lor copilării, fără nici o libertate şi fără nici o opinie cu privire la modul în care este folosit timpul lor sau cu privire la ceea ce pot studia. Mulţi copii petrec puţin timp învăţînd cu părinţii lor, care îi iubesc şi îi îngrijesc, şi mult timp petrec învăţînd de la profesori care deseori fac acest lucru doar pentru bani şi au motivaţie redusă şi energie puţină pentru a acorda o atenţie specializată pentru fiecăre copil în parte. Avînd ani de antrenare în a memoriza mai degrabă decît în a învăţa, cu capetele umplute cu informaţii fără legătură unele cu altele şi avînd o slabă gîndire critică, bărbaţi şi femei din societatea modernă au mari dificultăţi în a face calcule imaginative pe termen lung şi aprecieri morale necesare pentru a construi o comunitate a evlaviei şi pentru a decide să se alăture lui Hristos în Locul Preasfînt.

Seminţele revoluţiei din anii 1960 au fost puse prin subminarea structurilor autoritaţii familiei tradiţionale din anii 1920 pînă în anii 1950. A fost o revoltă împotriva instituţiilor învechite şi împotriva neispiratei măcinări a vieţii moderne. Această revoluţie a avut unele critici bune, dar Satan a fost, deasemeni, capabil să canalizeze acea pasiune tinerească împotriva familiei, împotriva lui Dumnezeu şi a oricărui tip de autoritate. O influenţă enormă asupra gîndirii acestei noi generaţii de tinerii, care trăiau într-o nouă lume de belşug în contrast cu era sărăciei părinţilor lor, sleiţi de război, a avut-o nouă formă de muzica.

ii. Revoluţia din muzică

Platon a declarat cu mult timp în urmă:,, Lăsaţi-mă să scriu cîntecele şi nu-mi pasă cine face legile". Nu există nimic care să mişte inima, precum muzica. Dacă muzica unei naţiuni poate fi influenţată, atunci ai o capacitate nemijlocită

54 Gatto: ,,Împotriva şcolilor, 2003

directă de a mișca inimile unei națiuni. În războiul lui Satan împotriva familiei împărăției lui Dunezeu, el știe că dacă ar putea să controleze muzica, ar putea controla inimile bărbaților și femeilor și ar putea pe mai departe să îi împiedice în a-și dori să ia parte la nuntă în Locul Preasfînt al sanctuarului.

Muzica trebuia să caute a submina autoritatea existentă, și în particular, autoritatea părintească. Această descriere este istoria Rock and Roll-ului. Prin rezvoltarea thenicilor de înregistrare, a radioului și prin extinderea libertăților de după cel de-al 2-lea război mondial, tinerii din societățile occidentale au fost expuși la fenomenul muzicii rock. Un război cultural a izbucnit între generații, și însuflețitorul apel al muzicii rock a dus noua generație a anilor 1950 pe o cărare în care valorile familiei tradiționale au fost înlocuite de comuniunea cu cultura populară, culminînd cu fenomenul Woodstock.[55]

Cu ajutorul tranzistorilor radio adolescenții puteau asculta noua forma de muzică în dormitoarele lor și se putea îmbiba cu principiile contraculturii. Esența acelei muzici era antiautoritate, antifamilie, libertatea individului de a face ceea ce îi place și un accent pus pe clipa prezentă și nu pe considerații socoteli pe termen lung.

Musica a fost, deasemeni, feminizată în mod extrem[56] prin exprimările constituite de părul lung, voce ridicată și exprimare emoțional exagerată, într-o formă masculină. Această confuzie, încurcare a genurilor și neînfrînatele exprimări sexuale asociate cu ea, a fost un factor cheie, care strică și distruge principiile conducerii și ale supunerii și ale supunerii într-o structură a familiei tradiționale.

Dumnezeu a plănuit familia pentru ca bărbații să aibă o imagine a guvernării Sale și a angajamentului Său pentru relații. Căsătoria a fost pentru viață, pentru binele copiilor. Sexul a fost sfînt, pentru ca un copil să provină din unire, și a crește un copil nu era un joc. Dar descoperirile avansate din domeniul contracepției, în mod particular pilula pentru a controla nașterea, au permis

55 Woodstock a fost momentul crucial al festivalului de Rock and Roll ce a avut loc în Bethel, New York, din 15 pînă pe 18 august în 1969, și a devenit emblema muzicii de contră cultură a anilor 1960..

56 Derek B. Scott, ,,Muzică, cultură și societate, 2000, pg. 69: ,, declinul Rock`n Roll-ului a fost cauzat de un proces de feminizare."

oamenilor să uite de un potențial copil atunci cînd au relații sexuale. Ei au putut să se dedea numai poftelor lor și să nu se gîndească la implicațiile pe termen lung ale acțiunilor lor. Nu a fost nevoie să pună multă grijă în relația cu un partener. Hedonismul a devenit ceva normal, și drogurile și alcoolul s-au adăugat acestui mediu de viață în care obținerea instantă a plăcerii era lucrul suprem, vina și rușinea au fost date la o parte.

Influența culturii pop prin intermediul noilor tehnologii de divertisment, adăugată unei stari de infantilitate și nevoia de a te conforma colegilor de scoală, a pus o presiune crescîndă asupra familiei. La acestea s-a adăugat o altă revoluție, și familia tradițională a fost într-o răvășire totală.

iii. Revoluția feministă

Această revoluție e, probabil, cel mai bine simbolizată de cîntecul lui Helen Ready, intitulat ,, Sînt femeie," care a electrizat milioane de femei din întreaga lume, pentru a lupta pentru drepturile lor și pentru a fi eliberate din sclavia muncii casnice. Trebuia să se admită că un grup mare de femei fuseseră determinate de către bărbați să devină radicale în epoca ce a precedat anii 1970 și că unele dintre reformele sociale au fost benefice. Bărbați instabili, ce trăiesc într-o societate în care puterea și performanța sînt totul și în care oricine poate constitui o amenințare, sînt, deseori, incapabili de iubire și de a purta de grijă femeilor. În schimb, pentru a-și liniști nesiguranța, ei caută să îi domine și să îi controleze.

Dar revoluția feministă a fost adăugată situației problematice. Ea a pus gaz pe focul războiului dintre sexe, adăugîndu-se competiției și amărăciunii și provocînd o crescîndă incomunicare între bărbați și femei. Bărbații sînt văzuți ca oameni pe care nu te poți bizui, de către femei, și femeile sînt văzute de către bărbați ca fiind prea îngăduitoare. Dispreț față de bărbați este văzut în declarații ca aceasta aparținînd tinerei actrițe de la Hollzwood, Lena Dunham:

> *„Mai degrabă aș cădea într-un milion de trape, sincer; decît să am un singur tip care să-mi spună să fiu atentă pe unde pășesc."*

O declarație ca aceasta arată cît de deteriorate sînt relațiile dintre bărbat

și femeie și cum am fost învățați că ne putem bizui numai pe noi înșine și pe nimeni altcineva. A ne îngriji de noi înșine și a face totul prin propria noastre putere inerentă este extrem de dificil și de epuizant, și nu este ceea ce Dumnezeu a intenționat pentru noi. El a instituit familia unde dragostea necondiționată și încrederea să ne protejeze de provocările acestei lumi, și El a stabilit o biserică care să facă același lucru pentru comunități.

Dar feminismul învață că femeile pot face asta singure. Nu contează ce crezi în plan politic, se poate declara în mod sigur, că o familie cu un singur părinte indiferent cît de iubitor, nu este la fel de optimă ca familia cu 2 părinți iubitori.

40% dintre copiii americani sînt născuți de mame singure. Acest procentaj de nașteri în afara căsătoriei, combinat cu o rată națională a divorțurilor ridicată, înseamnă că în jur de jumătate dintre toți copiii americăni își vor petrece o parte din copilăria lor într-un cămin cu un singur părinte. Specialiști în științele sociale din întreg spectrul politic sînt de acord că acest haos al familiei e distructiv. În 2017, rata sărăciei pentru familiile cu copii cu femeia, cap de familie era de 36,5% comparativ cu 22,1% pentru familiile doar cu tată și 7,5% pentru familiile conduse de catre un cuplu căsătorit. Și date multe arată că adulții căsătoriți sînt mai fericiți, mai sănătoși și mai înstăriți decît cei necăsătoriți.

Revoluția sexuală a secerat instituția căsătoriei, lăsînd milioane de femei fără siguranța iubirii, emoțională și financiară de care ele și copiii lor au atîta nevoie. Nu a fost un picnic nici pentru bărbați.

Studii recente despre efectele lipsirii de tată au revelat că mărirea numărului de familii cu un singur părinte (care, de obicei, înseamnă numai mama) a avut consecinte chiar mai rele pentru băieți, decît pentru fete. Absența tatălui în căminele afroamericane duce la mai multe probleme de sănătate mintală și comportamentale pentru băieți, unui studiu MIT, făcut de 2 economiști asupra unore frați și asupra unor surori născuți în Florida între 1992 și 2002. ,,Maturizarea într-un cămin cu un singur părinte se prezintă într-o descreștere semnificativă a probabilității de a urma un colegiu pentru băieți, dar

nu are un efect asemănător pentru fete. Ei au descoperit și alte efecte îngrijorătoare. ,,Băieții fără tată sînt mai puțin ambițioși mai puțin nădăjduitori și e mult mai probabil ca ei să intre în necazuri la școală, decît fetele fără tată.

Toate sînt legate între ele. Cînd mai mulți băieți se maturizează fără tată, sînt mai puțini bărbați tineri care devină genul de adulți cu care femeile să vrea să se căsătorească-educați, angajați, neabuzînd cu drogurile și neavînd de-a face cu sistemul de justiție criminalistică. Fără temelia căsătoriei, bărbații se deconectează de societate. Vreo 22% din bărbații de vîrsta întîia (de la 25 la 54 de ani) nu lucrează sau nu caută de lucru. Bărbații necăsătoriți sînt suprareprezentați în acest grup. Prin contrast, bărbații căsătoriții, ce au doar diplome de liceu, e mult mai probabil să fie angajați decît bărbații ce au absolvit vreun colegiu sau au un grad universitar.

Boli ale deznădejdii – alcoolism, supradoze, și nucideri – au crescut în mijlocul clasei muncitoare americane albe, populația care a mărturisit un declin rapid în stabilitatea familiei de-a lungul mai multor decenii din trecut.

Majoritatea femeilor vor și au nevoie de bărbați cinstiți, ordonați, de care să se poată depinde pentru a sluji în calitate de co-ancore ale famililor sănătoase și fericite. Mișcarea feministă a fost în mod profund călăuzită greșit pentru a lovi în căsătorie. Departe de a asupri femeile, căsătoria oferă o fundație sigură pentru o viață împlinită.[57]

Pe măsură ce principiile așa-numitei libertăți și independențe se răspîndescîn toată lumea, divorțul, disperarea și problemele abuzul de substanțe se ivesc ca niște consecințe ale lor. Cuplurile căsătorite muncesc toată ziua, adesea socializînd mult mai mult cu colegii de muncă decît unul cu altul, deschizînd ușa pentru multe ocazii de a fi infideli – în mod particular pentru asta, întrucît bărbații și femeile moderne sînt nesiguri și folosesc principiul trage și împinge al seducției și dorința de a se simți valoroși și le crește excitarea la slujbele

57 Mona Feminismul a destabilizat familia americană, (Nyork Post: iulie 7, 2018)

plictisitoare (pe care s-au luptat ca să le obțină prin ani de școală plictisitoare). Aici ne-a adus minciuna puterii inerente: o lume defectă în care majoritatea nu-și pot imagina un alt mod de viață.

Nu punem pe seama doar a acestor 3 revoluții toate eșecurile societății. Suma medie de bani cîștigați de populație, ajustată cu valoarea inflației, a stagnat, în timp ce costurile multor bunuri și servicii au crescut, punînd multă presiune pe indivizi și pe familii. Datoriile au crescut vertiginos. Mutarea în orașe i-a îndepărtat pe mulți de natură, în detrimentul sănătății lor mintale. Regimurile alimentare au devenit mai rele / dăunătoare. Televiziunea și jocurile video au luat locul mișcării fizice și al interacționării. Oamenii se mută mai des, pierzînd legătura cu familia extinsă și cu prietenii din copilărie. Oamenii locuesc aproape unul de altul, dar n-au o istorie trăită împreună. Lista poate continua mult.

Nu-ți ia prea mult timp ca să priveți în jur pentru a vedea că Satan a triumfat destul de mult asupra sistemului familiei împărăției lui Dumnezeu în aceste ultime zile. Slavă Domnului că ultimul nu a fost scris-sămînța femeii va triumfa asupra seminței șarpelui și toate planurile tiranilor lumii vor da greș, în cele din urmă.

Chiar înainte ca Stăpînul să se întoarcă pentru a realiza reunirea definitivă a familiei, Dumnezeu trimite un mesaj care va trezi pe oameni la valorile familiei și la importanța sistemului canalului de binecuvîntare prin rolul unui tată. Spre acest mesaj ne aplecăm în continuare.

Capitolul 25

Întoarcerea lui Ilie

Am analizat, pe scurt, tendințele istorice recente, care se opun curățirii sanctuarului, și e ușor de văzut că lumea este acum ,,înrobită" pe scară largă unui sistem care servește intereselor și protejează interesele unor puțini care sînt în vîrful ierarhiei globale. Principiile familiei împărăției lui Dumnezeu au fost răsturnate și acest lucru i-a făcut pe oamenii lumii complet vulnerabili în fața dominației și a conducerii celor ce doresc putere pentru ei înșiși, bazați pe minciuna șarpelui despre puterea inerentă.

Exact așa cum Israel a fost luat prizonier de națiunea Babilonului, aceleași principii au dus întreaga lume într-o captivitate relațională și spirituală. Babilonul spiritual stăpînește din nou asupra lumii. Profetul Ieremia explică cum lumea întreagă a fost infectată cu această dorință de putere. El o numește vinul Babilonului.

> ***Ieremia 51; 7*** *Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur, care îmbăta tot pământul; neamurile au băut din vinul lui, de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie.*

Babilonul spiritual este înfățișat în cartea Apocalipsa, prin folosirea aceluiași simbol:

> ***Apocalipsa 17; 1-2*** *Apoi unul din cei şapte îngeri care ţineau cele şapte potire a venit de a vorbit cu mine şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari. Cu ea au curvit împăraţii pământului şi locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!"*

Dumnezeu nu îi lasă pe copiii Săi singuri, spre propria lor distrugere. Așa cum Dumnezeu a promis eliberare în trecut Israelului literal, astăzi Dumnezeu promite izbăvire poporului Său la sfirșitul timpului. Observați cu atenție:

> ***Ieremia 50; 28, 33-34*** *(28) Ascultaţi strigătele fugarilor, ale celor ce scapă din ţara Babilonului, ca să vestească în Sion răzbunarea Domnului Dumnezeului nostru, răzbunarea pentru Templul Său! (33-34) Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Copiii lui Israel şi copiii lui Iuda sunt apăsaţi împreună; toţi cei ce i-au dus robi îi opresc şi nu vor să le dea drumul. Dar puternic este Răzbunătorul lor, El, al cărui Nume este Domnul oştirilor. El le va apăra pricina, ca să dea odihnă ţării şi să facă pe locuitorii Babilonului să tremure.*
>
> ***Apocalipsa 18; 1-6*** *După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; şi pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare şi a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte, pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei şi împăraţii pământului au curvit cu ea şi negustorii pământului s-au îmbogăţit prin risipa desfătării ei." Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit şi au ajuns până în cer şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplătiţi-i cum v-a răsplătit ea şi întoarceţi-i de două ori cât faptele ei. Turnaţi-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!*

Așa cum Dumnezeu a pedepsit Babilonul literal și a făcut ca poporul Său să fie eliberat, tot așa în ultimele zile, un mesaj de eliberare va veni prin îngerul puternic (mesager), care va lumina pământul cu slava lui. Prin puterea acestui mesaj, puterea Babilonului spiritual va fi frîntă și el va cădea.

Așa cum Dumnezeu l-a trimis pe Moise să pregătească pe Israel pentru a părăsi sclavia din Egipt, care a fost urmată de o serie de plăgi, tot așa, în ultimele zile, Dumnezeu promite să-l trimită pe Ilie pentru ca să pregătească poporul lui Dumnezeu pentru a scăpa din ghearele Babilonului și apoi o serie de plăgi vor

veni asupra Babilonului, și poporul lui Dumnezeu va fi eliberat.

A. Întorcînd inimile copiilor către taţi

Acest mesaj al Apocalipsei va afecta foarte mult populația pământului. El va fi un mesaj provocator, care va aduce oamenii în fața luării unei decizii. Singurul bărbat din Vechiul Testament, care a îndeplinit această lucrare a fost profetul Ilie. Dumnezeu ne spune că lucrarea profetului Ilie va trebui făcută din nou în ultimele zile pentru a aduce lumea la luarea unei decizii. Observați cu atenție:

> ***Maleahi 4; 5-6*** *Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!"*

În ultimele zile Dumnezeu va trimite un mesaj în duhul lui Ilie care va face ca oamenii să reîntoarcă valorile familiei. Acest mesaj va redescoperi adevăratele principii ale conducerii și ale supunerii și în special rolul agentului divin, supus - Fiul lui Dumnezeu. Acest mesaj va aduce lumea în fața unei decizii: fie se vor închina Dumnezeului Bibliei și imaginii Sale reprezentate exact divin – și vor fi parte a familiei împărăției Sale, fie se vor închina fiarei și imaginii sale și vor rămîne parte a sistemului puterii inerente.

Dacă studiem îndeaproape lucrarea lui Ilie profetul, el a făcut o serie de lucruri:

i) A avertizat că nu va mai veni ploaie (canal de binecuvîntare) pentru o anumită perioadă de timp. Prin asta, zeii falsi ai fertilității – Baalii, au fost arătați ca fiind o înșelăciune (1. Regi 17; 1).

ii) El a asigurat cele necesare traiului, unei văduve și fiului ei, care nu avea sămînță sau canal de binecuvîntare – provizii pentru cel fără tată și pentru văduve (1. Regi 17; 8-24).

iii) El a arătat faptul că poporul lui Dumnezeu părăsise poruncile – sistemul de protecție a sursei vieții (1. Regi 18; 18).

iv) El i-a adus în fața unei decizii privitoare la ce Dumnezeu și ce sistem de închinare vor urma (Regi 18; 21).

v) El a reparat altarul lui Yahweh cu jertfa potrivită (1. Regi 18; 30) .

vi) El a eliberat poporul de un sistem de închinare falsă prin înlăturarea profeților lui Baal (1. Regi 18; 40).

vii) El a mijlocit pentru ca ploaia să vină iar (canalul binecuvîntare) (1. Regi 18; 42-46)

Dacă rezumăm lucrarea lui Ilie, vedem că:

i) El a demascat sistemul de închinare falsă.

ii) El a protejat familiile devenite vulnerabile și s-a îngrijit de ele-a restaurat canalul debinecuvîntare pentru aceste familii, furnizindu-le pîine și ulei care este un simbol al seminței (Hristos) și ulei (Duhul).

iii) El a chemat la o întoarcere la poruncile lui Dumnezeu.

iv) El a restaurat inima sistemului sanctuarului prin repararea altarului.

v) El a adus poporul în a lua o decizie cu privire la pe cine vor să urmeze.

În lucrarea lui Ilie vedem componentele cheie pentru restaurarea familiei împărăției lui Dumnezeu: poruncile ce includ Sabatul, sanctuarul, precum și rolul direct și practic al asigurării cu sămînță al celor fără tată și al văduvei.

Acest mesaj este descris pentru poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă ca fiind Mesajele celor 3 îngeri. E o serie de mesaje care să Îi pregătească pe copii Lui Dumnezeu pentru a fi eliberați din sclavie și pentru a intra în Canaanul ceresc.

B. Mesajele celor 3 îngeri

Mesajele celor trei îngeri constituie chemarea finală a lui Dumnezeu pentru lume de a se conecta la sistemul canalului de binecuvîntare. Să le citim pentru a vedea în mod exact ceea ce spun ele.

Apocalipsa 14; 6-12 *Şi am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veşnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă,*

căci a venit ceasul judecăţii Lui, şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor!" Apoi a urmat un alt înger, al doilea, şi a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!" Apoi a urmat un alt înger, al treilea, şi a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. Şi fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Şi nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei şi icoanei ei şi oricine primeşte semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus."

Primul mesaj Îi cheamă pe oameni să se închine Creatorului (sursa binecuvîntării), să fie dispuși să intre în camera de căsătorie cu Isus prin credință pe durata judecații din Locul Preasfînt (al sanctuarului) și să cheme pe alții la aceeași minunată ocazie. Acesta e mesajul evangheliei veșnice, care înlătură minciuna șarpelui din inimile noastre și ne ține conectați cu canalul binecuvîntării. Chemarea de a-I da slavă Lui este chemarea de a primi caracterul Său frumos așa cum a fost reflectat în viața lui Isus. Chemarea la ceasul judecații e pentru noi o chemare de a judeca adevărul caracterului lui Dumnezeu pentru că așa cum Îl judecăm, așa vom experimenta judecata lui Dumnezeu, deoarece, cu privire la acest lucru, Isus ne-a spus:

Matei 7; 1-2 *Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura.*

Apelul de a ne închina Celui care a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor este o referire directă la cea de-a patra poruncă privitoare la Sabat. Această chemare la închinarea față de Dumnezeu este o chemare care ne amintește că orice viață vine de la Dumnezeu, lucrul acesta este adevărata inimă a sistemului relațional al împărăției. Aceasta descrire în mod exact lucrarea pe care Ilie a făcut-o atunci cînd a reamintit cele privitoare la poruncile lui Dumnezeu și atunci cînd a reparat altarul lui Jahwe. Sabatul e semnul puterii lui Dumnezeu de a ne sfinți (vezi Ezechiel 20; 12, 20). În Sabat,

Duhul lui Dumnezeu e turnat cu putere mai mare și toți cei ce cred în acest dar, îl vor primi.

Mesajul celui de-al 2-lea înger e un avertisment împotriva sistemului Babilonului, construit mai întîi de Nimrod și continuat de către majoritatea națiunilor pământului. El avertizează și împotriva Babilonului spiritual, care este cornul de putere din Daniel 7 și 8. Această putere, așa cum am notat, a fost responsabilă pentru blocarea sistemului canalului de binecuvîntare și a ținut oamenii concentrați asupra unuii sistem al puterii inerente, bazat pe minciuna șarpelui. Acest mesaj avertizează, deasemeni, împotriva încercării de a fi plăcuți lui Dumnezeu prin faptele noastre, pentru a dovedi că noi sîntem vrednici de aprobarea Lui. Observați cum vorbește el despre vinul Babilonului, acest vin e minciuna șarpelui privitoare la puterea inerentă care a națiunile[58] să fie furioase. Ilie a expus sistemul de închinare falsă a lui Israel prin faptul că a făcut să nu mai plouă și prin descoperirea că acest sistem nu are putere deloc.

Mesajul celui de-al 3-lea înger avertizează împotriva conformării față de sistemul Noii Ordini Mondiale instituit de regii pământului, care în zilele din urmă va căuta să impună ca pe ceva sfînt sistemul de putere al vieții inerente și să facă pe oricine să se supună lui, tocmai așa cum a făcut Nebucadnețar în timpul Babilonului. Începutul acestui mesaj este cuvîntul ,,dacă", însemnînd că se cere ca să fie luată o decizie. Dacă urmezi acest sistem, asta e ceea ce se va întîmpla. Doarece cele 2 sisteme au ajuns la cea mai mare dezvoltare a lor, consecințele conformării față de fiecare dintre ele au atins punctul extrem. A urma Babilonul duce la declanșarea dezastrului, de aceea, alegeți acum să-L urmați pe Dumnezeu.

Cînd studiem istoria lui Ilie, vedem că poporul a văzut în mod clar cine era adevăratul Dumnezeu, din cauza focului ce a căzut din cer peste jertfe. În această bătălie finală dintre cele două sisteme, Satan va încerca să înșele oamenii prin producerea unor miracole ce îi vor face să creadă că sistemul fals este cel corect. Observați:

58 Rasa sau Tribul de oameni.

> ***Apocalipsa 13; 13-14*** *Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în faţa fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia.*

Va fi dificil pentru mulți să discearnă adevăratul sistem de închinare de cel fals, să discearnă între închinarea la Creator și la Imaginea Sa (Fiul Său) și cea față de fiară și față de imaginea ei. Dar nu trebuie să fim înșelați, dacă urmăm cu atenție principiile Bibliei, privitoare la Familie.

Deci, vedem că mesajele celor 3 îngeri reflectă adevărata lucrare pe care Ilie a făcut-o atunci cînd a căutat să combată sistemul de închinare al puterii inerente, al zilelor sale. Aceste mesaje:

i) Cheamă la o închinare față de Creator printr-o restaurare a poruncilor, al sistemului de închinare al sanctuarului, și în special a Sabatului.

ii) Chemă la a da slavă lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă a reflecta caracterul Său. Această reflectare a caracterului vine prin restaurarea sistemului canalului familiei. ,,Gloria copiilor este tatăl lor". (Proverbe 17; 6)

iii) Sînt o demascare a sistemului de închinare falsă a Babilonului și a sistemului său bazat pe puterea inerentă ca sursă a vieții.

iv) Cheamă la o alegere – cît timp veți avea inima împărțită între două convingeri? (1. Regi 18; 21)

Dar în legătură cu rugăciunea pentru a ploua din nou? Aceasta apare în mesajul celui de-al 4-lea înger care vorbește cu putere despre căderea Babilonului spiritual. Acest mesaj merge cu mare putere sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu. Această revărsare a Duhului e simbolizată prin ploaie.

> ***Iacov 5; 7*** *Fiţi dar îndelung răbdători, fraţilor, până la venirea Domnului. Iată că plugarul aşteaptă roada scumpă a pământului, şi o aşteaptă cu răbdare până primeşte ploaie timpurie şi târzie.*

Acest mesaj care umblă cu putere vorbește despre căderea Babilonului. Așa cum Babilon ținea pe oameni în mod spiritual ca sclavi ai sistemului puterii

inerente, acest mesaj va face ca oamenii să fie eliberați cu bucurie de acest sistem de credință lipsit de valoare și pustiitor, încît ei vor striga: ,,a căzut Babilon și acum sîntem liberi. Acest lucru e exact ceea ce i s-a întîmplat Mariei Magdalena atunci cînd ea a turnat parfumul prețios pe picioarele lui Isus. Bucuria ei nu a putut fi reținută / ascunsă și bucuria sa i-a făcut pe ucenici să se simtă rușinați, în special pe Juda. Foarte curînd un strigăt de libertate va răsuna în lume, pe măsură ce oamenii se întorc la sistemul familiei lui Dumnezeu și obțin valoare numai de la El.

C. Descoperirea Tatălui în flăcările iadului

Înainte de a merge mai departe, trebuie să ne aplecăm asupra cîtorva texte din partea finală a mesajului celui de-al 3-lea înger. Unii oameni cred că aceste texte învață că Dumnezeu îi va arde pe oameni în iad pentru totdeauna. Este aceasta, cu adevărat o reflectare a unui Tată iubitor? Ce înseamnă, în realitate, acest versete? Să privim cu atenție la Apocalipsa 14; 10 și 11 din nou.

> ***Apocalipsa 14; 10-11*** *va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. Şi fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Şi nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei şi icoanei ei şi oricine primeşte semnul numelui ei!*

Ce este ,,vinul mîniei lui Dumnezeu, care e turnat fără amestec în cupa indignării Lui?" Acesta este alcătuit din consecințele și pedeapsa pentru cei care L-au respins pe Dumnezeu și au respins familia împărăției Sale. Putem găsi un indiciu pentru această cupă prin a privi la pedeapsa pe care Isus a plătit-o pentru cei care aleg să-L urmeze pe Dumnezeu. Observați ceea ce spune Isus despre experiența Lui, înainte de a muri:

> ***Matei 20; 22*** *Drept răspuns, Isus a zis: „Nu ştiţi ce cereţi. Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-l beau Eu şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?" „Putem", I-au zis ei.*
>
> ***Ioan 18; 11*** *Isus a zis lui Petru: „Bagă-ţi sabia în teacă. Nu voi bea*

paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?"

Luca 22; 41-42 *Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat şi a început să Se roage, zicând: „Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuşi facă-se nu voia Mea, ci a Ta."*

Cupa despre care vorbea Isus, a fost experiența separării de Tatăl pe cruce. Atunci cînd Isus a murit cu păcatele lumii asupra Lui, în loc să simtă bucuria și iubirea Tatălui Său, El a simțit mînia Tatălui Său față de păcatele pe care El le purta. El a simțit că Tatăl Său L-a lăsat singur. Cînd prezenta Tată lui Său L-a părăsit, El a strigat:

Matei 27; 46 *Şi pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli , Eli, Lama Sabactani?" Adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?"*

Cuvîntul ,,a părăsi" înseamnă a lăsa în urmă sau a abandona. În contextul a tot ceea ce am discutat cu privire la canalul binecuvîntării și cu privire la Dumnezeu ca fiind sursa vieții și a binecuvîntării, acest lucru trebuie să fi fost cel mai groaznic eveniment posibil. Notați cu multă atenție, cel mai dureros și chinuitor eveniment într-o împărăție relațională este întreruperea unei relații. Isus n-a strigat: ,, cuiele și bătăile primite mă rănesc", ci El a strigat:,, de ce mă abandonezi?" Aceasta e cupa mîniei, indignării lui Dumnezeu, pe care Isus a trebuit să o bea.

Chinul celor care Îl resping pe Dumnezeu este deplină realizare a celor care Îl resping și cît de mult L-au îndurerat pe Tatăl lor ceresc. Dumnezeu le va descoperi pe deplin cît de mult i-a iubit și cît de prețioși au fost pentru El, acum El trebuie să le spună adio. Observați cum descrie Biblia iubirea în Cîntarea cîntărilor:

Cîntarea cîntărilor 8; 6 *Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău; căci dragostea este tare ca moartea, şi gelozia este neînduplecată ca Locuinţa morţilor; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului.*

Întrucît iubirea Lui Dumnezeu este pe deplin descoperită celor ce Îl resping,

ea este ca niște cărbuni aprinși, care îi ard. Chinul și agonia îi fac să plingă cu amar și să scrîșnească din dinți:

> ***Matei 8; 12*** *Iar fiii Împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul de afară, unde vor fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor."*

Un alt punct care este important e că dacă Isus a plătit întreaga datorie pentru păcat și acea datorie a constat în a suferi o separe totală de Dumnezeu, atunci datoria a fost plătită în întregime. Dacă datoria înseamnă să arzi în iad pentru totdeauna, atunci Isus ar trebui să fie încă în iad pentru a plăti prețul.

Un alt punct pe care oamenii îl trec cu vederea este că viața vine numai de la Dumnezeu și că odată ce ești separat de El, tu încetezi să exiști. Minciuna șarpelui e cea care îi face pe oameni să creadă că pot trăi veșnic în flăcările iadului. Nici o persoană cu o minte / gîndire / rezonabilă n-ar putea să pedepsească pe cineva pentru veșnicie pentru o scurtă viață de păcat. Lucrul acesta ar fi nedrept o asemenea credință Îl face pe Dumnezeu să fie un tiran crud în genul lui Nimrod.

Ne amintim că împărăția lui Dumnezeu e o împărăția relațională și că pedepsirea va fi pe plan relațional. Pedeapsa înseamnă durerea separării de cea mai iubitoare Ființă din univers plus vina respingerii unei asemenea persoane. Ea înseamnă să vezi durerea pe care am pricinuit-o altora pe în timpul întregii vieți în care am trăit în afara voinței lui Dumnezeu, refuzînd să venim în dragostea lui Dumnezeu și să aducem vindecare pentru noi înșine și pentru cei din jurul nostru.

E adevărat că un foc fizic va curați pămîntul și că cei ce L-au respins pe Dumnezeu vor fi prefăcuți în cenușă dar concentrarea atenției nu este asupra pedepsei, acestea sînt consecințele atunci cînd pămîntul e curățit. Isus a suferit și durere fizică, dar durerea Lui spirituală a fost cea care i-a pricinuit mai multă suferință.

> ***Maleahi 4; 1*** *„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toţi cei trufaşi şi toţi cei răi vor fi ca miriştea; ziua care vine îi va arde", zice Domnul oştirilor, „şi nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.*

Dar cum rămîne cu ,,fumul chinului lor care se ridică în veci de veci?" Asta

înseamnă că efectul separării e permanent. Așa cum am observat, e imposibil să trăiești separat de Dumnezeu, deci oamenii nu pot continua să trăiască și să sufere. Cuvîntul pentru totdeauna înseamnă în Biblie,, atîta timp,, cît durează" sau,, pînă cînd este completat / încheiat. Observați cum e folosit cuvîntul pentru totdeauna în cartea Ioan:

> ***Iona 2; 5-6*** *Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viaţa, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu. M-am coborât până la temeliile munţilor, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie, dar Tu m-ai scos viu din groapă, Doamne, Dumnezeul meu!*

Vorbind despre judecățile împotriva diferitelor națiuni pe durata regatului lui Israel, profetul Isaia folosește unele cuvinte familiare:

> ***Isaia 34; 8-11*** *Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire şi răzbunare pentru Sion. Pâraiele Edomului se vor preface în smoală şi pulberea lui, în pucioasă; da, ţara lui va fi ca smoala care arde. Nu se va stinge nici zi, nici noapte, şi fumul lui se va înălţa în veci. Din veac în veac va fi pustiit şi nimeni nu va trece prin el în veci de veci. Ci pelicanul şi ariciul îl vor stăpâni, bufniţa şi corbul îl vor locui. Se va întinde peste el funia pustiirii şi cumpăna nimicirii.*

Dacă vei călători prin aceste ținuturi astăzi, nu vei vedea vreun foc arzînd în orașele și așezările ce au fost menționate mai sus. Focul nu a fost oprit, el și-a încheiat lucrarea de distrugere și efectul a fost permanent. Cînd citim Biblia cu atenție, putem fi mulțumitori că Dumnezeu nu e un tiran răzbunător ca Nimrod, ci un Tată iubitor. Isus a platit prețul separării pentru noi, astfel încît să putem trăi veșnic cu Tatăl nostru ceresc și cu Fiul Său.Alege astăzi împărăția în care vrei să trăiești. Îl vei urma pe adevăratul Dumnezeu, sursa oricărei vieți sau vei crede minciuna lui Satan, crezînd că viața este în ea însăși și vei înfrunta chinurile sau separarea finală și apoi vei înceta să exiști?

Capitolul 26

Reunirea familiei – Cea de-a doua venire (Piatra)

Din timpul cînd Hristos s-a înalțat la cer după crucificarea Sa și după învierea Sa, urmașii Lui au așteptat cu nerăbdare și cu neliniște cea de-a 2-a lui venire promisă. A doua venire a lui Hristos e menționată mai mult de 300 de ori în Noul Testament. E vremea ca toți cei ce Îl urmează pe Dumnezeu să privească înainte cu multă dorință, pentru că pentru prima oară în istoria omenirii, întreaga familie umană va fi împreună și nu vom fi despărțiți din nou, niciodată. Pavel ne spune că Hristos va veni a 2-a oară pentru a revendica pe copiii Săi.

> ***Evrei 9; 28*** *tot aşa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă.*

Isus a vorbit despre venirea lui din nou și despre căminul pe care ni-l pregătește:

> ***Ioan 14; 1-4*** *Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca , acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. Ştiţi unde Mă duc şi ştiţi şi calea într-acolo."*

Hristos a spus:,, Voi veni din nou." Uneori, noi facem promisiuni pe care nu le putem ține, din cauza împrejurărilor. Dar promisiunile lui Isus Hristos sînt sigure-ele se vor împlini, și dacă există un lucru absolut sigur, acesta e faptul că Hristus Se va întoarce într-o zi pe acest pămînt.

A. Modalitatea întoarcerii lui Isus

i. Un eveniment vizibil

Sînt mulți oameni care cred în venirea lui Isus, dar mulți sînt confuzi în legătură cu modul în care ea va loc în realitate. Unii cred că Isus va veni în secret și în mod privat, dar observați cu atenție ce spune Isus:

> ***Faptele Apostolilor 1; 9-11*** *După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălţat la cer, şi un nor L-a ascuns din ochii lor. Şi cum stăteau ei cu ochii pironiţi spre cer pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb şi au zis: „Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer."*

Aceasta este relatarea înălțării. Ucenicii L-au văzut înălțîndu-Se, și doi bărbați în haine albe (probabil îngeri) au spus că ,,acest Isus pe care-L vedeți" se va întoarce în același mod. Ucenicii L-au văzut cu ochii lor pe Isus înălțîndu-Se. A fost un eveniment vizibil; întoarcerea Lui nu va fi secretă, ci vizibilă.

> ***Matei 24; 30*** *Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă.*

El nu va fi vizibil numai pentru copiii credincioși ai lui Dumnezeu, dar și pentru cei care L-au respins pe Dumnezeu. Observați cu atenție ce spune cartea Apocalipsa:

> ***Apocalipsa 1; 7*** *Iată că El vine pe nori. Şi orice ochi Îl va vedea; şi cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.*

ii. Un eveniment glorios

Atunci cînd Isus va veni, lucrul acesta va fi extrem de strălucitor. Nimeni nu va avea cum să nu-l vadă.

> ***Matei 25; 31*** *Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri,*

va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale.

Biblia vorbește despre înfățișărea unui înger (ca) fiind ca strălucirea, ca luminozitatea fulgerului. Vă puteți imagina strălucirea tuturor îngerilor combinată cu strălucirea Tatălui și a Fiului? Va fi ceva imposibil de ratat, va fi strălucitor în mod minunat.

iii. Un eveniment care schimbă lumea

Atunci cînd va veni Isus, lumea va fi întoarsă cu susul în Jos.

Apocalipsa 6; 14-17 *Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împăraţii pământului, domnitorii, căpitanii oştilor, cei bogaţi şi cei puternici, toţi robii şi toţi oamenii slobozi s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor. Şi ziceau munţilor şi stâncilor: „Cădeţi peste noi şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui şi cine poate sta în picioare?”*

Fiecare insulă și fiecare munte vor fi mutate din locul lor. Acesta nu este un eveniment secret. Observați de asemenea profeția dată regelui Nebucadnețar:

Daniel 2; 44-45 *Dar, în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii şi ea însăşi va dăinui veşnic. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini şi care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul şi aurul. Dumnezeul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat şi tâlcuirea lui este temeinică.”*

Această profeție ne spune în mod clar că atunci cînd Isus va veni din nou, nici un guvern pământesc nu va mai continua să existe. Ele vor fi sfărîmate în bucăți și sămînța femeii va triumfa asupra minciunii șarpelui.

B. Dumnezeu își revendică copiii săi credincioși

Biblia spune că pe măsură ce Isus Se apropie de pământ, El va striga tare, și toți cei ce au adormit crezînd în Isus, vor fi treziți la viață și vor fi ridicați pentru a-L întîmpina pe Isus în văzduh.

> ***1. Tesaloniceni 4; 16-17*** *Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.*

Mulți au stat în mormintele lor sute de ani, dar acum cei credincioși sînt treziți pentru viața veșnică. Unii care sînt vii la timpul întoarcerii lui Hristos, și care , desigur, n-au experimentat niciodată moartea, sînt ridicați în văzduh cu Stăpînul. Aceștia au acum viață veșnică, ei niciodată nu vor gusta moartea și vor trăi mereu împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Sînt unii care cred că Isus va veni din nou pe pământ și va face minuni și va vindeca oameni, dar observați că Biblia spune că cei drepți sînt ridicați pentru a-L întîmpina pe Stăpînul ,,ÎN VĂZDUH." În alt loc Isus comentează:

> ***Matei 24; 30-31*** *Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.*

Îngerii îi string pe cei din poporul lui Dumnezeu de pe pământ, așa cum secerătorii adună grîul prețios.

C. Copiii lui Dumnezeu conectați în mod permanent la Sursa vieții

Așa cum am declarat de mai multe ori, omul nu are viață nemuritoare pe acest pământ. Viața lui e dependentă clipă de clipă de darul vieții lui Isus în numele lui. Atunci cînd va veni Isus și minciuna șarpelui va fi distrusă și nu va mai fi nimic care să ne îndepărteze de Dumnezeu, canalul vieții va curge spre

noi permanent, direct de la tronul lui Dumnezeu.

> ***1. Corinteni 15; 51-54*** *Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă.*

Ce gînd minunat, să trăiești veșnic cu Dumnezeul nostru minunat, fără frica de moarte, fără boli și fără pierderea celor iubiți. Relațiile nu vor fi distruse niciodată și fiecare va avea dragoste desăvîrșită și grijă pentru ceilalți.

Minciuna șarpelui este învinsă, vom bea liber din apele vieții ce curg din tronul ceresc al lui Dumnezeu și legea lui Dumnezeu va fi permanent pecetluită în mințile noastre. Este interesant de observat că simbolul sursei vieții este cel ce este pecetluit, întipărit în mințile noastre pentru a asigura faptul că niciodată nu ne vom rătăci din și vom cădea în spaimele terorile păcatului.

> ***Apocalipsa 14; 1*** *Apoi m-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sionului şi împreună cu El stăteau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său şi Numele Tatălui Său.*

Numele Tatălui este cel care este pecetluit în gindirea noastră. Ne vom aminti mereu să-L onorăm și să-I dăm slavă Lui, amintindu-ne întotdeauna că de la El curge orice viață.

Capitolul 27

Trăind în familia împărăției lui Dumnezeu în zilele din urmă

În primul capitol, după examinarea unei situații tragice dintr-o familie, am făcut acest comentariu:

> *Ce principii lucrează în societate, încît provoacă această defecțiune în strîngerea unei comori de amintiri ale familiei? Ce determină nivelurile ridicate de izolare, depresie și sinucidere? Am putea oferi un nivel de suprafață al răspunsului, vorbind de nevoia de a petrece mai mult timp împreună, și aș putea să vă ofer o listă cu lucruri de făcut (pe care voi le știți deja) care ar putea ajuta mult familia voastră în strîngerea acestei comori al familiei, dar cred că ar fi ca și cum v-aș oferi un mop pentru a curăți mizeria, mai degrabă decăt să vă arăt locul de unde să închideți robinetul. Cred că problemele sînt mult mai grave decît o simplă listă cu lucruri de făcut.*

Am făcut o examinare pătrunzătoare a forțelor care lucrează la destrămarea familiilor. Cu aceste principii în dotare, putem acum să oferim unele sugestii și indicații pentru stringerea unei comori de amintiri ale familiei.

A. Relația dintre soț și soție

Așa cum am aratat în mod clar, totul depinde de o structurare corectă a relației soț – soție într-o structură de binecuvîntare. Această structură a binecuvîntării e stabilită de către soț care-și îndeplinește rolul de cap, binecuvîntător și semănător al căminului, și de catre soție care-și îndeplinește rolul ei crucial de agent de hrănire supus, ce atrage acea binecuvîntare. Deci, cum realizăm acest lucru în viața de zi cu zi?

i. Soțul și tatăl

Recunoaște privilegiul tău și responsabilitatea ta de ați binecuvînta soția și copiii. Ai autoritate din cer pentru a te ruga și pentru a invoca binecuvîntare în viețile lor. Roagă-te în fiecare zi pentru ca viețile soției tale și a copiilor tăi să fie umplute cu binecuvîntare și cu pace. Roagă-te pentru protejarea lor, pentru înțelepciune și succes. Atitudinea ta și percepția de sine în acest proces al rugăciunii sînt vitale. Roagă-te cu un simț al scopului, crezînd că acest lucru este o parte crucială a rolului tău în cămin și că Dumnezeu va binecuvînta într-adevăr familia ta.

Amintește-ți de puterea cuvintelor tale. Cuvintele tale sînt semințe puternice care vor culege o recoltă în viața soției tale și a copiilor tăi.

> ***Proverbele 18; 21*** *Moartea şi viaţa sunt în puterea limbii; oricine o iubeşte îi va mânca roadele.*

Folosește orice ocazie pentru a spune cuvinte de încurajare soției și copiilor tăi Familia ta are nevoie să audă aceste cuvinte care însămînțează, ea depinde de ele. Evită tentația de a-ți reține binecuvîntare atunci cînd autoritatea ta este provocată. Amintește-ți că demnitatea și valoarea ta vin de la Dumnezeu. Învață-ți familia principiile biblice ale canalului de binecuvîntare și importanța pentru ei a faptului de a rămîne în acest canal.

La sfîrșitul fiecărei zile, mijlocește pentru copiii tăi și cere-I lui Jahwe să ierte greșelile copiilor tăi. Acesta e un principiu al conducerii vital. Ești responsabil de purtarea lor pînă cînd ei ajung la vîrsta cînd pot să dea singuri socoteală. Rebuie să acționezi în folosul lor.

Amintește-ți că împărăția familiei tale depinde de atitudinea de supunere pe care soția ta o are față de tine. Fă-i viața frumoasă și plină de bucurie. Fă orice efort pentru a aprecia munca ei din cămin și susține-o prin orice modalități poți. Roagă-te pentru soția ta și roagă-te pentru înțelepciune în a o conduce cît mai bine. Adu-ți aminte că ea are încredere că conducerea ta va fi călăuzită de Dumnezeu și că ca va fi binecuvîntată sub conducerea ta. Roagă-te înainte de a-i cere să facă anumite lucruri, asigură-te că ceea ce îi ceri să facă este ceea ce Dumnezeu ar vrea ca ea să facă.

Nu tipa sau nu ridica vocea tare, cu furie la membrii familiei tale. Ridicarea vocii indică o pierdere a identității din partea ta, înseamnă că tu te bazezi pe tine însuți mai degrabă decît pe Dumnezeu. Cuvintele spuse la mînie de către un soț și un tată sînt extrem de dăunătoare pentru sănătatea emoțională a familiei sale. Cuvîntul tău e o sămînță și un cuvînt semănat la mînie va face să culegi roadele unei vijelii în copiii tăi. Satan te va ispiti în mod regulat ca să vorbești cu furie și ca să-ți blestemi soția și copiii. Dacă simți în mod constant impulsul de a face asta, trebuie să apreciezi dacă îți găsești cu adevărat valoarea în Tatăl tău ceresc și trebuie să te vezi pe tine însuți ca pe conducătorul căminului tău.

Poți fi într-o situație în care soția ta caută să te domine și să te controleze. Mai degrabă decît să răspunzi în același mod, asumă-ți rolul de conducere și roagă-te binecuvîntînd în viața soției tale. O femeie care controlează și domină se simte, în realitate, nesigură. Ea are nevoie de binecuvîntare și de apreciere care să ajute la vindecarea rănilor pe care le-a suferit din partea tatălui său a celor provocate de slaba ta conducere din trecut. Acest lucru cere multă răbdare și rugăciune, dar răsplata merită efortul.

Amintește-ți că e responsabilitatea ta să îți înveți familia despre principiile canalului de binecuvîntare. Adu-ți familia împreună pe o bază ordonată pentru a o învăța principiile ce se găsesc în Biblie. Învață-i despre Dumnezeu, sursa oricărei vieți și despre cum să rămînem conectați la această sursă. Învață-i despre minciuna șarpelui și despre pericolele de a acționa în mod independent.

Păziți Sabatul ca pe o zi specială a familiei în care se închină lui Dumnezeu, și amintiți-vă toate lucrurile minunate pe care El le-a făcut pentru tine și pentru familia ta. Sabatul ne aduce adevărata odihnă în Hristos precum Se odihnește El în Tatăl Său. Prin acest dar special al Duhului Sfînt ni se reamintește că orice viață vine de la Dumnezeu și că noi avem viață numai printr-o relație cu El.

Învață-ți familia cu privire la călătoria sanctuarului din curte în Locul Preasfînt și despre cum a promis Dumnezeu să scrie legea protejatoare a celor 10 porunci în inimile noastre astfel încît să fim în permanență conectați cu El.

Ține-ți căminul cît de departe posibil de filmele, muzica și programele

educaționale inspirate de Noua Ordine Mondială, care vor submina canalul de binecuvîntare. Ferește-ti familia de programe TV care subminează rolul de conducere al tatălui.[60] Păstrează în minte acest text atunci cînd apreciezi materialul informațional care intră în căminul tău:

> ***Filipeni 4; 7-8*** *Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus. Încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună şi orice laudă, aceea să vă însufleţească.*

Sînt lucrurile vizionate sau citite adevărate și cinstite. Majoritatea programelor de ficțiune nu se Califică ca adevărate. Sînt ele drepte, pure și frumoase simpatic? Cît de multe programe nu sînt pline cu limbaj murdar, comportament imoral și violență? E important să-ți amintești că chiar dacă tu îți împiedici copiii să vizioneze aceste lucruri, dar tu însuți le vizionezi, spiritul care animă aceste filme va trece de la tine la copiii tăi oricum.

E mai ușor să ții aceste lucruri departe de copii atunci cînd sînt mai mici, dar e mai greu să faci asta pe măsură ce devin mai mari. Pe măsură ce cresc, lucrează cu ei pentru ca să vadă pericolele, mai degrabă decît doar să îi împiedici să aibă acces la lucruri. Ei trebuie să învețe să ia propriile lor decizii, nu poți lua tu toate deciziile pentru ei.

Amintește-ți că în calitate de cap al familiei, atunci cînd te angrenezi în activități lumești, deschizi ușa pentru ca întreaga familie să fie afectată de un spirit lumesc toată familia în a fi afectată de spirit lumesc. Adu-ți aminte că dacă vizionezi un material ce are un spirit de rebeliune, poți semăna un spirit de răzvrătire în copiii tăi. Apoi, atunci cînd ei se răzvrătesc împotriva ta, este vina ta, mai degrabă decît vina lor. Discerne cu grijă importanța rolului tău de protector al familiei împotriva influențelor exterioare.

Mai presus de toate, rămîi aproape de exemplul și Stăpînul / Maestrul tău – Isus Hristos. Pe măsură ce stai conectat cu El în rugăciune și studiu, vei fi

60 Foarte popularul program, Familia Simpson este exemplu evident al acestui lucru. Vei descoperi că majoritatea programelor vor să submineze adevăratele valori ale familiei în vreun fel sau altul.

umplut cu înțelepciunea, harul și pacea de care ai nevoie pentru a-ți conduce familia. Dacă serviciul tău te împiedică să ai timp suficient pentru a te ruga și a medita – găsește altă slujbă. E mult mai bine să pierzi un loc de muncă decît să-ți pierzi familia. Familia este totul pentru tine.

ii. Soția și mama

Așa cum am notat mai înainte în mai multe rînduri, cheia pentru succes în familia împărăției depinde de rolul de pivot al soției și al mamei. Spiritul supus pe care ea il aduce în cămin stabilește și autoritatea de a binecuvînta a soțului ei și influențează puternic pe copiii săi cu principiul supunerii. Dumnezeu este sursa oricărei vieți și supunerea față de El este mijlocul prin care primim viață, dar acest lucru este, în general, invizibil. Supunerea legitimă este cheia pentru viața în familie și este canalul pentru a înțelege supunerea față de Dumnezeu.

Rolul soției și al mamei este de a hrăni sămînța soțului ei, atît în mod fizic, cît și în mod spiritual. O soție înțeleaptă va atrage binecuvîntarea soțului său asupra ei și asupra copiilor săi.

Cel mai bun mod în care o soție poate asigura pentru ea și pentru copiii săi o binecuvîntare este de a se ruga pentru soțul ei, pentru ca el să poată conduce cu înțelepciune și tact. Roagă-te pentru el pentru ca să ea decizii bine gîndite, încît să beneficieze de ele întreaga familie.

O soție înțeleaptă nu va sfida deciziile soțului său, nici nu își asumă responsabilitatea de a avea ultimul cuvînt. Ea nu va căuta să-și manipuleze soțul cu lacrimi sau prin cuvinte de lingușire sau cu favoruri maritale. O asemenea amăgire și manipulare va face ca să culeagă niște roade nepotrivite de la copiii săi și îi va învăța să fie șireți în a urma propria lor cale.

Uneori, Stăpînul îți va arăta lucruri pe care nu i le va arăta imediat soțului tău, așa cum Stăpînul i-a îngăduit Rebecăi să discearnă că Iacov era un băiat mai spiritual decît Esau. Acesta e un test ca să vadă dacă te vei ruga pentru soțul tău și dacă vei apela la el, într-un mod supus, sau dacă te vei încrede în ,,cunoașterea ta superioară" pentru a efectua schimbări așa cum a făcut Rebeca, determinîndu-l pe Iacov să-și înșele tatăl. Rezultatul a fost că nu și-a

mai văzut niciodată fiul preferat.

Prin supunerea față de soțul tău, te supui lui Dumnezeu de dragul Său. Dacă soțul tău nu este credincios, prinde fiecare ocazie de a-i întări conducerea prin a fi supusă în atitudinea pe care o ai. Așa cum declară Biblia:

> ***1. Petru 3; 1-6*** *Tot astfel, nevestelor, fiţi supuse şi voi bărbaţilor voştri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat şi în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu şi erau supuse bărbaţilor lor; ca Sara, care asculta pe Avraam şi-l numea „domnul ei". Fiicele ei v-aţi făcut voi, dacă faceţi binele fără să vă temeţi de ceva.*

Amintește-ți că supunerea nu e un proces pasiv doar de a face orice spune soțul, ci e un proces activ de a te ruga pentru înțelepciune pentru soțul tău, apelînd la el în probleme care sînt importante pentru tine. Caută sfatul și călăuzirea lui, și ai încredere că Stăpînul îi va da soțului tău înțelepciune pentru a te îndruma. Dacă soțul tău îți cere în mod specific să încalci poruncile lui Dumnezeu, explică-i cu blîndețe că aceste porunci sînt foarte importante pentru tine și că cerîndu-ți să le încalci, el îți cere să-ți încalci conștiința și că, de fapt asta este ceea ce el vrea. Dacă nu va înceta, atunci tu trebuie să spui în mod liniștit și hotărît că nu poți face asta și trebuie să te rogi ca el să-și înceteze cu cererea lui. Nu-l provoca, nici nu tipa la el, nici nu încerca să îl manipulezi pentru a-l face să se răzgîndească. Ai încredere că Dumnezeu nu va permite ca tu să fii ispitită mai mult decît ești în stare să suporți.

Nu vorbi de rău despre soțul tău în fața altora în nici o împrejurare. Nu-l critica, nici nu-l deprecia, pentru că aceasta e cea mai sigură cale de a aduce asupra ta propria distrugere. Dacă sînt probleme, apelează la soțul tău și dincolo de asta, apelează la conducătorii bisericii sau ai comunității familiei ca să ofere ajutor – și asta nu cu scopul răzbunerii, ci pentru a ajunge la pace.

Dacă soțul tău nu își îndeplinește datoria lui preoțească de a învăța și de a conduce familia în probleme spirituale, nu-ți asuma acest rol în mod automat. Cere permisiunea soțului tău de a îndeplini acest rol, dacă el simte că nu o poate face. Și continuă să te rogi pentru ca el să și reia sau să înceapă a-și îndeplini acest rol cît mai curînd posibil.

Tu ești regina căminului tău și poți face multe pentru ca el să devină un loc frumos. Prin intermediul darurilor hrănitoare ale ospitalității, poți să-ți faci căminul un loc în care soțul tău, copiii și prietenii tăi iubesc să fie. Fii binedispusă în munca ta și amintește-ți că ordinea și curățenia în căminul tău, cu toate că sînt importante, nu sînt mai importante decît apropierea în relațiile familiei tale: căminul a fost făcut pentru om, nu omul pentru cămin.

Caută înțelepciunea de la Stăpînul, și prin intermediul soțului tău, să înveți pe copiii tăi, mai ales în primii lor ani de viață. Este privilegiul tău să dai tonul fundamentul caracterelor lor. Întipărește în ei importanța poruncilor, a canalului de binecuvîntare și nevoia de a-l respecta și onora pe tatăl lor. După cum declară Biblia:

> ***Titus 2: 3-5*** *Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin, să înveţe pe alţii ce este bine, ca să înveţe pe femeile mai tinere să-şi iubească bărbaţii şi copiii, să fie cumpătate, cu viaţa curată, să-şi vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaţilor lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.*

Este o lucrare specială pe care mamele o au de făcut cu fiicele lor, și femeile spirituale cu femeile tinere în biserică aceea de a imprima principiile familiei împărăției ale supunerii biblice. Familia împărăției depinde de această învățătură, și tu ești în cel mai bun loc pentru a păstra activă această împărăție. Pentru aceasta Tatăl a trimis pe Fiul Său în calitate de agent al principiului pentru a salva familia împărăției, deoarece nimeni nu cunoaște mai bine principiile supunerii decît Fiul lui Dumnezeu.

În această epocă modernă în care lumea caută să antreneze tinerele femei pentru ca să fie independente și deloc supuse, tu ai o datorie sacră de a crește tinere femei care să fie blînde și supuse, care să știe cum să atragă Duhul

lui Dumnezeu mai degrabă decît spiritul amar și agresiv al lui Satan. Multe depind de această lucrare vitală de a educa tinerele femei. Așa cum universul depinde în mod total de supunerea lui Isus față de Tatăl, familiile noastre depinde de dezvoltarea unor tinere femei care să înțeleagă puterea supunerii pentru familia împărăției.

Mai presus de toate privește la Salvatorul tău îndeaproape și studiază exempul Să-u de supunere. În multe privințe, tu ai fost făcută după imaginea Lui și ai bucuria de a descoperi cu putere caracterul Său, lumii.

B. Timpuri pentru binecuvîntări speciale și evenimente cu binecuvîntări speciale

Cea mai mare bucurie și responsabilitate pentru părinți este de a crește copii fericiți, înțelepți și productivi. Succesul familiei împărăției depinde de sămînța binecuvîntată, ce trebuie să fie plantată inimile copiilor voștri de către tată și hrănită de mamă. Această lucrare poate fi făcută zi de zi, dar, sînt niște timpuri speciale sînt o ceremonie formal de binecuvîntare poate fi îndeplinită pentru a pecetlui sămînța binecuvîntată în inimile copiilor voștri.

vi. Conceperea și sarcina

Cu toate că copilul nu s-a născut, canalul de binecuvîntare este încă foarte activ. Atitudinea voastră față de copilul vostru nenăscut, așază totuși temeliile stabilității emoționale a acelui copil. Și soțul și soția ar trebui să-L caute pe Stăpînul împreună cu mulțumiri pentru copilul nenăscut. Chiar dacă copilul a fost un ,,accident" din partea lor, nu a fost un accident din partea lui Dumnezeu. Prima binecuvîntare este atitudinea de dorință și bucurie pentru copil. Ar fi bine să țineți o sărbătorire specială a evenimentului pe care îl puteți înregistra video sau puteți face fotografie pentru a le arăta copiilor atunci cînd ei sînt mai mari, dovada entuziasmului vostru în perioada conceperii lor și a dezvoltării lor în pîntecele mamei.

vii. Nașterea

Nașterea unui copil este evenimentul cel mai plin de bucurie. Nu căderți în ispita de a dori ce să fie copilul: fată sau băiat. Acceptați sexul copilului ca pe un dar al lui Dumnezeu pentru voi. Orice insinuare de dezamăgire curge imediat prin canal în memoria emoțională și îl va blestema.

Cît de curînd posibil, organizați o ceremonie specială de dedicare pentru a vă angaja în mod solemn că veți crește acest copil în principiile familiei împărăției lui Dumnezeu. Puteți aranja să faceți acest lucru întro biserică sau în grupul unei comunități , sau în mod simplu cu familia voastră extinsă.

viii. Copilul mic care începe să umble și primii ani de viață

Asigură-i copilului tău belșug de iubire și afecțiune într-un mediu al căminului liber de conflict și de neînțelegeri, pe cît de mult poți. Pe durata acestor ani, copilul îți va pune răbdarea la încercare prin a se hotărî să ducă pînă la capăt îndeplinirea ordinelor tale. Nu striga la copiii tăi, nici nu îi amenința, pentru că un asemenea comportamennt vine dintr-o lipsă a cunoașterii cu privire la cine ești tu. În mod calm și hotărît explică-le copiilor tăi care sînt îndatoririle lor și asigură-te că le îndeplinesc. Uneori, acest lucru va lua mai mult timp decît ești tu dispus să acorzi, dar asta este de o importanță vitală. Amintește-ți că atunci cînd copilul tău este încet în a asculta sau refuză să asculte, Satan lucrează pentru a-îi înrobi voința. Mai degrabă decît să-i dojenești, roagă-te în mod constant pentru ca Dumnezeu să le facă voința elibereze voința, asfel încît ei să asculte de ordinele tale. În unele cazuri, Satan va încerca să folosească frica din inima copilului tău pentru a-l face să nu se supună-acest lucru se întîmplă, deseori, în cazul în care mănîncă anumite alimente. Iar-eși, în unele cazuri, nu copilul e cel ce nu dorește să fie supus, frica introdusă de Satan a pus stăpînire pe el și a făcut să fie greu pentru el să asculte. Cu răbdare, condu-i în rugăciune, cu privire la asemenea frici și încurajează-i să se încreadă în Dumnezeu.

Pe parcursul acestor ani, închinarea de dimineață și cea de seară sînt un timp excelent pentru binecuvîntare. Îți sugerez ca în ajunul fiecărui Sabat, atunci

cînd conduci un program de închinare în cămin, să-ți aduci copiii lînge tine, și în calitate de tată să-ți pui mîinele peste ei și să-i binecuvîntezi. Spune-le că sînt speciali (deosebiți) și că îi iubești și că Dumnezeu îi iubește. Aceste evenimente vor ajuta la pecetluirea semințelor binecuvîntării în copiii tăi.

ix. Adolescența

Începutul adolescenței sau vîrsta cuprinsă între 13 și 19 ani este un timp extrem de important. El marchează trecerea de la copilărie la starea de adult. Pe durata acestui timp, copilul va începe să se transforme pe plan fizic în bărbat sau femeie. De asemenea, cam în acest timp un copil va căuta o validare specială pentru identitatea, scopul și destinul său. Pe durata acestor ani rolul tatălui devine extrem de important. Amintiți-vă versetul din Biblie, care declară:

> ***Proverbe 17; 6*** *Copiii copiilor sunt cununa bătrânilor şi părinţii sunt slava copiilor lor.*

Pe măsură ce un copil intră în anii adolesenței, vă sugerez ca să organizați o ceremonie specială de apreciere pentru copil în prezența familiei și a prietenilor, ceva în genul unei confirmări sau a unei ceremonii de Bar Mitvah. Partea crucială a ceremoniei o constituie declarațiile de iubire și de apreciere ale tatălui, făcute în fața celor adunați acolo. Acest lucru va planta cu putere semințele familiei împărăției lui Dumnezeu și va ajuta la păzirea lor de multele pericole cu care adolescenții se confruntă pe măsură ce caută să se consolideze pe ei însiși ca adulți.

x. Vîrsta adultă

Un copil va ajunge la starea de adult, în mod normal în jurul vîrstei dintre 18 și 21 de ani, dar acest lucru variază în funcție de fiecare copil. Multe culturi recunosc o nevoie de a sărbători ceva de genul aniversării a celei de a douăzecișiuna zile de naștere. Și aici tatăl poate juca un rol cheie în această sărbătorire, lansîndu-și fiul sau fiica, bărbat sau în starea de femeie. Cînd tatăl nostru ne spune că acum sîntem bărbat sau femeie, este extrem de semnificativ, de aceea, ar fi înțelept să avem parte de o asemenea sărbătorire

la acel timp.

xi. Căsătoria

Continuarea existenței familiei împărăției depinde în mod total de alegerea unui partener de căsătorie potrivit pentru copilul tău. Dacă ai fost sîrguincios în a-ți binecuvînta copiii și în a-i învăța principiile conducerii și supunerii, ei vor alege mult mai probabil un partener care cultivă și el aceste valori. Roagă-te cu seriozitate pentru copiii tăi pentru ca ei să facă o alegere înțeleaptă, și roagă-te pentru ca ei să poată căuta sfatul tău cu privire la un partener. Evită de a-ți impune părerea cu privire la un partener de viață și atunci cînd ei fac o alegere fii atent să nu critici în mod dur, alegerea lor a unui potențial tovarăș de viață.

Cînd, după consultare și rugăciune, ei au decis să se angajeze în căsătorie, susține decizia copilului tău, nu îi submina, întrucît asta ar putea distruge căsătoria încă de la început.

Caută să devii apropiat cu ginerele sau nora. Primește-i bine în familia ta și ține-ți ușa deschisă pentru ei. Ziua nunții ar trebui să fie un eveniment ce aduce multă bucurie. E nevoie de multă rugăciune și de mult efort pentru a face ca să fie astfel. Binecuvîntează-ți copiii atunci cînd se căsătoresc, deoarece fără binecuvîntarea ta, căsătoria lor va fi cu lupte. Chiar dacă simți că sînt probleme faptul de a-i blestema va aduce numai răzvrătire, odată ce ei au hotărît să meargă înainte și îți va taja posibilitatea de a fi apropiat cu ei. Fă totul pentru a păstra deschis canalul binecuvîntării, copiii tăi încă au nevoie de binecuvîntare ta, atunci cînd ei au proprii lor copii.

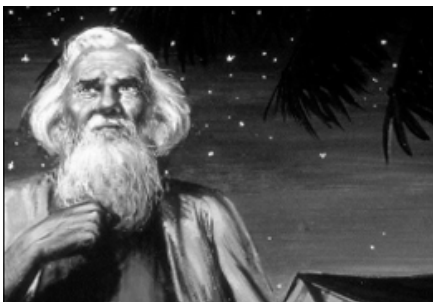
xii. Nepoții de bunici

Un bunic are un rol de jucat în binecuvîntare. Amintiți-vă că coroana bătrînilor sînt nepoți lor. Dacă ești apropiat cu fiul tău sau cu fiica ta, ei vor veni plini de speranță la tine pentru a-i sfătui cum să procedeze cu copilul lor în anumite situații. Deoarece copiii noștri ne seamănă nouă, bunicii au o putere de cunoaștere specială în ceea ce privește trăsăturile de caracter ale unui nepot. Evitați să oferiți sfaturi cu privire la creșterea copiilor atunci cînd nu vă sînt

cerute. Binecuvîntați-vă nepoții la fiecare ocazie și încurajați-i în lucrarile spirituale. Nepoții pot fi așa o binecuvîntare pentru bunici și a petrece timp cu nepoții care te iubesc, poate fi cea mai mare binecuvîntare.

C. Viața la țară

Vă amintiți că am făcut mai multe comparații între filosofiile lui Avraam și Nimrod. Avem aici din nou acel tabel.

Avraam	**Nimrod**
	
1. Structura familiei (Gen. 18; 19)	1. Dictator, Tiran individual (Gen. 10; 10)
2. Locuitori rurali nomazi (Evr. 11; 8-10)	2. Constructori și apărători de cetăți (Gen. 11; 4)
3. Identitate prin binecuvîntare părintească (Gen. 12; 2)	3. Identitate prin renume (Gen. 11; 4)
4. Păzesc Sabatul și poruncile (Gen. 26; 5)	4. Urmează dorințele persoanele (Romani 1; 21-23)
5. Credință în moarte și înviere (Evrei 11; 17-19)	5. Credință în nemurirea sufletului (Gen. 3; 4)
6. Salvator ca Restaurator smerit al vieții descoperit în Mielul înjunghiat (Ioan 11; 25)	6. Salvator ca Eliberator mîndru și Subjugator împuternicit de Soare și de închinarea la natură
7. Concentrare a închinării asupra Invizibilului	7. Concentrare a închinării asupra vizibilului

Unul dintre punctele pe care le-am notat, a fost că o familie a împărăției funcționează cel mai bine într-un mediu rural înconjurat de lucrurile lui

Dumnezeu. Cetățile au fost construite mai întîi de Cain și apoi Nimrod a extins aceste principii. Cetățile sînt de obicei, plină de nelegiiuri, violența și de o satisfacere a sinelui, de plăceri pe care mulțimile le iubesc. Cetatea nu este un loc pentru a crește copii în familia împărăției. Biblia ne spune:,, Fii liniștit și cunoaște că Eu sînt Dumnezeu." Este greu să fii liniștit în timp ce locuiești într-o cetate cu viață tumultuoasă .

Cînd ești înconjurat de copaci și de dealuri, munți și rîuri, ți se reamintește în mod constant de sistemul canalului de binecuvîntare al lui Dumnezeu. Mai degrabă decît să depinzi de om pentru apa de care ai nevoie, e bine să depinzi de ploaia din cer. Copiii tăi vor fi mai aproape de natură și vor învăța să aprecieze lucrurile din natură. Dacă nu locuiești într-un mediu de țară, te încurajez să te rogi cu privire la mutare cît de curînd este posibil în mod rezonabil. Nu trebuie să vrei să fii complet izolat de oameni.Locuiești aproape de un oraș mic ar fi de preferat. Pe măsură ce te rogi, Dumnezeu îți poate da înțelepciune pentru aceste probleme, întrucît cauți să construiești familia ta pentru împărăție.

D. O comoară de amintiri ale familiei

Pe măsură ce cu rugăciune constantă cauți să pui în aplicare principiile expuse în această carte, eu sînt plin de speranță și încrezător că vei aduna o mare comoară de amintiri pentru tine și pentru copiii tăi. Un lucru pe care am grijă să îl fac în calitate de tată, este să înregistrez cu camera de filmat și cu alte mijloace video evenimente de familie speciale și să le pun spre vizionare familiei mele la ocazii semnificătive, cum ar fi în perioada sărbătorilor de la sfîrșitul anului.

Eu am, de obicei fotografii într-un dispozitiv de (Show playing pe computerul meu ca un ,,ecran ce salvează", și îi văd deseori pe soția mea și pe copiii mei oprindu-se și privind la acele poze. Este bine să ți se reamintească timpurile fericite pe care le-ați trăit împreună de-a lungul anilor. Aceste amintiri vor rămîne cu copiii tăi și îi vor proteja de teribila tragedie care (i) s-a întîmplat cu bietul tînăr din capitolul 1. Îi vor proteja și de tendința spre multele vicii și spre răzvrătire pe care tinerii de astăzi o au pe măsură ce se confruntă cu

blestemele ce au intrat în viețile lor prin minciuna șarpelui despre puterea inerentă.

Vreau să mă rog pentru familia ta, ca să fie binecuvîntată și plină de bucurie și să rezistă la atacurile lui Satan într-o lume în care fructele lumesti, fatale ale păcatului au ajuns la coacere. Te încurajez să-ți faci partea în păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. De asemenea, aștept cu nerăbdare timpul în care noi toți în calitate de copii ai lui Dumnezeu vom sta în picioare în jurul tronului Său și ne vom închina Lui, care este sursa oricărei binecuvîntări.

Apendice:

Regulile de interpretare ale lui William Miller

(Cu pasaje biblice întregi, incluse)

Din ,,Memoriile lui William Miller", publicate de Sylvester Bliss, 1853, paginile 70-72
A se vedea și publicația ,,Review and Herald," 16 martie 1868

„Pentru ca să putem proceda în mod inteligent... vă voi da un extras sau două din Regulile de interpretare ale domnului Miller, care sînt în mod substanțial cele ale fiecărui interpret judicios al cuvîntului lui Dumnezeu." James White – Rewiew and Herald, 16 sept. 1851

Studiind Biblia, am descoperit următoarele reguli ca fiind de mare folos pentru mine însumi, și acum le ofer publicului la cererea lui specială. Fiecare regulă trebuie să fie bine studiată, în conexiune cu referințele din Scriptură, dacă cercetătorul Bibliei vrea să beneficieze deplin de ele.

Regula 1.

Fiecare cuvînt trebuie să aibă sensul lui propriu asupra subiectului prezentat în Biblie.

Dovadă: Matei 5; 18

Regula 2.

Toată Scriptura este necesară și poate fi înțeleasă printr-o cercetare sîrguincioasă și prin studiu.

Dovadă: 2. Timotei 3; 15-17

Regula 3.

Nimic din ceea este descoperit în Scriptură nu poate sau nu va fi ascuns pentru cei care cer cu credință, fără șovăire.

Dovezi: Deuteronom 29; 29, Matei 10; 26-27, 1. Corinteni 2; 10, Filipeni 3; 15, Isaia 45; 11, Matei 21; 22, Ioan 14; 13-14 Iacov 1; 5-6, 1. Ioan 5; 13-15.

Regula 4.

Pentru a înțelege doctrina, adunați toate pasajele din Scriptură, referitoare la subiectul pe care vreți să-l cunoașteți, apoi lăsați fiecare cuvînt să aibă propria lui influență, și dacă puteți să vă formați o teorie fără contradicții, nu puteți fi în eroare.

Dovezi: Isaia 28; 7-29, Isaia 25; 8, Proverbe 19; 27, Luca 24; 27, 44-45, Romani 16; 26, Iacov 5; 19, 2. Petru 1; 19-20.

Regula 5.

Scriptura trebuie să fie propriul ei interpret, întrucît ea este o regulă pentru ea însăși. Dacă eu depind de un profesor pentru ca să mi-o interpreteze și el trebuie să facă presupuneri cu privire la semnificația ei, sau dorește s-o obțină pe baza crezului său sectar sau pentru că este considerat înțelept, atunci presupunerile lui, dorința crezul sau înțelepciunea lui sînt regulile mele, nu Biblia.

Dovezi: Psalm 19; 9-13, Psalm 119; 97-105, Matei 23; 8-10, 1 Corinteni 2; 12-16, Ezechiel 34; 18-19, Luca 11; 52, Maleahi 2; 7-8.

Regula 6.

Dumnezeu a descoperit lucrurile ce au să vină, prin viziuni, prin metafore și parabole, și în acest mod, același lucruri sînt, deseori, descoperite iar și iar, prin diferite viziuni, sau prin diferite metafore și parabole. Dacă vrei să le înțelegi, trebuie să le combini pe toate într-una.

Dovezi: Psalm 89; 19, Osea 12; 10, Habacuc 2; 2, Faptele 2; 17, 1. Corinteni 10; 6, Evrei 9; 9, Psalm 78; 2, Matei 13; 13, Geneza 41; 1-32, Daniel – capitolele 2, 7, și 8 (imagine, fiare necurate, fiare curate): Faptele 10: 9-16.

Regula 7.

Viziunele sînt intotdeauna menționate ca atare.

Dovadă: 2. Corinteni 12; 1.

Regula 8.

Metaforele au întotdeauna un sens figurat și sînt folosite mult în profeții pentru a reprezenta lucruri viitoare, timpuri și evenimente, precum munți care înseamnă guvernări, fiare, ce înseamnă regate. Ape înseamnă Cuvîntul lui Dumnezeu. Zi înseamnînd an.

Dovezi: Daniel 2; 35, Daniel 7; 8, Psalm 119; 105, Ezechiel 4; 6.

Regula 9.

Parabolele sînt folosite drept comparații pentru a ilustra anumite subiecte, și trebuie să fie explicate în același mod ca metaforele, de către subiect și de către Biblie.

Dovadă: Marcu 4; 13

Regula 10.

Metaforele au, uneori, două sau mai multe semnificații, cum ar fi cuvîntul zi care e folosit într-un sens figurat pentru a reprezenta trei perioade de timp, diferite.

Dovezi:

1. Nedefinit. *Eclesiastul 7; 14*

2. Definit, o zi pentru un an. *Ezechiel 4; 6*

3. Zi pentru o mie de ani. *2. Petru 3; 8*

Dacă stabilești înțelesul corect, el se va armoniza cu Biblia și va avea sens, altfel nu se va întîmpla așa.

Regula 11.

Cum să știi cînd un cuvînt e folosit în sens figurat. Dacă el are sens potrivit așa cum se găsește, și nu contravine legilor simple ale naturii, atunci el trebuie să fie înțeles în mod literal, iar dacă nu, trebuie înțeles în mod figurat.

Dovezi: Apocalipsa 12; 1-2, Apocalipsa 17; 3-7

Regula 12.

Pentru a afla adevărata semnificație a metaforelor sau a altor figuri, urmărește cuvîntul tău figurat (figurative) prin Biblia ta, și acolo unde îl găsești explicat, pune-l pe metafora ta, și dacă el are sens nu ai nevoie să cauți mai departe, dacă nu, caută din nou.

Regula 13.

Pentru a cunoaște dacă avem adevăratul eveniment istoric pentru împlinirea unei profeții: dacă descoperi că fiecare cuvînt al profeției (după ce

metaforele sînt înțelese) este împlinit în mod literal, atunci poți ști că istoria ta este adevăratul eveniment. Dar dacă un cuvînt lipsește dintr-o împlinire, atunci trebuie să cauți alt eveniment, sau să aștepți dezvoltarea lui viitoare. Pentru că Dumnezeu are grijă ca istoria și profeția să fie în acord, astfel încît adevărații copii credincioși ai lui Dumnezeu să nu fie făcuți de rușine.

Dovezi: Psalm 22; 5, Isaia 45; 17-19, 1. Petru 2; 6, Apocalipsa 17; 17, Faptele Ap. 3; 18.

Regula 14.

Cea mai importantă regulă din toate este aceea că trebuie să ai credință. Trebuie să fie o credință care cere jertfă / Jertfire, și dacă este încercată, va renunța la cel mai drag lucru de pe pămînt, la lume și la toate dorințele ei, la caracter, mod de viață, ocupație, prieteni, cămin, confort și onoruri lumești. Dacă vreunul dintre aceste lucruri o să împiedice credința noastră în vreo parte a cuvîntului lui Dumnezeu, el va dovedi că această credință este zadarnică. Nici nu putem mereu crede, atîta vreme cît unul din aceste motive se ascunde și stă la pîndă în inimile noastre. Trebuie să credem că Dumnezeu niciodată nu Își va încălca Cuvîntul. Și putem avea încredere că cel care bagă în seamă o vrabie și numără firele de păr de pe capul nostru, va veghea la împlinirea propriului Său cuvînt, și va așeza un zid de protecție în jurul lui, și îi va păzi pe aceia care se încred în mod sincer în Dumnezeu și își pun o încredere implicit în cuvîntul Său, păzindu-i de rătăcire de la adevăr, cu toate că nu pot înțelege limba ebraică sau limba greacă veche.

Acestea sînt unele dintre cele mai importante reguli pe care am descoperit că Cuvîntul lui Dumnezeu, mă îndreptățește, mă autorizează să le adopt și lă se urmez pentru a avea o metodă de lucru și continuitate. Și dacă nu sînt într-o mare amăgire astfel, am descoperit că Biblia, luată ca un întreg, este una dintre cele mai simple, clare și inteligibile cărți din cîte au fost scrise vreodată, conținînd dovezi în ea însăși ale originii sale divine, și că este plină de orice cunoștință pe care inimile noastre și-ar dori să o cunoască sau să se

bucure de ea. Am descoperit că Biblia este o comoară pe care lumea nu poate să o dobîndească că oferă o pace calmă în credință / faptului de a crede și o speranță puternică pentru viitor. Ea sprijinește mintea în tristețe și ne învață să fim smeriți cînd avem parte de prosperitate. Ea ne pregătește să îi iubim pe alții și să le facem bine și să ne dăm seama de valoarea sufletului. Ne face curajoși și viteji pentru adevăr și ne întărește brațul pentru a ne împotrivi erorii. Ea ne oferă o armă puternică pentru a distruge necredința și ne face să cunoaștem singurul antidote împotriva păcatului. Ne învață despre cum va fi învinsă moartea și despre cum legăturile mormîntului vor fi rupte. Ne spune de evenimente viitoare și ne arată ce pregătire este necesară pentru a le întîmpina. Ne oferă o ocazie de a susține o conversație cu Regele regilor și descoperă cel mai bun cod de legi, promulgat, legiferat vreodată.

Aceasta este doar o palidă perspectivă asupra valorii sale, totuși ce multe suflete care merg spre pieire o tratează cu neglijentă, sau, ceea este la fel de rău, o tratează ca pe o taină / mister foarte ascunsă ce nu poate fi cunoscută. O, dragul meu cititor, fă din ea studiul tău de căpătîi. Cerceteaz-o bine și vei descoperi că este în totul, precum am spus Da, la fel ca regina din, Seba, vei spune că nici macar pe jumătăte nu ți s-a spus despre ea.

Teologia predată în școlile noastre este întotdeauna întemeiată pe vreun crez sectar. Ea ar putea să ia o minte goală și să întipărească în ea acest crez, dar va sfîrși întotdeauna în bigotism. O minte liberă, nu va fi niciodată satisfăcută cu conceptiile altora cu modul de gîndire al altora. Dacă aș fi profesorul de teologie al unor tineri, aș vrea, mai întîi să cunosc capacitatea, înzestrarea și mintea lor. Dacă acestea sînt bune, i-aș face să studieze Biblia pentru ei însiși, și i-aș trimite afară liberi pentru ca să facă lumea mai bună. Dar dacă nu au capacitatea (putere) de gîndire, voi îndesa în ei mintea altuia / altora, voi scrie bigot pe frunțile lor și îi voi trimite afară ca sclavi!

William Miller

În această carte, Adrian Ebens prezintă canalul binecuvântării, care curge de la Dumnezeu ca sursă a întregii vieți și care poate fi primit numai atunci când este îndeplinit un anumit principiu-cheie: supunerea. Relația de iubire dintre Dumnezeu și Fiul Său, care se manifestă în mod special prin supunerea voluntară a Fiului față de Tatăl, reprezintă principiul divin fără de care acest canal al binecuvântării nu poate fi stabilit.

Dorești să afli ce rol îți revine în cadrul canalului binecuvântării și ce loc poți ocupa în el? Dorești ca familia ta să experimenteze binecuvântările lui Dumnezeu din abundență? Dorești să devii fericit?

Această carte deschide perspectiva — ca și cum ar fi privită dintr-un punct de vedere superior — asupra acestui model divin al canalului binecuvântării. Pe baza istoriei biblice, ea arată importanța structurilor familiale întemeiate de Dumnezeu, dar și consecințele eforturilor continue ale lui Satana de a distruge acest canal al binecuvântării, pentru a împiedica binecuvântările lui Dumnezeu să ajungă în lume, dar mai ales în familii.

Sunt oferite multe răspunsuri, inclusiv la întrebări care poate nici nu au fost încă formulate, deoarece principiul divin al binecuvântării nu a fost până acum înțeles cu claritatea necesară. De aceea, tuturor celor care sunt flămânzi spiritual și doresc să cunoască mai bine căile lui Dumnezeu li se recomandă lectura acestei cărți unice. Momentele de tip „Aha!” sunt, ca efect secundar, aproape garantate.”

Adrian Ebens

maranathamedia-romania.com

Contacte: Antonino Salpetro
WhatsApp: 0749509167

Georgiana Salpetro
WhatsApp: 0749431147

e-mail: bibelsalpetro@gmail.com